

Công Chúa Lưu Manh

Contents

Công Chúa Lưu Manh	1
1. Chương 1 : Nhị Công Chúa.	2
2. Chương 2 : Tiểu Sư Muội.	7
3. Chương 3 : Dạ Yến	12
4. Chương 4 : Phong Lưu Đa Tình.	17
5. Chương 5 : Hành Tẩu Giang Hồ.	22
6. Chương 6 : Một Ngàn Lượng Vàng.	25
7. Chương 7 : Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân.	28
8. Chương 8 : Nàng Là Lưu Manh.	31
9. Chương 9 : Mĩ Nam Kế.	36
10. Chương 10 : Vũ Diệu Mị Hồn.	39
11. Chương 11 : Quyết Không Thừa Nhận.	44
12. Chương 12 : Truyền Thuyết Mưa.	49
13. Chương 13 : Sập Bẫy.	60
14. Chương 14 : Tương Kế TỰ KẾ.	64
15. Chương 15 : Nụ Hôn Và Những Giọt Nước Mắt.	71
16. Chương 16 : Ta Không Hối Hận.	76
17. Chương 17 : Lễ Vật Hay Tai Họa	82
18. Chương 18 : Có Những Thứ Mang Tên Là Kỉ Niệm.	90
19. Chương 19 : Yêu Thương Mong Manh.	98
20. Chương 20 : Hãy Kết Hôn Với Ta.	103
21. Chương 21 : Đám Cưới Màu Trắng.	108
22. Chương 22 : Một Đêm Hạ Thành.	113
23. Chương 23 : Yêu Chàng	119
24. Chương 24 : Tử Băng Tâm, Cô Là Ai?	122
25. Chương 25 : Trở Về	126
26. Chương 25.2 : Trở Về	129
27. Chương 26 : Gần Bên Nàng.	133
28. Chương 27 : Sự Thật.	138
29. Chương 28 : Hãy Giữ Ta Lại.	142
30. Chương 29 : Tử Khúc.(Phần 1)	145
31. Chương 30 : Qua Cầu Nại Hà (end)	150

Công Chúa Lưu Manh

Giới thiệu

Nguồn : Forum HocBan Chàng vì bị ép hôn nên ghét nàng. Nàng thì vì chàng từ chối nên nảy sinh b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-luu-manh>

1. Chương 1 : Nhị Công Chúa.

Hai bên điện bá quan văn võ đã tề tựu đông đủ, người nào người nấy sắc mặt đăm chiêu. Trên đài cao hoàng thượng ngài lặng lẽ nhâm nhi tách trà. Nét mặt như phủ một lớp sương mù, không ai đoán được tâm trạng. Ngồi bên cạnh là hoàng hậu, đôi mắt đỏ hoe, chắc chắn là hậu quả của những ngày dài khóc lóc. Đứng trên đài cao không thể sụt sùi nước mắt nhưng bà vẫn thủ sẵn một chiếc khăn tay bên cạnh, để nếu có không nhẫn nhịn được thì cũng có cái để lau đi khuôn mặt mềm yếu. Hoàng đế ngài thấy thế liếc sang, hiện lộ một chút không hài lòng, nhưng cũng nhắm mắt cho qua. Nhưng người để lộ ra khuôn mặt khó coi nhất là một chàng trai có thể được xếp vào hàng đệ nhất mỹ nam tử. Chàng nhú đôi mày rậm, nhắm đôi mắt hút hồn bao nhiêu cô gái. Tay để lên trán như đang đăm chiêu suy nghĩ. Có vẻ bình tĩnh là vậy nhưng cứ mỗi phút chàng ta lại đổi tư thế một lần. Bộ dạng này chính là của người đang ngồi trên đồng lửa, đứng ngồi không yên. Sao mà yên được cơ chứ? Chàng là hoàng tử duy nhất của vương quốc, đồng nghĩa với tiền bạc và quyền lực trong tay chàng khó ai sánh kịp. Hơn nữa diện mạo của chàng anh tuấn hào hoa, lại có phần phong lưu mê hoặc, quả là khiến người khác không muốn ngắt ngây cũng không được. Ở đời đúng là kẻ ăn không hết người lần không ra, đã có tiền, có quyền, có diện mạo tuấn tú lại vẫn võ song toàn. Đúng là mười phần vẹn mười. Thế nên từ trước đến giờ chàng ta luôn tự inh cái quyền được phong lưu. Mà trách sao được chàng, các giai nhân tài nữ tự mình xin ngã vào vòng tay chàng nhiều không đếm hết. Chàng như con bướm giữa vườn hoa thơm trái ngọt, tha hồ tận hưởng nhưng lại không hề lưu luyến đoá hoa nào. Những tưởng cuộc sống cứ êm đềm như thế, cho đến một hôm sét đánh giữa trời quang: hoàng thượng bắt chàng kết hôn. Đây là một cuộc hôn nhân chính trị. Người chàng sẽ phải sánh duyên là nhị công chúa của đất nước lân bang- Tử quốc.

Từ rất lâu hai quốc gia Tử quốc và Thiên quốc vẫn luôn xảy ra xung đột, hao tiền tốn của, thiệt mạng không biết bao nhiêu mà kể. Cuộc chiến không hề ngừng bởi sức mạnh của hai bên là ngang nhau. Thế nhưng trong hai năm gần đây, Thiên quốc của chàng mạnh hơn, đã giành được nhiều chiến thắng quan trọng trên chiến trường. Thấy thế cân bằng đang có nguy cơ đổ vỡ, Tử quốc vương không muốn hao tiền tốn của nữa. Ông muốn cùng với Thiên quốc bắt tay hoà hảo, để cho người dân còn ổn định an cư lạc nghiệp. Và thứ để giữ mối quan hệ hoà hảo tốt nhất chính là một cuộc hôn nhân hoàng tộc. Công chúa Tử quốc sẽ đến làm dâu Thiên quốc. Thiên quốc vương thấy bên phía Tử quốc có hảo ý bèn gật đầu đồng ý ngay. Dù rằng hiện tại Thiên quốc đang chiếm lợi thế nhưng để đi thắng lợi cuối cùng chắc chắn là cả một chặng đường dài xa lơ xa lắc nữa. Bây giờ người đã có ý hoà hảo, lại chịu nhún nhường đem lá ngọc cành vàng gửi gắm cho ta, ta sao không chịu nể mặt chứ. Thế là mối nhân duyên hai bên được xác lập.

Người ta là nữ nhân có địa vị nhất nhì Tử quốc, đương nhiên lang quân của nàng cũng phải xứng tầm, bởi vậy không ai khác người được chọn chính là hoàng tử của chúng ta- Gia Huy. Có trách thì trách chàng là con trai duy nhất của Thiên quốc vương. Trước giờ người ta vẫn ganh tị địa vị độc tôn của chàng, nhưng giờ lại có những kẻ tỏ ra thương cảm.

Lấy công chúa, có gì mà không tốt? Nghe đồn công chúa Tử quốc là một trang giai nhân tuyệt sắc, cầm kì thi hoạ đủ cả, nhu mì nét na...nói chung là tất cả những gì tốt đẹp nhất mà một nữ nhân có thể có được thì nàng đều có cả. Trai tài gái sắc, quả là một mối lương duyên tốt đẹp, có gì khiến chàng sầu não đến vậy? Híc, đơn giản.

Thứ nhất vì nàng công chúa thiên hạ đồn đại đó là đại công chúa của Tử quốc. Còn người chàng sẽ lấy là nhị công chúa. Thông tin về nhị công chúa thì giang hồ quả thật chẳng nghe thấy có tin đồn nào. Nàng như một dấu hỏi to đùng treo lơ lửng trong triều đình Thiên quốc. Ai bảo Thiên quốc các người hấp tấp không hỏi cho cặn kẽ mọi bề, chỉ nghe Tử quốc vương sầu não mà nói rằng: Ta đem báu vật của ta giao cho ngài đó. Báu vật với vẻ mặt sầu não kia cộng lại mà suy đoán thì người sẽ gả đến Thiên quốc không phải đại công chúa Tử Nghinh Hương nàng thì còn ai. Thế là hoàng thượng ngài gặt đầu cái rụp, hôn ước xác lập. Đến khi sứ giả Tử quốc sang thông báo Nhị công chúa Tử Bằng Tâm sẽ sang Thiên quốc vào tháng sau để tiến hành hôn lễ, cả triều đình mới vỡ lẽ. Làm gì được bây giờ? Người ta căn bản giữ đúng lời hứa, cho công chúa xuất giá, chỉ trách tại mình không chịu tìm hiểu kĩ càng. Thế là bao nhiêu mật thám đại nội được phái đi dò la tin tức xem nhị công chúa là người thế nào. Nhưng những gì thu được chỉ làm thêm dè dặt thêm bao nhiêu bí hiểm quanh nàng: nàng sống trong Lưu Tinh Cung, hầu như chẳng bao giờ bước chân ra thế giới bên ngoài. Ngoài nhà vua, hoàng hậu và đại công chúa gặp qua nàng, còn lại thì chỉ có hai cung nữ thân cận hầu hạ nàng, ngoài ra không ai biết tin tức gì về nàng. Hoàng cung tử quốc cũng không ai dám bàn tán xôn xao về nàng công chúa bí hiểm này, bởi vì chỉ cần hé miệng nói đến thôi là lập tức mang hoạ sát thân. Hoàng cung hiểm ác, người ta dù rằng nhân rồi thường sinh lăm chuyen, nhưng ai cũng muốn giữ tính mạng của mình. Bởi vậy mà đại nội mật thám Thiên quốc cứ hết người này đến người khác đi lại về, kết quả đều trắng tay. Dù gì nàng cũng là hoàng phi tương lai sau này, thế mà chẳng biết nàng tốt xấu thế nào, đây quả là vấn đề đau đầu.

Thứ hai là vấn đề của riêng Gia Huy chàng đây. Chàng không đặt vấn đề tình yêu chân chính lên làm cái gì quan trọng, bởi vì trước giờ chàng không hề biết đến cái gì gọi là tình yêu chân chính. Nhưng việc bị ép hôn lại là vấn đề lớn, khiến chàng khó chịu. Các nữ nhân trước giờ của chàng đều là do chàng thích mà giữ lại bên mình, chứ chưa có người nào mà chàng liên quan do bị ép buộc cả. Chàng đầy đủ điều kiện để lựa chọn, nên chàng luôn nghĩ hoàng phi sẽ là người do mình lựa chọn. Ấy thế mà dùng một cái, một cô công chúa không rõ nhân dạng thế nào chẳng bao lâu nữa sẽ trở thành vợ chàng. Đừng nói đó là cái cô nhị công chúa bí ẩn kia, ngay cả khi đó là đại công chúa nổi tiếng tài sắc kia chưa chắc chàng đã chấp nhận. Chàng đã nhiều lần tỏ ý phản đối, nhà vua cũng đã biết mình sơ xuất nên đánh bài hoãn binh: một mặt theo con đường chính thức, cho người sang hỏi ý kiến nhị công chúa, muốn nàng xác định rõ ràng, nếu muốn kết hôn thì hãy tiến hành hôn ước, nếu nàng không muốn gượng ép cuộc sống nơi đất khách quê người thì Thiên quốc sẵn sàng huỷ bỏ hôn ước. Mặt khác theo con đường tung tin đồn, chỉ sau một tháng mà khắp kinh thành Tử quốc không ai không biết hoàng tử Gia Huy của Thiên quốc là một kẻ phong lưu, đa tình. Hơn nữa chàng ta còn tỏ thái độ bất mãn với cuộc hôn nhân, chê bai nhị công chúa đủ điều, nói rằng sẽ không bao giờ coi nàng là thê tử. Miệng lưỡi thiên hạ khó chặn, lại chẳng lấy gì làm chứng minh, tin đồn cứ thế phát tán làm hoàng tộc Tử quốc tức chết mà không có cách nào tỏ thái độ với Thiên quốc. Thiên quốc vương chắc chắn rằng Tử quốc sẽ bất mãn mà từ chối cuộc hôn nhân này. Thế nhưng hỡi ôi, sứ giả Tử quốc đến đưa tin, Nhị công chúa nàng nói kiên quyết giữ được cuộc hôn nhân này mới thôi. Còn nước còn tát, nhưng nay nước cũng đã tát cạn rồi, mọi việc đã an bài, Thiên quốc vương cùng hoàng hậu đành ngậm ngùi đón nhận con dâu. Còn Gia Huy chàng đây trăm mối ngổn ngang: Bằng Tâm cô ta thấy chỗ tốt cứ cố bám víu, phen này sẽ cho cô thấy địa ngục đau khổ mà cô đang dẫn thân vào. Vậy là chàng suy nghĩ đủ mọi phương pháp để cho cô ta chán nản, để cho cô ta đau khổ mà từ bỏ chàng. Nhưng bình sinh chàng chỉ biết quyến rũ kẻ khác, những người chàng không thích thì chỉ lạnh lùng quay đi. Mà chàng tin chắc cô ta sau bao nhiêu cạm bẫy giăng ra vẫn không từ bỏ chàng thì không lẽ nào vì thấy chàng lạnh lùng mà từ bỏ. Nghĩ nát óc cũng không ra cách, ngày cô ta đến Thiên Quốc là đây rồi, thành thử chàng mới có dáng đứng ngồi không yên như vậy.

Bên trong đại điện, không khí căng thẳng cổ quái, còn bên ngoài đại điện, có một người thư thái mỉm cười - không ai khác hơn ngoài Tử Bằng Tâm. Cuộc đời nàng chính là muốn sống với thách thức. Giờ đây bày ra trước mặt nàng là một thách thức lớn: một vị hôn phu không ưa nàng, một hoàng cung muốn chối bỏ cuộc hôn nhân của nàng. Trăm phương ngàn kế các người đã bày ra ngăn cản bước chân ta, thì ta lại càng muốn tiến tới. Ta đã chuẩn bị sẵn rất nhiều món quà cho các người đây. Hãy chờ ta. Nàng hít một hơi dài

rồi mạnh dạn bước chân vào đại điện.

Công chúa Tử quốc nhập cung- tiếng hô lớn thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Nàng từng bước từng bước tiến vào trên thảm đỏ. Dáng đi uyển chuyển thướt tha mà vẫn toát ra khí thế cao ngạo của một nữ nhân hoàng tộc. Tóc đen như suối sóng sánh chảy. Váy một màu vàng hoàng kim với đuôi váy dài quét đất, rực rỡ tương phản trên thảm đỏ. Hải hoa bước một bước, hoa hồng lá tả vắn vít theo. Tuy nhiên khuôn mặt nàng lại bị che kín một nửa dưới mái tóc, chỉ để lộ ra đôi môi như đoá sen mùa hạ. Nhìn rõ là một mỹ nhân. Hoàng đế trên đài cao thở phào nhẹ nhõm, chỉ ít nàng cũng có cốt cách của một bậc hoàng phi. Bá quan văn võ xì xì xào xào, không hiểu sao nàng lại để mái tóc che nửa khuôn mặt. Hoàng tử ngài đây vẫn bộ mặt cau kính, mỹ nữ thướt tha kiều diễm chàng đã thấy qua nhiều, một dáng đi uyển chuyển không thể làm thay đổi thái độ của chàng.

Đến chính giữa đại điện, nàng dừng bước, khẽ nhún chân cúi chào.

- Công chúa Tử quốc Tử Băng tâm xin bái kiến hoàng thượng, hoàng hậu, hoàng tử cùng trư vị đại thần Thiên Quốc. Chúc Thiên quốc ngày càng hưng thịnh.

Hoàng thượng trên đài cao tiếng nói uy nghi:

- Miễn lễ. Công chúa đi đường hẳn vất vả rồi.

- Băng Tâm không có chút vất vả nào. Thiên quốc phong cảnh hữu tình, vừa đi vừa thưởng thức cảnh đẹp, nhìn quốc thái dân an một hồi tự nhiên đã đến kinh thành- nàng lại tỏ vẻ nhún nhường.

Bốn chữ quốc thái dân an vừa có ý tán tụng mà cũng vừa có ý cảnh báo người ta, cuộc hôn nhân này chính vì mục đích ấy. Chỉ mấy câu nói thôi đã toát lên thần thái của một công chúa. Rất hiểu lễ nghi cũng như tình hình chính trị. Công chúa Tử quốc quả nhiên xứng đáng là hòn ngọc quý trong tay quốc vương. Tuy nhiên vẫn muốn chỉnh đốn nàng một chút:

- Băng Tâm. Đã đến trước đại điện tại sao người lại còn che mặt. Chẳng nhẽ đại điện Thiên quốc ta không xứng đáng để người nhìn hay sao?

Hàm ý đe dọa rõ ràng. nhưng công chúa nàng vẫn không hề run sợ. Mọi việc chẳng phải đều nằm trong tầm dự liệu của nàng rồi sao?

- Hoàng thượng, thần không hề có ý mạo phạm. Chỉ là khuôn mặt có phần không được giống ai. Chỉ e sợ làm hoàng thượng cùng bá quan văn võ giạt mình.

Một lời nàng nói ra cũng đủ khiến mọi người giạt mình rồi. Trông dáng ngọc ngà vậy sao lại nói khuôn mặt không giống ai? Một nỗi hoang mang tràn ngập. Bí ẩn về nhị công chúa vừa mới được xoá đi ít nhiều giờ lại xây đắp lên như cũ. Đại điện xôn xao. Nàng ta mắt lé, nàng ta có mụn, hay trán rỗ, hay...Nghe những lời bàn tán mà đôi mắt Băng Tâm ẩn dưới mái tóc đen hấp háy nét cười. Chỉ thế thôi sao ta lại nói là không giống ai chứ? Các người quen ngắm mỹ nhân nên trí tưởng tượng quả thực cũng kém quá đi.

Hoàng tử lúc này đột ngột lên tiếng:

- Công chúa, không giống ai thì cũng là người chứ. Xin đừng khiến chúng ta tò mò như vậy.

Ha ha, có vẻ hoàng tử ngài đây bản lĩnh kiên cường. Được, ta chính là muốn như thế này. Bao nhiêu công ta chuẩn bị, không làm cho các ngài thất vọng. Mọi người hồi hộp theo dõi, nàng từ từ lấy đôi tay ngọc ngà vén tóc, rồi tất cả giạt mình kinh hãi. Một nửa khuôn mặt mỹ lệ kia biến dạng. Mặt nàng mang một vùng sẹo rất lớn, trải ra hết giữa trán, qua con mắt bên phải, xuống đến tận mang tai. Vết sẹo đỏ tấy lên, sần sùi. Trông nàng quả thật không khác gì một nữ quỷ. Cả đại điện im lặng như tờ. Nhìn phản ứng đó mà nàng cố nén cười. Phải tỏ ra thương tâm một chút chứ! Vội vàng thả tóc xuống che lại khuôn mặt ghê rợn, nàng sụt sùi:

- Băng Tâm từ nhỏ do không cẩn thận nên bị bỏng, thành ra mang diện mạo như vậy. Đã có rất nhiều thần y chữa trị nhưng mà tất cả đều vô vọng.

Hoàng thượng thất kinh. Giờ thì tất cả sự bí mật về nhị công chúa đã được lí giải. Nàng như vậy chẳng khác nào một vết đen đối với hoàng thất Tử quốc, thả nào mọi thông tin về nàng đều là bí mật. Dám đem một công chúa như vậy gả cho Thiên quốc, Tử quốc quả là đã chọc đến sự uy nghiêm của Thiên quốc ta

đây. Rõ ràng Tử quốc vương nào có hảo ý hoà bình gì chứ? (oan cho Tử quốc vương quá ^^). Vốn hoàng đế đang định nổi trận lôi đình, nhưng Băng Tâm vội vàng diễn tiếp màn kịch sù sùi:

- Thân nữ nhi mang một khiếm khuyết lớn như vậy, nhiều lúc Băng Tâm cũng muốn quyên sinh. Thế nhưng khi nghe nói Thiên quốc có lòng nhân từ, nhận nữ nhi bạc phận này làm con dâu, cả triều đình Tử quốc cảm kích rất nhiều. Nhân dân Tử quốc đâu đâu cũng nói hoàng thượng có lòng nhân ái, vị tha độ lượng, có con mắt tinh tường, không xem trọng vẻ bề ngoài. Hôm nay thấy khuôn mặt Băng Tâm như vậy mà không chê cười, quả thật khiến Băng Tâm vô cùng kính trọng. Băng Tâm lại càng cố gắng hơn nữa quyết tâm muốn trở thành dâu con của hoàng thất Thiên quốc tôn quý.

Nhìn bộ dạng nữ nhi muôn phần tội nghiệp, lúc này lấy nhược điểm người ta ra mà nói, rồi lấy cớ từ hôn có phải sẽ mang tiếng ruồng rẫy kẻ đáng thương hay không? Công chúa này quả thật là mồm mép, đặt người ta vào chỗ khó có thể nói gì được. Thế nhưng chả lẽ cứ thế mà chấp nhận một cô công chúa có khuôn mặt như vậy làm mẫu nghi thiên hạ hay sao? đánh mắt nhìn sang bên cạnh thấy con trai mình khôi ngô tuấn tú, thiên hạ khó ai sánh kịp, quả thật là muôn phần không hợp nhau. Trau mày suy nghĩ một chút, bỗng có một diệu kế nảy sinh. Hoàng thượng ngài lấy lại uy phong, giọng nói ôn nhu:

- Khuôn mặt xảy ra sự cố là điều không ai mong muốn. Ta không vì thế mà từ bỏ cuộc hôn nhân này.

- Đa tạ hoàng thượng.- Băng Tâm lại nhún người thi lễ.

- Nhưng tài năng lại là vấn đề quan trọng để có thể làm một bậc mẫu nghi thiên hạ. Thiên quốc chúng ta quanh năm binh biến, vốn lấy võ thuật làm trọng, bởi vậy hoàng phi tương lai nhất định không phải là một kẻ yếu đuối. Ai muốn trở thành hoàng phi thì phải vượt qua thử thách của ta.

Hừm, rõ ràng muốn làm khó bản công chúa. Thả nào ta đang hồ nghi tại sao hoàng đế lại dễ dàng chấp nhận đến vậy, thì ra có quỷ kế -Băng Tâm nghĩ thầm. Thấy Băng Tâm yên lặng, Hoàng đế ra chiều đắc ý. Bá quan xì xào. Cái gì mà không trọng nhan sắc nhưng trọng tài năng. Mà trọng tài năng gì lại không nhắc đến cầm, kì, thi, hoạ lại nhắc đến võ thuật. Từ xưa đến nay có hoàng phi nào cần phải biết bay vèo vèo trên các ngọn cây, một mình đánh vắng mười tên thích khách đâu? Nếu quả thật có như vậy thì cao thủ đại nội đã thất nghiệp hết cả rồi. Nhị công chúa khéo ăn khéo nói như vậy, có thể ước đoán văn chương của nàng không kém, nhưng kiểm tra võ thuật với một nữ nhi như nàng, quả thật là Hoàng đế muốn khước từ cuộc hôn nhân này.

Nhưng người tính không bằng trời tính, hoàng đế ngài đâu có ngờ Băng Tâm đang mở cờ trong bụng. Hoàng đế ngài đi sai nước cờ rồi. Nàng lại mở lời khiến đại diện càng thêm xôn xao:

- Đa tạ hoàng thượng đã không xem trọng bề ngoài. Nếu đây đã là điều kiện bắt buộc thì Băng Tâm cũng xin thử thách một phen. Chẳng hay nội dung thử thách ra sao?

Cô ta chấp nhận thử thách, tự tin quá không. Chuyện này nhị công chúa người phải thu xếp tư trang trở về rồi.

- Công chúa có thấy cái cây đại thụ trong vườn thượng uyển hay không? Ta sẽ cho người treo chín cái phong bao lên đó. Công chúa sẽ cùng với một người của ta thi xem ai có thể lấy được nhiều phong bao hơn. Nội dung chỉ có thế. Không làm khó công chúa chứ?

A! tưởng rằng sẽ được quyết đấu giữa kim loan đại diện, nay lại vào vườn thượng uyển vạch lá tìm sâu. Khá khen cho hoàng đế nghĩ ra cách này. Nếu tỉ thí võ công e rằng thiên hạ sẽ đồn đại hoàng đế ép nữ nhi yếu đuối. Nay lại bày ra trò tìm kiếm này, bề ngoài thì chỉ là thông dong tìm phong bao, nhưng kì thực cần phải có khinh công thì mới có thể nhanh chóng lấy được. Chỉ e nàng đây nhìn thấy phong bao rồi nhưng lồm ngồm leo cây cũng đủ chết mệt mà chưa chắc lấy được cái nào. Thấy nàng chỉ mỉm cười một cái, hoàng đế lại càng dương dương tự đắc, nhị công chúa tưởng trò này dễ dàng chính là tự mình tìm đường thua rồi.

-Hoàng thượng đã dụng công nghĩ ra thử thách ưu ái như vậy, Băng Tâm thật cảm kích vô cùng. Vậy xin hỏi ai sẽ là người cùng Băng Tâm tiến hành thử thách?

- Cái này...để xem- Hoàng đế còn chưa biết chọn ra ai thích hợp. Nếu chọn nam nhân chỉ sợ lại nói lấy mạnh hiếp yếu. Còn chọn nữ nhân thì phải là người có khinh công thượng thừa, chắc chắn phải là một trong số các đại nội mật thám. Trong số họ thì nên lấy ai...

- Hoàng thượng- Băng Tâm cắt tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của người- Có thể cho Băng Tâm ân huệ được chọn đối thủ hay không?

- À- Không ngờ công chúa đòi chọn đối thủ. Băng Tâm mỉm cười nói tiếp:

-Theo như lời người nói thì hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, vậy có lẽ võ công của người rất giỏi...

Hoàng đế bỗng toát mồ hôi. Cô ta đòi thi đấu với hoàng hậu ư? Hoàng hậu nào biết tí võ công nào

đâu chứ? Cô ta lồm ngồm leo cây thì hoàng hậu nàng đây cũng chỉ biết đứng dưới cổ vũ thôi. Lúc này trót mạnh mẽ nghĩ ra quy tắc trời ơi đất hỡi này, giờ thành ra có nguy cơ mất thể diện hoàng tộc. Hoàng hậu cũng rùng mình theo.

- Ủ. Trẫm thấy..._Hoàng đế còn chưa biết nói ra sao. Băng Tâm lại cười thầm trong bụng : Ngài há miệng mắc quai rồi. Nhưng người ta sở dĩ tồn tại được trên đời vì không dồn ép ai đến đường cùng, kéo tất cả lại thành ra phản tác dụng.

- ...Vậy nên Băng Tâm sẽ cố gắng lấy người làm tấm gương mà học hỏi. Người Băng Tâm muốn so tài là hoàng tử Gia Huy.

Câu nói gây chấn động.Cứ tưởng Băng Tâm công chúa sẽ chọn một nữ nhân chân yếu tay mềm, cô còn có cơ may thắng cuộc. Khi cô đã động đến hoàng hậu, nhiều kẻ đã cười thầm trong bụng khen cô thông minh. Thế mà hỡi ôi, Băng Tâm công chúa lại tự đào mồ chôn mình. Hoàng tử Gia Huy là ai chứ? Võ công của anh ta chỉ sợ trong thiên hạ này không có mấy người so sánh được. Hoàng đế ban đầu mở cờ trong bụng, song bỗng phát sinh nỗi hồ nghi:

- Tại sao lại chọn hoàng tử ? Điều này chẳng phải đối với người bất lợi hay sao?- Sau những phút giây đối đáp vừa qua, hoàng đế cảm thấy nhị công chúa không phải là kẻ hồ đồ như vậy. Chẳng lẽ cảm giác của mình là sai lầm?

- Dạ, chỉ là muốn hoàng tử đích thân mình thua thì sẽ tâm phục khẩu phục.

Nhị công chúa này quả thật quá ngông cuồng. Cô ta dựa vào cái gì mà nghĩ rằng sẽ qua mặt được Gia Huy ta đây. Nghe những lời này Gia Huy quả thật khó mà ngồi yên nữa.

- Vậy thì xin nhị công chúa nương tay cho- Gia Huy đứng dậy, ánh mắt khinh khỉnh nhìn nàng. Cô ta quả là không biết chừa tình con đường rút lui trong danh dự.

Băng Tâm chỉ nhún mình kính cẩn. Chọn hoàng tử là một quyết định rất mạo hiểm, nhưng chính vì thế lại rất vui. Trò chơi này là của hai chúng ta, tôi sao có thể để anh ngồi chơi xem kịch được chứ. Cho anh một lần nếm mùi thất bại vậy.

Luật lệ của thử thách là bất chấp mọi phương pháp, miễn sao có thể tìm được phong bao là tốt rồi. Hoàng thượng, hoàng hậu cùng bá quan văn võ đứng cách xa cái cây cổ thụ được chọn làm võ đài thi đấu khoảng 100m, để có khoảng không rộng rãi cho hai bên trở tãi. Phong bao được giấu khá kín đáo trên các tán cây. Hai người bị bịt mắt đưa đến dưới gốc cây để đảm bảo không ai được dịp tìm hiểu tình hình trước đối phương.

Hoàng đế bên ngoài đồng dạ hô vang: **BẮT ĐẦU**. Cả hai nhanh chóng kéo phăng chiếc khăn bịt mắt xuống, nhanh chóng dõ lên cây kiếm tìm những chiếc phong bao. Tán cây khẽ lay động, thấp thoáng một góc màu đỏ hiển lộ. Gia Huy nhếch môi rồi phóng vút lên ngọn cây, chớp mắt đã nắm trong tay chiếc phong bao đầu tiên. Ai nấy đều trầm trồ thán phục, đúng là khinh công thượng thừa. Gia Huy liếc mắt sang Băng Tâm, môi hôn vào chiếc phong bao màu đỏ chói, ra chiều thách thức. Nhưng nét mặt của nàng không hề đổi: Trò đó chỉ biểu diễn cho con nít xem thôi.Nàng nhẹ nhàng xoay người, như một làn gió xuyên qua tán cây, chỉ thấy đảo qua đảo lại quanh mấy cành cây lớn, khi trở lại đã có 3 chiếc phong bao trên tay. Nàng xòe ba chiếc phong bao ra thành hình chiếc quạt, phe phe phẩy phẩy. Thì ra cô nàng biết võ công, mà võ công còn thuộc loại không tẻ chút nào. Mình không nên chủ quan khinh địch. Phải tốc chiến tốc thắng thôi. Nghĩ bụng rồi Gia Huy lao vút vào trong tán lá, Băng Tâm cũng lao theo. Trước mắt mọi người giờ chỉ còn tro lại chỗ đứng của hai người, cứ như tất cả họ đang đứng ngắm cây cổ thụ trong vườn thượng uyển vậy.

Nhưng chỉ một phút sau, cả hai hầu như cùng đáp xuống một lúc, trên tay mỗi người cầm bốn phong bao. Như vậy cả hai ngang tài ngang sức. A! Quả là một bất ngờ. Cứ nghĩ rằng lấy võ thuật ra thử thách sẽ khiến nàng rút lui, ai ngờ chẳng khác nào bảo con gái ăn me, đúng sở trường của nàng rồi. Hoàng đế chỉ còn biết cầu trời: Cố lên con trai của ta. Cả hai nhìn nhau dò xét. Trong đôi mắt hiện lên ánh nhìn kì quặc, vừa nể phục lại vừa thách thức, có phần tức giận nữa. Rồi cả hai lại phi thân lên lần nữa, bá quan văn võ lại tiếp tục ngắm không khí.

Trong tán cây, cả hai ráo riết tìm chiếc phong bao cuối. Quả thực cái này giấu kĩ quá, tìm hoài vẫn chưa ra. Hai người dùng khinh công đứng thẳng bằng trên hai tán cây cạnh nhau, quan sát, rồi hầu như cùng một lượt phi lên hốc cây nơi có một đôi chim làm tổ. Dưới chiếc tổ rơm của chúng lấp ló góc một chiếc phong bao. Gia Huy có phần nhỉnh hơn chút đỉnh, đã sắp vươn đến chiếc phong bao cuối rồi. Làm sao giờ Băng Tâm? Lễ nào trò chơi kết thúc ở đây. Thấy Băng Tâm cố rướn người ra mà vẫn không sao theo kịp mình, Gia Huy thích chí nói vọng lại: Nhị công chúa, tại hạ thất lễ. Nhưng nụ cười thoải mái còn chưa kịp nở hết trên đôi môi của Gia Huy thì đã phải dang dở vì một đôi môi mềm bồng đầu áp vào. Cái động chạm bất ngờ trên không trung khiến Gia Huy mất phương hướng trong 0,01 giây, thế nhưng cũng đủ làm thay đổi mọi chuyện. Ban đầu chàng cảm thấy một cái gì ngọt ngào không thể tả tràn vào xâm chiếm đôi môi mình, sau đó lại có một cái gì đó đẩy nhẹ vào vai, khi định thần lại thì Băng Tâm với chiếc phong bao thứ năm đã từ từ đáp xuống đất. Thì ra nàng trong khi bắt lực đã nghĩ ra diệu kế, hôn chàng để chàng bất ngờ, sau đó lấy vai chàng làm chỗ dựa lấy đà phóng đi để lấy chiếc phong bao. Gia Huy cũng đáp xuống theo, tự nhiên thấy trong người nóng bừng, chỉ biết lấp bắp nhìn cái tay phe phẩy nắm chiếc phong bao của cô nàng: Cô, cô...thủ đoạn bỉ ổi. Mọi người ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt. Hoàng tử Gia Huy của họ đã thua rồi. Băng Tâm mặt thản nhiên như không: Chả phải đã nói dùng mọi thủ đoạn miễn sao đạt được mục đích hay sao? Giờ ta đã thắng rồi. Hoàng tử ngài nên công nhận ta đi thôi.

Trò chơi đã kết thúc, tự hoàng tử là người thua cuộc, hoàng đế ngài còn có thể nói gì? Thôi thì đành chấp nhận vậy. Cũng còn có cái an ủi là trừ khuôn mặt ra thì cô ta cái gì cũng không chê được. Thấy hoàng tử đứng chôn chân tại chỗ không nói nên lời, ai cũng tự nhủ để cho chàng có thời gian riêng gặm nhấm nỗi thất bại nên lẳng lặng rút lui. Băng Tâm là người đi sau cùng, thấy bộ dạng đó của chàng thì không nhịn nổi khẽ nhếch môi cười rồi cũng bỏ đi. Gia Huy nhìn vào đôi môi cong cong nhếch lên, bất giác lấy tay chạm lên môi mình, khuôn mặt dần chuyển sang màu đỏ. Hôn...hôn là thế ư? Nó ngọt ngào quá. Thật buồn cười thay cho hoàng tử ngài đây, giang hồ nổi tiếng phong lưu đa tình nhưng chưa hề biết đến hôn là gì. Người ta chẳng bảo nụ hôn là biểu thị cho tình yêu đấy ư? Mà chàng đã bao giờ yêu đâu. Trước giờ quan hệ với các cô gái khác không phải xuất phát từ tình cảm, thế nên căn bản không cần đến nụ hôn. Thế mà hôm nay chàng đã được nếm trải rồi, và không phải cùng với ai khác mà lại là bị nữ tiểu quỷ kia cưỡng hôn. Xấu hổ quá đâm ra tức giận. Từ Băng Tâm, cô hãy đợi đây.

2. Chương 2 : Tiểu Sư Muội.

Tuy rằng hai bên đã hứa hôn, nhưng hiện tại hôn lễ vẫn chưa diễn ra, Băng Tâm vẫn chỉ là hoàng phi tương lai. Nơi ở của nàng tại Thiên quốc là cung Đông Tuyết- một cung điện nhỏ ở ngay gần Thiên Cửu điện mà Gia Huy ở. Người hầu kẻ hạ tại đây đều là người do Băng Tâm mang đến. Vượt qua thử thách xong, nàng ngay lập tức trở về Đông Tuyết cung. Ngọc Hàm là nha đầu trung thành nhất của Băng Tâm đã đứng đợi nàng ở ngoài cửa cung. Thấy chủ nhân trở về vội vàng đến dìu nàng:

- Công chúa, người đã vất vả rồi. Mọi chuyện thế nào? Kể cho nô tì nghe với. Nô tì hồi hộp quá, ở nhà mà cứ đứng ngồi không yên.

Băng Tâm đi qua cổng, nhìn trước ngó sau rồi ra lệnh cho người ngay lập tức đóng cửa cung lại, xong cúi xuống tháo đôi hài hoa lẳng luôn bên cạnh đài phun nước trong hoa viên, hai tay xách đuôi váy áo dài tha thướt lên khỏi mặt đất, hai chân trần trắng nõn tiến vào trong nhà, rồi thả người rơi tự do nằm trên giường lớn. Lúc này nàng mới thở hồng hộc mà rằng:

- Quỷ sứ, nếu như ta không phải vì giữ thể diện cho Tử quốc thì ta thề sẽ chẳng bao giờ khoác lên mình bộ quần áo rườm rà đến như vậy. Cả cái đôi hài chết tiệt đó nữa, đi vào chẳng khác nào như đang làm xiếc thăng bằng trên dây.

Ngọc Hàm nhanh nhẹn lấy nước cho nàng uống. Nàng uống liền một hơi cạn sạch. Rồi Ngọc Hàm lại lấy ra một bộ đồ màu trắng cho Băng Tâm thay. Trút bỏ trên người bộ y phục nặng nề xong, nàng đến ngồi trước gương, vén tóc mái che vết sẹo khủng khiếp lên ngắm nghía. Nhìn khuôn mặt biến dạng trong gương, nàng lại không nhịn được cười:

- Ngọc Hàm, người không được nhìn thấy bộ dạng thất kinh của văn võ bá quan đâu. Không ai ngờ rằng hoàng phi tương lai lại là một nữ quỷ. Nhất là tên hoàng tử đó, mặt hắc méo sẹo thật đáng coi.

Ngọc Hàm cũng cười thích thú. Cô đến trước mặt công chúa, tay nhẹ nhàng đặt trên vết sẹo lớn, rồi trên đó từ từ bóc ra từng mảng sần sùi. Vết sẹo bong tới đâu, làn da trắng mịn như trăng mùa thu hiện ra đến đó. Chớp mắt vết sẹo hoàn toàn biến mất, hiện ra khuôn mặt của một giai nhân tuyệt sắc. Đôi mắt đen thăm thẳm long lanh như chứa đựng cả vũ trụ trong đó. Hàng mi dài cong vút chớp động. Cánh mũi thẳng nhỏ nhắn xinh xinh cân đối hoàn hảo với đôi môi đang cười như đoá hoa sen mùa hạ. Ngọc Hàm bất giác thở dài :

- Người đích thực là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Có sao phải làm mình trở thành xấu xí như vậy chứ?

Băng Tâm xoay người lại nhìn mình trong gương:

- Như vậy trò chơi sẽ càng trở nên thú vị.

Tử quốc vương có hai cô con gái. Đại công chúa xinh đẹp dịu dàng, tính tình hồn nhiên trong sáng. Cầm kì thi hoạ của nàng phải nói là đáng ngưỡng mộ. Nàng như ánh mặt trời chiếu rọi hoàng cung Tử quốc. Khi ở gần nàng người ta cảm thấy như mùa xuân đang về lãng đãng đâu đây. Còn nhị công chúa thì đẹp một cách ma mị. Vẻ đẹp hút hồn người, khiến người ta cảm thấy nhức nhối vì không được sở hữu nó trong tay. Nàng như bóng đêm ám ảnh con người, đáng sợ đấy nhưng ai cũng muốn khám phá bí ẩn của nó. Một người như vậy chính là hồng nhan hoạ thủy. Sự xuất hiện của nàng báo trước điềm chẳng lành. Tử quốc vương vì muốn che giấu vẻ đẹp đó của con gái nên chỉ để cho nàng ở trong Lưu Tinh cung, không tiếp xúc với bên ngoài. Đến năm nàng lên tám, có một nhân sĩ giang hồ bỗng dưng tìm đến hoàng cung, nhận nàng làm đệ tử và đưa nàng đi cùng lão, nói rằng chỉ có cách đó mới giải trừ được tai kiếp. Tử quốc vương mặc dù rất thương con nhưng cũng đành để con đi, hơn là để nàng mãi lủi lủi trong cung cấm. Chuyện nàng đi là hoàn toàn bí mật, chỉ có đức vua, hoàng hậu và đại công chúa ba người biết. Đi cùng sư phụ bốn ba giang hồ nhiều năm, chợt đến một hôm lão sư phụ bảo nàng hồi quốc. Thì ra đại công chúa sắp kết hôn. Đây là một cuộc hôn nhân chính trị, chắc chắn hơn phân nửa rằng khó có thể đạt được hạnh phúc. Hơn nữa Tử quốc là mang tiếng cầu thân, địa vị nàng nơi Thiên quốc sẽ không được đề cao cho lắm. Nghinh Hương vốn chỉ ở trong cung cấm, được nâng niu như trứng mỏng, nay phải lao vào một cuộc hôn nhân như vậy, khẳng định tương lai sẽ mờ mịt. Thương chị, lại không thể xoá bỏ hôn nhân, Băng Tâm quyết định sẽ đi làm dâu thay chị.

Dù sao thì cô cũng nhiều năm trên giang hồ, bản lĩnh cũng không ít (đọc rồi sẽ biết), có thể đối diện với những chuyện thị phi. Vua cha thấy đây là kế sách trọn vẹn nhất, đành chấp nhận. Khi thông báo cho Thiên quốc biết tin này, họ liền cho đại nội mật thám sang dò la tin tức, rồi cho người tung tin đồn khắp kinh thành, lại còn sai sứ giả sang bảo nàng suy nghĩ lại chuyện hôn nhân. Băng Tâm lửa giận bùng bùng. Ban đầu nàng cũng định sẽ từ chối kết hôn, nhưng cuộc hôn nhân này là vô cùng cần thiết cho việc thắt chặt bang giao hai nước. Hơn nữa, nếu từ hôn thì quả thật dễ dàng cho tên hoàng tử đó quá. Hắc là ai mà dám chưa gặp mặt đã từ chối nàng, lại còn bày ra trăm mưu ngàn kế để xoá bỏ hôn ước? Đã vậy thì hắc càng chối bỏ nàng càng bám theo, cho hắc chết ngạt mới thôi. Nhưng nếu để cho hắc tự nhiên có được người vợ xinh đẹp tuyệt trần thế này thì chẳng còn gì thú vị. Bởi vậy nàng đã cho thêm vào trên mặt mình một vết sẹo. Ha ha, hoàng tử kiêu ngạo, người không muốn lấy vợ nhưng vẫn phải lấy, hơn nữa còn là một người vợ xấu xí như ma quỷ, thử xem người có tức chết hay không?

Nghĩ đến đây nàng lại tủm tỉm cười. Bỗng đâu một giọng nói vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ:

- Giải thay cho công chúa Băng Tâm, dám cải trang ma quỷ hù dọa bá quan văn võ.

Nàng ngay lập tức quay người lại. Người vừa lên tiếng đứng sau tấm bình phong, nhanh chóng bước ra ngoài. Đó là một nam tử đẹp đến mê người, với Băng Tâm giống nhau, như hoàng tử bước ra từ ma giới. Cái nhìn từ đôi mắt tà mị đặc biệt quyến rũ, khiến người ta không thể dứt ra một khi đã chót chạm vào. Đôi môi cương nghị nở nụ cười mật ngọt chết ruồi. Vóc người cao lớn. Khí thế toả ra áp đảo người khác.

Chàng dựa vào cột nhà, đứng đó khoanh hai tay trước ngực rất bình thản. Băng Tâm thấy người này liền nở nụ cười khuyh thành:

- Bí mật bị tiết lộ mất rồi. Một khi đã phát hiện ra thì người định xử lý thế nào? Sẽ mang đi tuyên truyền khắp mọi nơi chứ?

Nam tử nhìn nàng nháy mắt tinh nghịch:

- Còn phải xem mỹ nhân thái độ ra sao đã.

Nàng chậm chạp tiến về phía chàng, đầu cúi cúi xuống như đếm bước chân, có vẻ đang suy nghĩ. Khi đến gần sát chàng, bất chợt ngẩng đầu lên, mặt đối mặt chỉ gần trong gang tấc. Nàng một tay đặt lên vai chàng, một tay chạm vào khuôn mặt tuấn mỹ, ra chiều lả lơi. Khuôn mặt chàng trai vẫn như tảng băng lạnh, không một biểu lộ. Nàng tiếp tục nhìn sâu vào mắt chàng, tay nhẹ nhàng chạm vào đôi môi chàng hơi hé mở, rồi tiến lại gần sát tai chàng thì thào:

- Ta đành dùng mỹ nhân kế vậy...

Đến lúc này chàng trai không thể tỏ ra lạnh lùng hơn được nữa, khi tim chàng đã bắt đầu đánh trống hội. Chàng lập tức lấy tay đẩy nàng ra, cười xoà:

- Ta thua rồi, tiểu sư muội. Xin muội đừng bày trò quyến rũ ta. Ta sợ không địch lại muội rồi.

Lúc này nàng cũng bật cười khanh khách, nhào đến bên cạnh chàng kiễng chân rồi khoác tay qua vai chàng, như hai người nam tử:

-Huynh sớm nhận thua có phải làm cho ta đỡ mất công hay không. Mà kể cũng lạ, trên đời này chỉ có mỗi huynh là có thể khước từ vẻ đẹp của ta thôi đó. Huynh cứ làm như vậy khiến cho lòng tự trọng của ta bị tổn thương nặng nề.

Nàng bỏ tay ra khỏi vai chàng, xù mặt, đến bên ghế ngồi. Nam tử này không ai khác chính là Lâm Phong- đại sư ca của Băng Tâm, cùng với Băng Tâm và một người nữa là những đệ tử duy nhất của Bạch Cư lão quái. Lâm Phong cũng nhanh nhẩu đến bên ghế ngồi, trêu trọc:

-Nếu ta bị quyến rũ bởi muội thì muội có gả cho ta hay không?

-Huynh lại nằm mơ giữa ban ngày hay sao? Có quỷ mới đồng ý làm vợ một tên phong lưu như huynh. Mà số ta sao lại khổ như vậy, toàn gặp phải mấy tên hào hoa đa tình là sao?

Băng Tâm phụng phịu.

- Mà đại ca, nói cho ta nghe sao huynh lại ở đây? Không phải đang theo sư phụ đó sao?

Ngọc Hàm đã rót cho Lâm Phong một tách trà. Đưa tách trà thơm lên môi, chàng nhấp một ngụm để cảm thấy cái vị tao nhã của nó hoà tan trong miệng, song mới trả lời:

- Muội về nhà, ta cũng về nhà thôi. Ta thực ra là con trai của tể tướng Thiên quốc đương triều.

Băng Tâm há miệng sững sốt.

- Thì ra bấy lâu nay huynh giấu muội. Vậy mà muội cái gì cũng kể hết cho huynh nghe. Thật bất công.

- Thật vậy sao? Thế nói cho huynh nghe tại sao muội lại ở đây? Không phải muội về dự đám cưới của tỷ tỷ sao? Thế nào mà thành ra muội xuất giá vậy?

- Chuyện nói ra thì dài dòng, nói chung là muội chấp nhận đi thay thế tỷ ấy. Thân là công chúa một nước, muội cũng đã sớm chuẩn bị sẵn tư tưởng trở thành một con cờ chính trị.

Băng Tâm cũng nhấp một ngụm trà, khuôn mặt bình thản lạ lùng. Lâm Phong nhìn thái độ của sư muội thì hồ nghi:

- Đi làm dâu đột ngột vậy mà muội có vẻ bình tâm quá nhỉ? Hay là...

- Hay là gì chứ? Muội có gì phải lo lắng. Chẳng phải bây giờ có huynh, con trai tể tướng đương triều bên cạnh giúp đỡ muội hay sao?

- Không đúng, sự xuất hiện của ta là ngoài dự liệu của muội. Nhìn muội thế kia hẳn là đã nghĩ ra nhiều trò hay. Tiểu sư muội của ta xưa nay có bao giờ chịu yên phận đâu.

Băng Tâm cười ruồi:

- Quả là không có gì có thể qua mắt đại ca. Đúng là cũng có một số trò vui.

Lâm Phong nhẹ nhàng gõ đầu nàng một cái:

- Quỷ sứ, trò vui giống như cái vết sẹo to đùng hôm nay ấy hả? Muội làm ọi người suýt chết ngất khi nhìn cái mặt hoàng phi tương lai đấy. Và còn lúc thí khinh công nữa, muội làm thế nào thắng được hoàng tử. Ta biết võ công của Gia Huy khẳng định không tồi.

- Quả thật không tồi chút nào. Võ công của hắn hơn muội một bậc. Nhưng muội là đệ nhất lưu manh cơ mà. Không so được võ công thì phải dùng thủ đoạn chứ.

Nghĩ đến nụ hôn hôm nay với Gia Huy, rồi cái bộ mặt ngơ ngác kiên tức giận của hắn khiến nàng bất giác mỉm cười.

- Muội có vẻ tự hào quá nhỉ- Lâm Phong lườm nàng một cái. Băng Tâm cười hì hì, bước đến khoác tay Lâm Phong:

- Đại ca, võ công của huynh cũng thật thần sầu, huynh đến đây bao lâu mà muội không hề hay biết gì. Có huynh ở đây thật tốt quá, huynh sẽ đưa muội đi thăm thú mọi nơi chứ?

Cái ý định đi thăm thú của nàng khẳng định là đi lên lút bằng cách vượt tường rồi. Nhìn cái kiểu nịnh bợ của nàng, Lâm Phong đành cười bất lực. Trước giờ chàng không bao giờ từ chối một yêu cầu nào của nàng. Sợ rằng trên thế gian này không một ai có thể khiến chàng mềm yếu như thế.

Dời Đông Tuyết cung, Lâm phong trở về phủ tể tướng. Lâm Phong là con trai độc nhất của tể tướng, là niềm tự hào của ông ta. So với hoàng tử Gia Huy thì Lâm Phong chỉ kém chàng ở mỗi cái địa vị hoàng tử, còn lại tất cả mọi mặt đều ngang ngửa nhau, kể cả vấn đề phong lưu đa tình. Lâm Phong theo Bạch Cư lão quái từ năm lên sáu. Không như Băng Tâm ở suốt bên sư phụ, Lâm Phong cứ cách một tháng lại lên núi theo học võ công, còn lại thì trở về Thiên quốc dùi mài kinh sử. Đến năm lên mười thì Băng Tâm theo sư phụ học võ. Có bé có dung mạo bất phàm đã ngay lập tức hút hồn cậu nhóc. Hai đứa trẻ rất thân thiết với nhau. Từ đó chàng cũng ít khi trở về Thiên quốc mà đi theo sư phụ cùng Băng Tâm phiêu bạt khắp chốn bởi vì không muốn một giây một phút nào rời xa nàng. Có tình ý với nàng, mà còn qua bao nhiêu năm nên rất là sâu đậm, ấy vậy mà nàng lại chẳng hề nhận ra, chỉ coi chàng là đại sư huynh. Lời chân tình vì vậy chẳng thể nào nói ra, sợ rằng sẽ đánh mất những ngày tháng tươi đẹp đã có. Rồi khi lớn lên, tình cảm của chàng nhiều khi khó lòng mà kiềm chế được. Bạch Cư lão quái con mắt tinh tường đã nhận ra tình cảm của đệ tử. Lâm Phong đâm ra hoang mang, không muốn ai phát hiện ra tình cảm đã cố chôn chặt này, thế nên chàng chỉ còn có một giải pháp: trở thành một kẻ đào hoa. Diện mạo với tài năng như chàng, không muốn thì thôi chứ một khi đã muốn thì ong bướm vo ve bên chàng suốt ngày. Sư phụ thấy thế cũng dần dần không để ý chàng nữa. Còn nàng thì phụng phịu trách chàng suốt ngày chỉ mãi mê với các mỹ nhân, không chơi đùa cùng tiểu sư muội nàng. Nàng luôn mồm bảo rằng chỉ có chàng là không bị nàng quyến rũ, thực ra nàng đâu biết chàng mới là người bị nàng quyến rũ nhiều nhất, đến độ thay đổi hẳn tính tình. Chàng có thể đánh mất chính mình nhưng không thể đánh mất nàng. Hôm nay trở về Thiên quốc tham dự buổi ra mắt của công chúa Tử quốc, chàng chết lặng khi thấy cô dâu chính là nàng. Trái tim như vỡ ra thành trăm ngàn mảnh. Nhưng khi thấy vết sẹo to đùng trên khuôn mặt của nàng, chàng đã phát hiện ngay ra vấn đề: nàng có lẽ không muốn làm dâu Thiên quốc. Nhưng tại sao đùng một cái nàng lại biến thành cô dâu? Đang đau đầu suy nghĩ vấn đề này thì chàng được thông báo có khách quý tới thăm: hoàng tử Gia Huy.

Lâm Phong niềm nở ra tiền sảnh đón Gia Huy. Hai người gặp lại nhau thì tay bắt mặt mừng. Lâm Phong hơn Gia Huy một tuổi. Ở tại Thiên quốc, hai người là bạn thân nhất của nhau. Gia Huy hồ hởi:

- Nghe tin huynh trở về, ta rất vui mừng, vội vàng đến đây thăm huynh ngay.

Lâm Phong giữ lễ quân thân:

- Đáng nhẽ thần phải đến vấn an hoàng tử chứ. Nhưng đang vì bận một số việc nên đã chậm trễ mất rồi.

- Huynh đừng khách sáo như vậy. Chúng ta như anh em mà, đừng gọi ta là hoàng tử này hoàng tử nọ, như vậy ta sẽ không vui đâu.

Lâm Phong mỉm cười, hoàng tử trước giờ vẫn là huynh đệ tốt nhất của chàng, chỉ đến ngày hôm nay thì đã có một chút thay đổi, khi tự xưng chàng trở thành vị hôn phu của Băng Tâm. Băng Tâm khẳng định không có tình cảm với hoàng tử, còn hoàng tử thì có cảm giác gì với nàng không? Lâm Phong rất tò mò.

- Đệ có coi ta là sư huynh tốt hay không? Chuẩn bị lấy vợ cũng không nói cho ta biết. Nếu ta không về đúng lúc thì sợ rằng khi gặp lại đã có người gọi ta là cháu rồi.

Gia Huy nghe Lâm Phong trách mắng thì thở dài ảo não:

- Hỷ sự thì đâu có quên huynh. Chuyện hôn nhân này đệ một lòng chẳng muốn. Nhưng đệ không phải chuyện gì cũng có thể làm theo ý mình. Làm một hoàng tử khổ thế đấy. Đâu có như huynh, muốn lấy ai thì có thể lấy người ấy.

- Như vậy là đệ không thích nhị công chúa Tử quốc sao?

Gia Huy giãy nảy:

- Huynh nghĩ sao mà lại cho rằng ta có thể thích cô ta. Một người như cô ta thật là...

- Vì cô ta có gương mặt xấu xí ư?

- Hừm, đương nhiên một người hoàn hảo như ta mà phải sánh đôi với một cô nàng giống quỷ như vậy quả thật là quá thiệt thòi. Tuy nhiên mỹ nhân bên cạnh ta cũng nhiều, khuôn mặt xinh đẹp nào có thể thoát khỏi tay ta? Bộ mặt xấu xí của cô ta cũng chẳng phải là vấn đề gì lớn. Nhưng điều ta không bằng lòng nhất chính là việc cô ta cứ cố bám dính lấy ta. Cuộc hôn nhân để giữ những thoả thuận chính trị, ta khẳng định không muốn.

A! Thì ra Gia Huy khó chịu không phải ở gương mặt xấu xí của nàng, mà là ở chỗ đây là cuộc hôn nhân ép buộc. Gia Huy tiếp lời:

- Đó là những khó chịu khi chưa gặp mặt cô ta. Còn khi gặp mặt rồi ta lại càng thấy không ưa. Cô ta thủ đoạn bỉ ổi.

Nghĩ đến nụ hôn bất ngờ đó, Gia Huy lại mặt đỏ bừng bừng. Lâm Phong rất tò mò gắng hỏi:

- Công chúa đó xem chừng võ công rất xuất chúng, có thể đánh bại cả đệ.

- Cũng không phải tầm thường nhưng nếu không giở thủ đoạn thì cô ta có thể thắng được đệ sao? Trong khi thì cô ta đã...

Lời nói ra đến đầu môi rồi phải ngừng lại. Không thể để cho ai biết chuyện đáng xấu hổ này. Thấy khuôn mặt tò mò của Lâm Phong, Gia Huy đành ậm ừ lảng sang chuyện khác:

- Thì cũng có một số việc xảy ra. Thôi bỏ qua, ta đến đây cũng là muốn nhờ huynh nghĩ cách dùm ta xem làm sao trị được cô ta?

- Trị cô ta? Như vậy là đệ vẫn muốn giữ cô ta lại bên mình? Cô ta phiền phức như vậy sao không nghĩ cách tống khứ đi cho rồi?

- Chuyện đó dễ dàng sao? Cô ta trước sau rất kiên quyết giữ cuộc hôn nhân này. Với cả sau chuyện ngày hôm nay, nếu không trả đũa được cô ta thì đệ thật sự ăn không ngon ngủ không yên đó.

Chuyện ngày hôm nay là chuyện gì mà hai người họ cứ thần thần bí bí. Nhưng nhìn qua thái độ của Gia Huy như vậy Lâm Phong có thể chắc chắn Gia Huy đã bị Băng Tâm thu hút rồi. Một người như Băng Tâm có muốn không yêu nàng cũng khó lắm. Đây là một điều hoàn toàn không hay. Chàng phải tìm cách ngăn chặn tình cảm này khi nó mới bắt đầu có mầm mống:

- Nếu huynh có cách khiến cô ta chịu chia tay đệ thì sao?

- Cách gì vậy? Nhanh nói cho ta biết đi? - Gia Huy mắt sáng rỡ.

Lâm Phong mỉm cười ý nhị:

- Huynh có thể vì đệ mà hi sinh, đi quyến rũ cô ta. Cô ta thích huynh rồi có khả năng sẽ muốn từ bỏ cuộc hôn nhân này.

- Thế có thiệt thòi cho huynh lắm hay không? Hôm nay huynh cũng nhìn thấy cô ta rồi, khuôn mặt đó thật đáng sợ.

- Biết làm sao. Ai bảo huynh là huynh tốt của đệ chứ.

Gia Huy vẫn còn chần chừ:

- Nhưng mà cô nàng này sợ rằng không dễ lừa đâu. Cô ta thủ đoạn lắm đó.

- Đệ đã từng thấy Lâm Phong này muốn quyến rũ ai mà không được chưa? Ta đây nói đến chuyện đào hoa khẳng định không hề thua kém ai.

Gia Huy cười gian:

- ừ đúng. Là huynh tốt. Vậy chuyện này giao cho huynh vậy. Nếu huynh có thể khiến cô ta thay đổi ý định, đệ cả đời này cảm tạ huynh đó.

Chỉ sợ sau này đệ sẽ oán hận ta thôi. Xin lỗi, cái gì ta cũng có thể nhường cho đệ, duy nhất cô ấy là không thể. Có trách là trách hôm nay đệ đã giao cô ấy cho ta. Mai này đừng mong ta trả lại. Lâm Phong trầm nghĩ.

- Nhưng đệ cũng phải phối hợp với ta một chút, vở kịch sẽ nhanh chóng hạ màn hơn.

- Phối hợp như thế nào?

- Đệ đừng bao giờ đối xử tốt với cô ta, lâu dần cô ta sẽ nản lòng. Trong khi có ta luôn bên cạnh an ủi, cô ta muốn không động tâm cũng khó.

- Ha ha, tưởng chuyện gì chứ điều ấy huynh không cần phải nhắc. Đệ còn chưa nghĩ ra cách chơi khăm cô ta thì thôi, hơi đâu mà đối xử tốt cơ chứ.

Lâm Phong trau mày suy nghĩ một lát, rồi rót vào tai Gia Huy một thông tin:

- Ta nói cho đệ nghe điều này. Ta tình cờ có được thông tin công chúa này không hề giỏi nữ công gia chánh. Bất cô ta làm công việc của một nữ nhân, quả thực như hành hạ tra tấn vậy.

Gia Huy nghe xong hai phút sau thì nảy ra một ý tưởng, nháy mắt với Lâm Phong rồi cáo từ đi về hoàng cung, không hề lưu ý xem vì sao Lâm Phong lại có được thông tin này?

3. Chương 3 : Dạ Yến

Bằng Tâm phần uất không biết để đâu cho hết. Vốn biết rằng hần ta sẽ không chịu để yên cho trò gian manh của mình, nhưng không ngờ hần lại trả đũa nàng bằng việc bày ra trò tổ chức dạ yến. Tổ chức một buổi dạ tiệc ở cung đình cũng là chuyện bình thường, nhưng nó sẽ trở nên không bình thường tí nào nếu như hần bắt nàng là người chủ trì buổi tiệc. Một bữa tiệc hoàng gia, điều đó đồng nghĩa với bao nhiêu là thứ rắc rối. Khâu chuẩn bị đã là một thử thách đối với người nhiều năm sống xa cung đình như nàng: từ lên thực đơn, bày biện trang trí đến việc chọn loại hoa nào để khơi gợi nhã hứng trong đêm trăng thanh gió mát...Lại còn phải nghĩ ra các vé đối để văn võ bá quan đối đáp, rồi còn ca múa, rồi còn nghĩ đề tài ọi người ngâm thơ... đủ các thứ chơi tao nhã mà nàng nghe xong đã đau cả đầu. Tên độc ác đấy lại còn không cho phép người ở Thiên quốc giúp đỡ nàng. Trên đại điện, nhìn cái bản mặt mỉa mai của hần khi nói rằng muốn thưởng thức tài năng của hoàng phi tương lai, nói rằng một người tài hoa như nàng chắc chắn sẽ không gặp khó khăn gì khi một mình đứng ra tổ chức một buổi yến tiệc, rồi còn nói cái gì mà muốn thưởng thức văn hoá của Tử quốc. Nàng hận không được thẳng chân cho hần một đạp.Hần muốn làm bẽ mặt nàng đây mà. Bằng Tâm đối với vấn đề chính trị khẳng định nhìn xa trông rộng, thế nên trên đại điện đối đáp trơn tru, khiến ọi người ai cũng nghĩ cô là một tài năng xuất chúng. Và vì có óc bao quát vấn đề nên cô cũng là một kì thủ đáng ngưỡng mộ. Nước cờ thiên biến vạn hoá khiến người ta như lạc vào mê hồn trận. Nhưng ngoài kì ra thì nàng cầm, thi, hoạ ba thứ đó đều mù tịt. Lễ nghi cung đình trước phải làm gì sau phải làm gì nàng

cũng không rõ. Nàng không thể từ chối nhận việc này, bởi vì đây chẳng phải là công việc của người làm chủ hậu cung tương lai sao? Còn nếu như nhận rồi mà làm không tốt thì thật xấu mặt Tử quốc.

Lâm Phong cũng không thường tham gia các bữa tiệc hoàng gia nên hiểu biết không hơn nàng là bao. Ngọc Hàm thì xưa nay khi hoàng thất Tử quốc tổ chức tiệc tùng thường chỉ ở sau lo chuyện bếp núc, thế nên cũng chẳng giúp gì được cho Băng Tâm. Thời hạn cho nàng tổ chức tiệc là mười ngày. Thôi thì cũng kệ, nàng thu thập ý kiến của mọi người, rồi chạy long sông sọc lên kiểm thứ này, trang trí cái kia, rồi lại tháo ra, rồi lại sửa lại...mà đến ngày thứ tám vẫn chẳng đâu vào với đâu (không chuyên nghiệp nó thế). Trước giờ bốn ba giang hồ, nhiều lúc ăn gió nằm sương nhưng chưa bao giờ trông nàng thảm hại đến thế. Đúng là chết vì lễ nghi. Đã một thì chớ, ngày nào cũng đụng phải cái bản mặt nơn nơn đáng ghét của tên hoàng tử kiêu ngạo. Hắn không có việc gì làm hay sao mà ngày nào cũng đến nơi tổ chức bữa tiệc xem nàng chạy vạy khắp nơi. Nhìn nàng bé tắc như vậy có lẽ trong lòng hắn khoái chí lắm. Mà hắn chẳng đến một mình thì thôi, lại còn dẫn theo bao nhiêu mỹ nữ, con của các quan lại trong triều. Các nàng vây quanh hắn, đút hoa quả cho hắn, phe phẩy quạt cho hắn, thi thoảng lại nhìn Băng Tâm bình phẩm một vài câu gì đó rồi cười rộ lên. Khi người của Tử quốc thấy ngứa mắt lên tiếng thì các nàng lấy cớ là theo hoàng tử vào ngắm hoàng phi tương lai làm việc để học hỏi kinh nghiệm. Nàng đành nuốt cục tức to đùng xuống cổ. Coi tất cả như lũ ruồi muỗi vo ve. Thế nhưng đến ngày thứ tám này thì nàng đã không thể chịu được. Nàng gạt bình hoa trà đang cắm một cách xiên xẹo sang một bên, tiến đến trước mặt Gia Huy:

- Mục thị nhiều ngày như vậy, không biết Hoàng tử có điều gì chỉ dạy hay không?

Gia Huy nở nụ cười ngọt ngào đến khó ưa:

- Đâu dám chỉ dạy công chúa điều gì. Nhìn công chúa mấy ngày nay chạy đôn chạy đáo như vậy, quả thực ta rất khâm phục. Buổi tiệc này được công chúa đích thân lo liệu chắc chắn là rất đáng chờ đợi.

Một tiểu thư vận áo màu đỏ chói, mắt sáng sắn đưa tình, đưa tay ngà lên che đôi môi cũng đỏ mọng tiệp với màu áo, cười cười:

- Nhị công chúa, Hoàng tử Gia Huy thường nói với chúng tôi, công chúa là một người xuất sắc. Chắc chắn buổi tiệc do công chúa chủ trì sẽ đem đến những cái mới lạ của Tử quốc. Chúng tôi chờ đợi nhiều như vậy, xin công chúa đừng làm chúng tôi thất vọng.

Cô ta nói rồi nhìn Băng Tâm từ đầu đến chân, che mặt cười rúc rích. Cô ta mĩa mai nàng. Nhìn một hoàng phi tương lai mà lăm lem từ đầu đến chân, chạy đôn chạy đáo chả khác nào một a hoàn, thử hỏi còn chưa phải là một cái mới lạ hay sao? Băng Tâm nén giận, mặt vẫn tươi cười:

- Tử quốc chúng tôi cái gì cũng kém xa Thiên quốc. Nếu nói đến độc đáo văn hoá thì phải là Thiên quốc quý vị đây. Giả như tiểu thư này, ngày bình thường mà trang điểm thật đẹp, áo đỏ môi hồng như sắp sửa vu quy. Nhưng...e rằng ngày đó sợ còn lâu mới đến.

Vị cô nương này quả thật tuổi tác có hơi cao, thấy Băng Tâm chê mình ế thì mặt tím bầm lại, không cười nữa.

Một cô nương khác áo xanh ngọc thuần khiết, nét mặt hồn nhiên lí lắc, cất tiếng phá vỡ không khí im lặng:

- Ta nghe nói Tử quốc có trò vui gì mà gọi là lễ hội kén phu đó. Ở đó các cô gái lựa chọn chàng trai của mình, rồi cùng nhảy múa ca hát. Xem ra các cô gái của Tử quốc thật là mạnh bạo ghê, lại còn có nghệ thuật câu dẫn nam nhân nữa chứ, đã bám theo chàng trai nào là kiên quyết theo tới cùng đó nha.

Gia Huy cười khẩy. Băng Tâm biết cô nàng mĩa mai mình là bám theo Gia Huy không chịu buông. Nhưng cô ta tuổi gì mà đòi mĩa mai nàng cơ chứ? Băng Tâm chẳng những không tỏ thái độ mà còn cười gian, im lặng ngắm nghía cô nàng làm cô nàng cũng chột dạ, lẽ nào mình có nhọ trên mặt? Thành linh Băng Tâm đưa tay khẽ nâng cằm tiểu thư nọ lên, chép chép miệng:

- Tiểu thư đây muôn phần xinh đẹp. Trông Tiểu thư lanh lợi như này, khẳng định là học cái nghệ thuật câu dẫn đó rất nhanh. Nếu tiểu thư đã có nhả hứng như vậy thì ta có thể dạy tiểu thư. Nhưng chỉ xin tiểu thư đừng áp dụng nghệ thuật đó với phu quân của ta. Kéo một hoàng phi xấu xí như ta lại phải mang tủi hổ vì nuôi ong tay áo.

Nhìn bộ dạng Băng Tâm chẳng khác nào tú bà đang xem xét mỗi chàng kĩ nữ. Gia Huy không nhịn được cũng phải phì cười, nhị công chúa này quả là mồm mép chua ngoa. Thấy kẻ đáng ghét cười trước mặt mình, Băng Tâm mặt nóng phừng phừng. Hoá ra hẳn đến đây xem mình diễn kịch. Ở lại đây cố gắng cũng chẳng giải quyết được gì, nàng nói vài câu qua loa khách sáo rồi trở về Đông Tuyết cung.

Nàng rạp người trên bàn uống nước, bộ dạng mệt mỏi. Thấy Lâm Phong đến cũng không thèm thưa một tiếng. Lâm Phong cầu hoà:

- Thôi nào, tiểu sư muội. Đừng chán nản nữa. Xem ta mang cái gì đến uội.

Chàng chìa ra mấy xiên thịt nướng thơm phức đem từ ngoài cung vào. Đây là món ăn mà Băng Tâm khoái khẩu nhất. Mỗi khi nàng giận dữ Lâm Phong thì chàng đều phải mua thịt nướng về giỗ ngọt. Có những hôm ở tít trong núi sâu, không tìm đâu ra món này, báo hại chàng bị giận mất mấy ngày, cực khổ vô cùng. Buồn chán là thế, nhưng nàng là người rất thực tế, miếng ăn trước mặt làm sao mà bỏ qua. Nhâm nhi xiên thịt, nàng hờn dỗi:

- Cũng tại huynh cả. Ai đời làm công tử tể tướng Thiên quốc mà lại không hề biết một buổi dạ tiệc ở đây tổ chức ra sao. Báo hại ta thê thảm thế này.

Lâm Phong cười ruồi:

- Là lỗi của ta, ta nhận vậy. Nhưng căn bản ta thấy mấy cái dạ tiệc đó chẳng có gì hay cả. Nghi nghi lễ lễ, trầm trầm khanh khanh thật gò bó. Những buổi tiệc chúng ta đã từng tham gia khi hành tẩu giang hồ thật sự vui biết bao.

Băng Tâm cũng mơ màng hồi tưởng:

- Phải, những buổi tiệc đêm bên đồng lửa lớn. Mọi người cũng ca hát nhảy múa, uống rượu, thật là phấn khích.

-Ừ, muội đó. Một mình uống hết mấy vò rượu, làm ấy tên tự xưng là trượng phu cứ mắt tròn mắt dẹt.

- Bữa đó muội đã giành được phần thưởng là một thẻ vàng vào Ngân Tuý Lâu, vui vẻ cùng các cô nương. Đúng là chẳng biết nên cười hay nên khóc.

- Thôi đi tiểu sư muội. Muội làm gì chịu thua thiệt bao giờ. Chẳng phải muội đã lén lút đem tấm thẻ đó đi bán lấy một ngàn lượng vàng đấy sao?

Lâm Phong lườm lườm trách. Băng Tâm cười tít mắt:

- Đại ca, đến chuyện này mà đại ca cũng biết. Đúng là chẳng có gì qua mắt đại ca được.

- Ta thấy muội thông minh như vậy, không gì có thể làm khó được muội. Chuyện lần này cứ từ từ suy nghĩ, ắt hẳn sẽ nghĩ ra.

Băng Tâm lại đeo cái mặt rầu rầu:

- Cảm ơn huynh đã an ủi. Nhưng làm mấy cái chuyện uống rượu gạt người ấy thì còn dễ. Chứ giờ phải lên một chương trình dạ tiệc thật thú vị, bất ngờ, lại mang đậm văn hoá Tử quốc, đối với muội quả là khó hơn lên trời...

Nói đến đây nàng chợt ngừng lại. Một cái gì vừa loé lên trong đầu. Xem nào, mang đậm văn hoá Tử quốc, bất ngờ, thú vị...liếc nhìn xiên thịt nướng còn đang dở trong tay, nàng nở nụ cười rõ tươi:

- Lâm Phong, cảm ơn huynh rất nhiều. Nhờ huynh mà ta vừa nảy ra ý tưởng mới đấy. Ta sẽ ọi người một buổi dạ tiệc khó quên.

Vui mừng quá, nàng đến bên Lâm Phong ôm chàng một cái, rồi chạy đi như cơn gió thoảng. Lâm Phong mơ mơ hồ hồ, như người đang đi trong giấc chiêm bao.

Nàng cho người dọn dẹp hết những thứ trang trí rườm rà, nơi tổ chức dạ tiệc giờ chỉ còn là một bãi đất trống trải. Rồi lại phái người ra ngoài thành mua về mấy thứ đồ cần thiết, vậy là mọi khâu chuẩn bị đã hoàn thành.

Đêm dạ tiệc, mọi người lũ lượt kéo về, quần là áo lượt. Ai cũng mong muốn được tham dự bữa tiệc do công chúa ngoại quốc chủ trì. Tất cả khi đến mỗi người một tâm trạng, mỗi người một câu chuyện, nhưng khi đến nơi dự tiệc rồi thì chung một bộ mặt: mắt lờ, mồm há hốc. Hời ôi, tất cả mâm cao cỗ đầy, tất cả hoa thơm cỏ lạ đâu cả thấy, chỉ thấy tro trước mặt là một bãi đất trống với rất nhiều củi khô chất thành đống. Xa xa có một chiếc bàn chất cao bao nhiêu là vò rượu. Rồi một chiếc bàn nữa có những khay đựng đồ ăn, vừa xa vừa tối nên chẳng biết đó là món gì. Bỗng Tâm và những người hầu nàng mang theo từ Tử quốc đã đợi sẵn ở đó. Khi thấy ai đến thì liền kéo người đó lại ngồi tại vị trí đã được sắp xếp quanh đống củi. Không ai hiểu chuyện gì đang diễn ra, lóng ngóng nhìn theo nàng ngồi vào chỗ. Khắp nơi ngổn ngang củi là củi, trời thì tối thui chẳng nhìn thấy cái gì, đành ngồi yên kéo đi lung tung mà vò éch thì bẽ mặt. Gia Huy cùng mấy cô tiểu thư nhà quan đến gần như sau cùng. Họ nhìn vào bộ quần áo kì quặc hôm nay nàng bận thì lấy tay che miệng thì thào to nhỏ. Nàng mặc một chiếc áo thêu kim tuyến vàng óng ánh ôm sát thân người, chiếc quần bó ống. So với các tiểu thư váy tha thướt dài quét đất thật là khác lạ. Thấy thái độ của họ nàng chỉ cười, rồi vẫn không quên nguyền Gia Huy một cái trước vẻ mặt khó hiểu của chàng ta, đứng đĩnh bộ đi khi đã xếp ổn thoả chỗ ngồi.

Ai đã vào vị trí người ấy, xì xào bàn tán. Dạ tiệc kiểu gì mà tối om om, lại phải ngồi yên một chỗ thế này, thêm vào một chút gió lạnh thổi qua, không khí cứ như ngồi chờ đợi một buổi hành quyết bằng hình thức hoả thiêu vậy. Bỗng Tâm đi hết một vòng kiểm tra, sau đó ra hiệu với Lâm Phong. Ngọc Hàm châm năm mũi tên bốc cháy ngàn ngút, đưa cho Lâm Phong. Chàng bắn một lần năm mũi tên bay đi, tìm đến điểm đích là năm đống lửa lớn đã được tẩm dầu. Năm đống lửa lớn được châm hoả phừng phừng bốc cháy. Mọi người trong phút chốc thất kinh, có người giật mình té ngã ra đằng sau. Rồi khi nhận ra chỉ là màn châm lửa được tiến hành hơi bị hoành tráng một tí thì mọi người nhanh chóng lấy lại tinh thần. Bỗng Tâm ở giữa bá quan văn võ đồng loạt nói vang:

- Xin cảm ơn tất cả mọi người đã đến đây. Tiểu nữ vì được hoàng thượng, hoàng hậu cùng hoàng tử ưu ái giao cho nhiệm vụ tổ chức bữa tiệc này, với mong muốn thể hiện bản sắc văn hoá của Tử quốc. Nếu cứ tổ chức tiệc theo lối mòn cũng không có gì khó, nhưng tiểu nữ sợ như vậy sẽ phụ sự kì vọng của mọi người. Ở đây ai ai cũng đều biết Tử quốc có rất nhiều thảo nguyên rộng lớn, dân chúng chủ yếu là những người du mục. Bởi vậy chúng tôi thường tổ chức những buổi tiệc đêm trên thảo nguyên bằng cách đốt lửa, ca hát nhảy múa, uống rượu và nướng thịt. Nếu trư vị bá quan ở đây muốn thưởng thức văn hoá của chúng tôi, vậy chỉ bằng tự mình tham gia vào một bữa tiệc như vậy.

Tiệc đốt lửa nướng thịt? Đối với các vị có mặt ở đây quen sống trong kinh thành quả thật là một khái niệm mới lạ. Còn chưa kịp hiểu nó là cái gì thì Bỗng Tâm đã hô hào mọi người nắm tay người bên cạnh rồi cùng đứng dậy. Các quan thì lóng ngóng nhưng cũng răm rắp làm theo. Hoàng thượng, hoàng hậu thì không chịu nắm tay kẻ thấp hèn bên cạnh. Còn mấy tiểu thư đến cùng hoàng tử tranh nhau đứng cạnh chàng để được nắm tay chàng một lần cho thoả ước mong. Bỗng Tâm đứng cạnh bên Lâm Phong, tay nắm tay chàng thật chặt. Lửa hồng hồng soi lên khuôn mặt chàng đỏ bừng. Nàng ra hiệu với chàng, hững hờ hô to : CHẠY. Bỗng Tâm kéo tay Lâm Phong bắt đầu chạy thành vòng tròn, Lâm Phong theo đà kéo tay Ngọc Hàm, Ngọc Hàm lại kéo theo người bên cạnh. Cứ thế vòng tròn lần lượt chuyển động. Đến chỗ hoàng đế với hoàng hậu vì không chịu nắm lấy tay người hầu cận của mình nên suýt bị vòng tròn khổng lồ đang vào guồng quay làm cho té nhào. Vội vàng đưa tay ra nắm lấy bàn tay người bên cạnh. Khi đang mất thăng bằng mà có người đưa bàn tay ra nắm lấy tay mình, cảm giác đó thật là kì diệu. Vương, hậu nhìn nhau rồi nhìn hai người hầu cận trung thành luôn luôn bên mình bất giác mỉm cười, hoà theo dòng người quay cuồng chạy. Vận động khiến cả người trong đêm lạnh mà nóng bừng lên, lại có lửa hồng soi tỏ nét cười, ai ai cũng hưng phấn. Mấy vị tiểu thư váy áo thướt tha chạy được mấy vòng thì chân dẫm váy té nhào, kéo theo cả vòng lớn dần dần đổ như những quân cờ đổ mi nô vậy. Lúc này nhìn Bỗng Tâm với bộ quần áo kì quặc mà dễ cử động ấy, các nàng bất giác ao ước mình cũng đang diện một bộ đồ như thế.^^ Ai nấy ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển, nhìn nhau cười rồi không ai bảo ai, tự động nắm tay nhau chạy tiếp, đến khi nhể nhại mồ hôi, mệt phờ phạc mới thôi.

Khi mọi người đã mệt, nàng cho bày những xiên thịt nướng đã được tẩm ướp sẵn gia vị ọi người cùng nướng. Chạy một hồi đói meo, giờ đây chẳng ai câu nệ địa vị của mình nữa, hơ hơ những xiên thịt lên lửa nướng. Lần đầu tiên tự mình được làm những việc như vậy, ai cũng háo hức như những đứa trẻ chờ xiên thịt chín vàng. Mùi thịt chín toả ra thơm nức. Hoàng thượng ngai ngời một cái, không chần chờ ngần ngại một miếng. Bá quan văn võ chờ đợi xem phản ứng của người. Ba giây im lặng, rồi ngài bật cười vang :

- Khá khen cho Bằng Tâm công chúa. Trăm trước giờ chưa từng ăn món nào ngon đến như vậy.

Thấy hoàng thượng khen ngợi, mọi người cũng bắt đầu thưởng thức xiên thịt của mình, nói nói cười cười vui vẻ. Nhìn ai nấy đều hài lòng, Bằng Tâm cảm thấy nhẹ cả người. Ăn xong xiên thịt của mình mà vẫn còn thấy thòm thèm, nàng quay sang Lâm Phong cười gian. Thấy xiên thịt chàng vừa nướng xong đang cầm trên tay, nàng ra hiệu cho Lâm Phong quay lại nhìn ở phía sau, khi chàng quay mặt trở lại thì xiên thịt đã đang được cái miệng xinh xinh của nàng nhai ngấu nghiến. Lâm Phong phì cười trước hành động trẻ con của nàng, xoa xoa đầu nàng một cái. Đúng là lưu manh thì ở đâu vẫn cứ là lưu manh.

Mọi cử chỉ của hai người đều được Gia Huy theo dõi không thiếu một giây nào. Chàng bỗng thấy tức anh ách ở trong cổ, không biết vì quý kẻ không làm khó được nàng hay vì nụ cười tươi kia đang nở trên môi nàng? Chàng rời chỗ ngồi, tiến lại phía nàng khiêu khích:

- Công chúa. Bữa tiệc thật là thú vị. Nhưng chẳng nhẽ chỉ như vậy thôi? Chẳng hay công chúa có tiết mục giải trí nào ọi người đây cùng tham gia hay không?

- Phải phải. Trong không khí thế này ta muốn làm vài câu thơ- một vị đại thần lên tiếng.

- Ta muốn nghe đàn. Công chúa vui lòng đàn một khúc ọi người mở rộng tầm mắt- một vị khác lên tiếng.

Cứ thế mọi người nhao nhao cả lên. Mỗi người đòi hỏi một kiểu. Nhưng mấy cái đó làm sao nàng có thể đáp ứng. Chỉ sợ đàn lên một khúc tất cả mọi người chết ngất. Híc, đến lúc này mà vẫn còn đòi làm thơ, thật là thi ca đã ăn vào tận xương tuỷ mấy vị văn võ này rồi. Nhưng công chúa nàng được cái ứng phó rất nhanh:

- Ai da, các vị. Những cái đó để gác lại sau. Hôm nay chúng ta sẽ chơi một trò chơi của những người du mục chúng tôi.

Nói rồi nàng lấy ra ba quân xúc xắc để trên tay.

- Ai muốn tham gia trò chơi thì hãy qua bên này. Chúng ta sẽ thay nhau tung xúc xắc. Nếu ai được điểm cao hơn thì sẽ có quyền sai khiến người thua cuộc. Thế nào? Mọi người có muốn tham gia không?

Nói gì là trò chơi của dân du mục, đây là trò cờ bạc của mấy tên lưu manh thì có. Mà cũng giỏi thay cho công chúa, lại thủ sẵn ba viên xúc xắc trong người. Cô là kiểu công chúa gì đây? Nhưng nếu thắng cô thì được quyền hành hạ cô cho bỏ ghét. Được, ta tham gia. Gia Huy là người đầu tiên hưởng ứng. Thấy Gia Huy tham gia, các vị cô nương cũng tham gia theo, những mong nếu thắng được một lần thì sẽ yêu cầu Gia Huy làm cái này cái nọ^^. Mấy vị văn võ thực ra là những người ham vui, cũng nhào vào ủng hộ. Lâm Phong thì không tham gia. Trước giờ chàng chỉ có thói quen ở bên ngoài quan sát Bằng Tâm, để nếu cô nàng có đi quá đà thì còn biết kiềm chế. Cuộc chơi diễn ra sôi động. Người thắng có quyền sai khiến tất cả những người thua. Hình phạt chủ yếu được áp dụng là bắt mọi người uống rượu. Bởi vậy sau một hồi ai nấy đều say túy lúy. Mấy vị tiểu thư chưa thắng được lần nào thì đã gục ngã cả. Gia Huy với Bằng Tâm tửu lượng cao nhưng cũng đến lúc mơ mơ hồ hồ. Mọi người dần rút khỏi cuộc chơi. Nhưng Bằng Tâm với Gia Huy vẫn kiên trì đến cùng. Đối thủ còn ở trước mặt sao ta có thể ngã gục trước? Sau rất nhiều cố gắng cuối cùng chàng cũng thắng được một lần. Sung sướng quá đến độ chàng chẳng biết phải sai bảo cô ta làm cái gì nữa? Lúc này nghĩ ra bao nhiêu là dự định, giờ chỉ có một cơ hội này lại không biết chọn cái nào trước. Bằng Tâm nàng đã đứng không vững, lão đảo áp sát chàng, cười cười trong hơi thở nóng hổi:

- Thế nào? Thắng ta vui lắm có đúng không? Giờ nói đi? Người muốn ta làm cái gì? Muốn ta cuốn gói rời khỏi đây hay là...

Cái trò ưa thích nhất của nàng là áp sát người ta khiến người ta bối rối như vậy, ngay cả đến khi say nàng vẫn không quên áp dụng. Gia Huy bị nàng dồn ép cảm thấy tim cứ đập thành thịch, luống cuống trả lời:

- Từ từ, để ta nghĩ xem nào. Ta muốn...

- Muốn gì nói nhanh lên đi chứ. Ta bắt đầu đếm đến ba. Không nói thì coi như người mất cơ hội nhé. Nào, một...

Bằng Tâm bước một bước, Gia Huy lùi một bước. Đề nghị gì bây giờ? Hơi thở nữ nhi vẫn vít hương rượu nồng phả vào mặt khiến chàng mù mờ hết cả đầu óc.

- Hai...

Nàng tiếp tục dồn ép. Đằng sau đã là bức tường, chàng chẳng còn đường lui.

- B...

- Ta muốn ăn bánh ngọt!

Chàng thiếu điều hét toáng lên, bị nàng dồn đến chân tường, cuống cuống nói đại một câu. Trời đất, mà làm sao vậy Gia Huy? Cơ hội ngàn năm có một, thế mà lại chỉ thốt ra một yêu cầu lằng nhằng. Trước giờ đứng trước nữ nhân lúc nào cũng là chàng chủ động, thế mà giờ đứng trước tiểu quỷ này lại luống cuống như gà mắc tóc. Trời ơi, sao ngài không thương con lại gửi đến cho con một tiểu oan gia thế này? Chàng nói xong thì thấy mình hổ, vò đầu bứt tai, than thân trách phận.

Bằng Tâm nghe xong yêu cầu của Gia Huy thì ban đầu mắt tròn mắt dẹt, sau đó thì phá ra cười không dừng được. Gia Huy xấu hổ không biết để đâu cho hết.

- Được, không ngờ hoàng tử ngài yêu cầu đơn giản vậy. Ta đi lấy, đi lấy ngay đây.

Nàng vừa ôm bụng cười, vừa bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo đến chiếc bàn xa xa lấy bánh, rồi lại lảo đảo đem đến gần Gia Huy. Chỉ còn cách một bước chân thì nàng vướng phải một vò rượu rồng ai vứt lẫn lóc trên sân, té nhào, theo đà kéo luôn cả Gia Huy trước mặt ngã xuống đất. Chiếc bánh trên tay rơi xuống, bắn lên môi nàng một mẩu, còn lại tung toé khắp nơi. Thân người nàng mảnh mai nằm trọn trong vòng tay chàng, ấm áp. Hơi thở nóng hổi áp lên cổ chàng mời gọi. Ánh lửa hồng xa xa bập bùng soi tỏ đôi môi như đoá hoa. Nhớ đến cảm giác ngọt ngào của nụ hôn bất ngờ lần trước, tim chàng bất chợt rộn ràng. Ma xui quỷ khiến thế nào không rõ, chàng thì thào như hơi thở: Ta muốn ăn bánh ngọt..., rồi khẽ chạm môi nàng, nơi mẩu bánh còn vương lại kia. Lưỡi chàng nhẹ nhàng lướt trên bờ môi mềm mại. Nàng bị bất ngờ hơi rùng mình trong cảm giác đụng chạm đến quá vội vàng, rồi ngay sau đó chìm đắm trong nó, từ từ thiếp đi.

Mọi chuyện nói tuy dài nhưng chỉ diễn ra trong tích tắc. Gia Huy còn đang tham lam tận hưởng dư vị thì bỗng đâu một bàn tay đã đến nhắc nàng đứng dậy, rồi bế bổng nàng lên. Không ai khác người ấy chính là Lâm Phong. Mắt chàng nhìn Gia Huy, phản chiếu ánh lửa :

- Hoàng tử. Đã muộn rồi, người nên đi nghỉ. Để ta đưa nhị công chúa trở về.

Không đợi Gia Huy nói câu nào, chàng lập tức quay đi, tâm trạng trong lòng khó diễn tả thành lời. Gia Huy vẫn nằm yên trên nền đất, trơ mắt nhìn trời đêm trong trong lạnh lạnh, bất chợt liếm môi: Bánh này ai làm mà ngon thật.

4. Chương 4 : Phong Lưu Đa Tình.

Sau dạ tiệc mọi người đều mệt mỏi nên không khí trong cung điện trùng xuống hẳn. Yên lặng không phải sở thích của Bằng Tâm. Giờ là lúc nàng quyết định đi thăm thú thế giới bên ngoài. Vào cung được có nửa tháng mà nàng đã nhớ biết bao cuộc sống nhộn nhịp với bao nhiêu trò vui ngoài kia. Mọi thứ đang vậy gọi nàng, nàng còn đợi gì mà không tới.

Mấy ngày nay chẳng rõ Lâm Phong đi đâu mất hút, đợi hoài chẳng thấy chàng đến để năn nỉ ới chàng dẫn ra ngoài chơi, nàng đành phải dựa vào bản thân mình vậy. Chuyện vượt tường ra ngoài với nàng chẳng có gì là khó. Võ công của nàng nói không ngoa chứ trên đời này đôi thủ xứng tầm chẳng có bao nhiêu. Với cả chuyện phiêu lưu trong giang hồ nàng cũng đã từng trải qua nhiều. Chỉ là nếu có Lâm Phong đi cùng thì cuộc khám phá sẽ có bạn bè, càng thêm thú vị mà thôi.

Chuyện vượt tường ra ngoài tất nhiên phải làm vào buổi tối. Sau mấy ngày dụng công do thám , nàng đã tìm ra nơi được canh gác lỏng lẻo nhất. Đến ca đổi gác, Bằng Tâm nhanh chóng một thân dạ hành vượt tường đi chơi. Kinh thành quả đúng là kinh thành, ban đêm vẫn rất ồn ào tấp nập. Người qua kẻ lại thế này mới đúng là cuộc sống chứ, cứ ở trong cung hoài ta sắp mọc nấm mốc rồi đây. Bằng Tâm vừa tủm tỉm cười, mắt vừa nhìn láo liên khắp nơi. Chỗ thú vị nhất của mọi thành trấn luôn là thứ nhất tửu quán, thứ hai thanh lâu. Ở thanh lâu thì khỏi phải bàn, nhưng mà ở đó lại không thích hợp lắm cho các nữ tử. Còn ở tửu quán ấy hả, đủ mọi chuyện trên trời dưới biển được người ta bàn tán. Vừa hóng chuyện lại vừa có rượu ngon, quả là tuyệt không còn gì để nói. Thế nên Bằng Tâm với một thân bản lĩnh chơi bởi đã nhanh

chúng tìm được một tửu quán nổi tiếng nhất nhì kinh thành : Phong Hải tửu lầu. Nàng hí hửng bước chân vào trong.

Tửu quán này có hai tầng. Nàng muốn ngồi tầng trên, bởi vì thuận tiện ngắm cảnh đêm xung quanh. Thế nhưng vừa nêu ra yêu cầu đã bị tiểu nhị từ chối:

- Cô nương, ở trên không còn chỗ nữa. Cô có thể ngồi dưới, chung với vị khách quan đằng kia không?

Nhìn bên trên vắng hoe như vậy mà tiểu nhị nói không còn chỗ, hay là hẳn ta muốn chi thêm ít bạc? Qui tắc này nàng đã quá rành:

- Đây, muốn có thêm chút tiền ăn cháo phải không? Cô nương ta đây cũng không phải hẹp hòi. Cho người. Hãy xếp cho ta một bàn trên đó.

Tiểu nhị từ chối không nhận bạc:

- Quả thực không còn chỗ đâu cô nương. Có người đã bao hết toàn bộ lầu trên rồi.

A! Ra là một đại gia lắm tiền. Hừm, người cậy nhiều tiền thì bao hết mọi chỗ mà không ngồi ư? Phong cảnh đẹp phải chia cho người ta thưởng thức cùng với chứ. Bỗng Tâm tức mình định lên xem người đó là ai nhưng lại sợ như vậy là làm khó tiểu nhị, cô đành quay ra khỏi quán rồi bí mật phi thân lên lầu, thần không biết, quỷ không hay.

So với việc đi cửa chính thì đối với ta đi cửa sau còn thú vị hơn. Người đã bao chỗ này thì ta hưởng sái vậy. Đứng trên lầu nhìn quang cảnh xung quanh, Bỗng Tâm rất tự đắc. Thật bất hạnh thay cho những người sống trên đời mà không biết võ công. Thấy một mâm đồ ăn bày sẵn trên bàn, khẳng định là khách quan vẫn còn chưa đến, nàng nhón mỗi món một chút, tấm tắc khen ngon. Ha ha, quán này nấu ngon quá, hay là tại ăn không mất tiền làm tăng thêm vị giác nhỉ? Bất chợt có tiếng cười nói vang vang, nàng đến núp sau tấm bình phong để cạnh cửa sổ, nghe ngóng. Một vị công tử và hai cô nương đang tiến vào. Hai vị cô nương này người nào người nấy mặt hoa da phấn, dáng người thon thả, yểu điệu, tiếng cười trong veo. Còn vị công tử kia...khoan khoan, chẳng phải là Gia Huy đó sao? Hẳn làm gì ở đây?(Nhìn là biết rồi còn hỏi ^^). Họ đến ngồi ở bàn, Gia Huy ngồi giữa, hai cô nương hai bên cạnh. Hai nàng thay nhau đút cho chàng ăn. Cả ba cười cười nói nói, rất là vui vẻ.

Cô nương bên tay phải lên tiếng:

- Lâu rồi hoàng tử chẳng đến tìm, ta buồn muốn chết. Nếu mà hôm nay không phải là ta đến chỗ Nhị My chơi thì đâu có gặp được chàng.

Thì ra cô gái bên tay trái tên Nhị My. Cô này vừa lấy tay gạt gạt sợi tóc vướng trên khuôn mặt đẹp như tạc của Gia Huy, vừa nũng nịu nói:

- Sương Tỹ tỷ nói đúng. Đành rằng hoàng tử ngài có vợ hứa hôn, nhưng mà cũng không nên tuyệt tình như thế chứ. Hay là cô ta là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, khiến chàng mê mẩn?

Hai tiểu thư này là con quan lại trong triều, thế nên cũng đã nghe về nhan sắc của hoàng phi tương lai rồi. Nói thế này là muốn trêu tức ai đây? Hoàng tử nghe xong tím bầm mặt, không nói câu nào, trong lòng rối như tơ vò. Chuyện tối dạ tiệc Bỗng Tâm ngắt đi nên đã sớm quên sạch cả rồi, nhưng Gia Huy thì lại nhớ rõ không thiếu một chi tiết nào. Đúng , Tử Bỗng Tâm cô ta trông như ma quỷ vậy, ấy thế mà mình lại chủ động thưởng thức cô ta. Tuy rằng chỉ là ăn bánh ngọt nhưng... Chẳng có lí do nào hợp lí cho hành động đó của cả. Có thể...phải, có thể là do ta đã lâu ngày không đi vui vẻ với các cô nương, nên thành ra lữ lẩn mất rồi! Thế là Gia Huy quyết định đi tìm các nàng, những mong sẽ làm tiêu tan mọi hồ đồ của mình trong thời gian qua. Nhưng vừa vui vẻ được chút đỉnh thì lại phải nhớ đến, mà đã nhớ đến thì lại nhớ suốt không thôi. Buồn bực chất chồng, chàng đưa bầu rượu lên tu ừng ực.

Bỗng Tâm lửa giận bùng bùng. Chỉ ít hẳn cũng đã có vị hôn thê là nàng đây, thế mà ban đêm lại lên ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt. Là người muốn phong lưu đa tình, được, vậy thì hôm nay công chúa ta cho người được toại nguyện. Nàng lên ra cửa sổ, phi thân xuống dưới.

Một lúc sau cả Phong Hải Tửu lầu ngổ ngàng trước sự xuất hiện của mười mấy cô nương. Cô nào cô ấy phấn son lòe loẹt, hương thơm sực nức. Thấy đàn bà con trai trong tửu lầu thì liếc mắt đưa tình, cười cười

nói đó. Bộ dạng đó khẳng định là kĩ nữ không có sai. Các cô nương nói rằng là khách của một vị công tử ở trên lầu hai. Tiểu nhị thấy vị đó trước dẫn theo hai người, sau có thêm mười mấy người cũng không có gì là lạ, bèn cho các nàng lên. Gia Huy đang vui vẻ bên hai tiểu thư, kể chuyện tiểu lâm, bỗng đầu cửa bật mở, liền sau đó là một chuỗi âm thanh như chợ vỡ. Mười mấy nữ nhân không biết ở đâu ra, ồa vào phòng, thấy Gia Huy thì lập tức nhào đến, như cá mập nhìn thấy con mồi. Các nàng đúng là chuyên nghiệp, Gia Huy chưa kịp hiểu gì đã bị xoay như chong chóng. Người bám bên này, người kéo bên kia, kẻ rót rượu, kẻ đút thức ăn. Miếng mồi thì ít mà cá mập thì nhiều, đâm ra các nàng tranh nhau chèo kéo. Tiếng cười nói râm ran, mùi son phấn sực nức khiến Gia Huy cảm thấy ngột thở.

Băng Tâm ở đằng sau tấm bình phong ôm bụng cười ngặt nghẽo. Lúc này rời tửu lâu, nàng đã đi đến Xuân Thu Lâu, một kĩ viện không nổi tiếng gì mấy trong kinh thành. Bởi vậy các cô nương ở đây cũng không phải loại giai nhân tuyệt sắc gì. Việc làm ăn thường xuyên ế ẩm. Nàng đến vùng tiền mướn mười mấy cô nương kém nhan sắc nhất trong hội đến Phong Hải tửu lâu vui chơi cùng thiếu gia. Thất nghiệp đã lâu, nay lại được món tiền to nên người nào người nấy ra sức thể hiện bản lĩnh của mình. Gia Huy đến là tội nghiệp, gắng thoát ra nhưng lại như người cố vùng vẫy trong đầm lầy, càng cố quẫy đạp thì lại càng chìm sâu, cơ hồ sắp tắt thở đến nơi.

Băng Tâm cười đến độ tay chân lóng ngóng, vướng vào tấm bình phong làm nó đổ nhào. Mọi người đều quay lại. Gia Huy hai mắt tròn tròn. Cô ta, sao cô ta lại ở đây? Nhìn cái miệng vẫn còn há ra đến tận mang tai của cô ta, chưa đến một giây chàng đã hiểu ngay ra sự tình. Chính là cô ta đã bày ra trò này chứ không ai khác. Nhìn mình thế này, chắc là cô ta đã xem kịch buồn cười đến nỗi không kiềm chế được cảm xúc rồi. Phen này thì cô chết chắc.

Bị phát hiện mất rồi, chẳng nhẽ nàng còn không biết đường mà chuồn hay sao. Nàng gửi cho chàng một nụ hôn gió, rồi đi đến bên cửa sổ, mất tăm. Gia Huy uất đến không nói được câu nào, muốn phi đi tóm lấy cô ta nhưng một mình khó lòng đối phó được với mười mấy nữ nhân đang bám xung quanh mình. Khi thoát ra được thì Băng Tâm đã cao bay xa chạy.

Khoái chí vì chơi khăm được tên hoàng tử lẳng nhăng, Băng Tâm khoan khoái đi dạo trong thành, hứng làn gió đêm mát rượi thổi vào mặt. Bỗng thoáng qua trước mặt một dáng quen. Đó chẳng phải là Lâm Phong đó sao? Lâm Phong đi cùng với một vị cô nương, chàng đang chỉ chỉ trỏ trỏ gì đó cho cô ta, còn cô ta ra chiều thích thú lắm. Ai da, thì ra mấy hôm không đến chơi với ta là vì bận đưa người đẹp đi thăm thú. Thế nhưng cảnh này với Băng Tâm đã thành chuyện nhìn quen mắt, trước giờ Lâm Phong vẫn nổi tiếng với hai chữ đào hoa, giờ bên cạnh chàng có một vị cô nương, cũng không lấy gì làm lạ. Băng Tâm tiến đến trước mặt hai người:

- Đại ca. Muội còn tưởng huynh có công chuyện bận bịu gì đâu. Hoá ra là phong lưu tự tại thế này.

Thấy Băng Tâm đột ngột xuất hiện giữa phố đông người, Lâm Phong vội vàng đến bên cạnh nàng:

- Ta có chút công chuyện nên mấy ngày không đến, ngàn lần xin lỗi muội. Đừng giận ta. Mà tại sao giờ này muội lại một mình ở đây?

Ánh mắt Lâm Phong nhìn nàng đầy lo lắng, khẳng định nàng vượt tường đi chơi rồi. Đoán trúng phóc luôn:

- Thì còn sao nữa. Đại ca đã hứa đưa muội đi chơi, thế mà đợi hoài không thấy. Muội đành phải dựa vào chính sức mình thôi. Huynh cũng biết là muội không thể ở lâu một chỗ mà.

Băng Tâm cười hì hì. Lâm Phong lườm yêu nàng. Cô nương này đúng là hết cách. Bức tường hoàng cung đại nội là chỗ để nàng bay qua bay lại hay sao? Lúc này Băng Tâm chú ý quan sát cô nương đi bên cạnh Lâm Phong. Cô gái này cũng mặc trang phục thướt tha, cũng mất phượng mây ngài, nhưng xem ra không phải loại yếu điệu thực nữ. Ở cô ta toát lên nét cao ngạo của một kẻ bề trên, chứng tỏ đây là một nữ nhân có địa vị. Băng Tâm làm như đang quan sát cổ vật vậy, đi đi lại lại quanh nàng:

- Chà. Công việc bận rộn của huynh là vị tỷ tỷ này hay sao? Xem ra tỷ tỷ này cũng hút hồn người lắm chứ. Lại có phong cách nữa. Ta thích.

Băng Tâm cười toe toét. Nàng đá lông nheo với Lâm Phong:

- Đại sư huynh, giữ gìn nàng cho tốt. Chơi vui vẻ nhé. Ta đành phải tự mình tìm thú vị thôi.

Nàng nói rồi toan bỏ đi, nhưng Lâm Phong đã kéo tay nàng lại:

- Tiểu quý, đi đâu mà vội. Là ta không tốt bỏ muội đi chơi. Muội đã ra đến đây rồi, ta cũng phải làm tròn lời hứa của mình chứ. Nào, ta đưa muội đi.

Nói rồi chàng quay lại vị cô nương vẫn còn đang ngơ ngác kia:

- Ta phải đưa tiểu sư muội đi chơi. Nàng quen đường rồi thì tự đi một mình vậy nhé. Không thì có thể về phủ nghỉ ngơi.

Nói rồi chẳng để nàng ta kịp phản ứng lại câu nào, kéo tay Băng Tâm đi băng băng, không bao lâu đã mất hút trong đám đông. Đúng là một kẻ tuyệt tình.

Băng Tâm bị Lâm Phong lôi đi thì la oai oái:

- Sư huynh, huynh làm gì mà kỳ cục vậy? Lại vớt con gái người ta giữa đường? Muội có thể đi một mình mà. Huynh làm thế mà coi được sao?

Nhìn thái độ Băng Tâm không hài lòng, Lâm Phong cười cười:

- Muội yên tâm. Cô nương đó không phải loại dễ bắt nạt đâu. Cô ta có thể tự đi được.

- Vậy huynh cho rằng muội là đứa trẻ dễ bị bắt nạt sao?- Băng Tâm trừng mắt.

- Đâu có. Nhưng huynh làm sao mà bỏ mặc muội chứ. Kinh thành nhiều trò chơi, lắm hội hè. Muội chơi một mình không có huynh mà thấy vui hay sao?

- Thì...

- Thôi, bỏ rơi thì cũng đã bỏ rơi rồi. Chúng ta đi thôi. Huynh đưa muội đến chỗ này, khẳng định muội thích mê đi à xem.

Lâm Phong lại kéo nàng đi đến khu chợ đêm của những người thuộc tầng lớp bình dân. Ở đây từ mãi vô, ca múa, đến bói toán, cờ bạc cái gì cũng có cả. Nàng sà vào chỗ này một tí, chỗ kia một tí, thích thú vô cùng. Lâm Phong lặng ngắm chú chim trời riu rít này, lòng thầm ước sao cho thời gian mãi mãi ngừng trôi.

Đêm vui cũng qua, chàng trở lại tể tướng phủ. Về đến nơi đã thấy cô nương ban nãy chờ ngoài cửa phòng. Chàng không nói gì, lặng lẽ mở cửa. Nàng theo chàng vào trong, đóng sập cửa lại. Cô nương này tên gọi Diệp Vân. Diệp Vân là con gái cưng của Bạch Vân giáo chủ. Bạch Vân giáo xưa nay nổi tiếng là gương cột của võ lâm, bởi vậy tiếng nói của Bạch Vân giáo chủ trên giang hồ mà nói đích thực rất có uy lực. Diệp Vân lại là con gái yêu quý của giáo chủ, thế nên nàng ta tính tình rất tự cao. Tể tướng Thiên quốc muốn gia tăng thế lực, khẳng định cần có sự ủng hộ của các nhân sĩ giang hồ. Bởi vậy việc liên hôn với con gái Bạch giáo chủ là rất cần thiết. Hơn nữa Diệp Vân xinh đẹp, thông minh, lại giỏi võ thuật, như vậy là so với Lâm Phong đôi lứa xứng đôi. Lần này Diệp Vân đến kinh thành chơi, tể tướng bắt Lâm Phong phải đưa Diệp Vân đi đây đi đó, nhân cơ hội gia tăng tình cảm. Thế mà đang đi giữa đường chàng lại vớt bỏ nàng không thương tiếc. Lòng tự trọng của nàng tổn thương nặng nề.

Thấy Lâm Phong không có ý định giải thích gì, Diệp Vân lên tiếng trước:

- Huynh đi chơi vui chứ? Vị cô nương đó hẳn là người trong lòng huynh? Ta thấy huynh đối với cô ta khác hẳn người khác.

Diệp Vân là người rất tinh tường. Chuyện liên hôn là chuyện mới được bàn tính đến, nhưng chuyện Diệp Vân nàng yêu thầm Lâm Phong thì là chuyện đã lâu. Thường hay dõi theo hành động của chàng, nàng thấy chàng đào hoa bay bướm nhưng chưa từng đối xử tốt với bất cứ một cô nương nào. Các cô gái vây quanh chàng chỉ như một thứ đồ chơi mà chàng sẵn sàng ném bỏ ngay, giống như hôm nay chàng vớt bỏ nàng vậy. Nhưng nàng vẫn tự nhủ với lòng, chàng đối với ai cũng vậy, rồi cũng đến một ngày chân tình sẽ khiến chàng động lòng. Thế nhưng vào buổi tối hôm đó, sau khi dự yến tiệc ở hoàng cung trở về, chàng đã uống rất nhiều rượu. Khi nàng đến gần, chàng đã ôm hôn nàng. Chưa kịp nếm trải hết cái lâng lâng ngọt ngào, nàng đã bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt khi chàng thốt lên ba chữ Tiểu sư muội. Lúc đó nàng đã tò mò không hiểu cô gái đó là ai. Đến hôm nay, nhìn thái độ điệu dàng của chàng, nàng đã biết rồi. Chàng đã có người trong tim, chính là cái cô gái hôm nay gặp trên đường, tiểu sư muội của chàng.

Thấy Lâm Phong chỉ lặng yên ngồi xuống ghế, chăm chú nhìn mình, Diệp Vân lại nói tiếp:

- Chàng theo tiểu sư muội kia mà vứt bỏ ta giữa đường, làm ta rất tự ái đó. Chàng không sợ ta sẽ từ chối cuộc hôn nhân này?

Lâm Phong vẫn im lìm, cơ hồ như xem nàng diễn độc thoại. Diệp Vân bốc hỏa trước thái độ của chàng :

- Được. Chàng hay lắm. Ta sẽ đi ngay về Bạch Vân giáo. Coi như chưa bao giờ có hôn ước này.

Lâm Phong chậm rãi nói:

- Nếu nàng đã quyết định, ta chẳng thể làm khác hơn. Nàng có thể đi rồi, ta không tiễn.

Chàng là một hai không màng đến ta hay sao? Diệp Vân tức mình hơn nữa, lệ đã tuôn rơi:

- Chàng không cần ta, ta sẽ chết cho chàng xem. Để rồi xem chàng sẽ giải thích thế nào với cha ta?

Lâm Phong vẫn lạnh lùng:

- Nàng là nữ tử giang hồ, hành tẩu không thể tránh khỏi trục trặc. Cùng lắm ta sẽ dốc hết công sức giúp cha nàng tìm ra hung thủ đã sát hại nàng. Công phu gấp lửa bỏ tay người ta sớm đã học qua, khẳng định không tội một chút nào. Chỉ tiếc lúc đó nàng không còn được thưởng thức nữa.

Nhìn thái độ mỉa mai của Lâm Phong, Diệp Vân thấy tội nghiệp thay ình. Ta đã sợ chàng rồi, không hề run sợ trước nước mắt nhi nữ. Chàng đã muốn gạt bỏ ta như vậy, ta lẽ nào để chàng dễ dàng toại nguyện? Nàng gạt nước mắt, trong mắt loé lên một tia nham hiểm:

- Được, chàng đã không muốn ta thì ta phải tìm người giúp ta tác thành thôi. Vị tiểu sư muội hôm nay cũng dễ thương ghê. Nàng ta có vẻ thích ta. Ta sẽ đi nói uội ấy biết chuyện chúng ta kết hôn. Khi biết vị huynh đệ đào hoa của mình sắp lấy vợ, chắc nàng sẽ vui mừng lắm.

Kể ăn vụng thường rất sợ bị phát hiện. Nói đến đây Lâm Phong không khỏi giật mình. Chàng gằn lên:

- Cô dám sao?

Biết chọc đúng chỗ, Diệp Vân càng khiêu khích:

- Không những dám mà ta còn có thể làm hơn thế nữa. Ta thấy cô ta có vẻ rất ham vui. Với thể lực của gia đình ta, chàng nghĩ cô ta có thể tự do đi lại trên giang hồ mà bình an hay không?

Mắt Lâm Phong hằn những tia máu.

- Sao? Chàng sợ rồi à? Chàng bảo vệ cô ta quá nhỉ? Nhưng chỉ sợ sức người có hạn thôi.

- Vậy cô muốn cái gì?

- Ta muốn trái tim của chàng. Ta muốn chàng là của ta, của một mình ta.

Thấy Lâm Phong thay đổi thái độ vì người con gái đó, Diệp Vân càng điên tiết hơn. Nàng toan quay người ra cửa thì bị chàng kéo lại. Vòng tay chàng ôm nàng chặt đến mức thân người như muốn gãy làm đôi. Rồi chàng áp môi mình lên môi nàng. Nụ hôn mạnh bạo, như muốn rút hết tất cả hơi thở cả nàng ra. Sau một hồi, chàng bất ngờ rời môi nàng, thì thào vào tai nàng, từng tiếng một, nhẹ nhàng mà rõ nét: Nếu cô dám hé răng với nàng ấy, dù chỉ một lời, hoặc có hành động gì, khẳng định cô sẽ hối hận.

Nói rồi chàng đẩy nàng ra khỏi người, quay đi không thèm ngoảnh lại dù chỉ một lần. Hơi lạnh ban đêm theo cánh cửa không khép thoắt vào, buốt nhói. Diệp Vân quỳ trên nền đất thờ hồng học, nước mắt lại lăn dài. Đại tiểu thư của Bạch Vân giáo chỉ có thể vì người đàn ông này mà khóc nhiều đến thế. Chỉ một lần thấy chàng ngày xưa, khi chàng theo cha lên giáo phái của mình, nàng đã phải lòng chàng rồi. Ở chàng có một ma lực quyến rũ người khác, khiến người ta muốn dứt mà không dứt ra được. Diệp Vân trời không sợ, đất không sợ, ngay cả cái chết cũng không, nhưng lại sợ phải xa chàng. Sợ bị chàng căm ghét. Nhưng cứ trở mắt nhìn chàng yêu người con gái khác thì nàng thật không can tâm. Nếu những việc cha chàng đang ngầm ngầm thực hiện không bị phanh phui, thì chàng sẽ mãi tìm cách trì hoãn đám cưới này. Bây giờ mọi thứ đã chuẩn bị cũng gần ổn thoả rồi, cần phải có ai đó ném hòn đá xuống làm động mặt nước chứ nhỉ? Phen này nàng quyết sẽ làm mọi thứ lộ ra sớm một chút. Gạt đi những giọt nước mắt vẫn đang lăn dài,

nàng đi về phòng của mình, lấy ra một mẫu giấy, viết viết thứ gì đó rồi đem buộc vào chân chú chim bồ câu. Nàng tung một cái, chú bồ câu vút bay đi trong đêm lạnh.

5. Chương 5 : Hành Tẩu Giang Hồ.

Chuyện đời chẳng ai có thể ngờ được. Vừa vào cung không bao lâu mà giờ đây Băng Tâm lại được phiêu du khắp chốn, hơn nữa bạn đồng hành của nàng không ai khác chính là hoàng tử Gia Huy. Đúng là ghét của nào trời trao của ấy, chân lý ấy tuyệt nhiên không bao giờ sai. Mọi chuyện diễn ra như vậy cũng bắt đầu bằng một buổi tối đẹp trời.

Hôm ấy Băng Tâm đang đi dạo quanh vườn thượng uyển, hít thở không khí trong lành, thì thấy Gia Huy rất nhanh đang đi tới. Chuyện ta xui các cô nương đến hầu hạ hẳn chắc làm hấn nuốt không trôi đây mà! Hôm ấy có thể chuồn được nhưng không có nghĩa là chuồn được cả đời. Mấy hôm rồi nàng đã cố tránh mặt Gia Huy nhưng đến hôm nay đã bị bắt gặp. Thôi thì đối mặt một lần cho xong. Gia Huy tới trước mặt nàng, nở nụ cười quyến rũ chết người, nhưng ẩn trong ánh mắt vài phần đáng sợ:

- Công chúa. Mấy hôm nay nàng bận rộn điều chi mà ta tìm hoài không có gặp. Ta là vị hôn phu của nàng mà, nàng nở lòng nào tránh né ta mãi sao?

Vị hôn phu! Lần đầu tiên tên đáng ghét này nhận mình là vị hôn phu của nàng. Ha ha, lại còn rào trước đón sau thế nữa. Nhìn hấn chắc giờ chỉ muốn ăn tươi nuốt sống mình thôi.

- Ai da, hoàng tử, ta nào dám tránh người. Chỉ là do mấy hôm nay thân thể có phần mệt mỏi.

- Ủ, nàng trốn ra khỏi cung chơi, hẳn là phải tốn hao nhiều sức lực rồi. Lại còn phải dụng công suy nghĩ ra bao nhiêu trò để đối phó với ta.

Băng Tâm vẫn cứ nở nụ cười vô tư:

- Hoàng tử muốn nói đến chuyện ở tửu lầu? Đó chỉ là nghĩa vụ của người làm vợ này thôi. Chẳng phải chàng cùng các cô ấy chê ta xấu xí hay sao? Ta biết lấy một người như ta khiến chàng buồn bực, thế nên ta phải cố kiếm các cô về cho chàng giải khuây. Mặc dù làm thế nhưng ta cũng thấy đau lòng lắm đó. Chẳng gì chàng cũng là chồng sắp cưới của ta...

- Ủ, nàng đau lòng quá nên tình cảm có phần lẫn lộn nhỉ, muốn khóc lại hoá ra thành cười. Ta thấy hôm đó nàng cười đến độ không ngậm miệng lại được kia.

- Thấy chàng vui ta cũng vui theo đó mà.

Gia Huy chống hai tay bên cạnh vai nàng, ép nàng vào tường:

- Chà, nàng đã suy nghĩ cho ta như vậy, chả nhẽ ta lại chỉ biết vui một mình? Được, ta sẽ cho nàng thử cảm giác vui thú. Ta đây vốn là người công bằng mà.

- Chàng định làm cái gì?- Hơi thở của Gia Huy sát bên tai khiến cho Băng Tâm thấy cả người râm ran. Tự dưng nàng hồi hộp đến lạ.

- Cũng chẳng có gì. Nàng nghĩ xem, thử cái trò như các cô nương ấy đã làm với ta. Nàng may mắn đấy, vì lần này đích thân ta ra tay...

- Ấy da, hoàng tử, chuyện gì cũng từ từ suy nghĩ đã chứ.

- Cần gì phải suy nghĩ, trước sau gì nàng chẳng là vợ ta. Nói thật với nàng, ta tuy rằng thích mỹ nhân đấy nhưng mà đôi khi cũng thêm của lạ. Chẳng hạn như một nữ nhân như nàng, cực kỳ kích thích đối với ta.

Chàng đưa tay nâng cằm nàng lên, khẽ cúi đầu xuống. Nàng cuống quýt cả lên. Hấn làm thật? Một người xấu xí như ta hấn cũng dám hay sao? Được, ta xem hấn gan hay ta gan. Tức thì nàng đặt hai tay lên cổ chàng. Ai sợ người chứ? Chàng lại lấy tay để lên eo nàng. Nàng thấy eo mình nhột nhột. Cố gắng chịu đựng vậy. Thấy nàng vẫn không phản ứng, chàng tiếp tục kéo nàng vào sát mình, thật sát, như thể cả hai sắp sửa hoà tan thành một vậy. Để xem cô gan đến thế nào? Danh hiệu đào hoa công tử của ta không phải khi không mà có. Băng Tâm thấy hơi thở của mình dần khó nhọc. Gia Huy cũng nhận thấy điều ấy. Chàng

tiến thêm một bước nữa, ghé môi mình sát tai nàng thì thầm: đôi môi nàng thật tuyệt vời. Ta hôn nhé. Nhưng ta chỉ sợ hôn xong mình sẽ không kiềm chế được mà làm liều..., rồi chàng di chuyển đôi môi đến sát môi nàng, chuẩn bị đặt lên đó một sự cảm dỗ. Đến lúc này Băng Tâm không chịu được hơn nữa, hai tay hết sức đẩy chàng ra :

- Thôi đi nha. Chúng ta mới chỉ hứa hôn thôi. Với cả ta xấu xí như vậy sợ sẽ thiệt thòi cho người.

Dù đã hai lần hôn chàng, nhưng lần đầu là do bất đắc dĩ muốn thủ đoạn giành phần thắng, lần thứ hai là trong cơn say, nàng đã sớm quên sạch, còn mặt đối mặt trao nhau nụ hôn như thế này, nàng vẫn là chưa từng thử qua. Hơn nữa hắn còn muốn... Nhìn nàng hai tay che ngực, thủ thế, hơi thở gấp gấp hoang mang, chàng không khỏi phá lên cười:

- Ha ha. Nàng tưởng ta sẽ ăn nàng thật sao? Như nàng còn lâu mới đáp ứng nổi yêu cầu của ta. Chỉ là ta đang thử sức quyến rũ của mình thôi. Ai ngờ nàng lại cho là thật.

Băng Tâm tên tò một phen. Thế mà trong khoảnh khắc nàng đã nghĩ có thể tên này ham của lạ thật. Trời đất? Sao mình có thể có suy nghĩ lệch lạc đến thế? Nhất là mình còn cảm thấy hắn rất quyến rũ nữa chứ. Để cho hắn được phen cười nghiêng ngả thế này.

Chắc nàng sẽ không biết giấu mặt vào đâu vì sự nhẹ dạ của mình, nếu như không thấy xa xa một thân ảnh vụt qua. Hoàng cung đại nội mà kẻ nào dám vào như chốn không người? Cả hai quên mất câu chuyện của mình. Vội vàng phi thân theo hướng đó.

Băng Tâm và Gia Huy đều là những cao thủ, nhanh chóng đuổi kịp tên thích khách. Hai bên giao thủ. Tên này tuy chỉ có một mình nhưng trong tay lại có vũ khí, còn Băng Tâm, Gia Huy hai người chỉ có tay không, bởi vậy hai bên tiếp nhau mấy chục chiêu cũng chưa phân thắng bại. Võ công của hắn rất lạ, thiên biến vạn hoá như rắn vậy, khiến người ta rất khó nắm bắt hắn thuộc môn phái nào. Nhưng rồi cũng đến lúc hắn yếu thế, bị Gia Huy một chiêu đánh bay kiếm của hắn. Băng Tâm nhanh chóng giắt chiếc khăn che mặt xuống. Đó là một nam nhân tuổi chừng bốn mươi, bên cạnh mép có một nốt ruồi lớn. Đúng lúc này thị vệ ồn ào kéo đến khiến hai người bị phân tâm. Hắn nhân tiện cho tay vào ngực, lấy ra một thứ bột trắng tung vào hai người. Bị bất ngờ, cả hai không kịp phản ứng. Hắn cơ hội chuồn luôn mất tăm, tuy nhiên không để ý đã làm rơi mất một gói nhỏ xuống sân. Khi tất cả kịp định thần thì đã không còn dấu vết của hắn. Gia Huy nhặt gói nhỏ hắn làm rơi, mở ra xem, sững sờ: Bên trong là long ấn giả.

Chuyện làm giả long ấn là một chuyện động trời. Cần phải nhanh chóng điều tra sự việc này. Băng Tâm và Gia Huy là hai người đã nhìn thấy diện mạo của hắn, nhưng chỉ trong tích tắc nên khi bảo miêu tả lại để nghệ nhân vẽ hình thì cả hai đều không miêu tả được. Chỉ biết hắn có một nốt ruồi lớn cạnh mép. Chuyện này lại là chuyện cơ mật, không thể dấn cáo thị khắp nơi. Cần phải bí mật điều tra. Nhưng ai đi điều tra bây giờ? Chả còn ai khác ngoài Băng Tâm và Gia Huy- hai người đã trực tiếp nhìn thấy hắn. Dù sao thì võ công của hai người cũng thuộc hàng cao thủ. Vậy là Băng Tâm và Gia Huy bất đắc dĩ trở thành bạn đồng hành.

Nhưng trời đất bao la, biết đi đâu tìm hắn bây giờ? May thay cũng không phải hoàn toàn không manh mối. Dấu vết chính là cây kiếm hắn đánh rơi ngày hôm đó. Đó là một thanh kiếm được làm rất tinh xảo, đòi hỏi một trình độ rất cao. Chỉ có một nơi có thể làm ra cây kiếm đó, chính là Làng Đỉnh Gia Kiêu- một làng ở nước Kim nổi tiếng khắp nơi với nghề chế tác vũ khí. Vậy là mục tiêu của hai người: Kim quốc thẳng tiến.

* * *

- Việc ta sai người làm đã hoàn thành cả chưa?

- Tiểu thư, đã xong cả rồi.

- Đã để lại những dấu vết cần thiết rồi chứ?

- đương nhiên.

- Cũng không bị phát hiện tung tích của người chứ?

- Tiểu nhân.... vâng, đương nhiên là không bị phát hiện rồi.

- Chắc mệt mỗi lần hử? Uống trà đi. Rồi ra ngoài lĩnh thưởng.

- Đa tạ tiểu thư.

Người đó thở phào nhẹ nhõm, uống chén trà rồi bước ra khỏi cửa. Lĩnh tiền thưởng rồi vui vẻ ra về. Hôm nay sẽ làm vài vò rượu ngon về uống cho đã nghiền. Mấy hôm rồi phụng lệnh đi làm nhiệm vụ chẳng được thoải mái gì cả. Về đến nhà, hắt lấy mấy vò rượu ra, tu ừng ực, cảm thấy người thật khoan khoái. Nhưng sao buồn ngủ quá. Ngủ một chút đã vậy. Hắt nhắm mắt ngủ, và chẳng bao giờ tỉnh lại.

- Ấp úng như vậy, khẳng định người lừa dối ta. Nhưng thôi, dù sao nhiệm vụ của người cũng đã hoàn thành. Bạch Vân giáo sẽ không bao giờ quên công lao của người.

Nữ tử tựa cửa ngắm mây trời. Đôi mắt không hề biểu lộ cảm xúc.

* * *

Tại một sơn động heo hút, vắng vẻ, quanh năm chỉ có sương trắng bao phủ, chim muông bầu bạn, có một ông lão đang ngồi suy tư một mình. Ông lão râu tóc bạc phơ, đôi mắt sáng như sao trời, cả người toát lên cốt cách của một vị tiên nhân, khẳng định là người có con mắt nhìn xa trông rộng. Hôm qua cũng tại thác nước này ông ngồi ngắm các vì sao chuyển động. Ngôi sao sáng nhất trên bầu trời lại dịch chuyển vị trí thêm một lần nữa, sắp sửa với hai ngôi sao đại diện cho điềm dữ hội tụ thành đường thẳng. Trời đã định, không thể làm gì khác hơn. Rốt cuộc ta cũng chỉ là một con cờ của ngài thôi, thượng đế. Ông lão cảm thán thốt ra thành lời.

Bỗng đâu đây có tiếng gọi lớn:

- Sư phụ, sư huynh, sư tỷ...mọi người đi đâu cả rồi?

Nghe tiếng gọi, lão nhân mỉm cười: Là thằng tiểu quỷ đó chứ còn ai.

Tiếng vừa dứt đã thấy người bằng bằng chạy đến. Là một chàng trai trẻ, chừng mười bảy tuổi, dung mạo bất phàm, khôi ngô tuấn tú, lại có phần hồn nhiên đáng yêu:

- A! Sư phụ. Con biết người ở đây mà. Xa người mấy tháng mà con cảm giác như là đã qua ngàn vạn năm rồi. Người không biết con nhớ người thế nào đâu.

Đây chính là Bạch Cư lão quái- sư phụ của Lâm Phong và Băng Tâm. Còn cậu chàng vừa xuất hiện chính là đệ tử thứ ba của ông, Vĩnh Kỳ. Lão nhân là một đại cao thủ nức tiếng trên giang hồ, nhưng lại không thích xưng hùng xưng bá, chỉ thích phiêu bạt khắp nơi, tự do tự tại. Cả cuộc đời ông chỉ nhận ba đệ tử. Ba bọn chúng mỗi người một tính cách, nhưng đều là những tài năng xuất chúng.

Lão nhân ôn nhu cười:

- Tiểu quỷ, quay lại đây không sợ những bài tập luyện khắc khổ hay sao?

- Chỉ cần ở bên sư phụ thì con ngại gì gian khổ chứ- Chàng trai nhanh nhẩu.

Hừm, tiểu quỷ. Ta sống bằng ấy năm trên đời mà không nhìn thấu tâm can người sao?

- Cuối cùng cũng chỉ có người là tốt nhất. Sư huynh, sư tỷ của người sớm đã không chịu được gian khổ mà bỏ đi hết cả rồi.

Lão nhân làm bộ thở dài. Vĩnh Kỳ bị sét đánh ngang tai:

- Cái gì? Bỏ đi? Sư phụ không giận với con đấy chứ?

- Chắc người cũng đã đi khắp mọi nơi trong sơn động rồi, người có thấy bóng dáng của họ không?

Quả là vắng lặng, khắp cái sơn động này kiếm đi kiếm lại cũng chỉ thấy mỗi mình sư phụ. Vĩnh Kỳ xiu mặt:

- Sư huynh đi thì cũng thôi vậy. Nhưng tại sao sư tỷ cũng đi? Trước giờ sư tỷ lúc nào chẳng ở cạnh bên người. Cứ tưởng sư tỷ ở đây con mới...

Lão nhân thấy bộ dạng của Vĩnh Kỳ thì cười khoái trá:

- Ta biết tổng tâm địa của người. Người nhớ sư tỷ nên đến chứ gì? Nếu biết chỉ có mỗi lão già này ở đây thì khẳng định người chẳng bao giờ thèm quay lại.

Vĩnh Kỳ cười chống chế:

- Đâu có. Sao sư phụ lại nói vậy. Con trước sau gì vẫn là đệ tử tốt của người mà.
- Vậy được. Hôm nay ở lại đây. Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu luyện tập võ nghệ. Ta còn nhiều chiêu mới nghĩ ra mà chưa biết truyền dạy cho ai.
- Ha ha...- Vĩnh Kỳ cười ruồi- Nghe thật là hấp dẫn, nhưng mà hôm nay con chỉ ghé thăm sư phụ thôi. Con còn có việc quan trọng, phải đi gấp. Mai một sẽ quay lại. Cáo biệt sư phụ.

Nói rồi chàng ba chân bốn cẳng vọt lẹ đi. Cái tên đệ tử này lúc nào cũng vậy, làm gì cũng vội vàng. Lão nhân cười, nói với theo:

- Lần sau có đến thăm ta cũng đừng đi tay không. Nhớ mang cho ta một bình rượu ngon nhé.

Hừm. Biết thế mình đã không tới. Sư phụ thật là, đã biết hết còn cố trêu trọc mình. Sư tỷ đã đi rồi, không biết là đi đâu nhỉ? Nhưng thế nào mình cũng phải tìm cho ra. A! Nhớ sư tỷ quá đi mất. Tỷ chờ đệ nhé, đệ đến kiếm tỷ ngay đây.

Next Công chúa lưu manh- Chương 06

6. Chương 6 : Một Ngàn Lượng Vàng.

Qua nhiều ngày vất vả, Băng Tâm và Gia Huy mới đến được thôn Đình Gia Kiều. Vui mừng chưa kịp, đã thấy khắp nơi một cảnh thê lương. Vắng trong không trung tiếng ai oán nỉ non. Đường làng thưa thớt người. Đàn ông mặt mũi hốc hác, mệt mỏi. Đàn bà mắt đỏ hoe. Người người bước đi rất vội vàng. Đây mà là thôn Đình Gia Kiều nổi tiếng đó ư? Sao chẳng thấy các thương gia tấp nập đến mua bán đồ thủ công chế tác như thiên hạ vẫn đồn đại?

Băng Tâm đến hỏi một ông lão đang ngồi trước cửa nhà, đăm chiêu nghĩ ngợi:

- Xin hỏi ông lão, thôn này có chuyện gì xảy ra vậy?

Ông lão chăm chú nhìn hai người lạ mặt, thở dài:

- Hai người ở xa mới đến nên không biết. Ở đây đang có dịch bệnh hoành hành. Người chết vô số. Người sống cũng đang mắc bệnh. Hầu như nhà nào cũng có người bị nhiễm. Các người còn ở đây làm gì? Nhanh đi thôi kéo lại mang họa vào thân.

- Đi sao đành chứ. Chúng tôi đến thôn này muốn hỏi rõ một chuyện. Không biết ở đây ai là người chế tác vũ khí giỏi nhất?

- Cô nương đến không đúng thời điểm rồi. Bây giờ mọi người đều bận loạn, không ai có thời gian giải đáp thắc mắc của cô nương đâu. Chúng tôi còn phải lo cho những người đang hấp hối.

Xem ra nếu chưa giải quyết được tình trạng trước mắt thì khó có thể làm rõ vấn đề của mình. Gia Huy lên tiếng:

- Vậy không có thuốc trị bệnh hay sao, thưa tiền bối?

Ông lão chép miệng:

- Cũng không phải là không có, chỉ là thuốc đó rất hiếm, phải nhập từ nước khác về nên giá thành quá cao. Chúng tôi lại có nhiều người bệnh thể này, số tiền cần để mua thuốc không nhỏ. Mọi người ai cũng cố gắng kiếm tiền, nhưng vẫn như muối bỏ bể thôi.

Băng Tâm lấy làm lạ:

- Nơi đây chẳng phải rất nổi tiếng với các món đồ thủ công tinh xảo hay sao? Bán những món đồ đó, chắc thu được không ít tiền chứ?

- Đúng là có vậy, nhưng mà là chuyện của trước kia. Ngày nay hàng hoá các nước khác được chuyển đến nhiều, mọi người có nhiều sự lựa chọn. Kiểu dáng của chúng tôi nhìn hơi cổ, giờ không còn được yêu thích

nữa. Bán không được giá là còn may, chỉ sợ không bán được. Mọi hi vọng trông chờ vào việc chế tác vũ khí. Nhưng mà vũ khí tinh xảo làm cần mất nhiều thời gian, chỉ sợ đến lúc làm xong thì mọi chuyện đã không cứu vãn được nữa.

Nhìn ông lão rầu rầu đến tội nghiệp. Chung quy lại thì tiền vẫn là một thứ vô cùng quan trọng. Vậy chuyện này cần tiền là có thể giải quyết, nhưng biết kiếm đâu ra tiền, mà lại còn là số tiền lớn nữa. Giá mà ta có thể kiếm ra tiền, vừa giúp người, vừa giúp mình, nhưng chỉ e lực bất tòng tâm - Gia Huy ít khi ra khỏi kinh thành, ít chứng kiến những cảnh tang thương của dân chúng như thế này, nên bất giác thở dài.

Băng Tâm cũng đang vắt óc suy nghĩ. Khéo xoay sở trong những hoàn cảnh khó khăn là bản lĩnh của nàng. Đệ nhất đại lưu manh như nàng mà không có cách thì còn ai có cách? Nàng nhanh chóng nảy sinh ra một ý tưởng, mừng mừng rỡ rỡ nói với ông lão:

- Nếu ta có cách kiếm được tiền cho dân làng ở đây thì mọi người vui lòng giúp ta làm rõ chân tướng một việc chứ?

Ông lão hoài nghi:

- Giải quyết được vấn nạn trước mắt thì chuyện giúp hai vị có là gì. Nhưng mà số tiền chúng ta cần rất lớn. Đến một vạn lượng vàng. Cô nương làm cách nào kiếm ra?

- Xin hỏi ông lão, dân ở thành thị bên cạnh rất giàu có đúng không?

- Đích thực rất giàu có. Đó là một trong ba trung tâm kinh tế lớn nhất của Kim quốc này.

- Vậy xin hỏi các vị còn có hàng hoá gì có thể bán được hay không?

- Hàng hoá đem đi đại hạ giá bán cũng gần hết rồi. Chỉ còn lại một lô gương đồng cũ chẳng ai thèm mua.

Băng Tâm tắc lưỡi:

- Vậy là tốt rồi. Ta sẽ đi bán gương.

Cả ông lão lẫn Gia Huy đều kinh ngạc nhìn nàng. Gia Huy thắc mắc:

- Này, nàng điên rồi sao? Đồng gương ế ấy mà đem đi bán, ai mà mua. Nàng túng quá cũng đừng làm liều chứ.

Ông lão không nói, nhưng đôi mắt tròn xoe ấy đang nhìn chằm chằm Băng Tâm, chắc chắn với Gia Huy cùng một suy nghĩ. Băng Tâm cười gian, nhìn Gia Huy từ đầu đến chân:

- Chàng nói xem, chàng sẽ làm hết sức mình để giúp đỡ những người tội nghiệp này chứ.

- Đương nhiên, chuyện đó đâu cần bàn cãi. Chỉ cần là việc ta có thể làm được thì nhất định sẽ làm.

- Vậy được rồi. Đây chính là lúc chàng thể hiện bản lĩnh của mình.

- Bản lĩnh gì? - Gia Huy ngày càng nóng ruột.

Băng Tâm đáp hai chữ gọn lỏn : ĐÀO HOA.

Thì ra cách của nàng là thế này đây: bán hàng kèm theo khuyến mại. Hàng tặng kèm chính là một cái ôm của mỹ nam Gia Huy. Mỹ nam trên thế giới này có nhiều, nhưng người đẹp như Gia Huy thì đúng là của hiếm. Được một lần mơ mộng trong vòng tay của người như chàng, đúng là có chết cũng đáng. Các bà các cô, mà chủ yếu là các mệnh phụ phu nhân giàu có lắm tiền chen nhau xếp hàng vào mua gương. Hàng thì ít người thì đông, đương nhiên sẽ dẫn đến tình trạng giá cả leo thang. Thế nhưng đây là cơ hội có một không hai, nên các bà các cô đua nhau vung tiền không tiếc. Nhìn Gia Huy bị quay như chong chóng trong vòng vây của nữ nhi, còn giở đưng vàng thì cứ ngày một đầy lên, Băng Tâm vô cùng khoái chí. Xem ra cái mặt đẹp trai cũng có ích lắm chứ, khi cần có thể mài ra dùng dần ^^ . Khi nghe Băng Tâm nói ra kế hoạch này , ban đầu Gia Huy cũng không chấp nhận. Nhưng nhìn đôi mắt cầu xin khẩn khoản của ông lão, chàng sao nỡ đành. Với cả ôm nữ nhi vào lòng, là chuyện chàng làm đã thành quen, nay thể hiện bản lĩnh một chút cũng không tổn hại gì. Thế nhưng đây là chàng chưa lường hết mọi bề. Cứ nghĩ là được ôm mỹ nhân sao? Mỹ nhân đâu không thấy, chỉ thấy các bà cô lắm tiền chen lấn nhau. Hàng đã bán rồi, Gia Huy đành ngậm

đăng nuốt cay thực hiện nghĩa vụ của mình, trong lòng oán mười tám đời nhà Băng Tâm. Từ nay về sau, có chết chàng cũng không nghe cô ta nữa.

Quả nhiên là mỹ nam tử có cái lợi của mỹ nam tử. Chỉ bán hai ba chục cái gương đồng cũ rách mà đã thu được khoảng chín ngàn lượng vàng. Các bà các cô ở đây cũng hào phóng ghê. Gia Huy bị quay đến chóng mặt, tựa cả người vào tường. Vẫn còn một cái gương nữa chưa bán, cũng còn một ngàn lượng vàng nữa cần kiếm cho đủ. Cái gương này cần phải bán cắt cổ một chút. Băng Tâm nhìn Gia Huy cười nịnh nọt:

- Chỉ còn một chiếc gương nữa thôi mà cần phải kiếm một ngàn lượng, hay là chàng chịu khó hi sinh thêm một chút...

Gia Huy gạt phăng ý tưởng này:

- Hi sinh cái gì chứ? Ta làm đến như vậy còn chưa đủ mất thể diện hay sao? Nếu mà sớm biết như vậy ta đã không nhận lời với nàng. Giờ nàng tính sao thì tính, ta không biết đâu.

Chàng hờn giận như một đứa trẻ. Băng Tâm chưa biết nói thêm cái gì để thuyết phục chàng, thì đằng sau vang lên một giọng nói:

- Một ngàn lượng vàng đó ta sẽ trả. Thứ ta muốn mua là nụ hôn của vị cô nương đây.

Cả hai giật mình quay lại. Đằng sau xuất hiện một nam nhân. Chàng trai mặc bộ quần áo sang trọng, tuổi còn rất trẻ nhưng khí độ bất phàm, thư sinh tuấn tú, lại có phần dễ thương. Không ai khác chính là Vĩnh Kỳ. Sau một hồi dò la tin tức, cậu đã biết Băng Tâm nàng lưu lạc đến đây. Ai thì còn khó tìm chứ một kẻ đi đến đâu quây đến đó như nàng quả thật dấu vết lưu lại khắp nơi. Hôm nay tìm đến đây thấy tỷ tỷ đang bày trò ngoài chợ thì mừng vui khôn tả. Vĩnh Kỳ lén đứng sau quan sát nàng, tình cờ nghe được câu chuyện của nàng. Tỷ tỷ yêu quý của mình cần nhiều tiền thế để làm gì? Nhưng mà mặc kệ là việc gì, chỉ cần tỷ tỷ muốn thì kể cả hái sao trời Vĩnh Kỳ cũng sẽ hái cho tỷ. Cậu nhóc Vĩnh Kỳ này đối với Băng Tâm ngoài yêu thương còn có một lòng sùng bái. Với cả, nhân cơ hội này biết đâu có thể đánh cắp được nụ hôn của tỷ tỷ, như vậy thì còn gì tuyệt hơn nữa. Nếu đại sư huynh mà biết được chắc hẳn sẽ tức mà chết

Vĩnh Kỳ nhìn Băng Tâm cười rất tươi. Nhận ra là sư đệ của mình, Băng Tâm cũng nở nụ cười cuốn hút. Cậu em này xuất hiện thật là đúng lúc. Cậu ta chính là hoàng tử của Kim quốc, tiền tài vô số. Trước giờ cậu nhóc luôn luôn tự hào với địa vị của mình chứ không giấu nhẹm đi như Lâm Phong. Nó vẫn cứ tỏ ra tự đắc như ngày nào. Muốn nụ hôn của tỷ tỷ người ư? Cũng được. Nàng hôn Vĩnh Kỳ chẳng khác nào hôn một chú bé thôi. Đệ đệ, đệ có lớn mà vẫn không có khôn. Đệ không có nói muốn hôn vào môi. Băng Tâm cười thầm.

Trong khi Băng Tâm suy nghĩ một lèo để đi đến đáp án cuối cùng, dứt túi một ngàn lượng vàng, thì Gia Huy ngạc nhiên đến độ há hốc mồm:

- Này, công tử kia. Người không có mắt à? Vì sao lại đem tiền ném qua cửa sổ như vậy?

Băng Tâm kia để tóc xuống che đi nửa khuôn mặt, lại ăn mặc như một nữ hiệp giang hồ sương gió bụi trần, thật là chẳng có gì hấp dẫn. Tên nhóc đó bị trúng tà gì mà lại muốn đổi một ngàn lượng vàng lấy của nàng một nụ hôn?

- Ta có tiền, ta muốn tiêu không được sao? - Vĩnh kỳ vênh mặt- Với cả nếu là vị cô nương này, có đổi cái gì ta cũng chịu.

Gia Huy thấy tức anh ách. Thật là không còn đạo lý gì nữa. Ngồi ngồi một mỹ nam tử như chàng đây mà phơi mặt cả ngày ngoài chợ mới kiếm được chín ngàn lượng. Ấy thế mà một tên công tử nhóc ở đâu xuất hiện, vung tay một cái trả một ngàn lượng để đổi lấy một nụ hôn của nữ quý gia. Thật là không còn gì để nói.

Ừ, nhưng mà mình làm sao phải tức giận cơ chứ. Tự dưng có tên ngu ngốc đến hai tay dâng tiền, họa có điên mới không nhận. Thôi thì cứ mặc kệ cô ta, thích làm gì thì làm.

Băng Tâm liếc nhìn bộ mặt vô tư giả tạo của Gia Huy, rồi quay sang Vĩnh Kỳ cười đơn đả:

- Được. Một nụ hôn của ta mà được trả những một ngàn lượng vàng. Ta chấp nhận. Nào, đến đây.

Vĩnh Kỳ mừng rơn. Giác mơ sắp thành hiện thực rồi, hôn ha hôn hử bước đến. Băng Tâm khẽ nói : nhắm mắt lại nào công tử. Vĩnh Kỳ sung sướng khép mắt chờ đợi.

Gia Huy liếc nhìn nàng. Mặc kệ cô ta. Xem ra cô ta có vẻ rất thích hôn. Mà công nhận đôi môi của cô ta cũng rất ngọt ngào...kìa, cô ta cúi xuống rồi, định làm thật sao...có liên quan gì đến mình đâu nào. Coi như xem kịch vậy.Nhưng...

Mọi suy nghĩ, mọi đấu tranh tư tưởng từ nãy đến giờ đã bị chàng quăng đi hết cả. Tay chân chàng nhanh hơn cả ý nghĩ, khi nàng sắp sửa hôn thì ngay lập tức lấy một tay che miệng nàng lại, một tay kéo nàng về sát mình:

- Không được hôn!

Lần này đến lượt Băng Tâm và Vĩnh Kỳ kinh ngạc. Trên mặt hai người hiện lên hai dấu hỏi to đùng. Họ kinh ngạc cũng phải, đến Gia Huy còn ngạc nhiên với chính bản thân mình. Nhưng biết làm sao hơn, làm thì cũng làm rồi. Chàng lúng túng:

- Ờ thì dù tốt hay xấu nàng cũng là vợ chưa cưới của ta. Làm sao có thể ở trước mặt ta hôn người khác chứ. Như thế là mất thể diện của ta.

Cả hai vẫn nhìn Gia Huy chằm chằm.

- Ha ha, không có gì. Chẳng phải là ta để ý gì cả...

Hai người vẫn nhìn vào tay chàng. Thì ra chàng chẳng những ăn nói kì quặc mà hành động cũng kì quặc, nói một thôi một hồi nhưng vẫn cứ giữ nguyên tư thế ôm nàng trong lòng. Ngượng chín cả người, chàng vội vàng bỏ tay ra.

Băng Tâm bị chàng làm cho choáng váng. Người đâu tự dưng ăn nói kì cục thế. Lại còn ôm nàng không buông. Mà con tim của nàng cũng kì cục luôn. Cứ đập liên hồi. Nàng vội vàng lảng sang chuyện khác:

- Thế ta phải làm sao bây giờ? Một ngàn lượng vàng đấy đi đâu mà kiếm chứ?

Gia Huy đỏ mặt, quay ra chỗ khác:

- Ta sẽ trả. Coi như ta mua nọ hôn của nàng.

Hồi Gia Huy, đâu chỉ tên nhóc kia bị bệnh. Người cũng bệnh nặng mất rồi.

7. Chương 7 : Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân.

Tình cờ gặp được người quen ở nơi xa lạ là một chuyện thú vị nhất trên đời. Băng Tâm, Vĩnh Kỳ và Gia Huy rủ nhau vào một túp lều hàn huyên tâm sự. Vĩnh Kỳ cậu nhóc này gặp được Băng Tâm thì vui mừng như gà con gặp mẹ, cứ ríu ra ríu rít. Trông cậu ta vui vẻ như vậy, nhưng kì thực đối với những người khác lại rất khó tính.

Hoàng tử Vĩnh Kỳ của Kim quốc nổi tiếng là một thần đồng. Cậu ta rất thông minh, mặt mũi lại thập phần anh tuấn. Khi mới hai tuổi, cậu đã được các nhà chiêm tinh dự đoán rằng tương lai sẽ là một nhân vật có tiếng trên giang hồ. Nhưng thế gian này chẳng có ai là hoàn hảo, cậu ta bị mắc bệnh quá tự cao. Cậu ta cực kì ghét những thứ xấu xí. Mà trong mắt cậu thì chẳng có mấy thứ cậu cho là đẹp cả. Mọi người xung quanh cậu ta, kể cả công chúa tỷ tỷ của cậu ta đều tức đến phát điên khi cậu ta liên tục thốt ra những câu khinh thường họ, đại loại như : Xấu xí, đừng đến gần ta. Vì tương lai sáng ngời, cậu được hoàng đế Kim quốc hết sức nuông chiều, thế nên lại càng kiêu ngạo. Cậu ta vốn chẳng coi ai ra gì, cho đến một ngày cậu gặp Tử Băng Tâm.

Khi ấy Băng Tâm mười lăm tuổi, còn nhóc Vĩnh Kỳ mười hai. Cậu nhóc vốn ĩnh là giỏi giang nên thường trốn khỏi cung đi ra ngoài chơi một mình. Cậu nhóc đẹp trai lại ăn mặc sang trọng, đương nhiên trở thành mục tiêu của bọn lưu manh chuyên bắt cóc tống tiền. Nhân cơ hội chúng không để ý, cậu chạy thoát ra phố. Tóm được cậu nhóc, thấy cậu phản kháng quyết liệt, bọn chúng tức mình một chưởng đánh cậu bay ra xa. Đúng lúc này Băng Tâm xuất hiện, phi thân lên không trung, ôm cậu vào lòng, tiếp đất an toàn. Với một thân võ nghệ, Băng Tâm dễ dàng đánh bay tất cả bọn chúng. Chính lúc này đây, cậu nhóc Vĩnh Kỳ Kiêu

ngạo đã bị tiếng sét ái tình. Chưa bao giờ cậu thấy người con gái nào đẹp như cô ấy. Nàng đánh bọn lưu manh mà trông giống như một cánh bướm đang bay lượn giữa vườn hoa vậy (Bệnh nặng rồi ^^). Khi dọn dẹp xong rác rưởi, Băng Tâm quay lại định hỏi cậu nhóc ở đâu, trong bụng chắc hẳn cậu ta đang sợ run lên. Thế nhưng, câu đầu tiên cậu nói với nàng là : Tỷ Tỷ, tỷ đẹp thật. Lớn lên tỷ làm vợ ta nhé!. Đã thế cậu ta lại còn nói câu này trong khi mắt nhìn nàng đắm đuối.

Thế rồi cậu ta cứ nhí nhều đòi bám theo Băng Tâm. Khi biết Băng Tâm là đệ tử của Bạch Cư lão quái, cậu ta kiên quyết xin theo làm đệ tử lão. Thấy cậu ta có tư chất của một thiên tài, Bạch Cư lão quái đã thu nhận. Từ đó bốn người cùng nhau giang hồ phiêu bạt, thật sự vui vẻ. Mấy tháng trở lại đây, hoàng đế Kim quốc bị bệnh, Vĩnh Kỳ đành trở về Kim quốc. Khi quốc vương hồi phục sức khỏe, cậu ngay lập tức trở lại sơn động tìm Băng Tâm, nhưng Băng Tâm và cả Lâm Phong đều đã rời đi.

Vĩnh Kỳ cứ hờn ha hờn hở:

- Băng Tâm tỷ tỷ. Cho đệ đi theo tỷ với nha. Từ giờ tỷ đi đâu đệ sẽ đi đấy, một bước cũng không rời xa.

Thấy cậu ta một câu Băng Tâm, hai câu Băng Tâm, Gia Huy thấy ngứa mắt:

- Người làm sao cứ bám theo cô nàng này chứ? Bộ không có việc làm rồi hay sao?

- Tỷ tỷ chính là công việc của ta. Bởi vì tương lai tỷ ấy sẽ là vợ của bổn công tử đây.

Gia Huy mỉa mai tên nhóc kiêu ngạo:

- Thế thì rất tiếc phải chia buồn cùng người. Nàng ấy sớm đã là người của ta rồi.

Vĩnh Kỳ tức giận quay ra hỏi Băng Tâm:

- Tỷ tỷ, tên này nói thật sao? Tỷ đã giấu đệ kết hôn với hắn rồi?

- À, chưa. Chúng ta vẫn chưa kết hôn- Băng Tâm cười cười. Quả đúng như thế, hai bên mới chỉ hứa hôn.

Vĩnh Kỳ lại quay sang Gia Huy, đắc thắng:

- Người nghe thấy chưa. Tỷ ấy nói không có kết hôn. Làm sao mà tỷ lại cùng với người được chứ.

- Người thử hỏi nàng ấy xem, nàng ấy trước sau gì cũng sẽ là nữ nhân của ta thôi.-

Gia Huy nhâm nhi tách trà, điệu bộ vênh váo.

Vĩnh Kỳ lại quay sang Băng Tâm, nhìn do thám. Nàng cũng đành gật đầu. Hắn nói đúng, trước sau gì ta cũng là vợ hắn.

Vĩnh Kỳ tức mình, nhưng vẫn cố gắng hỏi:

- Chưa kết hôn mà lại là của nhau. Vậy hai người yêu nhau sao?

Cả hai cùng phản ứng một lượt, đập bàn kêu lên:

- Không hề có chuyện đó!

- Chuyện đó thật hoang đường!

Xem phản ứng của hai người thống nhất như vậy, đúng là tâm đầu ý hợp. Vĩnh Kỳ vẫn lảng tránh phản ứng của Gia Huy, tiếp tục khiêu khích chàng:

- Tỷ ấy nói không có chuyện yêu người. Vậy là người trước sau gì cũng bám lấy nàng?

- Hàm hồ. Làm gì có chuyện đó. Là cô ta cố bám lấy ta. Ta cố dứt không ra đây này.

Băng Tâm là người con gái duy nhất Vĩnh Kỳ cảm thấy đẹp, vậy mà tên này lại nói không thích tỷ ấy. Vĩnh Kỳ tâm trạng bây giờ chẳng khác nào một fan hâm mộ cuồng nhiệt đứng ra bảo vệ thần tượng của mình trước lời chỉ trích của người khác.

- Sao người dám chê bai tỷ tỷ của ta? Tỷ tỷ của ta trên đời này có một không hai, tuyệt đối là một người hoàn hảo.

Gia Huy cũng chẳng vừa:

- Có gì hay ho đâu cơ chứ. Người làm sao mà thích cô ta đến vậy? Cô ta đã xấu như ma quỷ lại còn tính tình khó ưa. Đúng là chẳng được cái điểm gì.

Vĩnh Kỳ mắt tròn xoe. Hắn nói cái gì thế? Tỷ tỷ của ta đẹp hơn hoa hơn ngọc, thế mà hắn dám chê xấu xí ư?

- Thật nực cười. Bằng Tâm tỷ tỷ đích thực là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đó. Người đúng là kẻ phàm nhân, có mắt như mù.

Tên này hâm mộ cô ta đến nỗi lũ lẩn rồi sao? Lấy ngôn từ miêu tả thiên nga ra tả vịt cồ à? Gia Huy vẫn tỏ thái độ bồn chồn:

Tội nghiệp thay cho con mắt thẩm mỹ của người. Tuổi còn nhỏ, chắc chưa được thấy mỹ nhân bao giờ.

Vĩnh Kỳ giận điên người. Trước giờ chỉ có ta chê con mắt thẩm mỹ của người khác, chứ chưa hề có ai dám chê ta. Thứ mà Vĩnh Kỳ này đã cho là đẹp thì đó đích thực là bảo vật của thiên hạ. Được, hôm nay ta sẽ cho người sáng mắt ra. Vĩnh Kỳ trong cơn tự ái, nhanh như chớp đưa tay lên mặt Bằng Tâm, vén mái tóc che nửa khuôn mặt nàng lên, kéo đi một mảng vết sẹo. Phần da thịt dưới vết thương lộ ra, trắng nõn nà, không hề có tí vết. Vì bị bất ngờ nên Bằng Tâm không kịp ra tay ngăn cản Vĩnh Kỳ. Gia Huy muôn phần sửng sốt. Vết sẹo đó có thể bóc ra như vậy, hoá ra vết sẹo đó lành rồi sao? À, mà không. Nàng ta vốn là chưa hề có vết sẹo đó. Gia Huy lắp bắp:

- Nàng...vết sẹo của nàng...nó...

Bằng Tâm cũng bối rối không kém chàng. Vội vàng lấy tay ôm mặt, quay đi chỗ khác. Nhưng đã không còn kịp nữa. Chàng đến trước mặt nàng, lấy tay nâng cằm nàng lên, một tay vén mái tóc đang che mặt. Bây giờ chàng mới có dịp nhìn kĩ. Vết sẹo này thật là kinh khủng quá. Nó như một chiếc mặt nạ ác quỷ che đi khuôn mặt thật của nàng. Đôi mắt nàng sâu thẳm, nhìn chàng không chớp. Đúng là đôi mắt nàng rất đẹp, như vũ trụ bao la chứa muôn ngàn vì tinh tú. Khi người ta lạc bước chân vào đó, sợ rằng mãi mãi không tìm được đường ra. Chàng đặt tay lên vết sẹo, vuốt ve nhẹ nó, rồi từ từ bóc nó ra, từng chút một. Vết sẹo bong tới đâu, da nàng hiện ra thơm mát mượt mà tới đó. Vết sẹo đã bay sạch. Tim Gia Huy ngừng đập trong phút chốc. Bốn chữ nhất tiểu khuynh thành không phải để chỉ khuôn mặt như thế này hay sao? Vẻ đẹp của nàng vượt xa so với trí tưởng tượng của chàng. Đẹp đến độ khiến người ta nao lòng. Lần đầu tiên bốn mắt nhìn nhau, không nói nên lời. Cuối chàng chàng cũng thì thào, tiếng nói nghẹn trong cổ họng:

- Tại sao nàng lại lừa dối ta...

Bằng Tâm không nói gì, chỉ nghe tiếng tim đập thình thịch. Thấy Gia Huy nhìn nàng không chớp mắt, ban đầu Vĩnh Kỳ rất tự mãn. Thế nào, người đã sáng mắt ra chưa? Giờ đã biết thế nào là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân chưa? So với nàng, kẻ vẫn được xưng tụng là đệ nhất mỹ nữ chỉ đáng xách dép. Thế nhưng khi thấy ánh mắt hai người nhìn nhau, cậu lại cảm thấy khó chịu. Vội xen vào giữa hai người, lên tiếng:

- Thôi. Nhìn thế đủ rồi. Căn bản là Bằng Tâm tỷ không thích người nên mới không cho người thấy dung mạo thật của tỷ ấy. Thế thôi mà cũng phải thắc mắc.

Ghét ta? Đúng. Có khi lí do chính là như vậy. Trước giờ nàng kiên quyết bám lấy cuộc hôn nhân này, nhưng lại chưa từng tỏ ra thích ta. Mà cũng được thôi, ta cũng đâu có thích nàng. Nếu cả hai đã không có tình cảm với nhau, thì là một chuyện tốt. Nàng ghét ta, ta cũng có thích nàng đâu? Ta còn khúc mắc điều gì nữa chứ? Nàng là mỹ nhân thì sao, ta cũng là mỹ nam tử vậy. Nàng ta trước sau vẫn đáng ghét như thế. Nhưng tại sao trong lòng ta lại cảm thấy đáng khi biết nàng đối với ta chỉ có một chữ ghét? Không được, phải lấy lại bình tĩnh nào Gia Huy. Một hoàng tử như ta, trước giờ chỉ có nữ nhân gục ngã dưới chân ta mà thôi, tuyệt đối không có chuyện ngược lại.

Sắc mặt Gia Huy thay đổi rất nhanh, từ ngơ ngàng đến chỗ bất chợt cười vang:

- Ha ha. Cũng chỉ là nhìn giống các cô gái bình thường khác thôi. Dù sao thế cũng may mắn, ta đỡ mang tiếng phải lấy nữ quỷ về làm vợ.

Chàng trước sau gì cũng không công nhận mình bị vẻ đẹp của nàng làm cho thất thần. Sau đó Vĩnh Kỳ với Gia Huy vẫn cứ tiếp tục tranh cãi với nhau về gu thẩm mỹ, không ai chịu nhường ai, giống như hai đứa trẻ ngoan cố. Người ta bảo không đánh nhau đổ máu không thành bạn tốt. Bằng Tâm nhìn hai người mà khẽ thở dài. Vĩnh Kỳ trẻ con đã đành rồi, ai ngờ tên Gia Huy này cũng vậy. Nhưng mà nhìn hấn cãi nhau đến mặt đỏ tía tai như vậy cũng dễ thương ghê.

Gia Huy và Bằng Tâm mang vàng về thôn Đình Gia Kiều. Vĩnh Kỳ cũng muốn đi theo, thế nhưng triều đình Kim quốc có việc hệ trọng nên phải quay về. Hơn nữa Bằng Tâm cũng không đồng ý để Vĩnh Kỳ đi theo. Chuyện họ đi điều tra là bí mật của Thiên quốc, người đã không biết thì tuyệt đối không được phép biết nữa. Khi chia tay Bằng Tâm, Vĩnh Kỳ kêu la ầm ĩ, và thề sớm nhất có thể sẽ lại tìm gặp nàng. Nhận được số vàng, người trong thôn vui mừng khôn xiết. Bằng Tâm và Gia Huy vừa giúp họ sắc thuốc, lại giúp họ chăm sóc người bệnh. Có thuốc, bệnh tình của họ nhanh chóng chuyển biến tốt. Họ cảm kích hai người vô cùng. Thôn Đình Gia Kiều người người thề rằng nếu Bằng Tâm và Gia Huy cần họ sẽ giúp đỡ hết mình, không tiếc sinh mạng.

Hai người mang thanh kiếm của tên thích khách ra cho những người thợ lão luyện nhất xem. Một ông lão có đôi mắt tinh anh, giọng nói trầm trầm cất tiếng sau khi xem xét kỹ một hồi:

- Thanh kiếm này đích thực do cha ta làm ra. Nó được làm theo đơn đặt hàng của một vị kiếm khách giang hồ chừng mấy chục năm về trước. Cái đầu kiếm chẻ đôi như lưỡi răn này, cộng với những đường cong mềm mại của thân kiếm, chính là thanh Tử xà kiếm. Trên này còn có dấu ấn của gia đình ta. Cha ta luôn bí mật khắc nó vào mỗi tác phẩm của ông. Những người đến đây đặt kiếm thường nhận hàng rồi đi luôn. Nhưng người này năm đó khi xem kiếm xong đã dùng kiếm thi triển võ công giết chết luôn mười mấy người đi cùng. Đường kiếm vô cùng ảo diệu, nhưng thủ đoạn ra tay thật đáng sợ.

Một người trung tuổi nghe thấy thế bất chợt nghĩ ra một chuyện:

- A. Ta là người chuyên đi buôn bán nhiều nơi, ta có biết truyền thuyết về người này lưu truyền trong dân tộc Tú La ở phía Tây. Hấn ta được mệnh danh là độc xà kiếm, bởi hấn rất độc ác, giết người không ghê tay. Thế nhưng hấn đã chết cách đây hơn mười năm rồi. Sau đó thanh Tử xà lưu lạc đi đâu thì không rõ.

Bằng Tâm và Gia Huy nghe xong thì chán nản. Gia Huy thở dài:

- Vậy là chúng ta tốn công vô ích. Tìm được nguồn gốc thanh kiếm cũng chẳng để làm gì.

Bằng Tâm tiếp lời:

- Thôi thì chúng ta đành trở về Thiên quốc, tìm xem còn có manh mối nào khác không vậy.

Một người nãy giờ ngồi im lặng, không bàn tán câu nào, giờ ngập ngừng lên tiếng:

- Các vị đến từ Thiên quốc, vậy có chuyện này không biết có nên nói cho các vị biết hay không...

- Chuyện gì vậy? - Bằng Tâm và Gia Huy sốt sắng, đồng thanh hỏi.

- Đây là giao kèo bí mật, nhưng vì các vị là ân nhân của chúng tôi, nên tôi muốn cho các vị biết, bởi vì tôi thấy chuyện này có hơi bất thường.

- Được. Tiền bối cứ nói xem sao.

- Hiện nay gia đình tôi đang nhận làm một số lượng lớn binh khí. Người đặt là một người sang trọng đến từ Thiên quốc. Tôi thấy họ có vẻ rất thần bí.

Có một cái gì đấy vừa xẹt qua trong đầu cả hai người. Một số lượng lớn vũ khí, long ấn điều binh giả, liệu có liên quan gì đến nhau không? Người đặt làm vũ khí là ai? Bằng Tâm và Gia Huy thắc mắc điều này suốt chặng đường đi về.

8. Chương 8 : Nàng Là Lưu Manh.

Đi nhiều ngày như vậy, hơn nữa Gia Huy lại là một hoàng tử quen sài tiền như nước nên họ đã sớm trắng tay. Thế là dẫn đến tình cảnh này: hai người đứng đố vạ cho nhau giữa đường. Bằng Tâm nói Gia Huy

tiêu sài hoang phí. Gia Huy vặn vẹo lại bảo Băng Tâm nàng lao đầu vào các trò cờ bạc tốn cũng không ít tiền. Cãi nhau một hồi một hơn cả tỷ thí võ công. Nếu không thuê được nhà trọ thì họ có thể gặp đầu gối đây. Dù sao Gia Huy cũng là nam tử, còn nàng tuy là nữ nhi nhưng đã sớm theo sư phụ hành tẩu giang hồ. Thế nhưng còn ăn uống thì không thể nhịn. Việc cấp bách bây giờ là giải quyết cái bụng rỗng. Phía trước mặt họ là một tửu lâu. Mùi thức ăn ở đó toả ra thơm phức. Bụng hai người thì nhau biểu tình. Họ đều là những cao thủ có kinh công tuyệt đỉnh, có thể vào đó ăn uống xong phi thân chuồn thẳng, nhưng cách đó không phải là cách hành xử lâu nay của Băng Tâm. Nàng là lưu manh thì cũng có nguyên tắc của lưu manh: không làm ảnh hưởng đến những người lương thiện. Với cả cách này chắc chắn Gia Huy cũng không đồng ý. Đang vắt óc tìm kế thì phía xa có một đám người rất ồn ào tiến lại. Đi đầu là một gã tướng mạo ẻo lả, ăn mặc rất phô trương với vàng bạc châu báu đeo khắp người. Đôi mắt hấn nhỏ đến độ gần như chỉ là một đường chỉ trên mặt. Xung quanh hắn là mấy vị cô nương, cô nào cô đấy xinh đẹp nhưng cử chỉ lả lơi, tiếng cười mê hoặc, chắc chắn là những cô nàng ham tiền nên bám theo tên công tử đó. Đi đằng sau còn có mấy tên mặt mũi bặm trợn. Thấy ai cản đường công tử nhà họ là lập tức phi lên thẳng tay đánh đập. Gia Huy thấy thế thì nguyền dài:

- Hắn cậy có tiền nên mới hống hách như vậy. Đúng là thế gian có đủ loại người. Nếu không có vàng bạc châu báu, thì lấy đâu ra người đẹp xung quanh hắn, lấy đâu ra đám bảo kê sẵn sàng phùng mang trợn mắt vì hắn? Trông cảnh này thật là ngứa mắt.

Băng Tâm cũng không ưa loại người này. Trông mặt hắn chẳng có tiền đồ gì cả. A! Ăn của chủ quán thì áy náy, nhưng ăn của hắn thì chẳng sao. Hắn có nhiều tiền như vậy, ta cũng nên xin hắn một bữa, nhân thể lấy ít ngân lượng làm lộ phí đi đường. Thấy Băng Tâm cứ nhìn tên hống hách đó rồi cười gian, Gia Huy vội hỏi:

- Nàng đã nảy sinh ý tưởng gì hay ho rồi?

Đi với nàng nhiều ngày như vậy, Gia Huy cũng phần nào hiểu được nàng. Băng Tâm ghé tai Gia Huy, thì thầm:

- Người có muốn kiếm bữa ăn không?

- đương nhiên.

- Vậy thì chúng ta sẽ làm thế này...

Băng Tâm thì thầm, mặt Gia Huy ngày càng hớn hở. Phen này Gia Huy cũng quyết đóng kịch một lần. Nói xong rồi, nàng rút từ trong hành lý ra bức chân dung vẽ một mỹ nhân với nhan sắc thiên kiều bá mị. Đó chính là bức tranh Vĩnh Kỳ vẽ nàng theo trí nhớ của cậu. Hôm rồi cậu vừa tặng nó cho nàng. Hai người đến một nơi vắng vẻ, Băng Tâm hoá trang thành nam tử, còn Gia Huy giấu bớt vẻ hào hoa. Xong việc rồi họ quay trở lại tửu quán.

Đám người đó rất gây chú ý, vừa vào quán là phát hiện ra liền. Những người ngồi trong quán không muốn dây dưa vào họ nên tự động ngồi tách xa ra. Băng Tâm và Gia Huy chọn một bàn ngay sát bon họ. Vừa vào ngồi hai người đã gọi tất cả các món ăn ngon nhất ra, chén một bụng no căng. Cơm no rượu say rồi, Băng Tâm- lúc này là một nam tử- nói với Gia Huy:

- Huynh đệ. Lần này ta đến đây là để đón tiểu muội của ta. Con bé đã đến tuổi thành gia lập thất rồi. Sư bá của ta muốn ta giới thiệu cho nàng một vị hôn phu tương xứng.

Gia Huy hơi cao giọng, hỏi:

- Nghe đồn muội muội người yếu điệu thực nữ, xinh đẹp thoát tục, có đúng không?

Băng Tâm cười hà hà:

- Đúng vậy.- Rồi hạ giọng nói vừa đủ cho kẻ ngồi kế bên nghe thấy- Một lúc nữa ta sẽ đi đón nàng. Chân dung của nàng ta cũng cầm trong tay. Người có muốn chiêm ngưỡng hay không?

- Mỹ nhân thì ai không muốn ngắm. Người làm ta xót ruột quá. Mau đem ra xem.

Băng Tâm gỡ bức tranh ra, Gia Huy thấy bức tranh liền khen thiếu nước gây lười. Bao nhiêu lời hoa mỹ cứ thế mà tuôn ra, không lời nào lọt khỏi tai tên công tử háo sắc ngồi bên cạnh. Hắn tỏ mò quay lại hỏi:

- Hai vị huynh đệ đang nói chuyện gì vậy? Ta tham gia với có được không?

Chúng ta chính là muốn người tham gia mà, còn phải hỏi ? Tuy nhiên, Băng Tâm giả vờ làm bộ, vội vàng cuộn bức tranh lại, đánh trống lảng:

- À. Không có chuyện gì hay ho đâu. Người chớ bận tâm.

Tên kia lộ ra bộ mặt háo sắc:

- Không có là thế nào? Rõ ràng ta nghe thấy hai người nói có hoạ mỹ nhân tuyệt sắc cơ mà. Sao có thể hưởng một mình cơ chứ? Cho ta xem qua thử coi hai người có nói khoác không?

Gia Huy lên tiếng:

- Chỉ sợ tất cả các cô nương bên cạnh người không ai xứng đáng so với cái móng tay của nàng.

Đẹp đến mức ấy sao? Mấy cô nương đây trong thành này cũng nức tiếng yêu kiều xinh đẹp, thế mà lại không bằng một góc của mỹ nhân đó ư? Hẳn quả thực quá sức tò mò:

- Các huynh đệ. Chúng ta trước lạ sau quen, hà tất phải keo kiệt vậy. Ta xem hình nàng một chút thôi.

- Thôi thì phá lệ cho hần xem một chút vậy, huynh đệ.- Gia Huy nói với Băng Tâm.

Băng Tâm vẻ miễn cưỡng, mở bức hình ra. Hần thiếu điều ngất xỉu. Cuộc đời hần chưa bao giờ thấy một mỹ nhân đẹp mê hồn đến vậy. Thấy biểu hiện của hần, cả hai người cười mím đắc thắng. Cá cắn câu rồi.

Hần bắt đầu lân la:

- Nay vị huynh đệ, đây đích thực là tiểu muội của người sao?

- Chính xác. Một lúc nữa thôi ta sẽ đi đón nàng.

- He he, hảo huynh đệ. Có thể giới thiệu nàng cho ta không?

Băng Tâm khích bác:

- Người ư? Nàng là giai nhân tuyệt sắc. Người lấy gì mà so sánh với nàng?

Hần cười lớn:

- Nhà ta tiền tài vô số, quen ta đảm bảo nàng chẳng thiệt thòi.

- Nhà người có tiền nhưng...- Băng Tâm lấp lửng- hình như không có lòng cho lắm.

Hiểu ý, hần lại gần nàng, xun xoe:

- Huynh đệ, ta chẳng để cho người thiệt thòi đâu. Bản công tử ta ở trong thành này nổi tiếng hào phóng chịu chơi đó.

Hần búng tay một cái, tên hầu đi theo hần đem ra một sấp ngân phiếu.

- Cái này gọi là quà gặp mặt, tặng huynh đệ.

Băng Tâm lại còn giả vờ từ chối:

- Ấy chết, ta chẳng làm được gì cho người. Sao dám nhận.

- Có gì đâu. Chúng ta trước sau gì cũng là người một nhà thôi. Chỉ cần huynh giới thiệu nàng cho ta, trước mặt nàng nói tốt cho ta vài câu, thế là ta cảm ơn huynh lắm rồi.

Giả vờ thế là đủ, Băng Tâm vừa cười vừa nhanh tay rút ngân phiếu vào túi:

- Ta nói vị huynh đệ này nghe, người quả thật mặt mũi sáng sủa, rất có tiền đồ. Muội muội của ta rất thích người như huynh đó. Gặp được người tốt như huynh là phúc phận của nó.

Gặp được hẳn quả là phúc của nàng chẳng sai. Đang khi hết tiền lại có một tên lấm tiền mà ít tài như hần xuất hiện. Cơ hội này đâu phải bao giờ cũng có.

Gia Huy cũng phụ hoạ :

- Nào, mừng ngày gặp mặt đầu tiên của chúng ta. Cạn ly!

Rượu chén ra chén vào cũng đã lâu. Thấy tên đó sắp sửa gục, Bằng Tâm nháy mắt với Gia Huy. Gia Huy hiểu ý tìm cơ rút lui :

- Hai người ngồi chờ. Ta không chịu được nữa, đi đằng này một chút.

Tên kia khoát tay, cười vu vơ:

- Người không xứng là đại trưởng phu, mới uống chút đã xỉn. Thôi, đi đi. Nhanh quay lại nhé.

- Được, được.

Thế rồi Gia Huy đi mất hút. Độ mười phút sau, Bằng Tâm cũng tiếp lời:

- Cũng đến giờ rồi. Người ở lại đây, ta đi đón nàng đến đây rồi chúng ta cùng hàn huyên tâm sự.

Có mỹ nhân hàn huyên thì còn gì bằng. Hắn ta còn không nhanh đẩy Bằng Tâm đi? Nàng càng tỏ ra chán chừ, hắn càng nóng vội. Bằng Tâm vỗ lưng thững đi ra ngoài như người say, còn ngoái lại dăn dò hắn :

- Huynh đệ. Nhớ phải đợi ta đó. Ta quay lại liền.

Đi khuất ngưỡng cửa, nàng cũng nhanh chóng biến mất tăm. Tên đấy mà ngồi chờ nàng hả, chỉ sợ suốt kiếp cũng chưa thể gặp lại.

Nhìn chiến lợi phẩm, Gia Huy cũng phấn khích vô cùng:

- Ha ha. Xem cái mặt có tiền đồ ấy dâng cho chúng ta bao nhiêu tiền này.

Bằng Tâm tự đắc:

- Thấy chưa, làm lưu manh có phải rất hay ho không. Có thể nhanh chóng kiếm cả đồng tiền như vậy.

Gia Huy thích thú thán phục:

- Phải. Nàng nói chí phải. Có lẽ từ nay ta cũng theo nàng học làm lưu manh thôi.

Nhìn cái mặt ham vui của chàng, nàng càng cao hứng:

- Được, ta sẽ dạy chàng một số chiêu cơ bản. Đảm bảo ra đường không sợ chết đói.

Trời cũng đã tối, hai người đi tìm một quán trọ để nghỉ chân. Thành này đang có hội chợ về đêm , nên lượng khách đến đây rất đông, các quán trọ hầu như không còn chỗ. Tìm mãi mới thấy một nơi cũng không đến nỗi nào, cả hai cùng bước vào. Vừa vào đã phát hiện chuyện lạ. Trong thành tấp nập là thế mà ở đây khách vắng hoe. Chỉ có một bà lão mặt mũi âu sầu, ngồi thẫn thờ bên quầy thu tiền. Gia Huy phải gọi đến mấy câu bà ta mới giật mình phát hiện ra có khách đến. Tò mò chính là bản tính của con người. Thấy bà lão không ngừng thở dài, Bằng Tâm nàng liền hỏi đầu đuôi sự tình. Trông hai người có vẻ tốt bụng, bà lão liền trải nỗi lòng.

Quán trọ này của bà vốn làm ăn rất khấm khá, gia đình kể như trong ấm ngoài êm. Nhà bà có một cô con gái năm nay vừa tròn mười tám tuổi, tên là Thu Hương. Thu Hương đẹp như trăng rằm, lại nhu thuận hiếu nghĩa, là niềm tự hào của bà. Cách đây một tháng, trong dịp đi chùa dâng hương cầu phúc, nàng ta đã lọt vào mắt xanh của một tên quan. Hắn ta bên mình năm thê bảy thiếp nhưng vẫn không bỏ qua cho nàng. Hắn cậy quyền cậy thế, liên tiếp đến quán trọ này bức ép nàng lấy hắn, còn đập phá chỗ này. Khách trọ vì sợ động đến của quan nên không ai còn dám bén mảng đến đây nữa. Do nàng cứ kiên quyết cự tuyệt, nên mấy hôm trước hắn đã cho người đến bắt nàng đi, định rằng ba hôm nữa sẽ tổ chức hôn lễ. Hai ông bà lão rất đau lòng. Ông lão ngày ngày đến trước phủ của hắn mong thấy mặt con mà toàn bị chúng đánh đập, thật thảm thương.

Nghe xong chuyện, Bằng Tâm Gia Huy hai người vô cùng tức giận, nhất là Bằng Tâm. Thế gian này sao lắm kẻ cậy quyền cậy thế, lại háo sắc như vậy. Phen này Bằng Tâm nàng không ra tay hiệp nghĩa thì quyết làm lưu manh nữa.

Ban đầu hai người định sẽ đánh cắp cô dâu, nên ban đêm dùng khinh công lén vào trong phủ của tên quan nọ để điều tra xem chúng nhốt Thu Hương ở đâu. Nhưng khi đến phủ, hai người đã bắt gặp một chuyện nên thay đổi kế hoạch.

Đang bò trên nóc nhà, chưa biết sẽ thám thính nơi nào trước trong quan phủ rộng mênh mông này, thì thấy có một tên đi vào, bộ dạng thần thần bí bí. Kinh nghiệm cho thấy những người mang bộ dạng như vậy thường có chuyện đáng xem. Hai người liền bám theo hắn, biết đâu có thể có tin tức gì hay ho. Đối với kẻ lưu manh mà nói, nắm giữ một hai chuyện bí mật của người khác là điều được khuyến khích.

Hắn đi vào một gian nhà lớn, nhanh chóng đóng sập cửa lại. Hai người cũng nhảy lên nóc gian nhà, ghé mắt vào sát tấm ngói, quan sát động tĩnh bên trong. Trong nhà có hai người ngồi đợi sẵn. Một nam một nữ. Người đàn ông trạc ngoài lục tuần, vẻ mặt hồng hách. Còn người phụ nữ khoảng ngoài ba mươi, đẹp sắc xảo, nũng nịu ôm cổ người đàn ông. Gia Huy đoán đó là tên quan kia và một trong các vị phu nhân của hắn. Khi người đàn ông nọ bước vào, tên quan lên tiếng:

- Cảnh Phúc, đến đây gặp ta chắc hẳn ngươi phải to gan lắm. Đã suy nghĩ thấu đáo chưa?

Thì ra người lén lút nọ tên Cảnh Phúc. Hắn ta nhìn tên quan, thu hết can đảm để nói, nhưng giọng vẫn lộ vẻ run run:

- Ta nắm trong tay bằng chứng quan trọng như vậy, người nên sợ là ngài mới phải.

Tên quan bật cười:

- Chỉ sợ ngươi không có đường ra khỏi đây.

- Đến đây như thế này ta sớm có chuẩn bị. Nếu ta không trở về, lập tức sẽ có người công bố quyền sở hữu, phanh phui bí mật của ngài.

Hừm. Có lẽ hắn cũng chuẩn bị thật, không thì đâu dám lớn gan như vậy. Viên quan đổi chiến thuật:

- Cảnh Phúc, đùa chút thôi. Đâu cần phải căng thẳng như vậy. Ngươi là tâm phúc của ta bao lâu nay. Có chuyện gì chúng ta từ từ nói.

Cảnh Phúc biết tên chủ cũ của mình không phải kẻ dễ uy hiếp, nên cũng nhún nhường:

- Ta là vạn bất đắc dĩ mới phải dùng kế sách này. Nếu ngài đáp ứng yêu cầu của ta, ta tuyệt đối không làm khó cho ngài.

Tên quan cười cười:

- Được, ngươi nói đi. Yêu cầu của ngươi là gì?

- Ta cần hai vạn lượng bạc.

- Cảnh Phúc, ngươi đòi hỏi quá đáng. Ta lấy đâu ra số tiền lớn như thế?

- Quan lớn, ta là người nắm giữ sổ sách cho ngươi. Ta sao không biết khả năng của ngươi tới đâu. Hơn nữa, so với bí mật này thì hai vạn lượng chẳng thấm vào đâu.

Thấy Cảnh Phúc kiên quyết, tên quan tỏ ra nhượng bộ:

- Thôi được, ngươi nói đi. Bao giờ ngươi đem trả cuốn cổ cho ta. Ta biết chắc là ngươi không ngu ngốc mang theo bên mình.

Cảnh phúc cũng cười lớn:

- Quan lớn, tiểu nhân tự biết đem nó theo bên mình chẳng khác nào mang theo tử thần. Ta sẽ gặp ngài vào tối mai, tại đình Thủy Nhược phía đông thành. Khi đó ngài mang ngân phiếu đến, ta tự khắc giao nó cho ngài. Nên nhớ, nếu ta không an toàn, tất cả bí mật sẽ bị lộ.

Người đẹp bên cạnh tên quan cười cầu hoà:

- Được rồi, Cảnh Phúc. Ngươi thật cẩn thận quá. Ngày mai ta với phu quân sẽ đến. Bây giờ ngươi cứ về đi.

- Cáo từ phu nhân và quan lớn.

Nói rồi Cảnh Phúc ra đi, cũng lén lút vội vàng như khi đến. Người đẹp lên tiếng:

- Sao chàng không cho người theo dõi, khử phát hấn đi. Cần gì phải thương lượng với hấn.

Tên quan ôm người đẹp vào lòng, vuốt ve khuôn mặt nàng, cười đáp:

- Chắc chắn hấn cũng nghĩ ta sẽ cho người theo dõi nên sẽ rất cẩn thận. Khử hấn thì dễ nhưng ta cần lấy lại cuốn sổ đó. Nếu cuốn sổ đó mà rơi vào tay kẻ khác thì chúng ta chỉ có nước chết. Cứ cầm được cuốn sổ trong tay đã, rồi ta sẽ cho hấn không còn cả cơ hội mà hối hận.

Nàng ta choàng tay ôm cổ hấn, nũng nịu:

- Mà chàng đó nha, thấy ghét. Có ta rồi còn thu nạp thêm thiếp mới. Có tiểu thiếp mới rồi chàng sẽ sớm quên mất ta thôi.

Tên quan nhìn nàng âu yếm:

- Sao mà quên nàng chứ. Trong tất cả các phu nhân, nàng là người hiểu chuyện nhất. Thế nên ta lúc nào cũng để nàng ở bên mình. Vài hôm nữa ta sẽ thành hôn, nhưng bông hoa kia chỉ là nơi cho chú ong hút mật thôi. Khi hết mật ngọt rồi, đương nhiên nó sẽ chẳng khác gì một bông hoa giả, chỉ có tác dụng trưng bày làm cảnh thôi. Còn nàng với ta mãi là tri kỷ.

Nàng ta nghe thấy thế cười vang:

- Chàng đúng là con ong xấu xa nhất.

Nghe đến đây Băng Tâm nàng đã tức càng thêm tức. Hấn đã cưỡng ép con gái người ta về làm vợ, vậy mà chỉ coi nàng như thứ đồ chơi không hơn.

Hai người mục kích đến đây rồi cũng rời khỏi phủ của hấn. Như vậy là hấn ta có một bí mật lớn cần che giấu. Nếu như nắm được điểm yếu này của hấn thì quá tốt. Cướp cô dâu đối với võ công của Băng Tâm và Gia Huy mà nói là chuyện còn dễ hơn ăn cháo. Thế nhưng ai dám đảm bảo khi hai người đi rồi bọn chúng sẽ để gia đình bà lão được yên? Cần phải nhổ cỏ tận gốc, lấy cuốn sổ đó về uy hiếp hấn ta, buộc hấn không bao giờ được đụng vào gia đình cô nữa. Như vậy việc làm của hai người ngày mai là đến Thuỷ Nhược đình.

9. Chương 9 : Mĩ Nam Kế.

Hai người trở về phòng của mình, nhưng Gia Huy không sao ngủ được. Chàng mãi mê suy nghĩ xem làm cách nào đoạt lại được cuốn sổ đó trong tay lão quan. Khi đi lấy cuốn sổ, chắc hấn sẽ cho cao thủ theo bảo vệ. Nếu ra tay lộ liễu, sợ rằng nếu không lấy được, lại làm kinh động đến hấn thì hỏng hết kế hoạch. Thao thức một hồi mà không chợp mắt nổi, chàng đành ra vườn sau của quán trọ để hóng mát một chút. Ai ngờ trong vườn cũng đang có một người mất ngủ giống chàng.

Khuôn mặt thật của Băng Tâm đã bị lộ, nàng cũng không cần phải giấu nữa. Thấy có người đi đến, nàng quay lại. Trong ánh trăng, nàng như tiên nữ giáng trần, không, vẻ đẹp của nàng phải nói là yêu nữ. Người ta thường nói trong đêm trăng sáng yêu nữ hay xuất hiện với vẻ đẹp ma mị để quyến rũ con người, khiến người ta quên đi mình là ai, nguyện dâng trọn trái tim của mình cho nó, rồi sau đó sẽ lấy trái tim của người bị nó quyến rũ về ăn. Nàng cũng vậy, đánh cắp trái tim chàng mất rồi mà chàng không cách nào kháng cự.

Gia Huy xếp trái tim không chịu nghe lời qua một bên, tiến đến trước mặt nàng:

- Nàng cũng lo cho chuyện ngày mai đến không ngủ được?

Băng Tâm lắc đầu:

- Không. Ta chỉ là ra ngắm cảnh đêm. Chuyện ngày mai ta không có lo.

- Tại sao chứ? Nàng định làm cách nào? Chẳng lẽ ở nơi vắng vẻ cướp cuốn sổ?

- Đó không phải cách hay. Thế mới nói làm lưu manh như ta là tuyệt nhất. Nếu không cướp được thì ta sẽ trộm.

Gia Huy thắc mắc:

- Trộm? Trộm như thế nào.

Bằng Tâm mỉm cười không nói. Nàng tiến lại gần Gia Huy thêm một bước, đột nhiên vướng phải cái gì không rõ, vấp té. Cả người nàng đổ vào thân thể chàng, hai tay nàng bám vào eo chàng giữ lại thăng bằng. Cả người chàng bất động. Tim chàng tưởng như muốn vỡ tung ra vì hoạt động quá công suất. Đầu nàng đang áp vào ngực chàng, bất ngờ ngẩng lên nhìn chàng đắm đuối:

- Xin lỗi, ta vấp té.

- À...à...

Chàng ấp úng không nói nên lời. Tiên nữ đang nhìn mình, trần gian này quả thực chẳng còn gì đáng lưu luyến nữa.

Rồi cũng đột ngột như khi nàng vấp té, nàng đứng thẳng dậy, nhìn mặt chàng thẹn ra mà không nhin được cười:

- Hãy xem, chàng đã mất cái gì vào tay ta.

Lúc này chàng mới bàng hoàng tỉnh lại như người vừa ra khỏi cơn mộng mị, nhìn một vật đang ở trong bàn tay ngọc ngà của nàng. Đó là miếng ngọc bội của chàng. Chàng vẫn đeo nó ở thắt lưng, thế mà lúc nào nó đã ở trong tay nàng?

Nàng nháy mắt tinh nghịch với chàng:

- Thấy không? bí kíp của lưu manh: bất ngờ áp sát, khiến đối phương không kịp trở tay rồi chôm đồ.

Nàng cười rất tự mãn, khiến cho chàng cả thẹn. Đạo này hình như mình mắc bệnh rồi, đứng trước cô ta luôn hành động ngu ngốc. Bao nhiêu lần định làm khó cô ta nhưng cuối cùng lại bị cô ta chơi xỏ lại. Như thế còn đâu thể diện của một chàng trai hoàn hảo như mình?

Gia Huy hít một hơi dài, làm bộ:

- Tưởng cách gì. Chiêu đấy ta làm còn rành hơn nàng đó.

Bằng Tâm không tin:

- Thật sao? Vậy được. Nói thì phải có chứng cứ. Miếng ngọc bội trong tay ta, chàng lấy lại thử xem.

Gia Huy đang ngược nhìn trăng sao trên trời, bất chợt quay mặt lại, nhìn sâu vào mắt nàng. Bốn mắt giao nhau, thời gian như ngừng trôi. Chàng đưa tay lên mái tóc nàng, vuốt ve để cảm nhận từng sợi tóc chảy qua kẽ tay, êm như lụa. Rồi bất ngờ, chàng kéo sát đầu nàng lại phía mình, đặt lên đôi môi thơm như trái anh đào chín một nụ hôn. Dưới ánh trăng có một đôi kim đồng ngọc nữ đang bên nhau, đây quả là bức họa đẹp nhất trên đời. Nhưng người ta hay bảo trời yên bể lặng là sự khởi đầu của một cơn giông.

Khi nụ hôn kết thúc, cả hai đều thẫn thờ. Nàng lấp bắp:

- Làm vậy để làm gì?

- Lấy một thứ trong tay nàng.

Nàng giật mình nhìn vào trong tay, ngọc bội của chàng vẫn nằm đây. Nàng thở phào:

- Trò này quá kém. Chàng vẫn chưa lấy được nó.

Chàng nở nụ cười đẹp mê hồn:

- Nhưng ta đã lấy được một thứ.

- Thứ gì?

Bàn tay chàng xoè ra, trong đó là chiếc trâm của nàng. Nàng thật sự bị chàng cuốn hút tới nỗi không để ý đến việc bị lấy mất trâm cài tóc. Đương nhiên Bằng Tâm nàng cũng cứng đầu thua kém gì Gia Huy:

- Chúng ta giao hẹn là lấy miếng ngọc bội, nhưng chàng đã không lấy được. Chàng chịu khó học tập thêm đi.

Nói rồi nàng quay bước đi vào, mang theo cả miếng ngọc bội cả chàng. Còn chàng khẽ lắc đầu nhìn theo, cười cười rồi đưa cây trâm của nàng lên môi, hôn nhẹ.

Thuỷ Nhược đình là một đình nhỏ vắng người qua lại, nằm bên bờ sông. Khi Cảnh Phúc tới nơi thì viên quan và phu nhân của hắn đã có mặt. Họ trao đổi cho nhau những thứ cần thiết. Tên quan đưa quyển sổ cho tiểu thiếp của hắn giữ, ra hiệu cho cô nàng rời đi còn mình thì ở lại nói chuyện gì đó với Cảnh Phúc. Bạng Tâm và Gia Huy núp trong một bụi cây quan sát tất cả. Bạng Tâm thấy thế nói thầm với Gia Huy:

- Là cô ta giữ quyển sổ, vậy nên nhiệm vụ lấy nó là của chàng. Còn ta sẽ theo dõi và bảo vệ cho Cảnh Phúc.
- Được. Hẹn gặp nhau ở quán trọ.

Nói rồi Gia Huy đi theo tiểu thiếp của tên quan. Trốn nơi đông người là cách trốn hiệu quả nhất. Ôm tài liệu quan trọng trong tay, nàng ta không đi vào nơi vắng vẻ mà hoà mình vào chợ tấp nập người qua lại. Tuy rằng cô ta đi một mình nhưng đằng sau luôn có vài cao thủ bảo vệ từ đằng xa. Cô ta không muốn gây sự chú ý, nên mình cũng sẽ không gây sự chú ý. Đấu lại mấy cao thủ kia để cướp cuốn sổ đối với Lâm Phong quá dễ, nhưng như vậy sẽ làm bại lộ mọi chuyện. Uy hiếp người là chỉ khi một mình ta nắm giữ bí mật, còn nếu đã là chuyện mọi người biết thì vốn không còn gì để mà sợ nữa. Được, đã vậy ta phải dùng mỹ nam kế rồi. Thực ra trò này chính là sở trường của ta. Lâm Phong nhìn cô nàng mỉm cười rồi khinh công đến phía trước, đón đầu đợi nàng ta.

Gia Huy chỉnh trang lại phong thái sao cho hút hồn nhất. Chưa có cô gái nào thoát khỏi sức cuốn hút của bản công tử đây- Gia Huy tự đắc nghĩ thầm- vị phu nhân này ta sẽ xử lý trong năm phút. Nàng ta đang đi tới, điệu bộ hơi bất an, cứ thỉnh thoảng lại quay trước quay sau chỉ sợ những người bảo vệ nàng ta biến mất. Nàng ta đã đến đầu ngõ nhỏ mà Gia Huy đứng đợi. Chàng liền bắn một viên đá nhỏ ra đường, nàng ta vấp phải hòn đá ngay lập tức ngã nhào. Và thế là kịch anh hùng cứu mỹ nhân tức khắc được thực hiện. Chàng lao ra đỡ lấy nàng ta. Vừa hoàn hồn vì vấp té, nàng ta ngẩng đầu lên nhìn xem ai đã đỡ mình. Ôi! mình nhìn thấy mặt trời hay sao? Tại sao lại chói mắt như vậy? Vẻ đẹp của người này thật là chói lòa, như một vầng thái dương thiêu đốt con tim nàng. Khi ở quá gần mặt trời, đương nhiên sẽ bị tan chảy. Nàng ta cơ hồ ngất lịm đi trong vòng tay mỹ nam tử.

Híc, cứ nghĩ phải mất tầm năm phút, ai ngờ cô ta kém chịu đựng như vậy. Cũng phải, cô ta suốt ngày vo ve bên cái lão quan già ấy, bây giờ lại mặt đối mặt với mỹ nam tử siêu cấp như mình, ngất đi giây lát là chuyện dễ hiểu. Nhưng cứ đứng lâu như vậy thì thật không hay. Chàng lên thò tay vào giỏ nàng ta đang mang, lấy cuốn sổ đi rồi tráo vào đó một cuốn sổ khác, động tác vừa nhanh vừa chuẩn, thần không biết, quỷ không hay.^^. Mọi việc xong xuôi, đến lúc lay cô ta tỉnh ngộ rồi:

- Mỹ nhân, nàng không sao đó chứ?

Chàng nói với một giọng ngọt đến không thể ngọt hơn, đồng thời vừa khẽ lay lay tay cô nàng. Đường đường là một phu nhân nổi danh tài sắc(cô này tự nghĩ ra à) mà giữa đường lại ngất lịm trong vòng tay nam nhân khác, đặc biệt là một nam nhân trẻ hơn mình cả chục tuổi, thật là mất thể diện quá. Nàng ta vội vàng rời khỏi tay chàng, chỉnh trang lại tư thế, làm bộ nhu mì hiền dịu:

- Xin lỗi. Tại ta đột ngột vấp phải hòn đá. May mà nhờ có công tử đây ra tay cứu giúp. Thật không biết lấy gì đền đáp công ơn to lớn này.

Ôi, chỉ là đỡ lấy cô ta để khỏi vồ éch thế thôi, vậy mà cô ta làm như mình cứu giúp chín đời nhà cô ta thoát khỏi án tử hình không bằng, đúng là khoa trương quá.

- Mỹ nhân, nàng đừng nói vậy. Được cứu một người đẹp như nàng là vinh hạnh của ta mới đúng.

Chàng nháy mắt tinh nghịch, phu nhân thiếu điều ngất tiếp lần hai. Đúng là Gia Huy phong lưu đã thành bản tính, khó lòng mà sửa đổi. Cơ hội gặp mỹ nam tử ngàn năm một thừa, nàng ta cũng chẳng vừa:

- Đã làm cho công tử kinh sợ rồi. Để ta giúp công tử lau mồ hôi nhé.

Nàng ta vừa nói vừa nhanh rút chiếc khăn tay ra chấm chấm lên mặt chàng. Da mặt láng mịn của chàng làm gì có giọt mồ hôi nào chảy ra được, chỉ là nàng ta nhân cơ hội muốn vuốt ve làn da ấy một chút. Phụ nữ có chồng như nàng thật bạo gan quá. Gia Huy cũng bắt đầu thấy sợ đến gần toát mồ hôi thật. Cứ thế này tí cô ta lại đòi dâng hiến cả tấm thân mình để đền đáp thì khổ. Thôi thì tìm cách chuồn cho lẹ.

- Cảm ơn cô nương quan tâm. Tại hạ có việc phải cáo từ rồi. Cô nương giữ gìn ngọc thể, đi đường cẩn thận nhé. Tạm biệt. Có duyên gặp lại.

Khuyến mại thêm nụ cười chết người cuối cùng, chàng nhanh chóng rảo bước rời khỏi. Cô nàng còn ngần ngại thêm một lúc, rồi mới ngậm ngùi đi tiếp, trong lòng ước gì lại có thêm một cục đá nữa mọc ra giữa đường.

Gia Huy về quán trọ một lúc thì thấy Băng Tâm cũng trở về. Nàng đã hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ Cảnh Phúc khỏi đám sát thủ khi chúng chưa kịp thấy con mồi. Khi bọn chúng nắm tên ngồi chờ nhiệm vụ, nàng đã phát hiện. Trách là trách viên quan nọ, thuê mấy tên sát thủ có võ công nhưng chẳng có đầu óc. Chúng đợi Cảnh Phúc quá lâu mà chẳng thấy ra nên nghe lời mời của Băng Tâm ngồi uống rượu. Ba tên trong bọn chúng gục ngã trên bàn rượu, còn hai tên nàng xử lý ngon lành. Cảnh Phúc trên đường trở về rất bất an vì không tin nổi quan lớn lại tha cho hắn dễ dàng như vậy. Giờ có lẽ hắn cùng người nhà cao chạy xa bay rồi.

Hai người đem chiến lợi phẩm vừa chôm được ra xem. Đây quả là một vật đáng giá. Trong đó ghi lại tất cả những gì tên quan ấy đã tham ô của dân chúng, và cả số tiền hắn hối lộ cho các quan trên. Một đồng một khắc đều được Cảnh Phúc lên lút ghi lại đầy đủ. Hai người cùng nhìn nhau cười gian. Tên tham quan đó chuyển này đùng hòng thoát.

10. Chương 10 : Vũ Điệu Mị Hồn.

Đám cưới nhà quan thật tưng bừng náo nhiệt. Từ xa đã nghe kèn trống rộn vang. Tới gần khắp phủ xác pháo vương tựa ngày tết. Hoa đỏ treo đầy nhà, nền thơm lung linh sáng như sao trên trời, rượu ngon lành lảng khắp nơi. Khách khứa tấp nập đến chúc mừng, người nào cũng nói đôi lứa xứng đôi nhiều đến méo cả mồm. Kể hầu người hạ đi đi lại lại chóng cả mặt. Chú rể mặt tươi hơn hoa, chấp tay đa tạ quan khách, cười tưởng như rách miệng khi nhận quà mừng hôn lễ. Các vị phu nhân người nào người nấy so với thường ngày thêm ít son ít phấn, những mong có thể nổi bật hơn người. Duy chỉ có cô dâu là vẫn chưa thấy xuất hiện.

Cơm no rượu say, ca hát nhảy múa cũng được một hồi, bỗng đầu trước cửa quan một chiếc kiệu nhỏ lặng lẽ dừng lại. Cửa kiệu hé mở, một đôi chân trần, đẹp tựa châu ngọc, nhẹ nhàng bước xuống. Từ ngoài cổng vào đến trong sân không hiểu vì lẽ gì mọi người lần lượt lặng ngắt. Họ dõi theo bước chân một người đi vào, quên cả thở. Thấy biểu hiện lạ của mọi người, tên quan thôi chúc tụng, quay về phía cửa. Đường như có ai đó hút hết không khí ra khỏi phổi hắn, bóp trái tim hắn khiến nó đập khó khăn đến vậy. Người đang tiến vào kia, đẹp đến không tưởng tượng nổi. In sâu vào mắt ngay là một dáng đi nhẹ nhàng tựa làn gió lướt, da trắng như khói sương nổi bật trong bộ váy áo màu vàng óng ánh, phần trên ôm sát ẩn hiện những đường nét đầy ma lực. Đôi mắt sâu thẳm, lấp lánh muôn ngàn sao trời nổi bật trên khuôn mặt thanh tú. Đôi môi như trái anh đào đỏ mọng, chỉ nhìn là muốn cắn ngay một miếng. Sống mũi thanh thanh làm hoàn thiện khuôn mặt có thể nói là hoàn hảo. Mĩ nhân như nàng, thiên hạ sợ không có người thứ hai. Đó chính là Tử Băng Tâm nàng đây.

Băng Tâm đi trước, Gia Huy nối gót theo sau, mang khăn che mặt. Đây có nhiều quan lại, sợ có kẻ sẽ nhận ra chàng. Khi đến bàn của tên quan nọ, Gia Huy lên tiếng gọi hắn ra khỏi cơn mê muội:

- Chúng tôi là những vũ công từ phương xa đến đây. Nghe tin hôm nay quan lớn có đại hỷ, liền đến đây chúc mừng.

- Cảm ơn hảo ý của các vị - hắn vừa nói vừa cười, mắt vẫn không dứt ra khỏi Băng Tâm giờ đã ở quá gần.

Băng Tâm cất tiếng, êm như hơi thở:

- Tiếng tăm của ngài truyền khắp nhân gian, tiểu nữ đi đâu cũng nghe người ta ca ngợi về ngài, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ. Nay muốn đến xin dâng một vũ khúc, làm quà mừng hôn lễ. Mong ngài không chê.

Chê thế nào được. Tham quan thường lại hay muốn nghe lời khen mình thanh liêm. Hơn nữa được chứng kiến tiên nữ nhảy múa, quả thực cả đời chưa chắc đã có dịp. Các quan khách cũng háo hức chờ đợi. Nàng bước ra giữa sân, bắt đầu bước những bước đầu tiên. Gia Huy bên cạnh gẩy đàn phụ họa.

Đây là điệu vũ của dân du mục mà nàng học được trong những ngày tháng phiêu bạt. Nếu như các điệu múa cung đình quan khách ở đây thường thấy mềm mại giống như nước, thì điệu múa của nàng lại thanh

thoát như gió trên thảo nguyên, huyền ảo như sương trong núi sâu, đôi khi khiến tâm hồn bập bùng như có lửa cháy, lúc lại ru hồn người bồng bềnh theo mây trời. Mỗi một cử động của nàng đều như cơn lốc xoáy, cuốn người xem theo vòng xoay của nó. Trừ khi lốc tan, nếu không làm sao thoát khỏi. Nàng xoay người, váy áo tung bay như muôn ngàn đoá hoa vừa bung ra đầu đây, toả hương lãng đãng. Nàng tĩnh lặng, là đêm đen đầy khiêu khích bí ẩn. Mĩ nhân chỉ nháy mắt, cả rừng người đổ rạp dưới chân. Say nàng, kể cả theo nàng xuống địa ngục cũng không có gì hối hận.

Thấy các quan khách chết lặng đi theo nàng, Gia Huy lại cảm thấy không vui. Đây chẳng phải mục đích ban đầu của hai người sao? Lúc đầu, khi thấy dáng vẻ cuốn hút thắm đẫm nơi nàng khi bận trang phục vũ nữ, chàng rất thích. Người đẹp ai lại không muốn ngắm. Thậm chí chàng còn ước nàng cứ mãi mặc như vậy, để chàng lúc nào cũng được ở chốn bồng lai. Thế nhưng bây giờ khi nàng biểu diễn, thấy ánh mắt của mọi người nhìn nàng, chàng lại muốn tắt cả chừng lại. Muốn giấu nàng đến nơi thâm sơn cùng cốc, để không ai có thể thấy nàng như bây giờ. Đúng là khi yêu rồi, con người ta luôn ích kỉ. Trong lòng là như vậy, nhưng thể hiện ra ngoài là bộ mặt khó chịu đi kèm với một câu lầm bầm: Cô ta thật phô trương quá. Đáng lẽ không cần quyến rũ cả đồng người như vậy.

Điệu múa kết thúc, Băng Tâm chấp hai tay trước ngực, cúi xuống cảm ơn. Khi ngẩng đầu lên, ánh mắt đưa tình thập phần kín đáo hướng về tên quan nọ. Mọi người thoát khỏi trạng thái bất động, như vừa bước ra khỏi cơn mơ, xì xào bàn tán. Nàng là thần tiên phương nào mà đẹp mê hồn đến vậy? Viên quan vừa kịp định thần, bắt gặp ánh mắt mĩ nhân, tim nhảy loạn. Nàng ra hiệu với mình, có lẽ nàng có ý với mình. Lạy trời, có lẽ là ba kiếp trước mình ăn ở phúc đức lắm nên ông trời mới hậu đãi mình như vậy.

Viên quan e hèm một cái, ra vẻ đạo mạo:

- Diệu múa của nàng thật đẹp. Ta quả là có phúc được nàng tặng món quà này. Ta cũng muốn tặng cho nàng quà cảm tạ. Xin mời hai người theo ta vào trong.

Băng Tâm Gia Huy hai người chỉ chờ có vậy. Chúng ta cũng còn món quà khác muốn tặng cho người.

Thấy ba người đi vào, các phu nhân của viên quan tức điên lên, còn quan khách thì ôm mối hận không nói nên lời. Chỉ là tặng một món quà, vì có gì quan lớn phải đích thân đi lấy? Tên quan đó thật tốt số. Ai chẳng biết một tên háo sắc như hắn thì muốn tặng quà gì cho nàng rồi. Tên thứ ba đi theo ấy chắc chắn sẽ bị hắn bỏ rơi giữa đường thôi.

Quả nhiên đi khuất sau mấy dãy nhà, hắn quay lại bảo Gia Huy:

- Người đi theo quản gia của ta lấy tiền thưởng, còn nàng đi theo ta. Ta có một bảo vật muốn cho nàng xem.

Gia Huy hơi lưỡng lự, dù rằng nàng võ nghệ siêu quần nhưng cũng là thân nữ nhi, nay lại đứng trước nanh hổ khiến chàng không khỏi lo lắng. Nhưng nàng đã ra hiệu cho chàng cứ làm theo lời hắn nói. Băng Tâm nàng trước giờ rất tự tin với khả năng của mình. Gia Huy cũng đành rút lui, tự nhủ sẽ theo dõi từ xa để yểm hộ vậy.

Đến gian nhà ở giữa, chính là nơi hôm trước hắn gặp Cảnh Phúc, hắn dừng lại, mở cửa cho nàng. Nàng hít một hơi dài, rồi nhẹ nhàng bước vào. Hắn đằng sau đóng sập cửa lại. Người lộ mặt quá sớm đấy! Thế đâu còn gì thú vị- Băng Tâm cười thầm.

- Quan lớn, chắc hẳn bảo vật này rất đáng giá, không thể công khai cho nhiều người xem có đúng hay không? Thế nên ngài mới đóng cửa cẩn thận như vậy?

Băng Tâm cất giọng giả ngây ngô khi thấy hắn còn loay hoay thêm vào một lớp khoá cửa. Chắc hẳn không muốn ai đến quấy rầy cuộc vui, hoặc cũng lắm là để phòng giữa chừng mĩ nhân thay đổi ý định chạy mất. Nực cười. Hắn chưa biết rằng nàng không có sở thích đi ra khỏi nhà người khác bằng cửa chính. Nàng cười như không cười, làm ánh mắt càng thêm long lanh, khiến hắn cứ nghĩ mĩ nhân đang lo lắng. Hắn vờ lên giọng chán an:

- Đúng vậy. Bảo vật quý hiếm không dễ gì gặp. Nếu không cẩn thận kẻ khác sẽ động lòng tham.

Bảo vật chính là nàng, còn hắn chính là kẻ đã động lòng tham. Nàng tỏ ra vô cùng thích thú:

- Quan lớn oai phong như vậy, chắc hẳn bảo vật bên mình cái nào cũng là quốc bảo. Nhanh cho ta xem đi, ta tò mò lắm.

Nhìn bộ dạng của nàng, hắn cười thầm. Mĩ nhân à mĩ nhân, nàng tuy chim sa cá lặn, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là một nữ nhân bình thường ham tiền tài mà thôi. Vô số người đẹp qua tay hắn, không phải là do tiền bạc của hắn làm cho loá mắt thì cũng là do bị quyền thế của hắn khuất phục. Nàng ham tiền tài của hắn là tốt, còn nếu không khuất phục thì nàng trong tay hắn cũng chỉ là cá nằm trên thớt, chỉ còn nước chờ chết. Nhưng dù sao tự nguyện vẫn hơn. Nàng là kỳ nữ khó gặp, hắn muốn làm vui lòng nàng trước. Hắn bảo nàng ngồi xuống ghế, rồi đến cái tủ làm bằng thân cây gỗ ngàn năm, mở lấy ra một chiếc hộp nhỏ. Để chiếc hộp vào tay nàng, hắn chờ đợi phản ứng hân hoan. Nàng mở ra, trong hộp phát ra thứ ánh sáng lấp lánh. Đó là một cây trâm làm bằng đồng đen, bên trên gắn một viên ngọc, trong suốt nhưng lại toả hào quang. Cái thứ ánh sáng ấy, khẳng định chỉ có thể là Thiên Ngân. Tương truyền Thiên ngân là nước mắt của nữ thần sắc đẹp nhỏ xuống hoá thành, bởi vậy vừa trong suốt như nước nhưng lại lấp lánh lạ thường. Tất cả các nữ nhi trên đời đều mong muốn được sở hữu Thiên Ngân, bởi vì nó biểu tượng cho nữ thần. Một báu vật như vậy đem ra tặng cho nàng, hắn quả là hào phóng.

- Quan lớn, báu vật này quả là có một không hai trên đời.

Hắn tự đắc:

- Trong tay ta bảo vật vô số. Có những cái hoàng thượng không có nhưng ta lại có đấy.

Đúng vậy ,nếu không thì lấy đâu ra cuốn sổ đỏ để Cảnh Phúc có thể uy hiếp hắn. Hắn tiếp lời:

- Tất cả các phu nhân của ta đều không biết ta sở hữu báu vật này. Hôm nay cảm thấy có chủ nhân thích hợp xuất hiện, nên đem tặng cho nàng. Hi vọng nàng hiểu tấm lòng của ta.

- Ta biết, quan lớn ngài là người hào phóng.

Hắn tiến sát hơn nữa bên nàng :

- Nàng phải biết ta có lòng với nàng. Nào, mừng hôm nay gặp mặt, nàng không từ chối uống với ta một ly chứ?

Hắn rót ra một ly rượu, kéo cổ tay trắng muốt của nàng lại gần, ấn chén rượu vào tay nàng. Muốn ép nàng uống rượu đây mà. Nhưng nàng không việc gì mà từ chối hẳn cả. Một chén rượu này, coi như cảm ơn Thiên Ngân của hắn vậy. Nàng đưa chén rượu lên môi, một hơi uống cạn. Chén rượu uống với kẻ đáng ghét chỉ thấy cay cay ở đầu lưỡi.

Vốn nàng đã định lúc vào sẽ vạch ngay bộ mặt tham quan của hắn, nhưng lại bị mấy tiếng bảo vật níu chân. Ít ra nàng cũng phải kiểm được chút gì sau bao nhiêu công sức chứ nhỉ. Nhưng đùa với hắn thế là đủ, giờ vào việc chính thôi. Nàng vẫn rất nhỏ nhẹ:

- Ngài rộng lượng cho ta báu vật, ta cũng có quốc bảo cho ngài xem đây?

Hắn không nén nổi tò mò:

- Ta nghe nói chân trời góc bể có rất nhiều linh vật. Mĩ nhân từ phương xa đến mang theo thứ gì, có thể cho ta mở rộng tầm mắt?

Nàng cười cười:

- Thứ này ngài sẽ rất hài lòng.

Nói rồi nàng rút ra quyển sổ vẫn mang theo bên người. Tên quan thấy thế cười nữ nhi ngốc:

- Một quyển sổ có gì mà nàng cho là bảo vật.

- Quyển sổ này làm bằng giấy bình thường, bút pháp trên đó cũng là của một người vô danh tiểu tốt. Đúng là không có gì đáng giá. Nhưng những thông tin trong này thì có đấy. Ngài nghe nè: Ngày 23 nhận của quan huyện Cửu Dương năm vạn lượng bạc; Ngày 24, thu bảy vạn từ tiền thuế ruộng đất; Ngày 25, các tiểu thương cống nạp ba viên dạ minh châu, mười vòng lục ngọc trai, mười súc lụa Tiên Vũ...Ái da, lợi hại. Ta nghe đồn Hoàng đế cũng chỉ có một viên dạ minh châu. Ngày 26...

Hắn mới nghe nàng đọc thì giật mình, càng nghe càng tái mặt. Hắn vội vàng quay về phía cái tủ, mở một ngăn có ba lần khoá ra. Bên trong chứa một cuốn sổ. Vội vàng mang cuốn sổ ra xem, trống không chẳng có một chữ nào. Mặt hắn bừng bừng lửa giận, quay sang gần với nàng từng tiếng:

- Người...là ai? Vì sao có quyển sổ đó?

Từ khi đem về phủ, hắn đã cất giữ rất kĩ nó. Ba lớp khoá vẫn còn y nguyên. Tại sao nàng lại có nó? Nàng vẫn cười giả lả :

- Từ đâu nhỉ? Hình như là do phu nhân người tặng cho ta.

Hắn khí nộ xung thiên. Nữ nhân chết tiệt. Hắn tin tưởng nàng như vậy mới đem cuốn sổ giao cho nàng đem về, khi về cất ngay cũng không kiểm tra lại. Đúng là chỉ có nước nàng bán đứng hắn, đem nó cho người khác thì mới im hơi lặng tiếng như thế. Hắn cứ nghĩ mọi chuyện đã êm xuôi, ai ngờ lại ra cơ sự này. Phen này con tiện nhân bán đứng hắn sẽ phải chịu kết cục thê thảm. Nhưng trước tiên là xử lý con yêu nữ trước mắt đã. Hắn nhanh như cắt bay đến trước mặt nàng, tung một cước. Nàng rất nhanh xoay một vòng tránh được. Thấy khinh công của nàng chẳng kém, hắn muốn kết thúc nhanh bèn giở trò hèn hạ, chạy đến một cái bát để trên bàn, cầm một nắm bột trắng ném về phía nàng. Nàng nhẹ nhàng nhún chân, liền như có đôi cánh bay lên rất cao, thoát khỏi đám mây bột, tiện thể quay mình đánh hắn một chưởng. Hắn bị đẩy về phía bức tường, lao đảo. Nàng mỉa mai:

- Người thân là võ tướng, nhưng xem ra võ công cũng chẳng đâu vào đâu. Thật phí phạm sự kì vọng của ta.

Kỳ thực hắn chỉ là một võ tướng vô danh tiểu tốt, nhưng lại nham hiểm bỉ ổi hơn người. Trên chiến trường hắn lập mưu cướp công người khác, đem vinh quang hiển hách về mình. Sau đó hắn không ra trận nữa, mà trên chốn quan trường mua danh bán chức, hối lộ đút lót, tham ô nên mới có được địa vị như ngày hôm nay. Còn nàng trên giang hồ cũng được xem là đại cao thủ, làm sao hắn địch lại. Biết mình không phải đối thủ của nàng, hắn đổi giọng:

- Người đến đây chắc hẳn có mục đích. Nói xem, người muốn cái gì?

- Ta cũng không dài dòng với người nữa. Cô dâu của người hôm nay ta mang đi được chứ?

A! Thì ra cô ta đến cứu con oắt con đó. Cứ đồng ý rồi tính tiếp:

- Tưởng gì, chuyện đó cũng dễ. Dù sao nó kháng cự rất quyết liệt, làm ta cũng hết cả hứng thú.

- Vậy cho người dẫn cô ta đến đây. Đừng hòng gọi người chi viện vô ích. Ta thoát ra khỏi đây sẽ đem bí mật này lên trình hoàng đế. Người nên biết điều thì hơn.

Thực ra Thu Hương bị nhốt cách đó vài gian, nên rất nhanh được mang đến. Cô dâu muôn phần xinh đẹp nhưng nước mắt đầm lệ, hoang mang nhìn trước ngó sau, động một cái lại giật mình thon thót như thể đang bước chân vào cửa địa ngục. Thấy cảnh đó Bằng Tâm không khỏi đau lòng. Cô nhẹ nhàng đến bên Thu Hương, dịu dàng an ủi:

- Thu Hương, ta thay mặt cha mẹ đến đón muội trở về. Đừng lo, mọi chuyện đã ổn rồi.

Thu Hương ngỡ ngàng không tin vào sự thực. Sao bỗng dưng cô lại được giải thoát khỏi khổ nạn? Người con gái đang đứng trước mặt cô đây đẹp lạ thường. Lẽ nào đây là thần tiên xuống cứu giúp gia đình cô?

Bằng Tâm quay lại nói với tên quan :

- Ta đem Thu Hương đi. Nếu như người ngoan ngoãn thề không bao giờ làm hại người vô tội nữa . Đồng thời người phải mang hết số tài sản tham ô ra để cứu giúp dân chúng. Như vậy ta đây sẽ không công khai chuyện này. Bằng không đầu cả gia quyến nhà người, ta e khó giữ.

Hắn ta trong lòng căm hận vô cùng, nhưng ngoài mặt vẫn vâng vâng dạ dạ. Nói rồi nàng quay bước đi, không quên lấy theo Thiên Ngân:

- Còn Thiên Ngân ta mang theo, coi như là học phí cho bài học hôm nay ta dạy người.

Tưởng mọi chuyện thế là chấm dứt, bỗng đâu khi chân sắp chạm cửa, nàng đột nhiên thấy đầu óc choáng váng, cơ hồ như muốn ngã khụy xuống. Xương cốt không biết biến đi đâu hết, toàn thân mềm nhũn. Tên quan thấy biểu hiện của nàng, thay đổi ngay thái độ:

- Thế nào mỹ nhân? Sao lại không đi vậy? đổi ý rồi sao?

- Người...

Nàng thấy khó thở, nói ra lời cũng khó khăn.

- Bước vào phủ của bản quan mà người ngơ ngẩn quá đấy. Lúc này ta đã cho người uống mê dược Thất hoàn hoà trong rượu. Loại mê dược này sẽ làm tiêu tan hết chân khí trong vòng vài giờ đồng hồ. Vốn chỉ định cùng người phiêu du bỗng lại tiên cảnh, nhưng ai ngờ người là đồ tiện nhân, dám ỷ hiếp ta.

Đây là loại mê dược cực mạnh. Nhưng vì nội công nàng thâm hậu nên đến giờ nó mới phát huy tác dụng. Hắn tiến sát đến bên nàng giờ đang ngồi bệt trên đất. Đôi mắt nàng nhìn hắn sắc lạnh nhưng lại có mị lực mê người.

- Nhưng mà người đẹp thật. Vậy bản quan sẽ chơi đùa cùng người một lúc, sau đó sẽ tiễn người đến miền cực lạc, ở đó mà làm nữ hiệp.

Nàng muốn tát vào cái mặt bỉ ổi của hắn, nhưng chẳng còn sức lực. Thấy ân nhân của mình bị tên quan sàm sỡ, Thu Hương liều mình xông vào kéo hắn ra. Nhưng một cô nương liễu yếu đào tơ như nàng sao có thể chống lại hắn. Hắn chỉ cần lấy tay gạt mạnh một cái, nàng đã bay qua một bên, ngực đập vào mép bàn, thổ huyết. Hắn quay sang gần giọng:

- Nha đầu người dợi đó đi. Ta xử lý tiện nhân này xong sẽ đến người. Coi như là món tráng miệng.

Nói rồi hắn lại tiếp tục quay về phía Băng Tâm, đặt bàn tay lên cổ áo của nàng, giật mạnh. Áo rách, bờ vai mỏng manh hiện ra, trắng nõn mời gọi. Hắn cúi xuống hít hà hương thơm ngọt ngào từ người nàng, tay chạm khẽ vào làn da mịn màng, thấy trong người hừng hực nóng.

- Mỹ nhân, từ lúc thấy nàng múa, ta đã ước ao được chạm vào da thịt nàng như vậy.

Nàng không ngờ có lúc mình lại lâm vào hoàn cảnh phải thất thân trong tay một tên vô lại như hắn. Uất hận hơn là nàng chẳng làm được gì, phải trơ mắt ra nhìn hắn làm nhục. Trước giờ nàng luôn trêu đùa người khác, chưa từng trở thành trò chơi. Bây giờ nàng đã bắt đầu thấm thía cảm giác của những nữ nhân yếu đuối can tâm bị kẻ khác dày vò. Hắn cúi thấp đầu xuống. Bộ râu xồm xoàm của hắn chạm vào làn da nàng. Một tia sét chạy dọc cơ thể nàng. Trên khoé mắt Băng Tâm một giọt châu chột lẩn dài.

Bỗng cửa phòng đột ngột bung ra, một thân ảnh phi vào phòng, một chưởng đánh bay tên quan vô lại. Không ai khác chính là Gia Huy, trên mặt bừng bừng sắc giận. Đôi mắt chàng như có lửa:

- Tên khốn nạn. Phen này ta tuyệt đối không tha cho người.

Thì ra Gia Huy đi nhận thưởng về lén trốn quay trở lại và chờ đợi. Nhưng lâu quá không thấy nàng trở ra nên sốt ruột xông vào nhà, ai ngờ thấy cảnh hắn đang chuẩn bị tổn hại nàng. Thấy Gia Huy vào, nhìn thấy mình thảm hại như vậy, nàng chợt thốn thức không sao kìm được. Trước mặt là người con gái kiêu ngạo nước mắt lẩn dài, tim chàng như vỡ nát. Chàng cởi áo ngoài của mình ra khoác lên vai nàng, rồi tiến đến bên tên quan nọ, đánh hắn thừa sống thiếu chết. May mà Băng Tâm lên tiếng can ngăn, không thì mạng quên của hắn chắc chắn không giữ được. Nàng không muốn hắn chết bây giờ mà muốn hắn phải chịu trách nhiệm trước hoàng đế. Hắn chết thì quá dễ, nhưng bao nhiêu tên quan móc nối với hắn sẽ thoát tội. Đúng lúc này, bọn lính canh ủa đến vây lấy chàng. Khi chàng đang còn bình tĩnh thì còn không muốn đánh nhau gây va chạm. Nhưng giờ hỏa khí bốc cao hơn núi lửa, chàng đánh cho lũ binh lính tả tơi, dễ dàng như đập chết mấy con ruồi. Chàng nâng Thu Hương đứng dậy, rồi bỗng Băng Tâm trên tay, bước đi giữa ánh nhìn bất lực của bọn chúng. Băng Tâm dựa đầu vào lồng ngực chàng, thấy bình yên đến kì lạ. Nhìn mỹ nhân như một con mèo nhỏ cần được che chở, vòng tay chàng dường như xiết chặt hơn. Chàng muốn nàng hoà tan vào cơ thể mình, để dùng trái tim ấm áp của mình sưởi ấm cho nàng. Nàng nhìn chàng, hơi e thẹn nhưng nét ương bướng đã trở lại:

- Cám ơn đã cứu ta.

Chàng nhẹ nhàng trách cứ:

- Khi có chuyện như vậy nàng phải kêu to lên chứ. Dù sao nàng cũng là nữ nhi. Đối mặt với những gã như vậy rất nguy hiểm.

- Ta...

Câu nói đột ngột dừng lại. Nàng là nữ tử giang hồ, trước giờ quen dựa vào sức mình chứ không quen dựa dẫm người khác. Lâm Phong đúng là luôn ở bên cô, nhưng khi hành động thì họ thường độc lập tác chiến. Vậy nên căn bản nàng chẳng nghĩ đến có một người ngoài kia sẵn sàng chờ đợi để giúp đỡ mình.

- Ta không quen- nàng lại nói bướng.

Gia Huy nhìn nàng phụng phịu, chột thở dài:

- Thôi thì ta đành ở bên theo dõi bảo vệ nàng vậy.

- Ở bên ta?- Băng Tâm tròn xoe mắt.

Gia Huy biết mình lỡ mồm, ngượng ngịu đáp:

- Ha ha. ý ta là trong chuyến đi này chẳng phải chúng ta là bạn đồng hành hay sao?

Giúp đỡ nhau cũng là chuyện bình thường. Mà chả hiểu sao hôm nay trời nóng quá...

Thu Hương bên cạnh im lặng nãy giờ, nay mới tỉnh ngịch lên tiếng:

- Công tử, có lẽ vì công tử ôm tiểu thư chặt quá chăng?

Gia Huy xấu hổ, mặt đỏ lại càng đỏ, nhưng vẫn không có ý định rời lỏng vòng tay, cứ giữ nguyên tư thế đó đi về quán trọ.

11. Chương 11 : Quyết Không Thừa Nhận.

Tại phủ tể tướng, trong thư phòng có ba người, mỗi người một nét mặt. Tên quan nọ đang run như cây sậy. Tể tướng lửa giận ngút trời. Từng tiếng ông ta nói sắc lạnh như dao:

- Người nói lại lần nữa coi? Người làm mất cái gì?

- Là hạ quan tội đáng chết. Con tiện nữ hạ quan giữ bên mình đã sơ ý để cuốn sổ bị đánh cắp. Hạ quan đã cố hết sức lấy lại, nhưng võ công của bọn chúng quá cao, nên...

- Câm ngay!- Tể tướng đập mạnh tay xuống bàn - Người vẫn còn dẻo mồm hay sao? Đợi đấy xem ta xử lý người thế nào. Khốn kiếp.

- Dạ, hạ quan ngài xử lý sau cũng không muộn. Nhưng cuốn sổ đó cần phải nhanh chóng tìm cách lấy lại. Có được nó trong tay, bọn chúng chẳng mấy chốc sẽ tra ra kế hoạch của chúng ta.

- Hừ. Theo tin mật báo, bọn chúng không hiểu vì sao đã biết chúng ta đặt làm vũ khí ở Kim quốc. Tuy rằng ta không trực tiếp lộ diện, nhưng chỉ cần thêm một chứng cứ nữa lộ ra thôi thì kế hoạch của chúng ta sẽ đổ xuống sông xuống biển hết. Thời cơ giờ vẫn chưa chín muồi để khởi binh.

Người thứ ba mặt lạnh như tiền, giờ mới lên tiếng nói, sắc diện không đổi:

- Tể tướng, việc này ngài cứ giao cho ta. Bạch vân giáo chủ ta tiếng nói trên giang hồ rất có uy lực, sẽ nhanh chóng tìm ra họ. Ta sẽ sai những tên sát thủ giỏi nhất bốn giáo đi trừ khử bọn chúng, lấy lại cuốn sổ.

Tể tướng thở dài:

- Vậy trăm sự nhờ ngài vậy. Nhưng hãy làm cho gọn gàng. Một hoàng tử và một công chúa chết chắc chắn sẽ gây chấn động. Giấu kín chuyện này lâu chừng nào hay chừng đó.

- Ngài yên tâm. Ta tự khắc biết an bài.

Bên trong không khí căng thẳng, bên ngoài có một người tình cờ nghe được câu chuyện, mặt càng ngày càng biến sắc. Băng Tâm gặp nguy hiểm rồi. Tim chàng đập thình thịch. Không suy nghĩ gì nhiều, chàng về phòng thu xếp chút đồ đạc rồi nhanh chóng rời đi.

* * *

Tạm biệt gia đình ông lão, Băng Tâm và Gia Huy tiếp tục cuộc hành trình. Hiện tại họ đang đi qua một cánh rừng vắng. Tiền nong bao nhiêu tiêu cũng hết, họ lại trắng tay. Thế nên Băng Tâm nằng mới lầm bầm:

- Họ khẩn khoản bảo chúng ta lấy ngân lượng đi đường, thế mà chàng cứ ngăn cản ta. Hại chúng ta giờ thế thảm thế này. Có khi tối nay phải ngủ bờ ngủ bụi thôi.

Gia Huy cự nự:

- Chúng ta làm việc nghĩa giúp người, cơ sao lại lấy tiền công? Như vậy đâu có phải là hành động của người quân tử.

- Ta có phải quân tử đâu? Ta là lưu manh cơ mà. Ta bỏ bao nhiêu công sức mới cứu được con gái họ về, chả nhẽ không đáng mấy lạng bạc hay sao? Từ trước tới nay ta chưa làm việc không công bao giờ.

- Không công sao? Chẳng phải nàng đã giấu kĩ Thiên Ngân bảo vật bên mình rồi ư?

Chà. Không ngờ tên này cũng quan sát kỹ ghê. Thế nhưng nàng vẫn ương bướng:

- Đó là phần thưởng cho điệu múa của ta. Vì nó mà ta tổn hại không ít đấy. Nghĩ lại vẫn còn uất ức. Với cả Thiên Ngân đâu có thể đem bán đổi bữa ăn chứ?

Nói đến đây Gia Huy cũng thấy máu nóng sôi lên.

- Nàng đó. Tự dưng xin tha cho hắn. Tên cầu quan đó tội đáng chết ngàn lần.

Phải, tội tham ô hối lộ, cường bức dân lành của hắn đáng chết, nhưng cái tội dám động tay đến người nàng thì dù hắn có chết cũng không đền hết tội.^^. Nàng lại xin tha cho hắn, chẳng lẽ nàng phát sinh tình cảm gì với hắn ư? (Ghen quá hoá điên rồi anh ơi). Băng Tâm thì hoàn toàn bỏ qua bộ mặt cau có của Gia Huy. Nàng đang đắm chìm suy nghĩ.

- Ta thấy rất lạ. Tên quan đó nhận một số tiền rất lớn từ Tử quốc của ta và chuyển số tiền đó ột người tên là Dương Đình Thiên. Cái tên Dương Đình Thiên này nghe quen quá...

- À. Đó là tên của Bạch Vân giáo chủ. Nhưng mà trên đời này cũng có vô vàn người tên như vậy. Chẳng nhẽ Tử quốc lại móc nối với Bạch Vân giáo, còn tên quan đó là người trung chuyển?

Băng Tâm gật gù:

- Cũng có lí lắm. Nhưng quan lại móc nối với nhân sĩ võ lâm, đảm bảo phải có một thế lực lớn đứng đằng sau. Ta thấy riêng tên cầu quan ấy không có khả năng làm chuyện tày trời như vậy. Với cả ai ở Tử quốc gửi tiền cho hắn?

- Đúng vậy. Cha nàng chẳng phải vì muốn giữ hoà bình mới gả nàng đến đây hay sao? Địa vị của nàng như là con tin vậy, chả lẽ ông ấy không lo cho nàng?

Băng Tâm thoáng chút hồ nghi rồi lại gạt phắt luôn suy nghĩ đó. Trước giờ đối với nàng cha vẫn là người tốt nhất, thương yêu nàng nhất. Cha không thể làm những chuyện câu kết ngầm ngầm bán rẻ con mình như thế. Vì hết sức tin tưởng cha, tin vào tấm lòng thương dân của cha nên nàng mới cam chịu làm vật hi sinh đến làm dâu Tử quốc.

Gia Huy đưa ra kết luận:

- Chuyện này với chuyện đặt làm binh khí, rồi chuyện long ẩn giả chắc chắn có liên quan đến nhau. Ta nghi ngờ có kẻ ráp tâm tạo phản. Nhưng kẻ đó là ai? Những người bên cạnh cha ta trước giờ đều tuyệt đối trung thành, ta không thể nghi ngờ một ai.

- Tốt nhất chàng nên gửi thư về thông báo cho quốc vương đề phòng thì hơn. Chúng ta vẫn cần phải tiếp tục điều tra.

- Đúng vậy. Không thể nghi ngờ tất cả. Khi thật sự có kẻ tạo phản, nếu chúng ta không có ai để tin tưởng thì chúng ta sẽ rơi vào thế bị cô lập. Như vậy thật là bất lợi.

- Nếu có thể tìm ra là kẻ nào thì tốt quá.

- Đúng, nếu...- Gia Huy đang nói chợt dừng lại nghe ngóng - Có người đến đây.

Vừa dứt lời, một tràng cười vang lên. Tiếng cười đó phát ra do dùng nội lực, vọng khắp cánh rừng, nghe thật lạnh. Liên ngay sau đó một toán mười tên thích khách mặc áo đen, bịt mặt xông ra, chốc lát đã bao vây hai người. Chuyện như vậy đâu phải chưa từng gặp qua, hai người vẫn rất bình tĩnh. Băng Tâm lên tiếng:

- Đang chốn vắng vẻ thế này, các vị có nhã ý đến đây chơi với bọn ta cho vui hay sao?

Một tên trong bọn cười nhạt:

- Các người rảnh rỗi chơi bởi nhưng chúng ta thì không. Thôi thì tiễn các người xuống âm phủ chơi với Diêm Vương vậy.

Gia Huy nhếch mép:

- Thế thì phải xem các người có bản lĩnh hay không.

Thích khách vốn chẳng hay nhiều lời, bọn chúng ngay lập tức xông vào đánh hai người. Đòn nào đòn đẩy của bọn chúng đều rất hiểm ác. Kiếm quang trùng trùng, như sóng thần tới tấp bủa vây hai người, ý đồ chắc chắn muốn xin hai người cái mạng. Tuy rằng bọn chúng chưa thể làm gì được nhưng Gia Huy Băng Tâm chống đối cũng khá vất vả. Bọn chúng võ công chẳng tầm thường, hơn nữa lại phải một chọi với năm. Đánh mấy chục chiêu chưa hạ được, bọn chúng liền đổi phương pháp. Cả mười tên đột nhiên quay mũi kiếm tập trung vào Băng Tâm khiến nàng trở tay không kịp. Trong lúc loạng choạng, một tên nhanh chóng từ trong ống tay phóng ra mấy chục cây châm nhắm vào lưng nàng thẳng tiến. Gia Huy thất kinh vội vàng phi thân đến, dùng kiếm xoay tròn như một chiếc khiên đánh bay ám khí. Băng Tâm giật mình quay lại, ngay khi đó hai tên đồng loạt phi kiếm vào Băng Tâm, tốc độ kiếm bay đến như vũ bão, nàng ở trong thế ngàn cân treo sợi tóc. Đúng khi kiếm sắp chạm đến nàng thì một thanh kiếm khác ở đâu bay đến, chạm vào hai thanh kiếm kia làm lệch đường đi, một trong hai xẹt qua áo nàng, rách nguyên một đường lớn. Liên ngay sau đó chủ nhân thanh kiếm lạ bay đến, đứng bên cạnh Băng Tâm. Chàng nhếch môi cười nhạt lạnh lẽo mà vẫn đầy ma mị, không ai khác là Lâm Phong. Thấy có người đến, bọn chúng không hiểu vì sao nhìn nhau rồi lập tức rút lui.

Băng Tâm thấy Lâm Phong thì mừng vui tít tít:

- Sư huynh, may mà có huynh, không thì tính mạng của muội khó giữ. Trăm ngàn lần cảm ơn huynh. Huynh đúng là khắc tinh của bọn thích khách đó. Vừa thấy huynh xuất hiện bọn chúng biết không địch lại rút lui liền.

Lâm Phong theo thói quen cốc đầu nàng một cái:

- Tiểu quỷ, chỉ giỏi nịnh thôi. Lần sau cần phải chú ý hơn nữa. Khi này ta tưởng không kịp cứu muội, sợ gần chết luôn.

Băng Tâm chun mũi thật đáng yêu:

- Huynh đã chết đâu, vẫn sờ sờ đây nè. Bao lâu không gặp huynh ta nhớ huynh lắm đó. Mà tại sao huynh có mặt ở đây?

Chuyện Băng Tâm cùng Gia Huy đi điều tra tung tích tên thích khách là chuyện bí mật nên ngay cả Lâm Phong cô cũng không cho biết, vội vã dời đi ngay. Nay đột ngột gặp chàng chốn này, Băng Tâm cho là một sự tình cờ gần như duyên phận. Lâm Phong đâu thể nói cho nàng rằng mình biết có âm mưu ám sát nàng nên đến đây để bảo vệ, đành phải nói cho qua chuyện:

- Muội muội, không thấy muội ta rất buồn, nên đành đi ngao du sơn thủy một mình.

Đúng lúc đi qua đây thấy có tiếng người đánh nhau, định vào xem kịch chút, ai ngờ lại là muối.

Băng Tâm trước giờ rất tin tưởng Lâm Phong nên cũng không suy nghĩ nhiều, lại hôn ha hôn hờ:

- Đại sư huynh tốt, huynh đi du sơn ngoạn thủy như vậy chắc là đem theo không ít tiền bạc chứ hả?

Nhìn cái bộ mặt gian manh của nàng, Lâm Phong biết ngay nàng đã hết tiền, đang ráp tâm trở thành cây tầm gửi sống bám vào chàng đây mà.

- Tiểu nha đầu, tiền bạc thì ta có đây. Nhưng không cho không muối đâu. Xem muối thể hiện làm sao đã.

Băng Tâm giả vờ giận hờn:

- Sư huynh. Chúng ta là huynh đệ, huynhỡ lòng nào nhìn ta chết đói hay sao? Huynh hẹp hòi quá.

Lâm Phong vẫn thản nhiên:

- Chiêu này không ăn thua. Muội dùng nó cả trăm lần rồi.

Nàng bèn đổi chiến thuật, quay sang nịnh bợ:

- Đại ca đẹp trai của ta, hay là ta giới thiệu cho đại ca một cô nương xinh đẹp nhé. Thế nào? Tỷ tỷ của ta cũng là sắc nước hương trời, huynh đảm bảo sẽ thích mê. Chỉ cần huynh chịu ra tay cứu giúp ta trong lúc khó khăn này...

Lâm Phong cười phá lên:

- Muội muội. Định dùng mỹ nhân kế với ta? Rất tiếc, dạo này ta đang ăn chay.

Trong giọng cười của chàng có phần cay đắng. Cô nàng thật vô tâm quá, chỉ vì miếng ăn mà gán ghép chàng cho người khác, trong khi lại không biết chỉ cần một cái trau mày của nàng thôi, muốn chàng nhảy vào núi đao biển lửa chàng cũng sẽ làm.

Cách này cũng không được, cách kia cũng chẳng xong. Băng Tâm nản quá bám riết lấy cánh tay Lâm Phong, chơi trò ăn vạ:

- A! Ta không muốn nghỉ nữa. Dù sao ta cũng sẽ bám lấy huynh như vậy. Huynh đi đâu ta theo đó. Huynh ăn gì ta sẽ ở bên đứng nhìn, cho huynh không ăn được mà ghen chết đi mới thôi.

Nàng ôm chặt lấy cánh tay chàng sát vào ngực nàng mềm mại. Lâm Phong chưa ghen chết nhưng tiếp xúc thân mật với nàng như thế này có lẽ chẳng bao lâu cũng sẽ vỡ tim mà chết. Chàng la oai oái:

- Này, tiểu sư muội. Thả tay ta ra đi. Có gì từ từ nói chứ...

- Không thả, không thả- nàng ương bướng - trừ khi huynh chịu hứa sẽ nuôi ta.

- Được, được, coi như ta sợ. Bản lĩnh ăn vạ của muội cao khủng khiếp.

Băng Tâm đắc chí thả tay Lâm Phong ra, cười ruồi.

Cứ thế hai người lờ qua lờ lại, tíu ta tíu tít. Chỉ có Gia Huy từ nãy đến giờ sắc mặt không có vui. Chàng cũng đã xả thân cứu nàng mà nàng không thêm liếc mắt đến chàng lấy một lần. Thấy Lâm Phong đến thì hôn ha hôn hờ ca tụng, bám riết lấy rồi bỏ quên chàng luôn. Dù rằng bây giờ hai người đang không một xu dính túi, nhưng nàng cũng không nên vì mấy đồng tiền mà đeo bám Lâm Phong quá đáng vậy chứ. Lại còn tay trong tay không chịu rời. Cứ vậy Gia Huy ôm cục tức to đùng theo hai người về quán trọ.

Trong tửu lâu, ba người một bàn như có ánh hào quang lấp lánh toả sáng một góc trời. Nam nhân nhìn nàng rót nước rồi không nói làm gì, còn nữ nhân thấy hai mỹ nam tử thì hồn siêu phách tán, quên cả cử động. Thế nhưng điều đó vẫn không làm một kẻ luôn tự cao vì sức hút của mình như Gia Huy cảm thấy hài lòng. Đơn giản vì sau khi nhìn chán chê mê mẩn, họ quay ra xì xào bàn tán về mối tình tay ba kia. Hai mỹ nam và một mỹ nữ, ai là người đàn ông của nàng? Thật là vô lý làm sao khi tất tần tật mọi người đều khẳng định rằng hai người kia mới là một đôi còn Gia Huy chàng đây đóng vai trò là một kẻ thừa thãi. Hừ, cái kiểu tíu ta tíu tít như ngàn năm mới gặp ấy làm sao không khiến người khác hiểu lầm! Cô ta chưa bao giờ huynh muội ngọt ngào như thế với mình- Gia Huy vừa nghĩ vừa nhâm nhi chén trà làm nó có nguy cơ bị sút mẻ.

Lâm Phong nhìn Bằng Tâm trêu mến, lại có phần đùa cợt:

- Sư muội, lâu lắm rồi ta mới lại thấy khuôn mặt thật của muội. Đối diện với khuôn mặt này trái tim ta sắp vỡ tung ra đây nè. Muội đừng che mặt vào nữa nhé. Ta muốn mãi được nhìn ngắm khuôn mặt này.

Bằng Tâm cười tí:

- Lời huynh ngọt ngào qua đi. Thả nào rất nhiều nữ nhân say đắm huynh.

Gia Huy thấy họ khen nhau thì lườm nguýt:

- Huynh không cần phải bảo cô ta cũng muốn trưng cái khuôn mặt đó ra để dụ dỗ nam nhân. Lần trước cô ta nhảy múa trong đám cưới khiến những người có mặt suýt ngừng thở luôn đó.

Lâm Phong thấy Gia Huy có ý khiêu khích Bằng Tâm, còn nàng thì quay sang Gia Huy vẽ mặt tức tối bèn tìm cách giữ hoà khí, lãng sang chuyện khác:

- Thôi, muội vốn đẹp trách sao được người khác mê đắm. Mà sư muội, tối nay có lễ hội đó. Ba chúng ta đi xem nha.

Bằng Tâm phớt lờ Gia Huy, lại hớn hờ :

- Được, ta lâu lắm rồi chưa được ăn thịt nướng. Hôm nay phải vét chút tiền của huynh thôi.

Lâm Phong xoa xoa đầu nàng:

- Đừng ăn đến độ chúng ta phải ra đường ngủ là được rồi.

Bằng Tâm nắm tay Lâm Phong, mắt sáng rỡ:

- Đại huynh, chỉ có huynh là người tốt nhất.

Chỉ có huynh ấy là người tốt nhất? Cô ta thật biết cách lôi kéo người khác. Nhìn cách họ xoa đầu nắm tay nhau, thật là ngứa mắt.

Chàng liếc nhìn hai người, cười khẩy:

- Hai người diễn kịch tình ái thì cũng nên chọn chỗ mà diễn chứ. Ở đây có rất nhiều người không thích xem kịch đâu.

Lâm Phong biết chàng ta đang ghen, giả ngây ngô:

- Chúng ta chỉ là huynh muội tốt thể hiện tình cảm vậy thôi. Xin lỗi đệ nhé, khiến đệ phải ghen tuông rồi. Ta biết tình cảm của hai người...

Gia Huy mặt đang trắng bồng đỏ dần. Chàng trước giờ chưa yêu bao giờ, nên không biết thế nào là tình yêu, nên cũng không biết luôn là mình đang ghen vì yêu. Chỉ biết rằng nhìn họ bên nhau chàng thấy khó chịu thôi. Ghen tuông gì chứ? Đệ nhất mỹ nam tử phong lưu như chàng đây mà phải đi ghen tị với người khác hay sao?

- Ha ha. Huynh buồn cười quá. Ta mà phải ghen tuông sao? Ta chẳng quan tâm hai người làm cái gì. Ta chỉ là muốn giữ thể diện thôi. Huynh nghe xem, người ta bàn tán như thế ta là người bị bỏ rơi vậy. Trong khi đó, ta mới chính là người không cần cô ta...

Bằng Tâm này giờ đã nhận nhin những lời chọc ngoáy của Gia Huy, giờ không nhin thêm được nữa. Nàng cười chua chát:

- Phải, cái chàng cần là thể diện. Vậy ta hỏi chàng, ta đường đường là một vị công chúa, lại là hôn thê của chàng, vậy mà chàng đã bao giờ giữ thể diện cho ta chưa?

Trước mặt ta chàng đem theo cả đồng con gái nhà quan, cô nào cô đấy vô cùng xinh đẹp cốt để làm nhục vị hôn thê xấu xí này. Rồi chàng còn trốn đến tửu lâu hoan hỉ cùng người đẹp bị ta bắt gặp. Chàng còn có thể trước mặt ta đòi giữ thể diện hay sao?

- Ta...

Gia Huy bị nàng nói ột thôi một hồi trở nên ấp úng. Vốn chỉ không muốn thừa nhận mình đang ghen tuông nên mới nói vậy, ai ngờ cơn phẫn uất nàng nén trong người đã lâu nay được dịp tuôn trào. Càng nói nàng càng cảm thấy cay đắng. Phải, thường thì chàng đối với ta vô tình, những lúc thể hiện có tình thì thật ra lại là đùa cợt, còn suy cho đến cùng chàng chỉ cần thể diện mà thôi.

Nàng tiếp tục :

- Trước sau gì cũng chỉ là ta kiên quyết giữ cuộc hôn nhân này. Còn chàng vì không muốn nên làm mọi cách để ta bỏ cuộc, ta biết lắm chứ. Vậy bây giờ sao chàng lại xét nét hành động của ta làm gì? Hay là...

Bằng Tâm hơi dừng lại, rồi trên đôi môi xinh nở ra một nụ cười vừa như mỉa mai chàng, vừa như tự trào:

- Hay là chàng muốn nói giờ chàng thích ta rồi? Vậy thì thật vinh hạnh cho ta quá.

Nhìn bộ dạng của nàng, chàng tức nghẹn :

- Ta...không đời nào.

Thực ra nàng cũng có đôi chút mong chờ câu trả lời khác từ chàng. Nhưng chàng dứt

khoát thế đấy, như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt nàng. Chàng nghĩ ta cần chàng hay sao? Nàng cũng mặt đỏ tía tai, hét thẳng vào mặt chàng:

- Được. Vậy chàng hãy đi với các cô nương của chàng đi. Lúc nào chàng chẳng có một bầy ong bướm đi theo. Đừng quan tâm đến chuyện của ta. Bây giờ đã ra ngoài cung rồi, chàng không cần phải giả vờ đạo mạo. Ta cũng mệt mỏi lắm rồi. Muốn nghỉ ngơi.

À, thì ra nàng muốn thoát khỏi ta. Nàng đẩy ta đi với cô gái khác để nàng tìm tự do. Được. Ta đúng là bị điên rồi nên mới quanh quẩn bên nàng để tự chuốc lấy bức tức như thế này. Thế gian còn bao nhiêu thú vui. Nàng không cần bảo ta cũng sẽ đi.

Trước lời khiêu khích của nàng, Gia Huy chỉ nhìn nàng một tia lạnh lẽo rồi quay lưng bỏ đi trong sự tò mò của tất cả quan khách trong tửu lâu. Thấy dáng lưng chàng đang xa dần, Bằng Tâm cảm thấy như có một cái gì cứ dâng lên khoé mắt muốn tuôn trào ra, khiến nàng phải cố hết sức để kìm nén lại. Nàng làm bộ mặt tỉnh bơ, nhưng khi nói với Lâm Phong thì mắt đã long lanh:

- Kệ hần ta. Tối nay huynh nhớ đãi ta thật nhiều thịt nướng đó.

Lâm Phong nhìn biểu hiện của nàng thì cảm thấy đau lòng. Điều chàng bất an bấy lâu nay cuối cùng cũng đến rồi. Bảo vật bé nhỏ chàng nâng niu trên tay bây giờ đã biết yêu, mà người đó không phải là chàng. Tại sao những giọt nước mắt hiếm hoi đang chuẩn bị lăn kia lại là vì người đàn ông khác cơ chứ. Những cơn sóng từ đâu cứ dâng lên bóp nghẹt trái tim chàng.

12. Chương 12 : Truyền Thuyết Mưa.

Gia Huy một mình uống rượu trong tửu lâu, lòng cảm thấy trống rỗng. Nghịch lý làm sao khi chàng luôn tự nhủ với mình rằng nàng chẳng là gì trong cuộc sống của mình cả, thế nhưng nhìn cái gì chàng cũng thấy tràn ngập hình bóng nàng. Ví như hôm vừa giận nhau, Gia Huy tức mình bỏ ra ngoài, hòa lẫn với dòng người đi trên phố buổi hoàng hôn. Đêm có lễ hội nên chiều tối hôm ấy cũng nhộn nhịp hơn những ngày khác. Mấy người bán hàng hối hả dọn dẹp hàng hoá ra để đêm còn bán. Những món đồ lung linh chiếm chệ trên chiếc bàn nhỏ nhỏ ở mỗi quầy, sẵn sàng móc túi khách tham gia lễ hội. Một ông thầy phong thủy nhăm nhăm đọc lại kịch bản trước khi diễn với vị khách xấu số nào đó, rằng cô ta sẽ bị ế chồng nếu không thành tâm dâng bạc cho thần thánh. Xa xa, một gánh xiếc đang tập dượt màn ném phi tiêu bịt mắt, khiến cậu nhóc đứng trước bia để tăng phần hấp dẫn của màn biểu diễn suýt vãi cả ra quần khi nữ hiệp cầm tiêu bị ai đó gọi quay lại , giật mình ném vội một tiêu, găm áo cậu nhóc vào tấm bảng gỗ đằng sau. Trong một gian hàng khác, hai người đàn ông đang hí hoáy gắn miếng nam châm ở dưới mặt bàn, căn chỉnh chỉnh sao cho đồng xu đặc biệt của họ khi rơi xuống chỉ toàn hiện ra mặt chữ. Gia Huy lần đầu tiên bắt gặp cảnh

này, bất chợt thấy buồn cười. Bằng Tâm nàng ấy đã trải qua bao nhiêu đêm hội, chứng kiến biết bao thủ đoạn lừa đảo như thế này, thử hỏi sao đầu óc nhỏ bé của nàng không nhiễm thói lưu manh? Ừa, nhưng mà sao mình lại nghĩ đến cô ta chứ? Cái bong bóng bực tức của Gia Huy ngay lập tức lại được bơm căng lên, đề bẹp bóng dáng ai kia vừa xuất hiện trong tâm trí chàng. Đúng thế, hôm nay ta phải kiếm ra ngay người đẹp nào đó để cặp kè cùng cho thoả mong ước của cô ta! Nghĩ đến câu nói của nàng mà mặt chàng lại đỏ bừng bừng, vừa tức giận vừa xấu hổ. Cái gì mà Hay là chàng muốn nói giờ chàng thích ta rồi ? Còn lâu mới có chuyện ấy. Mình đời nào thích cô ta! Cô gái của mình phải dịu dàng thủy mị chứ không quậy phá như cô ta, bày đủ trò làm mọi thứ lung tung cả lên. Cô gái của mình cũng phải liễu yếu đào tơ để mình có thể che chở chứ không đánh nhau tùm lum như cô ta. Phải biết lắng nghe mình nói chứ không động câu nào cãi nhau với mình câu ấy. Và đặc biệt không biết múa cái điệu múa chết tiệt của cô ta, không có nhiều sư huynh đệ kết nghĩa như cô ta...Nói chung là tất tần tật mọi thứ không có thứ nào giống cô ta hết.(Cuối cùng vẫn là nghĩ đến nàng thôi ^^). Chàng cứ vừa đi vừa tưởng tượng ra người tình lý tưởng. Cái dáng lãng tử tiêu sái trên đường ấy không biết mình đã làm cho bao nhiêu cô nàng mãi ngoái cổ lại nhìn, đến khi đập đầu vào tường vẫn còn chưa tỉnh ngộ.

Chàng cũng bắt đầu cặp kè cùng hết cô nương này đến tiểu thư khác, cũng đi qua đi lại trước mặt nàng. Chàng hả hê đấy khi trông thấy Bằng Tâm nàng không vui ra mặt, thế nhưng lúc không có mặt nàng, chàng lại cảm thấy mệt mỏi với việc này. Từ bao giờ không biết, trong mắt chàng, các cô nương này trông chẳng khác nào những củ khoai di động. Mà chơi với khoai thì có gì thú vị đâu, chỉ làm chàng cảm thấy càng chán nản thêm thôi. Hiện tại chàng rơi vào tình cảnh : không thể rời tâm mắt khỏi nàng nhưng cũng không muốn tự mình bắt chuyện với nàng trước. Vậy là chàng và nàng cứ ở bên nhau, nàng thì cười cười nói nói với Lâm Phong trong khi mắt thỉnh thoảng lén lút nhìn chàng, chàng thì thủ thủ tỉ tỉ cùng hết tiểu thư này đến mỹ nhân nọ, trong khi tai thì lại dỏng lên nghe xem nàng đang nói chuyện gì. Một tuần nay rồi, họ coi nhau như là không khí. Nghĩa là giáp mặt thì như không nhìn thấy, nhưng thiếu nhau lại cơ hồ không thở được. Cả chàng và nàng đều không ai dám nhận ra sự thực rằng trái tim mình đã không còn ở trong lồng ngực mà đem gửi gắm nơi người kia mất rồi.

Hôm nay hoàn cảnh cũng không khác mọi ngày , Bằng Tâm, Lâm Phong, Gia Huy và một cô nàng nào đó trong vô vàn cô nàng của Gia Huy, bốn người cố giả vờ vui vẻ tạo thành một đoàn đi cùng với nhau. Điểm đến của họ là một ngôi đền rất nổi tiếng trong thành, gọi là Lệ Vũ Tự. Ngôi đền nằm giữa cái hồ, trên một đảo đất nhỏ. Để ra đền phải đi qua một cây cầu tên gọi Thước Tầm. Sở dĩ ngôi đền này nổi tiếng là do nó gắn liền với một truyền thuyết về tình yêu. Truyền thuyết nói rằng vị hôn thê của thần mưa vì lưu luyến một chàng trai ở nhân gian nên đã chối bỏ hôn ước, nguyện được ở bên cạnh người mình yêu mến. Vì uất hận bị nàng bỏ rơi, thần mưa đã lập ra một lời nguyền : nếu như đến sinh nhật lần thứ hai mươi, nàng vẫn không có được trái tim của người nàng yêu mến thì nàng sẽ phải hóa thân thành những giọt mưa và trở về bên ngài. Nàng xuống trần, đầu thai thành người bạn thanh mai trúc mã của chàng trai trần gian nọ. Chàng trai yêu nàng nhưng lại không nhận ra tình cảm của mình, cứ mãi chìm đắm trong tình yêu với người con gái khác. Rồi sinh nhật lần thứ hai mươi của nàng cũng đến, nàng sắp phải trở về bên vị hôn phu của mình. Khi nghe tin nàng phải đi làm dâu, chàng mới bàng hoàng nhận ra mình yêu nàng biết bao. Hôm ấy mưa trắng trời, là ngày thần mưa đến đón cô dâu. Trong cơn mưa tầm tã, trên cây cầu, chàng nói với nàng những lời yêu thương từ đáy lòng mình. Vì biết rằng chỉ cần một giọt nước dính vào người nàng thôi thì lời nguyền lập tức ứng nghiệm, thế nên chàng hết sức che chở cho nàng bằng cây dù nhỏ bé. Nhưng khi nghe lời tỏ tình của chàng, vì quá xúc động, nước mắt của nàng đã rơi xuống. Nàng lập tức hóa thân thành những giọt mưa, với một nụ cười hạnh phúc trên môi vì cuối cùng cũng có được trái tim người mình yêu mến. Còn chàng trai nọ năm nào cũng đến đây một mình ngắm những cơn mưa. Mỗi giọt mưa rơi xuống đều có bóng dáng người chàng yêu lẫn trong đó. Đến khi chàng trai qua đời tại nơi đây, người ta dựng nên ngôi đền này và đặt tên cho nó là Lệ Vũ, nghĩa là nước mắt của mưa. Còn cây cầu có tên gọi Thước Tầm, là nơi chàng trai phát hiện và bày tỏ tình cảm thực sự của mình. Người ta còn làm những tấm thẻ bài, trên đó vẽ cảnh tượng chàng trai cầm dù che cho cô gái trong cơn mưa tầm tã, để các chàng trai đem đi tặng cô gái mình thực lòng yêu thương, thay cho lời tỏ tình. Truyền thuyết còn nói rằng nếu một đôi nam nữ cùng nhau che chung cây dù trên cầu Thước Tầm, thì họ sẽ nhận được lời chúc phúc của đôi tình nhân nọ, trở thành một cặp uyên ương.

Nghe xong câu chuyện từ người trông coi đền, Gia Huy phá ra cười:

- Vớ vẩn. Ta không tin có chuyện che chung dù mà lại thành tình nhân được. Các người chỉ lờ những người

cả tin đến đây để lấy tiền cúng bái thôi.

Đúng, làm gì có chuyện che chung dù mà thành một đôi? Nếu vậy không lẽ Băng Tâm với Lâm Phong huynh cũng thành một đôi à? Lúc này đi qua cây cầu, vì trời nắng quá nên huynh ấy đã che dù cho cô ta. Họ mà thành một đôi... Gia Huy khẽ rùng mình. Chàng không muốn nghĩ tiếp đến cái tương lai đó nữa. Băng Tâm với Lâm Phong cũng lên lút ngược nhìn cây dù trên tay Lâm Phong, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Không ai đoán được.

Một khoảng không im lặng vừa mới hình thành thì cô nàng đi cùng Gia Huy đã ngay lập tức phá vỡ:

- Thôi, đừng nghe câu chuyện chán ngắt này nữa. Chúng ta qua kia chơi trò chơi đi.

Có người mở đường ỉnh thoát ra khỏi cái không khí kì cục, Gia Huy vội vàng quay sang nhéo mũi nàng ta, giọng nói hết sức chiều chuộng, vừa đủ cho ai kia nghe:

- Được. Nàng muốn gì ta cũng sẽ chiều. Ai bảo nàng làm chủ trái tim ta làm chi.

Nói những lời sáo rỗng như vậy, đôi khi chàng tự cười vào mũi mình. Trái tim chàng chính chàng còn không làm chủ được nữa là. Nó cứ đập loạn lên mỗi khi ở bên người con gái đáng ghét kia, không kiềm chế được. Cô gái này không hề biết gì, thấy chàng nói thế thì cười đến tít cả mắt.

Gia Huy chàng đúng là con người hoàn hảo. Đến trò chơi chàng cũng chơi rất cừ, nhất là khi chàng muốn thể hiện cho ai kia xem. Trò chơi dùng vợt mỏng vợt cá chàng là kiện tướng, trò chơi ném vòng vào cổ chai lấy phần thưởng chàng cũng bất khả chiến bại, trò chơi bịt mắt chém hộp đựng quà chàng tham gia cũng làm ông chủ trò chơi khóc ba ngày ba đêm vì lỗ vốn.

Nhìn cô nàng kia mặt đỏ bừng, e thẹn và tự hào khi mình là người con gái ở bên chàng trai tuyệt vời như Gia Huy, Băng Tâm thấy trong lòng nổi lên cơn sóng ghen tỵ. Từ hôm cãi nhau với chàng, nàng thường hay vô tình nhìn trộm chàng, hay chẳng may nghe được những lời ong bướm của chàng với nhiều cô nàng khác nhau. Dễ có đến trăm lần nàng tự bảo với mình là nàng không hề có cảm tình với chàng. Rằng mình chỉ vì nghĩa vụ với đất nước mới cố nín giữ cuộc hôn nhân này, chỉ vì tự ái bị chàng có ý từ hôn mới càng kiên quyết không từ bỏ. Thế nhưng vì lẽ gì mà nàng lại thấy buồn mỗi khi chàng vui vẻ bên người khác? Đã không quan tâm tại sao nhất cử nhất động ấy lại không nhắm mắt làm ngơ?

Dáng vẻ ảo não của nàng thu hút cái nhìn của Lâm Phong. Trong lòng chàng suy tư tràn ngập: có thể mãi giữ tình huynh muội với nàng như bây giờ được không? Trăn trọng nàng đến vậy nhưng giờ nàng sắp sửa biến thành cánh chim sà vào vòng tay kẻ khác mất rồi!

- Đẳng kia có coi tướng số. Ta ra đây xem thế nào. Biết đâu thầy bói phán muội hôm nay thắng bạc thì sao? - Lâm Phong phá vỡ phút suy tư của Băng Tâm.

Nàng gật gật đầu, theo Lâm Phong lại chỗ ông thầy tướng số. Gia Huy vừa giật giải là chiếc vòng cẩm thạch để hoàn thành nốt bộ sưu tập giải thưởng cho người đẹp, không quên quay ra xem phản ứng của ai kia, nhưng không thấy bóng nàng đâu nữa. Chàng đứng lặng một hồi lâu, để cơn gió thổi xuyên qua cõi lòng trống rỗng của mình. Bỗng một giọng nói cất lên, kéo cái suy nghĩ của chàng đang lang thang nơi nào trở về:

- Công tử. Mua thẻ bài này đi. Tặng thẻ bài này cho cô ấy, để cô ấy biết tấm lòng của công tử.

Người đang nói là một ông lão, một tay chống gậy trúc, một tay xách chiếc giỏ nho nhỏ đựng cơ man là thẻ bài. Ông lão nở nụ cười nịnh nọt, mắt nheo nheo gạ gẫm, đúng kiểu một con buôn. Thấy Gia Huy không nói gì, ông lão tiếp lời:

- Công tử, thẻ này linh thiêng lắm đó. Chỉ cần mấy đồng bạc mua một tấm thẻ, chắc chắn cô ấy sẽ đáp lại tình yêu của công tử. Có lợi như vậy, công tử còn chần chừ gì nữa?

Gia Huy cầm tấm thẻ lên, ngăm ngăm ngía ngía. Có thật là chỉ với một tấm thẻ này cô ấy sẽ hiểu được lòng ta hay không? Cô ấy sẽ không giận hờn, không phớt lờ ta nữa chứ? Cô ấy sẽ...Mà khoan, khoan. Mình đang nghĩ cái gì vậy? Khi không lại tưởng nhớ đến cô gái đáng ghét đó? Gia Huy giật mình nhận thức ra suy nghĩ này thật không bình thường. Chàng cười lớn, như là một cách tự trấn an:

- Nhảm nhí. Ta đâu cần phải dùng đến thẻ bài đó chứ? Người xem, một công tử như ta muốn cô gái nào là cô gái đó sẽ thuộc về ta. Cần gì bày tỏ tấm lòng một cách con nít như vậy.

Nói rồi chàng xoay lưng bước đi. Ông lão nhìn dáng đi của chàng, ánh mắt chất chứa muôn ngàn suy nghĩ. Bất chợt ông lên tiếng:

- Công tử, có phải ngài đang có bất ổn trong tâm hồn?

Gia Huy đứng khựng lại vài giây, rồi quay lại, đến trước mặt ông lão:

- Tầm bậy. Ta đang rất thỏa mãn. Có gì ông cho là bất ổn?

Cách chàng nhìn ông lão mơ hồ tràn ngập. Ông lão nhẹ nhàng mỉm cười. Cái vẻ mời chào câu khách ban đầu đã hoàn toàn biến mất, đọng lại nơi ông là nét mặt của một người từng trải:

- Dáng đi biểu hiện tâm sự. Công tử, ta biết ngài có điều chưa thông. Là công tử cố chấp không chịu nhận ra đó.

Gia Huy lặng người. Ông lão quan sát chàng giây lát, chậm rãi tiếp lời:

- Nếu công tử muốn hóa giải khúc mắc thì tối nay đến đây gặp ta. Công tử sẽ tìm được câu trả lời.

Ông lão này nhìn thấy điều gì ở chàng mà chính chàng cũng không nhận ra? Ha ha, bản thân ta thế nào ta lại không biết, phải cần đến một người bán hàng xa lạ chỉ cho hay sao?

- Ông lão. Ông tưởng tượng quá đáng rồi.

Ông lão vẫn kiên định, với nụ cười thấp thoáng:

- Tối nay ta đợi cậu. Dám cá là cậu sẽ cần đến ta thôi.

- Không có chuyện ta đến tìm ông. Ta thấy thẻ bài vẫn còn nhiều. Ông lo bán hàng đi hử.

Chàng kéo mũ nhân nọ bước đi. Cái cách ông lão ấy nhìn chàng thật khiến chàng không thoải mái. Đi mấy vòng cũng không thấy Băng Tâm với Lâm Phong đâu, chàng buồn bực trở về quán trọ, bỏ quên luôn cả cô nàng kia với một đồng phần thưởng trên tay. Coi như đó là tiền công cho cô ta hôm nay cùng diễn kịch với mình.

Băng Tâm nàng ham vui, bao nhiêu trò hay ho ở đó đã ngay lập tức cuốn nàng vào. Thế nhưng trò nào cũng chỉ được một lúc là chán. Lại buồn phiền nghĩ đến người kia đang vui vui về về. Lại thần thờ. Đang lúc chuẩn bị quay lại thì thấy Gia Huy ở đằng xa nắm tay cô nàng kia ra về trước. Nàng tức mình : hắn muốn có không gian riêng tư để vui thú cùng người đẹp đây mà. Đã thế mình để hắn được toại nguyện. Vậy là nàng kéo Lâm Phong la cà trên đường về, tiếp tục hòa mình vào mấy cuộc vui. Người ta nói đen tình đỏ bạc chẳng sai, hôm nay nàng thắng đậm.

Gia Huy trở về không thấy hai người đâu. Chàng chán nản, nằm suy nghĩ miên man. Nghĩ thế nào lại nhớ đến lời ông lão hôm nay. Chàng lập tức muốn gạt phắt lời ông ta ra khỏi đầu : Mình thoải mái như thế này, có gì mà vướng mắc chưa thông cơ chứ? Ông lão thật hàm hồ. Cứ thế đấu tranh tư tưởng một hồi, chàng ngủ thiếp đi.

Đến chiều tối, chàng thức giấc vì tiếng cười nói, Băng Tâm và Lâm Phong trở về. Giờ này mới về, đã vậy lại còn vui vui về về nữa. Hừm, mặc kệ cô ta. Có liên quan gì mình đâu!. Thế nhưng đôi tai của chàng không theo sự điều khiển của bộ não, cứ động lên lắng nghe.

- Ái da, muội muội thật khiến người ta khâm phục. Mấy người đó đều trắng tay hết cả, cứ thử ngán than dài suốt.- Tiếng Lâm Phong tán dương.

Tiếng Băng Tâm cười đắc chí :

- Ta mà đã ra tay thì còn phải nói. Cũng phải cảm ơn huynh nữa, đã bỏ vốn ra giúp ta kiếm lời.

- Nói đến đây ta còn đứng tim này. Ban đầu muội thua sạch, cứ tưởng chúng ta sẽ phải nhịn đói tối nay chứ.

- Người ta thả con săn sắt bắt con cá rô mà. Có như vậy bọn họ mới hứng khởi đặt nhiều tiền chứ. Huynh yên tâm, trong mấy vụ cờ bạc này ta rất có niềm tin.

- Muội chỉ giỏi có trò đó thôi.

Chắc chắn bây giờ Phong huynh đang cốc đầu cô ta một cái, còn cô ta thì nở nụ cười nịnh bợ. Các người cứ vui vẻ đi, ta chả thèm quan tâm. Tiếng cười nói xa dần. Có lẽ họ đã ai về phòng nấy.

Bằng Tâm một mình ngồi trong khu vườn nhỏ đằng sau quán trọ, thần thơ ngắm miếng ngọc bội của Gia Huy. Từ ngày ăn trộm nó rồi nàng không trả luôn, cứ mang theo bên mình. Con tim nàng biết nó không thể thờ ơ với chàng, nhưng lý trí lại kiêu ngạo không thừa nhận.

- Thừa nhận đi thôi chủ nhân, cô ghen tị với những người con gái ở bên cạnh chàng ta.- Con tim nàng thủ thỉ bên tai.

- Làm gì có chuyện đó- Lý trí phản bác- Chủ nhân chỉ là thấy tên lãng nhăng đó thì ngứa mắt thôi.

Con tim là một cô nàng đồng cảm, khi nghĩ đến chàng tuyệt vời thế nào thì ra sức phủ nhận ý kiến của lý trí bằng cách đập bình bịch trong lồng ngực, làm máu lưu thông nhanh, mặt nàng bất giác đỏ cả lên.

- Không đúng. Vậy sao thấy Phong huynh lãng nhăng với vô vàn cô gái chủ nhân lại không thấy khó chịu? Cảm giác đó chỉ có với người mình yêu mến thôi.

Lý trí là cô nàng kiêu căng. Nghe những lời của con tim thì hét lên chói cả tai, khiến đầu óc nàng cứ ong ong:

- Phong huynh không đáng ghét nên không làm chủ nhân khó chịu. Còn tên hoàng tử đó ngay từ đầu đã khiến chủ nhân không ưa rồi.

Hai kẻ háo thắng, lời qua tiếng lại khiến nàng không chịu nổi. Bèn lấy tay quơ một đường, đập tan nát luôn hai kẻ nhiều chuyện. Lại ngắm ngọc bội, khẽ thở dài. Giờ mình muốn cái gì, nàng thật sự không biết.

- Miếng ngọc bội rất đẹp. Của Gia Huy đúng không?

Tiếng Lâm Phong cất lên đằng sau khiến nàng giật mình quay lại. Phản xạ tự nhiên vội vàng giấu miếng ngọc đi. Nàng cười lúng túng:

- Đâu có. Huynh đến thành linh quá, làm muội giật bắn, cơ hồ muốn vỡ tim này.

Miếng ngọc bội này là của hiếm, Gia Huy luôn mang theo bên mình. Lâm Phong biết Gia Huy đã lâu nên cũng nhận ra nó ngay lập tức. Nhưng nàng không nhận, chàng cũng không muốn ép nàng thêm. Hơn nữa chàng lại muốn thêm một lần tự lừa dối mình.

- Muội có điều gì phiền muộn?

- Cũng không có gì. Chỉ là tự dưng nhớ lại mấy chuyện đã qua thôi.

Lâm Phong nhìn nàng, lâu lâu mới lên tiếng. Trong giọng nói hòa lẫn bảy phần xót xa, ba phần cay đắng:

- Trước kia muội không có như thế này. Lúc nào cũng vui vui vẻ vẻ. Đạo này lại hay thở dài. Muội buồn làm ta cũng buồn theo đấy.

- Tất cả cũng tại tên đáng ghét kia. Cứ nhìn hắn là muội thấy khó chịu. Đấy, huynh xem, lúc nào cũng một bầu ong bướm đi theo, thật hết sức ồn ào. Làm người ta muốn yên tĩnh giấy lát cũng khó.

Bằng Tâm nàng từ lúc nào trở thành người thích sự yên tĩnh?

- Vậy tại sao muội không giải thoát mình ra khỏi cái tình cảnh mệt mỏi này?

Giải thoát? Bằng Tâm chăm chú nhìn Lâm Phong.

- Bằng cách nào có thể thoát?

- Hủy bỏ hôn ước!

Bốn chữ Lâm Phong nói ra khiến nàng lặng cả người. Ừ! Tại sao nàng không bao giờ nghĩ sẽ hủy bỏ hôn ước, quay lại cuộc sống phiêu diêu tự tại ngày xưa? Chẳng phải đó cũng là ước muốn của hân ta, là ước muốn của cả triều đình Thiên quốc.

Thấy nàng do dự không nói, Lâm Phong lại một lần nữa đau thắt tim. Chàng biết ngày xưa nàng không thể từ bỏ vì lòng kiêu ngạo, còn bây giờ nàng không thể từ bỏ vì nàng đã xuất hiện mối dây tình cảm với Thiên quốc rồi. Chỉ là nàng chưa nhận ra mà thôi. Đương nhiên chàng sẽ không bao giờ chỉ ra cho nàng điều ấy.

- Ngày ngày ở bên người mình không ưa có gì hay? Chi bằng một lần vứt bỏ hết gánh nặng?- Lâm Phong tiếp tục.

Chi bằng một lần vứt bỏ hết! Ta có thể vứt bỏ hết được hay không? Bằng Tâm thần thờ, cất lời trong vô thức.

- Có lẽ huynh nói đúng.

Lời nàng nói ra làm một tâm hồn ngoài kia chết lặng. Gia Huy nằm trong phòng lẩn qua lẩn lại vẫn không tài nào gạt bỏ những suy nghĩ vớ vẩn ra khỏi đầu nên quyết định đi dạo. Chàng định vào khu vườn sau hít thở không khí thì bất gặp Lâm Phong, Bằng Tâm đang nói chuyện. Vốn muốn bước đi nhưng chả biết ma xui quỷ khiến thế nào lại ở lại nghe lỏm họ nói chuyện, vừa hay nghe được mấy lời hay ho này.

Hủy hôn. Cô ta muốn hủy hôn. Đây chẳng phải điều chàng mong chờ bao lâu? Gần đây nhiều chuyện xảy ra khiến chàng chưa có cơ hội khiến cô ta chán ghét cuộc hôn nhân này, đó là sai sót của chàng. Nay ông trời thương tình đã gieo vào đầu cô ta ý nghĩ này rồi, chàng còn chưa biết lập đàn thấp nhang bảy ngày bảy đêm cảm tạ ông trời đã hậu đãi hay sao.

Gia Huy vội vàng quay lưng bỏ đi, càng đi càng nhanh, về sau thành chạy. Tự do, giải thoát đang hiện lên rõ mồn một hơn bao giờ hết. Chàng cứ chạy mà không biết mình chạy đi đâu. Có phải vì sung sướng quá nên mới trở thành thất thần như thế không? Rồi bước chân chậm dần, chậm dần. Cái cảm giác nặng nề len lỏi vào xâm chiếm vị trí của nỗi hân hoan. Vui mừng, đáng nhẽ là phải rất vui mừng. Chàng muốn cất tiếng cười thật to, nhưng hình như vui quá đến độ cười không nổi. Thành ra chỉ thấy cơ mặt nhếch lên, méo xẹo, không biết chàng định biểu cảm cười hay khóc. Trời tự dưng đổ mưa. Mưa rất lớn. Có lẽ ông trời mừng thay cho chàng, nên cũng rơi nước mắt. Chẳng phải người ta bảo nước mắt rơi là biểu hiện cao nhất của nỗi hân hoan?

Bước chân chậm chậm rồi dừng hẳn. Nơi này cũng đủ xa cái khu vườn nhỏ bé có hai người đang mưu tính chuyện hủy hôn kia rồi. Những hạt mưa đêm lạnh buốt dần thức tỉnh chàng. Chàng nhìn quanh xem nơi mình đã đến là nơi nào. Trong đêm tối, chỉ nghe tiếng mưa rơi xuống hòa tan vào nước hồ. Cây cầu đơn độc đứng im lặng chịu mưa, còn ngôi đền bị mưa nuốt chửng, gần như mất hút. Nơi đây chính là Lệ Vũ Tự. Chàng đã chạy đến nơi này lúc nào chàng cũng không biết. Tại sao lại là nơi này, nơi mà chàng đã tự nhủ với mình sẽ không bước chân đến lần thứ hai?

- Công tử. Ta biết công tử sẽ đến đây.

Là ông lão ban sáng, cũng xuất hiện thành linh như lần trước, một tay chống gậy trúc, một tay che dù, đến bên chàng từ lúc nào. Chàng nhìn ông lão, hơi thần thờ.

- Lão đợi ta sao? Trong mưa lớn như vậy?

Ông lão mỉm cười:

- Bởi vì ta biết mưa lớn như vậy công tử sẽ không mang theo dù. Chúng ta đi thôi.

Mưa dường như cũng rửa trôi hết những cố chấp của chàng. Chẳng biết vì sao chàng lại ngoan ngoãn bước theo ông lão. Một hồi chàng cất tiếng:

- Lão nhìn thấy ta có điều bất ổn thật sao.

Tiếng ông lão hòa lẫn trong tiếng mưa:

- Tự công tử giờ đã có câu trả lời.

Hồi sáng nay chàng còn chắc chắn mình rất ổn, không có gì vướng bận. Nhưng từ khi nghe Bằng Tâm nàng nói đến việc hủy hôn thì tựa như có cơn sóng thần ập đến làm lung lay bờ đê rắn chắc trong lòng chàng. Đáng lẽ chàng nên vui, vậy mà sao lại cảm thấy đau. Đối với cô ấy tình cảm phức tạp này thực ra là cái gì?

Giọng chàng nói, nghi nghi ngờ ngờ:

- Có thật lão sẽ giúp ta hiểu được tâm tình thực sự của mình?
- Chỉ có công tử mới giúp được chính mình. Còn ta xin tình nguyện là kẻ dẫn đường.

Hai người đến đứng trước cửa đền. Khi đứng ở nơi đây, Gia Huy cảm thấy lòng xốn xang kì lạ. Có một cái gì đẩy cứ thôi thúc chàng muốn bước chân vào bên trong.

- Truyền thuyết về ngôi đền này không hoàn toàn là sự thật. Chuyện này ít ai biết. Chẳng hay công tử có nhã hứng muốn nghe?

Trời ạ. Chàng đến đây để giải đáp khúc mắc trong lòng chứ có phải đến nghe truyện cổ tích đâu. Thế nhưng chẳng hiểu sao chàng không phản đối. Thôi thì cứ nghe, coi như giết thời gian.

Thấy Gia Huy yên lặng, ông lão bắt đầu kể.

- Xa xưa có một chàng trai nọ đắc tội với thần mưa. Thần mưa vốn là một vị thần nhỏ nhen, độc ác, hằn thù thường câu kết với các thế lực bóng tối để gia tăng quyền lực của mình. Khi có người đắc tội, hằn kiên quyết không bỏ qua. Hằn đã cử một nữ quỷ xuống trần để kết liễu cuộc đời chàng trai nọ. Vì quỷ không được phép ngang nhiên lộ hành nơi trần thế, nên nàng quỷ này phải đầu thai thành người trần gian, vẫn mang sức mạnh của quỷ nhưng thân thể đã không còn là bất tử. Thần mưa lệnh cho nàng ta phải trong hai ngày hoàn thành xong nhiệm vụ. Một ngày nơi thiên giới bằng mười năm dưới trần. Vậy là nàng có hai mươi năm sống kiếp con người để hoàn thành nhiệm vụ...
- Ồ, hóa ra không phải thần mưa bị phản bội mà là hằn ta muốn hại người sao? Còn cô gái si tình kia hóa ra lại là nữ quỷ?- Gia Huy tròn mắt.
- Đúng thế. Trời càng lúc càng mưa to. Chúng ta vào trong đền ngồi trú mưa. Rồi ta sẽ kể tiếp câu chuyện.
- Được.- Tự dưng chàng cảm thấy có hứng thú với câu chuyện này.

Cửa đền không có khóa. Ban ngày thấy cửa đóng im lìm nên chàng không ngờ nó lại khép hờ thế này. Ông lão biết rõ cửa không khóa, thế mà cứ bắt chàng đứng ngoài nghe chuyện suốt từ nãy đến giờ trong mưa lạnh. Mưa thấm vào người, chàng hơi có ý trách ông lão nhỏ nhen. Ông lão đẩy mạnh cánh cửa. Trong đền hình như đã lâu lắm chẳng có ai vào, bởi vì từ trong đó tỏa ra khí lạnh và một mùi ẩm mốc. Nhưng đứng trong đó còn hơn là ở ngoài này chịu mưa. Chàng bước vào trong, đột nhiên thấy đầu óc mình lâng lâng, cơn buồn ngủ từ đâu ập đến. Chưa đầy một phút đã không còn biết trời mây cây cối gì nữa. Ông lão đến bên chàng, không có ý định đỡ chàng dậy, chỉ lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh, khe khẽ nói:

- Câu chuyện của người thì người tự mình khám phá đi.

Gia Huy thức giấc, vươn vai một cái, cảm thấy cơ thể đau ê ẩm. Có lẽ tối hôm qua chàng vừa trải qua bữa tiệc tùng nho nhỏ. Rượu ngấm vào người, ngủ dậy vẫn còn mệt. Chàng ra ngoài sân, hít lấy không khí trong lành của buổi sáng. Mảnh vườn nhỏ này, hòn non bộ kia, cả cái ghế mây uốn éo hình dáng kì cục đó nữa, chàng đều chưa thấy qua bao giờ, nhưng lại cảm giác rất thân quen nên chẳng mấy may thắc mắc gì về chúng. Đây là nhà mình, chắc hẳn vậy. Làm vài động tác cho duỗi tay duỗi chân, chàng quay qua quay lại, tìm tìm một cái gì đó. Mình tìm cái gì nhỉ? Chàng cũng không biết, nhưng hình như nhìn thấy cái đó là thói quen của chàng. Tìm kiếm chưa lâu, một cô gái ở đâu chạy đến, ào ào như cơn gió. Cô ta vỗ vào vai chàng một cái rõ mạnh. Híc, chẳng hiểu có phải là con gái hay không mà khỏe thế.

- Thế nào Ngôn Phi, hôm qua người lại say xỉn nữa hả? Hôm nay thấy chẳng còn tí sức lực nào. Ta đã bảo người rồi, phóng túng cũng vừa vừa thôi, cẩn thận có ngày chết vì bệnh phong lưu đấy. Người đó...

Cô nàng tuôn ra một thôi một hồi. Thì ra chàng tên là Ngôn Phi. Ừa, nhưng rõ ràng mình là Gia Huy cơ mà. Thế nhưng chàng cũng chẳng hề cảm thấy khác thường. Chàng rất tự nhiên vòng tay qua vai cô nàng nọ, ghì cô ta xuống khiến cô ta la oai oái. Nhìn cô ta mất thăng bằng trong vòng tay mình, chàng cảm thấy rất vui vẻ.

- Hải Du, ta còn lâu mới bệnh chết được. Người xem, một chàng trai tuyệt vời như ta mà chết thì sẽ khiến bao nhiêu con tim phải nhỏ máu hả?

Cô ta tên Hải Du. Cái tên Hải Du thốt ra từ miệng chàng tự nhiên đến thế. Tại sao mình lại biết tên cô ta? Cố nhớ thử xem nào. A! Đúng rồi. Cô ấy là bạn thân rất thân của mình. Nhưng mà thân từ bao giờ nhỉ? Chắc là từ khi mới lọt lòng. Đúng, ngày xưa mẹ cô ta với mẹ mình cùng hạ sinh vào một giờ. Hai nhà là hàng xóm cùng có chung hỉ sự, đâm ra cứ nháo nhào cả lên...Cứ thế kí ức dần dần ùa về. Những chuyện đang diễn ra cái gì cũng lạ, nhưng chàng lại không hề bất ngờ. Hình như đó là những chuyện hiển nhiên, là một phần của chàng. Chàng bây giờ là Gia Huy, hay là Ngôn Phi, hay là cả hai gộp lại? Chàng cũng không rõ. Nhưng điều đó chẳng làm chàng thấy vướng bận. Chàng mãi quan sát cô nàng Hải Du kia. Mới đó còn liến thoắng, nghe đến việc chàng chết lại ỉu xìu xiu.

- Sao vậy? Thấy ta chưa chết người buồn hay sao? Hay là...- Gia Huy cười ranh mãnh... người buồn nếu như ta chết thật? Khi đó chắc chắn người buồn nhất là người có đúng không?

Hai má Hải Du đột ngột đỏ bừng, mạnh mẽ đẩy Gia Huy ra xa khỏi mình.

- Người nói tầm bậy. Ta mà thêm quan tâm người sống chết ra sao ư? Ta hận còn chưa giết được người ấy chứ.

Gia Huy cúi mặt xuống cho ngang tầm mắt của Hải Du, giọng nói giả giả thật thật:

- Người muốn giết ta để độc chiếm ta đúng không? Như thế ta mãi mãi là của người. Không cô nương nào có thể cướp ta đi nữa.

- Người...- Hải Du bị cái nhìn của Gia Huy làm cho lúng túng một giây lát, nhưng rồi đột ngột trở nên nghiêm túc - Đúng, nếu có một ngày ta không thể giữ được người thì ta sẽ tự tay kết liễu đời người đó.

Gia Huy nhàm chán quay đi. Mỗi lần Hải Du trở nên nghiêm túc đều chẳng thú vị gì cả. Thú vị sao được khi cô ta nói đến cái chết với vẻ mặt nghiêm trọng như vậy. Ai rồi cũng phải chết, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc. Chàng còn cả một cuộc sống tươi đẹp với vô vàn mỹ nhân đang chờ đợi. Hơn nữa chàng vẫn còn muốn ngày ngày được trêu đùa với Hải Du như vừa rồi. Nhưng lí do thứ hai này chàng đương nhiên không bao giờ cho Hải Du biết.

Hải Du bình thường đều bện tóc thành hai bím thật cổ lỗ sĩ. Mấy bộ quần áo lưng thà lưng thùng dày cộp, kín mít. Trong bộ đồ đó, mấy đường cong quyến rũ của thiếu nữ thi nhau lặn mất tăm. Thế nhưng không hiểu vì sao Gia Huy biết Hải Du rất đẹp. Còn nàng đẹp thế nào thì chịu. Chỉ biết đã được thấy qua, nhưng chàng không nhớ.

Đối với Gia Huy mà nói, Hải Du là một tồn tại rất lớn mà chàng không thể cắt nghĩa. Và cũng chưa bao giờ có ý định cắt nghĩa để làm gì. Nàng như là một phần tất nhiên vốn dĩ là của chàng. Chàng chưa bao giờ nghĩ có một ngày cái phần tất yếu đó có thể rời xa chàng, như trái tim thuộc về cơ thể mình, đâu cần phải lo lắng mất đi. Bởi vậy chàng cần phải quan tâm đến những thứ khác, ví dụ các mỹ nhân trong thành chẳng hạn. Cuộc sống của chàng cứ như bây giờ là mãn nguyện rồi, có giai nhân ôm trong vòng tay, lại có thanh mai trúc mã để trêu trọc. Chàng sống gần hai mươi năm trên đời cũng chẳng còn điều gì phải hối tiếc.

Hải Du một mình trong phòng thần thờ. Ma nữ như nàng mà lại có lúc thần thờ như thế này, thật là đáng hổ thẹn. Hai ngày thần mưa phân phó nàng đi làm nhiệm vụ đã sắp hết rồi. Trên thiên giới còn một khắc, đồng nghĩa với việc nàng chỉ còn một tháng nữa thôi. Do xuống trần gian sẽ mất năng lực phát hiện khí để tìm người, nên nàng đã chọn đầu thai vào ngay cạnh nhà của mục tiêu để tiện cho việc hành xử. Đáng nhẽ nàng đã có thể kết thúc công việc khi nàng mới là một cô bé con hai, ba tuổi. Lúc đó nàng thường hay chơi chung với con mỗi của mình là Ngôn Phi. Một hôm, nhóc tì Hải Du nàng đẩy cổ tình dẫn Ngôn Phi đến đứng dưới một đồng gạch lớn rồi thuận chân đá một cái khiến cho tất cả gạch đổ ập lên đầu cả hai. Nàng đẩy chết thì có là gì, chỉ cần Ngôn Phi cũng đi theo là nàng đã hoàn thành nhiệm vụ. Vứt bỏ lại cái thân xác phàm trần này, trở lại làm một nữ quỷ quyền lực đầy mình. Thế nhưng nàng không ngờ con mỗi của nàng lại dùng hết sức đẩy nàng ra khỏi đó, còn bản thân hần bị mắc kẹt chân trong đồng đổ nát. Hậu quả là mấy tháng sau hần mới lại đứng dậy nổi. Hải Du nhớ mãi ánh mắt của nhóc tì Ngôn Phi lúc đó, không hề lộ ra sự đau đớn mà chỉ thấy chất đầy sự quan tâm. Khi thấy nàng chẳng rụng đến một cọng tóc, hần thở phào nhẹ nhõm rồi mới ngất đi. Vẫn không hề than đau một tiếng.

Nàng nợ hần rồi thì cũng trả ơn hần một chút, để hần sống thêm một năm nữa, cũng chỉ bằng tí xiu thời gian trên thiên giới thôi. Thế là qua một khắc nàng lại tri hoãn thêm một khắc, không nữ xuống tay. Nàng

thấy thời gian ở bên cạnh hắn thật sự rất vui vẻ. Ngàn năm làm nữ quỷ chưa bao giờ nàng có cảm giác nào tương tự. Nhưng hắn thật chẳng biết điều, suốt ngày quanh quẩn bên nữ nhi khác. Nếu không phải nàng cố ý duy trì cái mạng hắn, thì hắn có thể vui vui vẻ vẻ đến bây giờ mà đi trên hoa ghẹo nguyệt hay sao? Mà nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng trách hắn được. Hắn vốn chỉ coi nàng là bạn lớn lên từ thuở nhỏ. Là nàng tự mình đa sự, tự biến mình thành một nữ quỷ đáng nực cười khi yếu mềm như vậy thôi.

Trước đây khi còn là nữ quỷ, nàng thích dọa ai là dọa, giết ai là giết, chưa bao giờ phải đắn đo suy nghĩ. Từ ngày mang thân xác phàm trần nàng mới trở nên thiếu quyết đoán thế này. Nàng quyết định rồi, đứng đến ngày sinh nhật lần thứ 20 của cả hai người, nàng sẽ ra tay kết liễu đời hắn. Lần này quyết không thể do dự nữa.

Đêm trước ngày sinh nhật, trời rất tối. Trên một cánh đồng vắng lặng có hai người đứng đó. Một nam nhân thân mình tỏa ra ánh sáng xanh lạnh lẽo, đôi mắt sắc nhìn như muốn xuyên thấu người đối diện. Một nữ nhân ăn mặc què mùa, hơi khép nép, có vẻ phục tùng. Vùng đất xung quanh họ tỏa ra hàn khí rợn người.

Nam nhân nhìn người con gái kia, tỏ ý không hài lòng :

- Người đã mất quá nhiều thời gian ột việc cón con thế này. Đáng nhẽ đã phải xong lâu rồi mới đứng. Chẳng nhẽ ta đặt niềm tin nhầm đối với năng lực của người?

- Xin lỗi chủ nhân. Là lỗi của kẻ bề tôi này. Xin chủ nhân cứ trách phạt.

- Thôi được, dù sao vẫn còn thời gian cho kì hạn. Mong rằng người không khiến ta thất vọng. Vậy người định sẽ giết Ngón Phi bằng cách nào?

- Sẽ một kiếm kết thúc cuộc đời.

Nam nhân nhếch mép:

- Không nên. Hãy ban cho hắn nộ hôn tử vong đi.

- Thưa chủ nhân...

Nữ nhân hơi hốt hoảng.

- Người có ý kiến sao?- Hắn nhìn nàng chăm chăm.

- Dạ, không.

Nàng cúi thấp đầu. Khi ngẩng lên thì hắn đã biến mất. Thần mưa muốn ban cho Ngón Phi kia nộ hôn tử vong? Kẻ nào phải nhận nộ hôn tử vong sẽ hồn tiêu phách tán, mãi mãi không bao giờ hồi sinh. Thần mưa muốn đuổi cùng giết tận. Hơn nữa chính nàng là kẻ giúp Ngón Phi thi hành bản án tử hình. Từng cơn run rẩy bủa vây nàng, làm nàng đứng không vững.

Gia Huy đứng dựa vào gốc cây, dăm chiêu. Toàn bộ câu chuyện trên chàng tình cờ nghe được không bỏ sót từ nào. Vậy ra cô ấy đến đây để giết mình. Chuyện thế gian thật lắm bất ngờ. Hai mươi năm vui vẻ vừa qua giữa nàng và chàng chỉ là một vở kịch không hơn. Tâm trạng của chàng lúc này chỉ có thể diễn đạt bằng hai từ: trống rỗng. Không hiểu sao chàng không thấy hận nàng. Hai mươi năm qua những lạc thú trong cuộc đời chàng đã hưởng không ít. Nếu bây giờ phải nhắm mắt xuôi tay chàng cũng chẳng có gì hối tiếc. Chàng cũng không có ý trốn chạy. Chàng chỉ là một người trần mắt thịt, làm sao chạy trốn được một khi quỷ thần đã muốn chàng phải chết. Hơn nữa là được chết trong tay nàng. Ha ha. Nộ hôn tử vong gì gì ấy . Mình chưa bao giờ nghĩ đến việc hôn Hải Du. Chết khi được hôn nàng, kể ra cũng là một trải nghiệm thú vị. Chàng chậm chậm bước đi, hít lấy hơi sương vào trong lồng ngực. Ngón Phi đúng là kẻ có gan chọc giận thần mưa, khi đối mặt với cái chết vẫn bình thản lạ thường.

Sinh nhật lần thứ hai mươi là một ngày mưa trắng trời. Gia Huy cầm cây dù, đứng trên cầu ngắm những hạt mưa thi nhau đắm mình xuống hồ. Chỉ ít phút nữa thôi chàng sẽ giống như những hạt mưa kia, trở thành một hồn ma trong vô số những hồn ma hòa mình vào dòng sông địa ngục. Chàng đứng đây đợi Hải Du tìm đến. Chàng biết chắc Hải Du sẽ biết chàng ở nơi này. Đây là nơi tràn ngập kỉ niệm của cả hai người. Ngày tháng đã qua ủa về tâm trí chàng như những thước phim quay chậm. Mà bây giờ nghĩ lại tất cả chàng mới phát hiện ra: Hải Du chưa bao giờ biết khóc. Nghe mọi người kể lại thì ngay cả khi chào đời nàng cũng lặng câm, chỉ tròn xoe đôi mắt nhìn cha mẹ mình. Chàng bất giác tự cười thầm: không biết mình chết rồi

cô ấy có nhỏ giọt nước mắt xót thương nào không nhỉ? Mà khoan, cô ấy là nữ quỷ, liệu có biết khóc hay không?

Gia Huy biết Hải Du rất đẹp, nhưng không biết nàng đẹp thế nào. Giờ thì chàng biết rồi. Nàng vừa mới đến, đứng đầu kia cây cầu. Đôi mắt nàng ánh lên cái nhìn lạnh lẽo, đích thực là ác ma đến từ cõi chết, nhưng trông lại rất ăn nhập với cái khuôn mặt tuyệt đẹp ấy. Một nét đẹp kì quái, quyến rũ đến mê người. Nàng tiến dần về phía chàng. Những hạt mưa liên tục rơi ướt mái tóc đen dài, ướt hết cả bộ váy màu trắng hôm nay nàng mặc. Gia Huy luôn muốn thấy nàng mặc một bộ váy trắng, chắc hẳn trông nàng sẽ rất tinh khiết. Nếu chàng sớm biết nàng là nữ quỷ thì chàng sẽ không bao giờ có suy nghĩ đó. Đúng là màu trắng rất hợp với nàng, nhưng không gọi lên cảm giác tình khôi mà là cảm giác tang thương. Chàng chăm chú nhìn vào vẻ đẹp chết người kia, toàn thân không thể nhúc nhích. Tử thần đang đến rất gần, nhưng chàng không thể dời chân đi, càng không thể chống trả, chỉ cảm thấy bàn tay ai đang cào cấu trái tim mình.

Nhẹ nhàng như lướt trên làn gió, nàng đã đến trước mặt chàng, mặt đối mặt thật lâu. Rồi từ từ, nàng trao cho chàng nụ hôn thần chết. Đây là nụ hôn ngọt ngào nhất và cũng là nụ hôn đau đớn nhất mà chàng đã từng trải qua. Môi nàng lạnh chạm vào môi chàng khiến môi chàng cũng muốn đóng băng theo. Rồi lưỡi nàng như một con rắn, luồn lách vào tách môi chàng ra. Bằng tan một cách nhanh chóng, cơ thể chàng càng ngày càng nóng lên, như bị thiêu đốt. Một sự bùng cháy quá nhanh đến độ chẳng kịp cảm nhận. Giống như ngọn lửa nhỏ gặp cơn gió bỗng bùng lên thiêu đốt cả cánh rừng. Cháy rụi hết từ ngọn cỏ nhỏ nhoi đến những thân cây già cỗi. Mắt chàng muốn nhắm lại, toàn thân rã rời nhưng chàng vẫn cố dùng hết tàn lực cuối cùng để nhìn nàng- nữ quỷ đang cướp đi sinh mạng của chàng. Khi môi chạm môi, chàng mới nhận ra mình yêu nàng biết bao. Chàng đã lãng phí hai mươi năm qua mà không nhận ra tình cảm của mình, để rồi chỉ mấy giây ngắn ngủi này lại giúp chàng ngộ ra tất cả. A! Bỗng dưng chàng thấy hối tiếc cuộc sống. Chàng tham luyến đôi môi lạnh lẽo mà ngọt ngào của nàng, muốn lại được cùng nàng tay nắm tay đi trong trời đất. Nếu trời còn cho chàng cơ hội lần thứ hai...

Bỗng đâu từ đôi mắt lạnh lẽo kia có một giọt châu chảy xuống, sáng và lấp lánh, đẹp đến không ngờ. Ác quỷ đã khóc. Hải Du đã khóc. Lần đầu tiên và lần cuối cùng chàng thấy nàng khóc. Chàng đưa tay lên, run run lau giọt lệ đang lăn trên làn da tuyệt đẹp kia rồi đôi mắt nhắm hẳn. Chàng đã ra đi, mang theo cả niềm đau đớn của một mối tình tan vỡ. Mưa ngày càng nặng hạt, dần nuốt chửng bóng dáng hai người...

* * *

Gia Huy bàng hoàng tỉnh dậy, thấy mình vẫn đang nằm trên nền đất, bên trong ngôi đền. Ông lão ngồi bên cạnh chàng, mắt chăm chú nhìn ra xa xăm. Thì ra chàng vừa mơ một giấc mơ kì lạ, đến giờ nghĩ lại cái cảm giác buốt nhói khi đó vẫn còn nguyên vẹn. Ông lão thấy chàng tỉnh dậy vẫn không nói gì, chỉ nhìn chàng lặng lẽ.

- Ta...giấc mơ đó...Truyền thuyết về Lệ Vũ Tự sự thật là thế sao ?- Sau một hồi im lặng chàng mới lên tiếng. Ông lão không nói, chỉ khẽ gật đầu.

- Tại sao ta lại mơ giấc mơ đó?

- Người mơ thấy chuyện đó là do một lời chú cổ xưa, chỉ ứng dụng lên những người có duyên với nơi này.

- Vậy...- Chàng ngập ngừng - vậy cuối cùng Ngôn Phi không bao giờ có cơ hội lần thứ hai đúng không? Chàng đã hồn tiêu phách tán?

Ông lão nhìn chàng chăm chú:

- Người có biết vì sao nàng không bao giờ khóc không?

- Vì nàng là quỷ. Ma quỷ có lẽ không bao giờ khóc.

- Đúng vậy. Và ma quỷ cũng không có tình yêu. Thế nhưng thần mưa không bao giờ ngờ được nàng lại yêu Ngôn Phi. Giọt nước mắt nàng nhỏ xuống vì tình yêu đã giúp Ngôn Phi thoát khỏi lời nguyền của nụ hôn tử vong, khiến Ngôn Phi chết rồi vẫn còn được đầu thai làm người.

- Vậy còn nữ quỷ đó...

- Phàm là nữ quý khi không còn giữ được tấm lòng sắt đá sẽ bị triệt tiêu linh quý, vĩnh viễn bỏ đi sự bất tử, thành một linh hồn lang thang trong kiếp luân hồi. Còn thân xác của nàng khi đó đã biến thành những giọt mưa...

Hai người lại cùng nhau im lặng. Chàng nhớ lại tất cả những gì đã trải qua trong mơ. Khi sắp nhắm mắt xuôi tay, khi chàng sẵn sàng bỏ đi cả mạng sống của mình, thì nụ hôn của nàng vẫn là thứ chàng không nỡ từ bỏ. Cảm giác đó chính là yêu. Đúng, một tình yêu thật sự. Thế mà Ngôn Phi đã bỏ lỡ mất cơ hội trong suốt hai mươi năm, để rồi hối hận không kịp.

Tuy chỉ là giấc mơ nhưng cảm giác lại rất thật. Nhờ có giấc mơ đó chàng đã biết giây phút phải đối diện với cái chết nó như thế nào. Chàng trầm tư. Nếu bây giờ chàng thật sự phải chết thì điều khiến chàng hối tiếc nhất là...

Chàng bỗng đứng phắt dậy, nhìn ông lão tươi cười:

- Lão còn có tấm thẻ bài nào không? Ta muốn mua một tấm.

- Rất tiếc, ta bán hết mất rồi.

- Vậy sao.

Mặt chàng thoáng ủ rũ. Chàng muốn đem về tặng Băng Tâm một tấm thẻ bài, thay cho lời xin lỗi của chàng.

- Nhưng lão còn một tấm đã rất cũ. Liệu công tử có muốn dùng không?

Ông lão rút ra tấm thẻ bọc kĩ trong một tấm vải. Tấm thẻ này được làm từ rất lâu. Trên đó khắc hình ảnh đôi nam nữ hôn nhau trên cây cầu, dưới cơn mưa tầm tã. Vết khắc trên đó cũng đã rất mờ, màu sơn đã ngả. . Cầm tấm thẻ này Gia Huy tự dưng lại thấy hài lòng hơn. Nó đã có lâu như vậy, chính là một minh chứng cho tình yêu bất diệt.

Gia Huy cảm ơn ông lão rồi bước đi rất nhanh. Mới không gặp Băng Tâm một lúc thôi mà chàng thấy cả thế kỉ đã trôi qua. Lối về như có ánh sáng soi đường cho chàng. Tim cảm thấy hân hoan khi ngộ ra sự thật. Mình yêu cô ấy. Đúng, đơn giản thế mà mình cứ mãi không chịu thật lòng thừa nhận. Nếu bây giờ có phải rời khỏi thế gian này, chàng cũng không muốn phải giống như Ngôn Phi kia, chết trong nỗi tiếc.

Ông lão nhìn bóng chàng khuất hẳn mới đứng dậy, đem cây gậy trúc ra đằng sau bức tượng trong đền, để cạnh một cái giỏ nhỏ đầy nhóc thẻ bài mới tinh. Ông lấy vò rượu để bên cạnh đó lên, tu một hơi dài. Rồi dựa vào bức tượng, cầm một tấm thẻ bài trong giỏ lên, ngắm ngía. Mưa vẫn không ngừng rơi, thậm chí càng ngày càng nặng hạt. Lão thủ thỉ : Thượng đế, ngài khóc ư? Ngài đổi ý rồi ? Nếu đã vậy sao lại còn cho họ kiếp này gặp lại nhau, để tiếp nối những mối duyên oan nghiệt?.

Lâm Phong lại ngồi một mình trong phòng. Lòng thấy buồn khó tả. Chàng biết Băng Tâm sẽ không từ bỏ cuộc hôn nhân này, nhưng chàng vẫn cố gieo vào lòng nàng ý nghĩ ấy. Khi này lúc gợi ra vấn đề hủy hôn, ban đầu nàng cũng hơi xao động, nhưng ngay sau đó phản đối liền. Nàng nói nàng không thể vì bản thân mình mà từ bỏ lợi ích quốc gia. Nhưng kì thực Lâm Phong biết nàng còn có lí do khác. Nếu lòng nàng không hề có vương vấn, chàng sẽ làm mọi cách để giải thoát cho nàng. Nhưng nếu vấn đề chính ở chỗ lòng nàng không muốn rời xa, thì chàng phải làm sao? Đang lúc suy tư thì thấy Gia Huy đi qua cửa phòng mình, rất vội vàng. Gia Huy đến cửa phòng Băng Tâm, đứng đấy lưỡng lự. Hình như muốn gõ cửa phòng nàng nhưng lại thôi. Tại sao Gia Huy lại muốn tìm nàng nhỉ? Không phải họ đang không thêm nói chuyện với nhau?

Gia Huy quá bồn chồn, đến nỗi Lâm Phong đến rất gần mà không biết. Ban này quyết tâm của Gia Huy rất lớn, nhưng bây giờ đứng trước cửa phòng nàng rồi thì dưng khí tổ bày lại bay biến đâu cả. Lối từ tận sâu đáy lòng thì thường khó nói ra, đặc biệt là với người chưa từng yêu thật lòng như Gia Huy. Trước giờ chàng đã nói quá nhiều lời trót lười đầu môi, nên bây giờ nói thực lòng mình liệu nàng có tin? Mà giả sử nàng tin thật thì nàng có đáp lại tình cảm của mình hay không? Ngộ nhờ bị từ chối thì chắc chàng không chịu nổi. Thành ra mới cứ đi đi lại lại thế này.

- Gia Huy, đệ làm gì mà đi đi lại lại như vậy?

Gia Huy giật bản mình, vội vàng giấu đi tấm thẻ bài (^ ^ Giống cô nàng Băng Tâm ghê luôn). Phát hiện ra tình cảm của mình là một chuyện, nhưng dũng khí trải lòng mình với người khác lại là một chuyện khác. Nếu để Lâm Phong biết được tâm trạng của chàng bây giờ, nhất là sau bao nhiêu nỗ lực phủ nhận lúc trước...ôi, thật chàng không biết giấu mặt vào đâu.

- Ha ha, ta đi lại tập thể dục cho khỏe người ấy mà. Có sức khỏe thì mới làm được mọi việc.

Gia Huy giơ giơ hai tay lên lên xuống xuống, như làm vài động tác khởi động gì đó. Từ khi nào Gia Huy chàng lại bỏ tập võ nghệ chuyển sang tập dưỡng sinh để rèn luyện sức khỏe thể này?

Lâm Phong cười cười, vỗ vai Gia Huy:

- Động tác này mới hử? Rất có sáng tạo. Mà có vẻ như phong thủy trước cửa phòng Băng Tâm muội muội rất thích hợp cho việc tập thể dục nhỉ. Ta thấy đệ đứng suốt chỗ này từ nãy tới giờ.

- À...- Gia Huy thoáng đỏ mặt, nhưng cũng nhanh nhẩu chống chế - Đúng đúng. Huynh xem, trước cửa phòng ta và huynh đều rất bí, mà xuống dưới vườn sau thì lại xa, chỉ có chỗ này thoáng đãng nhất. Ha ha...

Gia Huy lại tiếp tục mấy động tác vung vẩy tay chân, phớt lờ ánh mắt hiện rõ hàng chữ không tin chút nào của Lâm Phong. Ban nãy tấm thẻ bài cất không kĩ, trong lúc Gia Huy vung vẩy đã rớt ra ngoài. Chàng luống cuống nhặt lại nhưng Lâm Phong đã nhanh tay hơn.

- Tấm thẻ bài này tuy đã rất cũ, nhưng...- Lâm Phong lật qua lật lại xem - Chắc chắn là thẻ bài của Lệ Vũ Tự. Gia Huy, hôm nay đệ bảo mấy cái truyền thuyết đó là nhầm nhứ, giờ giữ cái thẻ bên mình làm gì?

- Cũng không có gì.- Gia Huy vội vàng dành lại nó, cất vào trong ngực áo - Chỉ là mấy cô tiểu thư đồng đánh rất hay thích mấy cái truyền thuyết vớ vẩn ấy. Nên ta giữ lại một cái, phòng khi muốn lấy lòng người đẹp thôi.

- Thật sao? Cô nương ấy không phải là Băng Tâm đấy chứ? - Lâm Phong nhìn chăm chăm vào Gia Huy, hỏi vừa đùa vừa thật.

Trước khi Băng Tâm còn chưa hiểu rõ tình cảm của chàng thì chàng kiên quyết chưa để lộ ra với ai.

- Đương nhiên không.

- Ừm. Ta biết. Đệ còn nhớ không. Cách đây không lâu chúng ta đã bàn kế hoạch để Băng Tâm theo ta mà từ bỏ đệ...- Lâm Phong đột ngột ngừng lời, ánh mắt dò hỏi Gia Huy.

- Ta ...đương nhiên còn nhớ.

- Bây giờ ta quyết định thực hiện kế hoạch đó. Vậy mong đệ hợp tác với ta. Hơn nữa...- Lâm Phong ghé sát vào tai Gia Huy, thì thầm- đệ đã trao nàng vào tay ta, kể cả sau này đệ có đổi ý thì ta cũng sẽ không trả lại nàng cho đệ đâu.

Nói rồi Lâm Phong quay bước đi. Cánh tay đang vung vẩy trên không của Gia Huy đột ngột dừng lại. Đó là một lời tuyên chiến? Chàng lấy tấm thẻ ra xem . Có vẻ như khó có thể trao nó vào tay nàng.

13. Chương 13 : Sập Bẫy.

Tại phủ tể tướng Thiên quốc, lão tể tướng đang vô cùng đau đầu.Làm thế nào cho tốt đây? Cái thằng con trai khó bảo này của lão...Nó muốn phá hỏng mọi thứ lão suy tính bao lâu nay chắc? Lão làm tất cả chẳng phải vì muốn dành cho nó tương lai tốt đẹp hay sao? Thế mà nó ngang nhiên xuất hiện ngang đường của lão, làm cho lão không cách nào ra tay hạ thủ Gia Huy, Băng Tâm hai người họ. Hôm đó Lâm Phong đột ngột xuất hiện trong cánh rừng, giải cứu cho hai người họ. Mấy tên cao thủ Bạch Vân giáo thấy chàng bèn vội vã bỏ chạy. Nếu họ đánh tiếp chắc chắn sẽ tổn thương đến chàng. Mà chàng chỉ cần rụng một cọng tóc thôi...không biết Diệp Vân tiểu thư sẽ bầm bợn chúng ra thành hình dạng gì. Khắp cả Bạch Vân giáo có ai mà không biết Lâm Phong công tử hào hoa phong nhã đã dẫn dắt hồn vía ngàn vàng tiểu thư Diệp Vân

phiêu du chốn nào. Sau hôm đó, họ thấy không trực tiếp đấu võ được thì chuyển sang ngắm ngẫm hạ độc, bày bố mê cung...nhưng tất cả đều không thể thực hiện vì Lâm Phong chàng luôn kè kè bên hai người họ. Nếu Lâm Phong còn ở bên họ thì tuyệt nhiên không có cơ hội ra tay. Mà giả như có hạ thủ không lưu tình, ám toán luôn cả Lâm Phong thì cũng rất khó. Ám sát lợi hại khi người ta không biết mình là mục tiêu, còn một khi đã biết và hết sức đề phòng thì quả thật là một vấn đề vô cùng nan giải.

Đang không biết làm sao thì Diệp Vân đến xin cầu kiến. Lão tể tướng vô cùng yêu thích Diệp Vân. Ở nàng, bất kì là diện mạo, tính tình, địa vị, võ nghệ, tham vọng...lão tể tướng đều cảm thấy rất thích hợp với Lâm Phong. Ông đã sớm xem nàng là con dâu, ngay cả khi ông biết Lâm Phong không mấy may để ý nàng. Diệp Vân mang theo một tách trà ngon dâng lên cho tể tướng.

- Bá phụ. Xin mời dùng trà nóng. Chuyện khó khăn sớm muộn gì cũng có thể giải quyết được thôi.

Ông cười triu mến, nhận tách trà từ tay Diệp Vân:

- Tiểu Vân ngoan. Giá mà thằng con trai của ta được bằng một góc của con thôi thì ta đã không phải đau đầu thế này.

- Con biết bá phụ thương công tử nên không nỡ xuống tay. Hôm nay con đến có cái này dâng lên bá phụ.

Diệp Vân đem cho lão tể tướng một chiếc lọ nhỏ. Trong chiếc lọ đựng một thứ bột trong suốt, không mùi không vị. Tể tướng nhìn nàng với ánh mắt không hiểu. Diệp Vân cười mỉm:

- Đây gọi là Thất công dược. Ai trúng dược này sẽ bị mê man bảy ngày bảy đêm, sau đó sẽ bị thất thoát hết công lực, trở thành một phế nhân. Hơn nữa người nào công lực càng cao thì tác dụng của dược này càng nhanh.

Lão tể tướng có hơi bất ngờ một chút, ngay sau đó lấy lại vẻ muện phiến ban đầu. Độc dược lợi hại đâu phải lão chưa bao giờ thấy qua. Điều lão băn khoăn là làm sao mà hạ độc chứ không phải dùng loại độc dược nào. Diệp Vân làm sao không hiểu điều đó.

- Bá phụ, con có cách giải quyết vấn đề, nhưng đành phải để công tử Lâm Phong chịu thiệt thòi một chút.

Nha đầu này định đầu độc cả Lâm phong? Lão biết Diệp Vân đối với Lâm Phong khẳng định là chết mê chết mệt nên nha đầu này tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến Lâm Phong. Chắc chắn Thất công dược có thuốc giải. Nhưng làm sao để hạ độc bọn chúng? Cái thằng con trai lão nhất định không ăn uống tùy tiện đâu. Lão tể tướng nhìn Diệp Vân dò xét:

- Con có sáng ý gì? Nói nghe thử?

Diệp Vân ghé sát nói nhỏ vào tai lão. Lão càng nghe càng tăng cảm giác hài lòng lẫn đề phòng, tâm trạng hỗn loạn thật khó nói. Nữ nhân này quỷ kế đa đoan, vô cùng nguy hiểm, thế nhưng lão lại thích sự nhạy bén của cô ta. Giữ cô ta lại bên cạnh Lâm Phong, có phải là lão đang cho con trai mình chơi con dao hai lưỡi?

* * *

Gia Huy thầm nguyện rửa tên chết bầm nào nghĩ ra cái cách nói ra ba chữ ta yêu nàng để tỏ tình với người mình yêu mến. Ba chữ đó để nói ra một cách suôn sẻ còn khó hơn cả nhảy vào núi đao biển lửa mà vẫn trở ra nguyên vẹn. Bằng chứng là đã lại một tuần trôi qua kể từ cái ngày chàng giác ngộ tình yêu của đời mình, chàng vẫn không thể đem ba từ ấy thốt ra trước mặt nàng. Chàng bây giờ không quanh quẩn bên mấy nữ nhân vô vị kia nữa, mà chỉ suốt ngày lảng vảng bên nàng. Thứ nhất là để tìm cơ hội thổ lộ tâm tình, thứ hai là để ngăn đường Lâm Phong mỗi khi chàng ta có ý đồ tiếp cận Băng Tâm. Hừm, ta đây không thổ lộ được thì ít nhất cũng không để cho huynh đắc ý đâu. Thế là mấy hôm nay đập vào mắt Băng Tâm là cảnh Gia Huy và Lâm Phong cứ thủ thủ thỉ thỉ, thấy nàng thì bí bí mật mật nói với nhau chuyện gì đó. Người ta cứ trước mặt mình nói chuyện mình không biết với thái độ giấu diếm như vậy quả thực khiến cho Băng Tâm cảm thấy khó chịu vô cùng. Tên Gia Huy thì đã chẳng nói làm gì, nhưng ngay cả Phong ca cũng như vậy. Đã thế ta chẳng thêm để ý đến hai người nữa. Nghĩ là làm, Băng Tâm từ hôm đó cũng không thêm quan tâm đến hai người họ luôn. Thành ra lời thổ lộ từ miệng Gia Huy muốn thốt ra đã khó nay càng thêm khó.

Nhưng đi có ba người mà phớt lờ không thèm nói chuyện với cả hai người kia, kì thực Băng Tâm thấy buồn ghê gớm. May mắn thay cho cô nàng, đến hôm nay tình cờ có người xuất hiện giải tỏa ưu phiền.

Tại một bàn trà trên lầu hai, hai người kia đang lặng lẽ quan sát ánh mắt của nàng, biết nàng giận hờn nên chẳng dám mảy may hó hé câu nào. Còn nàng thì lơ đãng nhìn xa xăm, mong tìm được thú vui gì đó cho giải tỏa nỗi buồn dồn nén bao ngày nay. Bất chợt ngoài cửa huyền nao lạ. Nhất là bọn nam nhân phàm phu tục tử ngồi lầu dưới, mắt dường như tức thời được gắn thêm chiếc đèn pha, lấp lánh đột ngột. Nhìn biểu hiện của bọn họ, kinh nghiệm bao năm của nàng cho biết sắp có mỹ nhân xuất hiện. Nàng ngay lập tức cũng hiếu kỳ. Nàng thấy cứ mỹ nhân xuất hiện chồn ồn ào thế này thì mười lần có đến chín lần có kịch hay để xem. Nếu là các nữ nhân yếu đuối thì thế nào cũng bị trọc ghẹo đến xấu hổ bỏ đi, còn nếu như là nữ nhân giang hồ phong ba như nàng đây thì thế nào cũng có vài tên đo đất. Nói chung đằng nào cũng là đáng coi. (^eo, nàng toàn lấy khổ sở của người khác làm trò tiêu khiển).

Nàng chẳng phải chờ lâu, một cô nương đã xuất hiện ngay ở cửa quán, dáng người thướt tha, khuôn mặt non nớt kiều diễm đang nhìn quanh quất. Nàng ta có vẻ hơi lúng túng trước những cái nhìn khiếm nhã của mấy tay giang hồ trong quán trà, thế nhưng vẫn quyết định bước vào. Băng Tâm ngay lập tức đã nhận ra nàng : chính là Thu Hương cô nương vừa được bọn họ cứu thoát khỏi tay tên quan háo sắc hôm trước. Bọn của nàng thì quyết không thể trở thành kịch hay, nàng đành làm nữ anh hùng cứu mỹ nhân thoát khỏi hang sói vậy. Nàng đưa tay vẫy gọi Thu Hương. Thu Hương đang lúng túng không biết nên chọn chỗ ngồi nào thì thấy người quen, mừng còn hơn bất được vàng, nhanh nhẹn tiến thẳng về chỗ ba người họ. Ba người hóa trang che bớt ánh hào quang của mình nhưng từ bản thân vẫn toát lên một khí chất áp đảo kinh người. Thấy mỹ nhân tiến về phía cái bàn tập trung toàn đại nhân vật có treo biển nguy hiểm kia, bọn giang hồ tiểu tốt đành tiếc rẻ nhìn theo bóng nàng, bàn luận mấy câu rồi quay trở về việc cũ.

Băng Tâm hớn hở ra mặt, tíu tít nắm tay Thu Hương, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình, chuyện chuyện trò trò. Thì ra Thu Hương đến một ngôi chùa trong thành này cầu phúc cho cha mẹ. Giờ đang trên đường về, nhân tiện ghé vào nghỉ ngơi một chút, lại tình cờ gặp bọn họ ở đây. Gia Huy thấy Thu Hương cũng rôm rả chuyện trò. Riêng Lâm Phong trầm ngâm không nói, chỉ lặng lẽ quan sát. Cô nương này hoàn toàn khác với Băng Tâm, đúng kiểu tiểu thư khuê các, khi bắt gặp ánh nhìn của Lâm Phong thì thẹn thùng đỏ mặt. Đương nhiên mọi biểu hiện mờ ám đều không thể qua mắt Băng Tâm. Nàng nháy mắt tinh nghịch:

- Phong ca, Thu Hương quả là sắc nước hương trời. Huynh nói xem có đúng không?

Lâm Phong gật gù hưởng ứng. Từ xưa đến nay, nàng nói đẹp thì chàng nào dám nói xấu, huống hồ vị cô nương này thật sự yếu điệu thực nữ. Nhưng mà cái kiểu bối rối của cô ta cứ làm sao ấy, không có được tự nhiên. Băng Tâm khoái chí tiếp tục:

- Đã thế Thu Hương muội muội lại rất dịu dàng đáng yêu. Nếu ta mà là nam nhi thì sớm đã phải lòng nàng rồi.

Lâm Phong cười khỏ. Băng Tâm nàng nhận được tiền quảng cáo của Thu Hương hay sao mà lảng xê nàng quá thể. Thái độ như vậy ngàn phần trăm là muốn gắn ghép Thu Hương cho Lâm Phong. Tại sao không may mắn một lần ghé đến tâm trạng của chàng?

- Có lí lắm đó Phong ca. Nếu ta là huynh thì ta cũng không bỏ qua cơ hội này đâu. Thu Hương ta dám đảm bảo là một cô gái tốt - Gia Huy được thể chen ngang vào hóng hớt, muốn dùng kế đẩy Lâm Phong cho người khác, gạt bỏ kẻ ngáng đường mình. (^Thủ đoạn).

Băng Tâm tròn xoe mắt nhìn chàng chờ đợi, Thu Hương hướng nhìn sang chỗ khác e thẹn, Gia Huy thì ánh mắt hí ha hí hửng ra chiều đắc chí. Lâm Phong im lặng không biết làm sao. Chẳng nhẽ ánh mắt chăm chú quan sát của chàng khi này dành cho Thu Hương trông rất giống người bị trúng tiếng sét ái tình? Thấy không khí ngột ngạt, Thu Hương lúng túng lên tiếng:

- Thôi. Đừng đùa nữa Băng Tâm tỷ tỷ. Chúng ta bàn chuyện khác đi.

Băng Tâm trở lại ỉu xiu. Hết trò thú vị để làm. Băng Tâm nàng vốn dĩ thích trêu trọc người khác. Nhìn vẻ mặt lúng túng của người ta thật là vui vẻ lắm. Hơn nữa Băng Tâm cũng rất thích Thu Hương. Nếu mà muội ấy với Lâm Phong thành một đôi...Ánh mắt chán nản nhìn quanh quẩn, bất chợt dừng lại ở chiếc giỏ nhỏ Thu Hương mang theo bên mình. Nàng thích chí chỉ trỏ:

- Ta nghĩ thấy trong này có mùi sơn hào hải vị. Thu Hương à, nói xem muối giấu cái gì trong đó.

Thu Hương hơi tái mặt, tay bắt giắc giữ chặt chiếc khăn che giỏ, hít một hơi gấp gáp. Ngay sau đó lấy lại nụ cười trên môi:

- Đây là bánh do muối làm để mang lên lễ chùa ấy mà. Toàn là bánh làm tùy tiện, nào có phải sơn hào hải vị gì đâu.

Nàng hơi ngập ngừng, sau đó nói tiếp:

- Nếu mọi người không chê thì xin mời nếm thử.

Được ăn là một niềm hạnh phúc đối với Băng Tâm, đặc biệt là thức ăn do chính tay tỉ muối tốt làm ra. Băng Tâm không đợi Thu Hương mời, vội vàng vàng kéo chiếc khăn che giỏ sang một bên. Trong giỏ có khoảng chục chiếc bánh làm bằng bột gạo trong suốt, hình thù như những cánh hoa xinh xinh, tỏa ra mùi thơm phức. Băng Tâm nhanh tay cầm một chiếc bánh lên, suýt xoa:

- Ôi, trông ngon quá. Ta không khách sáo đâu nhé.

Thu Hương hơi cúi mặt lặng lẽ. Khi thấy Băng Tâm đưa lên miệng chuẩn bị cắn một miếng, nàng bắt giắc kéo tay Băng Tâm lại :

- Hay là không nên ăn đâu tỷ tỷ. Bánh ta làm sợ không hợp khẩu vị của tỷ, lại khiến tỷ chê cười.

Băng Tâm nhìn Thu Hương ranh mãnh, nhẹ nhàng gạt tay nàng ra, cười híp mắt:

- Làm gì có. Thu Hương mà ra tay thì chắc chắn sẽ làm ra cao lương mỹ vị thôi. Ta đang đói quá, không thể nhịn nữa rồi.

Nói đoạn nàng cho bánh vào miệng, cắn một miếng. Quả là hảo phẩm, vừa vào đến miệng như tan ra luôn. Rất mềm, rất ngon. Trông biểu hiện của Băng Tâm, Gia Huy cũng không thể nhịn lâu thêm, lấy một chiếc bánh lên ăn ngấu nghiến, vừa ăn vừa giơ ngón tay cái lên với Thu Hương, ra chiều rất hài lòng. Lâm Phong lúc vừa rồi định ngăn cản Băng Tâm ăn bánh, nhưng không kịp. Hơn nữa chàng biết lấy cớ gì để ngăn cản đây? Chẳng lẽ nói là nghi ngờ trong bánh có thuốc? Như vậy chắc chắn Băng Tâm sẽ không tin, mà còn nhanh chóng ăn hơn để chứng minh là Lâm Phong sai lầm. Con người Băng Tâm phải cái lắm mưu nhiều kế nhưng tuyệt đối không nghi ngờ bạn bè. Hơn nữa có thể chàng quá đa nghi rồi. Cô nương Thu Hương này trông có vẻ rất tốt, hơn nữa chàng biết cô ta chịu ơn Băng Tâm và Gia Huy, không lẽ nào lại xuống tay hại họ?

Thấy Lâm Phong không động đậy gì, chỉ nhìn mình chằm chằm, Thu Hương hơi bị khóp. Nhưng nếu nàng không hoàn thành việc này thì bọn người đó chắc chắn không tha cho bố mẹ nàng. Với cả bọn họ bảo đây chỉ là thuốc mê, không chết được người. Vạn nhất nếu như ba người này có mệnh hệ gì nàng cũng sẽ lấy cái chết của mình ra tạ tội. Nàng thu hết can đảm, cầm một chiếc bánh lên, đưa cho Lâm Phong:

- Chàng cũng nếm thử một cái đi. Cái này do chính tay thiếp làm đó.

Thu Hương cố gắng dùng hết sức quyến rũ có thể, để khiếnĩ nam này ăn bánh của mình, mặc dù thâm tâm nàng chẳng muốn chút nào. Vị mỹ nam này có cái nhìn như xuyên thấu tâm tư nàng, thấy được con tim nàng đang run rẩy sợ hãi. Thấy Lâm Phong không nhúc nhích gì, Băng Tâm hơi bất mãn. Tiểu thư nhà người ta đã nhiệt tình mời mọc đến thế, chẳng lẽ sư huynh không nể mặt ta sao? Băng Tâm cầm chiếc bánh đưa thẳng đến trước mặt Lâm Phong, tỏ thái độ không hài lòng:

- Phong ca, Thu Hương đã có ý như vậy, huynh nữ phụ tấm lòng hay sao?

Lâm Phong cầm chiếc bánh, hơi lưỡng lự. Băng Tâm khẽ nhún mày:

- Hay không hợp khẩu vị của huynh? Huynh nếm thử đi, ngon thật mà. Từ xưa đến nay ta nói có sai bao giờ chưa?

Híc, để làm đẹp lòng mỹ nhân thì có nhảy vào vạc dầu còn được nữa là, huống hồ chỉ ăn một cái bánh. Hơn nữa chàng cũng chỉ là nghi ngờ chứ cũng không chắc chắn là bánh có vấn đề. Đánh liều vậy. Chàng đưa chiếc bánh lên miệng. Thu Hương nắm chặt bàn tay để dưới bàn, móng tay bấm mạnh đến mức lòng bàn tay chảy máu. Nín thở.

Lâm Phong nhẹ nhàng gật gù:

- Đúng là bánh ngon.

Băng Tâm hôn hử:

- Ta đã nói rồi mà. Bánh Thu Hương làm thì còn phải nói.

Thu Hương hơi thở ra nhẹ nhẹ. Họ đã ăn rồi, tất cả đã ăn bánh. Coi như nàng hoàn thành nhiệm vụ. Hơn nữa, tất cả bọn họ ăn vào đều không sao. Thật may quá.

Ánh mắt hoang mang của Thu Hương nhìn Lâm Phong ăn bánh lại bị Băng Tâm nhìn ra thành bối rối và e thẹn. Chắc hẳn Thu Hương có tình ý với Lâm Phong huynh rồi. Nàng cười thầm trong lòng. Bỗng trời đất tối sầm. Mặt trời bị ai đó nhốt vào đâu rồi, chỉ thấy trước mặt là một màu đen đặc quánh. Mọi âm thanh trên thế giới cũng tắt hẳn. Chiếc bánh còn dang dở trên tay Băng Tâm rơi xuống, nàng ngất lịm đi. Gia Huy cũng ngay tức thì cùng Băng Tâm rơi vào cơn mê man. Thu Hương thất kinh, mắt mở to, mồ hôi hốc. Lâm Phong thấy hai người ngất xỉu quá nhanh, ném vội chiếc bánh trên tay, chỉ thẳng vào mặt Thu Hương, đôi mắt hằn những tia máu:

- Cô...cô đã bỏ gì vào bánh.

Thu Hương hoảng loạn, lắp bắp:

- Tôi... tôi không biết...là họ...gia đình tôi sẽ gặp nguy hiểm...tôi...thật sự không muốn...không muốn đâu...

Lâm Phong như hưng thần, vươn tay về phía Thu Hương. Đôi mắt cô phút chốc nhòa lệ, chân run rẩy lùi lùi mấy bước, vướng vào ghế té nhào về đằng sau:

- Tôi... thật sự không có cố ý...tôi...

Lời nói của Thu Hương chưa dứt, Lâm Phong cũng giống như Băng Tâm, Gia Huy, đột ngột rơi vào cơn mộng mị. Thu Hương một mình giữa ba người hôn mê bất tỉnh, trước những tiếng bàn tán xôn xao của mọi người hiếu kì xung quanh, cứ thế thẩn thẩn chẳng thành câu:

- Xin lỗi...không phải tôi mà...

14. Chương 14 : Tương Kế Tật Kế.

Lâm Phong không biết mình đã ngủ bao nhiêu lâu, chỉ biết lúc tỉnh dậy thấy toàn thân không còn một chút sức lực nào, miệng khô khốc. Đây là phòng của mình! Chàng nằm im trên giường, nhớ lại chuyện đã qua. Phải rồi, đang ngồi trong tửu lâu cùng Băng Tâm và Gia Huy, sau đó một cô nàng đến, ăn bánh, và rồi...Lâm Phong bật dậy thật nhanh, nhưng ngay lập tức ngã nhào. Cả thân thể không nghe theo sự sai khiến của bộ não nữa. Xương cốt dường như cũng bị ai rút mất rồi, đến đứng còn không vững. Chàng tựa vào thành giường, đảo mắt nhìn xung quanh. Nơi này chỉ có một mình chàng. Cả ba người cùng trúng độc, chàng không chết có nghĩa là hai người họ cũng không. Nhưng bây giờ họ đang ở đâu? Tim Lâm Phong như muốn vỡ nát. Hi vọng tình huống xấu nhất vẫn chưa xảy ra. Chàng đau đớn tự trách mình quá bất cẩn. Đã biết họ gặp nguy hiểm nhưng mà vẫn sơ suất để bị trúng độc. Nếu như Băng Tâm thật sự có bề gì...Chàng không dám nghĩ tiếp nữa.

Chàng ngồi xếp bằng hai chân, vận công lấy lại sức lực. Có sức khỏe mới có thể tìm hiểu được mọi chuyện đang diễn ra. Nhưng kì lạ thay, càng cố vận công thì chàng càng cảm thấy mất sức, mồ hôi vã ra đầm đìa. Được một lúc thì mệt quá, chàng lại ngất đi. Trong cơn mê man, chàng thấy Băng Tâm, đẹp như một thiên thần, nắm tay Gia Huy bay lên trời, vẫy vẫy chào chàng. Chàng ở dưới mặt đất, mãi miết đuổi theo hai người. Nhưng từ mặt đất xuất hiện những bụi gai, như bầy rắn quấn lấy chân chàng, không cho chàng nhúc nhích. Chàng càng cố chạy, gai càng xiết chặt, nàng càng bay xa. Chàng cất tiếng gọi mà hình như

nàng không nghe thấy. Nàng đã bay đến gần chân trời, sắp sửa biến mất sau đám mây. Chàng hết sức với theo...Bàng hoàng tỉnh giấc, thấy mình vẫn nằm trên sàn nhà, tay vói lên trời. Không được, Lâm Phong, quyết không thể để mất nàng như vậy. Chàng lại vội vàng ngồi dậy, vận công. Lần này không đầy năm phút sức lực đã thoát ra hết. Lại một lần nữa chàng rơi vào cơn mộng mị.

Lần thứ ba Lâm Phong tỉnh dậy. Lần này chàng không vội vàng luyện công nữa mà nằm im suy nghĩ. Không biết mình đã trúng phải loại độc được gì mà công lực lại bị tiêu tán như vậy? Bản thân trở thành thể này rồi, làm sao có thể đi kiếm Bằng Tâm và Gia Huy?

Diệp Vân son phấn lộng lẫy, nở nụ cười tuyệt đẹp, cảm thấy rất hài lòng với dáng vẻ của mình lúc này. Hôm đó, khi ba người họ trúng độc, Diệp Vân cùng thủ hạ đã nhanh chóng xuất hiện, lấy danh nghĩa là quan quân triều đình đến giải quyết vụ lộn xộn, đem cả ba người đi. Vốn Diệp Vân cũng không định tha cho Thu Hương nhưng thấy nàng quá nhất gan, hơn nữa lúc đó lại cực kỳ hoảng loạn, tin chắc không thể làm gì gây hại ỉn nên bỏ mặc nàng ở lại đó. Diệp Vân bí mật đem ba người về phủ tể tướng. Lâm Phong thì giam lỏng trong phòng của chàng, còn Gia Huy, Bằng Tâm hai người họ biệt giam dưới ngục thất của tướng phủ. Bảy ngày nay nàng lúc nào cũng túc trực trong phòng Lâm Phong. Lúc chàng im lặng say ngủ thì nàng mới được gần gũi chàng đến thế. Dù rằng chỉ là ngồi lặng lẽ hàng giờ ngắm chàng, dựa người vào thân thể ấm áp đang mê man của chàng cũng làm nàng mãn nguyện. Nhưng hôm nay đã là ngày thứ bảy, ngày chàng tỉnh lại. Nàng muốn chàng nhìn thấy mình trong dáng vẻ xinh đẹp nhất.

Lâm Phong đang miên man nghĩ ngợi thì cửa phòng bật mở. Xuất hiện cùng với ánh sáng tràn vào căn phòng là Diệp Vân, váy áo thướt tha, cười tươi như hoa nở. Thấy Lâm Phong nằm vật vã dưới đất, nàng tất tả chạy đến đỡ chàng dậy. Đang lúc rối bời lại gặp kẻ mình không ưa, chàng khó chịu định gạt tay nàng ra, nhưng quả thật là không còn sức lực. Diệp Vân biết chắc chàng sẽ không vui, nhưng dù sao thấy thái độ của chàng làm tự ái của nàng lại nổi lên.

- Bao lâu không gặp, chàng vẫn đối với ta lạnh lùng thế sao?

Kể thức thời mới là trang tuần kiết. Tình trạng chàng thế này khó mà uy hiếp được Diệp Vân để tìm hiểu tình hình. Chàng quyết định mềm mỏng:

- Không có. Chỉ là tay chân như vô dụng. Ta không thể chịu được tình trạng này, nhất thời có chút khó chịu.

Nhìn vẻ mặt đau khổ của chàng, Diệp Vân tin ngay. Chàng trước khi trúng độc thì đầu đội trời chân đạp đất, phiêu diêu tự tại làm sao. Nay đến cả việc đứng dậy cũng khó khăn nữa, thử hỏi làm sao chàng không cảm thấy tức giận với chính mình.

Nàng vốn không định cho chàng biết mình có thuốc giải, đợi mọi chuyện xong xuôi rồi sẽ giải độc cho chàng, nhưng nhìn chàng bây giờ nàng vẫn là không đành lòng. Nàng nắm lấy tay Lâm Phong, an ủi:

- Thuốc giải đương nhiên có. Chàng yên tâm. Nhưng nó nằm trong tay phụ thân của chàng. Đến khi vạn sự thành công rồi, cha chàng sẽ giải độc cho chàng, để chàng tiếp quản cơ nghiệp.

Thuốc độc trong tay phụ thân? Kho thuốc của phụ thân chàng thuộc tên từng loại một, chưa hề biết đến loại độc được nào như thế này.

- Loại độc được này là gì? Ta chưa từng biết qua.

- Là Thắt công được. Ai uống vào sẽ bị mê man và thất thoát công lực. Bởi vậy chàng đừng vận công nữa, vô ích thôi.

Thì ra là vậy. Thả nào chàng càng cố gắng vận công càng mất sức.

Diệp Vân lên tiếng phân trần:

- Cũng tại chàng cả. Nếu chàng không nhất quyết ở bên cạnh họ thì đã không đến nỗi này. Ta biết chắc chàng sẽ không để họ chịu tổn hại mà. Cha chàng cực chẳng đã mới phải xuống tay với cả chàng. Ta đã cố cản trở nhưng không được.

Chà, làm như vô tội vậy. Lâm Phong dù có bị mất đi trí thông minh cũng biết chắc chắn chuyện hạ độc lần này cô ta cũng phải nhúng tay đến tám mươi phần trăm chứ chẳng chơi. Thế thì cô ta mới xuất hiện ngay

bên cạnh chàng như vậy. Mà loại độc lần này lạ quá, có khi còn là do cô ta mang tới. Bạch Vân giáo có một cao thủ độc được nổi danh trên giang hồ, đương nhiên Lâm Phong không thể không biết đến.

Nhìn nàng trang điểm cầu kỳ như vậy xuất hiện trước mặt mình, Lâm Phong quả thật thấy khinh bỉ. Cô ta muốn dùng cái mặt nạ sắc sảo kia để quyến rũ chàng chắc. Một con rắn mặc váy công chúa thì cuối cùng vẫn chỉ là một con rắn mà thôi. Bất chợt nảy ra một suy nghĩ. Lâm Phong biết Diệp Vân này khẳng định với chàng chết mê chết mệt. Kinh nghiệm của người xưa truyền lại rằng người ta thường hay ngu muội trước tình yêu. Lần này Lâm Phong chàng quyết đánh liều một phen vậy.

Chàng im lặng một hồi, rồi mới nhẹ nhàng lên tiếng:

- Đành vậy. Ta biết cha và nàng cũng vì lo cho ta.

Diệp Vân ngạc nhiên. Nàng cứ nghĩ Lâm Phong sẽ tỏ thái độ oán ghét nàng cơ. Ai ngờ chàng chấp nhận sự thật nhanh đến vậy. Nàng chăm chú nhìn chàng dò xét.

Chàng cúi đầu than thở:

- Trước kia ta đúng là lo cho bọn họ đến bất chấp nguy hiểm bản thân. Ta giúp họ vì họ là bằng hữu, nay kể như đã tận lực. Giờ trải qua tình trạng thập tử nhất sinh, ta mới thấy được sự sống quý giá biết bao. Với lại...

Chàng nhìn sâu vào mắt Diệp Vân, tập trung hết những nồng nàn có thể thể hiện vào sóng mắt, kết hợp với tiếng nói êm như hơi thở, thành một đòn tấn công chí mạng:

- ...Với lại, sau tất cả, người xuất hiện trước mắt ta lại là nàng. Giờ ta mới biết người nào thực sự quan tâm đến ta, người nào thực sự trân quý ta.

Diệp Vân bị chàng nhìn một cách quá say đắm, gương mặt tự nhiên mang nét thẹn thùng của nữ nhi thường tình, quay mặt đi cúi đầu e thẹn.

- Chàng không biết ta lo cho chàng thế nào nào đâu. Bấy giờ nay ta lúc nào cũng túc trực bên chàng.

Lâm Phong được thể bồi thêm:

- Lúc này trong cơn mê man, ta thấy ta sắp bước chân vào miền cực lạc, nhưng có một người con gái cứ vậy gọi ta, làm ta không nỡ rời xa trần thế. Cô gái đó ta nhìn không rõ mặt, chỉ thấy rất quen thuộc. Bây giờ thì ta đã biết, cô ấy chính là nàng.

Mật ngọt thì chết ruồi. Con ruồi Diệp Vân cũng đang hấp hối trong cái bẫy tình ái đó rồi, nhưng vẫn còn tỏ ra hồn dỗi:

- Chàng nói điều. Cô ấy chắc là tiểu sư muội của chàng. Ta sao có được cái vinh hạnh đó.

Diệp Vân phụng phịu. Đương nhiên, chín kiếp nữa cô cũng chưa có được cái vinh hạnh xuất hiện trong giấc mơ của ta đâu- Lâm Phong thầm mỉa mai- Cô là một con rắn độc, nhưng mà ta cũng giống cô thôi. Giờ phải xem nọc của ai độc hơn. Chàng hai tay đưa ra ôm gọn Diệp Vân vào lòng, hơi thở nóng hổi áp vào cổ nàng:

- Nàng không tin ta sao? Vậy để ta chứng minh cho nàng thấy thành ý của ta.

Chàng xoay Diệp Vân lại đối mặt với mình :

- Nàng không biết trong mơ ta nhớ nàng đến chừng nào....

Lời chưa kịp nói hết, nụ hôn gấp gáp của chàng đã đặt lên đôi môi còn đang cong cong giận dỗi. Nụ hôn của chàng vừa cuồng quýt như sợ nàng vụt bay mất, lại vừa dịu dàng hết mực như sợ nàng đau. Cảm xúc dào dạt dâng lên qua những đụng chạm chàng mang lại, Diệp Vân chỉ biết phó mặc tất cả nhận lấy sự ngọt ngào từ chàng, trong đầu nàng ai đã đốt pháo hoa. (^ ^ Lâm Phong đúng là cao thủ về hôn). Lâm Phong càng ôm ghì nàng vào lòng, Diệp Vân cảm thấy mình có thể tan chảy trong cơ thể chàng. Những ngày qua gần gũi bên chàng, cứ tưởng thế là mãn nguyện. Nhưng nay thật sự là chàng trước mặt, sống động ôm nàng trong vòng tay, nàng mới biết thế nào là tột đỉnh của hạnh phúc. Đang trong cơn say đắm, bỗng chàng rời

nàng ra, ho một trận sắc sụa, cơ hồ như muốn thổ huyết. Diệp Vân thất kinh, vội vàng giúp chàng xoa ngực, xoa lưng. Sau một hồi chấn động, chàng nằm vật ra giường, tiếng nói hình như chỉ còn là tiếng thì thào :

- Xin lỗi. Là ta vô dụng. Cả người ta giờ đây không còn tuân theo ý mình nữa. Ngay cả một hành động nhỏ nhoi là ôm nàng vào lòng ta cũng không đủ sức. Sống như thế này sao không để ta chết đi luôn cho rồi.

Diệp Vân bối rối. Thuốc này nàng cũng mới được biết đến, chỉ biết nó làm thất thoát nội công, chứ không ngờ rằng nó có thể làm cho người ta ngay cả chân tay cũng không thể cử động. Để chàng đau khổ như thế này quả thật không đành lòng. Hay là cho chàng một chút thuốc giải? Chỉ một chút thôi. Đủ để chàng có được thể trạng của một người bình thường. Như vậy chàng cũng không thể trốn ra ngoài được, cũng không ảnh hưởng gì đến đại cuộc. Hơn nữa chàng thấy mình vì chàng mà đi xin thuốc giải, sẽ càng cảm kích mình hơn.

Diệp Vân tha thiết nhìn chàng:

- Ta sẽ đến chỗ phụ thân của chàng, cầu xin cho chàng một chút thuốc giải, để chàng có thể hồi phục phần nào. Chàng yên tâm.

Lâm Phong nắm lấy tay nàng, ánh mắt tỏ ra vô cùng cảm kích:

- Vẫn là nàng thương ta nhất.

Diệp Vân cười e thẹn rời khỏi phòng. Lâm Phong ngay lập tức ngồi dậy, đi đến bên bàn uống nước, xúc miệng mấy hồi vẫn cảm thấy tởm lợm. Thực ra ban đầu chàng bị ngã xuống giường là vì bất dục quá nhanh sau bao lâu nằm bất động. Còn lần sau là vì cố vận nội công nên không còn hơi sức, mới nằm dưới sàn nghĩ ngợi thì cô ta đã đẩy cửa bước vào. Sau mấy hồi nghỉ ngơi chàng cũng lấy lại phần nào sức khỏe, nhưng lại giả vờ tay chân vô dụng để tranh thủ sự thương cảm của cô ta. Dù cô ta có thâm sâu khó lường đến đâu thì cuối cùng vẫn chỉ là nữ nhi mềm yếu trước tình yêu thôi.

Một lát sau Diệp Vân đã trở lại với thuốc giải. Cô hòa vào nước cho Lâm Phong uống. Thuốc trôi qua cổ ít lâu, chân khí đâu đó đã tràn về, tuy rằng rất ít. Hừm, cô ta cũng không đại đột giải hết độc được ỉn. Đành kéo dài màn kịch vậy. Lâm Phong âm thầm vận công ém chân khí vừa có được, không để Diệp Vân phát hiện ra mình lại có nội công. Sau đó dành cho nàng cái nhìn xúc động, còn tặng nàng thêm một nụ hôn phớt trên má. Diệp Vân tan chảy trong hạnh phúc.

Mấy ngày này Diệp Vân sống trên thiên đường. Từ lúc Lâm Phong tỉnh lại thì hết sức yêu chiều nàng. Chàng vẫn bị giam lỏng trong phòng nhưng không hề kêu ca gì. Nàng mang cơm đến cho chàng, chàng dứt cơm cho nàng ăn. Thỉnh thoảng nàng cùng chàng ra khỏi phòng đi dạo, thưởng hoa ngắm trăng. Nàng còn cùng chàng song tấu tiêu cầm hết sức ăn ý. Bên cạnh chàng ngoài nàng ra thì nàng chỉ cho Bình Nam - một tên tay sai trong phủ của chàng ở bên cạnh hầu hạ chàng, để cho chàng đỡ buồn. Khi Diệp Vân về phòng nghỉ ngơi thì Bình Nam ở bên hầu hạ Lâm Phong. Nói là hầu hạ nhưng thực ra là theo dõi chàng. Trước giờ nàng vẫn thắc mắc không hiểu sao chàng lại có thể dùng một tên hầu cận vô dụng đến thế. Hắn động vào cái gì là hự cái ấy, lại còn nhát gan, cứ gặp chuyện là trốn sau lưng Lâm Phong. Đã thế nói chuyện lại hay lấp ba lấp bắp. Mấy lần làm rơi đồ đạc bị nàng dọa cho thì sợ muốn tè cả ra quần. Làm trang nam nhi như hắn khiến nữ nhi như nàng còn phải xấu hổ thay. Nhưng chính vì thế nàng mới yên tâm để hắn ở bên cạnh hầu hạ Lâm Phong. Nàng chỉ cần dọa sẽ cắt chân hắn thôi là nàng cười hắn không dám khóc, nàng hắng giọng hắn chẳng dám ho. Nàng đã bắt hắn phải báo cho nàng nhất cử nhất động của Lâm Phong. Và kì thực, một ngày Lâm Phong thở dài bao nhiêu cái, gấp bao nhiêu lần hắn cũng báo. Trước giờ Diệp Vân luôn thấy ngứa mắt với tên hầu cận này, nhưng giờ hóa ra hắn lại vô cùng hữu dụng. Đúng là rác rưởi cũng có chỗ tốt của rác rưởi - Nàng cười thầm khi thấy Bình Nam lóng ngóng suýt làm đổ tách trà trên tay.

Mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ, trừ có việc hình như thuốc giải không được tác dụng cho lắm. Bởi lâu lâu chàng lại bị mất sức, đột ngột ngất đi. Mỗi lúc như vậy nàng lại phải cho chàng một chút thuốc giải. Nhưng chu kì tiêu tán sức lực của chàng ngày một nhanh hơn, nên nàng phải cho liều lượng thuốc giải lần sau cao hơn lần trước. Nàng bắt đầu hoang mang, thuốc này vị tiền bối của môn phái mới chế tạo lần đầu, chưa từng có ai thử qua, chẳng nhẽ nó không công hiệu như đã dự tính? Vị tiền bối đó rất tài giỏi, chỉ là hay nghĩ ra những thứ cổ quái. Trước đây cũng có lần chế ra loại độc được làm người trúng độc ngứa ngáy không chịu nổi, thuốc giải lão chế ra tuy là giúp người ta hết ngứa nhưng lại đi kèm với tác dụng phụ là da bong thành vảy, trông vô cùng ghê rợn. Nếu lần này mà xảy ra bất chắc gì...Hôm nay đã được mười ngày kể từ

khi chàng tỉnh lại, chàng lại tiếp tục bị hôn mê sâu. Tính ra số thuốc mà nàng đã cho chàng uống, gộp lại cũng đủ để giải hết độc tố, thế mà tình trạng của chàng chẳng có gì tiến triển. Bình Nam ở bên cạnh khóc lóc thút thít:

- Chủ nhân, chủ nhân mà có mệnh hệ gì thì ta sống sao được đây.

Ai da, lúc đầu sôi lửa bỏng này mà còn gặp phải cái tên mền nhũn như bún thế này, thật khiến Diệp Vân nàng tức chết. Lần này chàng hôn mê lâu hơn mọi lần khác, lay thế nào cũng không tỉnh, mồ hôi vã ra đầm đìa, sắc mặt nhợt nhạt. đành phải đi mời thái y thôi. Nàng quay ra gắt Bình Nam:

- Còn đứng đó khóc lóc? Mau đi gọi thái y đến đây.

Bình Nam sợ hãi im bất tiếng khóc, nhưng nước mắt nước mũi vẫn cứ giàn giụa. Hắn lấy tay gạt đi hàng lệ lã chã trên mặt, hấp tấp quay đi:

- Vâng, tiểu thư. Tiểu nhân đi ngay. Mời thái y...mời vị thái y nào đây. Vị nào cao tay chữa được bệnh cho công tử đây...Trước giờ công tử chưa từng bị thế này...

Một lát sau, thái y đã đến. Vị thái y xem xét bệnh tình của Lâm Phong, cánh tay bắt mạch run run, mồ hôi vã ra như tắm. Diệp Vân ở bên cạnh nóng ruột vô cùng, liên tục hỏi:

- Thế nào? Huynh ấy làm sao vậy?

- Công tử bị trúng độc.

Diệp Vân gất gỏng. Đương nhiên nàng biết chàng trúng độc, chỉ là không hiểu tại sao đã cho thuốc giải rồi nhưng vẫn không thể giải độc cho chàng được. Nàng đem điều này nói với lão thái y. Thái y nghe xong mặt thất kinh:

- Cô nương. Cô nương làm như vậy vô tình khiến công tử nguy hiểm đến tính mạng rồi. Những loại độc được làm thất thoát công lực luôn luôn chứa những thành phần như sâm di hoàn, mạnh phác lăng, phủ lục tử, bối xuyên y, hàn dạ ẩm, xyz@%*....

Viên thái y tuôn ra một tràng như súng liên thanh khiến nàng bị trúng đạn, say sẩm mặt mày. Diệp Vân nàng không giải độc được. Mấy cái tên vị thuốc nghe thật khiến người ta đau đầu nhức óc. Lão thái y nói xong một thôi một hồi dừng lại thở hồng hộc. Diệp Vân nghe xong cũng mệt không kém:

- Vậy...vậy có chừng đó thành phần thì sao? Ảnh hưởng gì?

- Thế này, những loại đó là thiên hạ kì độc. Người ta bảo là dĩ độc trị độc. Bởi vậy những thành phần để chế thuốc giải cũng phải là những loại cực độc. Khi chúng kết hợp với nhau theo một liều lượng phù hợp thì sẽ có tác dụng giải độc. Ngược lại khi không đủ liều lượng, chúng sẽ chỉ phát huy độc tính mà thôi. Tiểu thư cho công tử uống số lượng ít thuốc giải như vậy nhiều lần, vô tình khiến công tử bị ngấm độc một cách dần dần. Bây giờ mới nguy kịch như vậy.

Thái y vừa nói xong, Lâm Phong đột nhiên ho một tràng cực kì dữ dội. Trận ho ác liệt kéo chàng ra khỏi cơn mê man. Chàng nhìn nàng như muốn nói điều gì, nhưng lại không đủ sức, chỉ còn lại những tiếng lấp lắp :

- Diệp....Diệp....ta....mệt...

Diệp Vân hốt hoảng tột độ. Mình vô tình hại chết chàng mất rồi.

- Phải có cách cứu vãn tình hình chứ?

Diệp Vân lay lay tay lão thái y mạnh đến nỗi lão cảm thấy xương cốt mình cũng đang rụng rời theo.

- Tiểu thư, tiểu thư à, ta nghĩ ra cách này, nhưng không biết có công hiệu không...

- Còn không mau nói xem...

- Cho công tử uống lượng thuốc giải nhiều gấp hai lần bình thường cùng một lúc, may ra...

- Được, được, ông thử ngay đi. Còn chờ gì mà chưa cho chàng uống hả?

- Nhưng...khoan đã tiểu thư...đừng lay tay tiểu nhân nữa...tiểu thư đã mang thuốc giải đến đâu cơ chứ...

À! Diệp Vân mới vỡ lẽ ra. Nàng vội vàng lao ra khỏi cửa như một mũi tên. Lão thái y hít vào một hơi dài, còn chưa kịp thở ra nàng đã quay lại, trên tay cầm theo một gói bọc kín. Khi đưa cho lão, tay nàng còn đang run rẩy. Lão thái y nhận thuốc giải, sau đó nói với Diệp Vân :

- Được rồi, tiểu thư. Bây giờ lão sẽ cho công tử uống thuốc, đồng thời châm cứu khai thông một số huyết đạo đã bị phong tỏa do độc dược. Có điều muốn châm cứu được...

Lão thái y cúi đầu thật thấp, đôi mắt thỉnh thoảng liếc sang Diệp Vân dò xét, chỉ sợ mình nói sai điều gì là cô nàng sẵn sàng cho cái đầu của ông đi du lịch.

Diệp Vân nóng ruột quá sức chịu đựng, túm lấy cổ áo lão :

- Còn gì nữa? Lão còn cần gì nữa hả? Còn không mau chữa cho chàng? Nếu chàng có mệnh hệ nào thì lão sẽ là người đầu tiên phải đi theo chàng đấy.

- Còn...tiểu thư...tiểu nhân cần một bộ ngân châm bằng bạc pha hàn lam thạch. Chỉ có ngân châm tính hàn đó mới có tác dụng giải phóng khí nóng ra khỏi người công tử. Nhưng tiểu nhân lại không có bộ ngân châm đó...

- Vậy phải làm sao? Làm sao kiếm ra nó bây giờ...

Bình Nam ở bên cạnh giờ mới thỏ thẻ trong tiếng nắc nhen :

- Tiểu thư. Tể tướng lão gia có một bộ...

- Vậy sao người còn chưa đi lấy về???

- Nhưng...đó là báu vật hiếm có, tiểu nhân đi lấy chỉ sợ lão gia sẽ không tin tưởng giao cho...

Cũng đúng. Bình Nam này lông ngóng như vậy, họa có diên mới giao bảo vật vào tay hắn. Diệp Vân lại quay gót đi rất nhanh, khi lời nói nàng phát ra thì nàng đã bước qua bậc cửa :

- Ta sẽ đi lấy.

Diệp Vân vừa đi khuất, Bình Nam nhanh nhẹn ra khép cửa phòng lại. Lão thái y run rẩy ngồi phịch xuống giường bên cạnh Lâm Phong, quạt phành phạch vì mồ hôi lão đang đầm đìa chảy. Lâm Phong cũng bật dậy, giành chiếc quạt từ tay lão thái y, gấp gáp quạt không kém lão. Xem chừng chàng cũng nóng lắm. Bình Nam vội vàng lấy cốc nước đưa cho Lâm Phong. Chàng tu liền một hơi cạn sạch. Bình Nam lại đứng bên cạnh chàng, vừa cầm thêm chiếc quạt nữa ra sức thổi bay mồ hôi dính trên khuôn mặt anh tuấn của Lâm Phong, vừa cười :

- Công tử, công tử diễn xuất như thần. Nô tài còn tưởng công tử sắp qui tiên đến nơi.

Lâm Phong uống thêm một cốc nước nữa, rồi mới hỏn hển nói :

- Chứ lại không à? Cái món thập nhị tân khổ hoàn của người làm ruột gan ta muốn lộn tùng phèo cả lên, da miệng cũng sắp tróc ra vì quá sức cay nóng đây này.

Bình Nam cười hì hì :

- Hi hi, đây là tuyệt chiêu của mẹ nô tài, lấy mười hai thứ ớt cay nhất xay thành bột, trộn lẫn vào nhau. Ăn thứ bột đó vào đảm bảo mồ hôi toát ra nhiều đến mức không cần cần nước để tắm nữa đó.

Lâm Phong liếc Bình Nam một cái rần đe. Kì thực lúc này chàng ho dữ dội là vì bị sặc bột ớt. Bình Nam biết chàng xấu hổ nên im lặng liền, chỉ bầm bụng cười thâm. Chàng quay qua lão thái y:

- Nói về diễn kịch thì lão đây mới thật tài tình. Không cần bột ớt mà cũng có thể toát mồ hôi nhiều như vậy.

Không nhắc đến lão thì thôi, nhắc đến một cái lão liền gắt gỏng:

- Nào có tài cán gì. Con bé đó quả thật ghê gớm đánh đá. Lúc này nó như muốn vặn cổ ta ra chấm muối tiêu ấy chứ. Là ta sợ thật sự đó.

Lâm Phong cùng Bình Nam nhìn nhau rồi phá ra cười. Ông lão thấy thế giận dữ :

- Công tử. Lão hết lòng vì công tử mà công tử lại cười lão già này. Lần sau ta sẽ không làm việc tốt cho công tử nữa.

Bình Nam nhìn cái liếc mắt của Lâm Phong, hiểu ý, rút từ trong người ra một tệp ngân phiếu :

- Đây, lão đầu. Việc tốt lão có làm không công bao giờ. Chuyện hôm nay cảm ơn lão rất nhiều. Chúng ta còn làm ăn lâu dài mà.

Lão mắt sáng lên, nhanh tay lấy tệp ngân phiếu trên tay Bình Nam, đút vào túi. Có tiền, mồm mép trở nên ngọt ngào hẳn :

- Là công tử hào phóng. Vì công tử lão đây chẳng tiếc cái mạng già của mình. Lần sau công tử có việc gì, chỉ cần sai bảo một câu, lão sẽ dốc sức khuyến mãi.

Lão thái y này kì thực là một tên lang băm ngoài phố mà Lâm Phong quen được trong những ngày hành tẩu giang hồ. Y thuật lão kém cỏi nhưng lừa đảo lại là bậc thầy. Nhờ cái mồm dẻo quẹo và tài năng diễn xuất, thiên hạ không ít người tưởng hắn là thần y. Như lúc này cũng vậy, tên những vị thuốc cũng như cái tính nhiệt hân của thuốc độc là hắn xem tuồng nhiều rồi học lỏm nói theo. Những người không biết gì về y thuật thì cứ nghe lão tung hỏa mù là hoa mắt chóng mặt, chỉ biết nhất nhất nghe theo lời lão. Biết Diệp Vân không giỏi y thuật nên Lâm Phong mới dám sử dụng lão để lừa nàg.

Diệp Vân rất cảnh giác, không dám để những tên hầu thân cận tinh nhanh khác của chàng ở bên cạnh vì sợ chúng sẽ giúp chàng bỏ trốn. Nàng đã chọn Bình Nam, một tên lóng ngóng nhất, nhất chết nhất trong số hầu cận của chàng để hầu hạ chàng. Nhưng nàng không hề biết rằng chính Bình Nam mới là kẻ Lâm Phong tin cẩn nhất. Kì thực Bình Nam là người thông minh xuất chúng núp sau cái bộ dạng lóng ngóng vô dụng. Vì cái bộ dạng ấy, Bình Nam đã giúp Lâm Phong thu thập vô số thông tin cơ mật mà không bị kẻ khác nghi ngờ. Đang lúc Lâm Phong lúng túng chưa biết làm sao thì Diệp Vân lại đưa Bình Nam xuất hiện. Bình Nam đã giúp Lâm Phong điều tra được gần đây có rất nhiều lính canh ở phía ngục thất bí mật trong phủ. Từ đó Lâm Phong khẳng định Gia Huy, Bằng Tâm hai người nhiều khả năng bị giam tại đó. Chàng bèn nghĩ ra cách giả vờ trúng phản độc này để lấy thuốc giải cho hai người họ. Bình Nam đã ra ngoài liên lạc với lão thái y lừa đảo này diễn màn kịch vừa rồi. Phủ tế tướng thường chứa chấp kì nhân dị sĩ giang hồ, nên Diệp Vân mới không mấy may để ý đến lão thái y lạ mặt này.

Diệp Vân trở lại, mang theo ngân trâm. Lão thái y bảo nàng cùng Bình Nam ra ngoài để lão châm cứu. Sau một hồi, lão mở cửa ra, lau mồ hôi trên trán, ra chiều rất hao tâm tổn sức. Lâm Phong chàng đã hạ nhiệt, đang say ngủ. Lão bảo không ai được đến gần chàng, vì có nhiệt khí của người khác ở trong phòng cũng làm ảnh hưởng đến quá trình hấp thu trở lại chân khí đã thất thoát của chàng. (Cái lý lẽ này cũng xuyên tạc tuồng mà ra ^^). Mặc dù rất muốn ở bên chàng nhưng Diệp Vân cũng đành ngậm ngùi đi về phòng. Dù sao chạy đi chạy lại cả ngày, nàng cũng cảm thấy mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút.

Công lực đã hồi phục, tối đến Lâm Phong đem theo thuốc giải vừa lừa được, dễ dàng thoát ra ngoài gặp Bình Nam. Bình Nam đưa cho chàng một tấm áo choàng. Chàng trùm kín đầu, cùng Bình Nam đi về phía ngục thất.

* * *

Tể tướng hết sức tin tưởng Diệp Vân nên giao Lâm Phong cho nàng chăm sóc. Ông cũng không muốn gặp Lâm Phong lúc này, bởi biết chắc chắn chàng sẽ oán hận ông vì đã cho người hạ độc thủ. Hơn nữa ông còn bận tiến hành kế hoạch thứ hai. Vốn định đợi đến khi thời cơ chín muồi sẽ tiến hành tạo phản, xâm nhập hoàng cung, ép hoàng đế nhường ngôi. Thế nhưng nay hoàng tử Gia Huy đã bị bắt, hoàng thượng không nhận được tin tức từ chàng chắc chắn sẽ có sự đề phòng. Bởi vậy không thể tiến hành kế hoạch ban đầu. Nhưng ông cũng đã có kế hoạch dự trù sẵn. Ông cho người đưa tin đến Hắc Lâm tộc- một bộ tộc bất mãn với triều đình Thiên quốc từ lâu. Bộ tộc này thường xuyên gây chiến ở vùng biên giới, trở thành một vấn đề khiến triều đình Thiên quốc đau đầu. Nhưng mấy năm gần đây, chẳng hiểu sao họ án binh bất động. Từ quốc lại muốn kết mối lương duyên với Thiên quốc. Thiên hạ kể như tạm thái bình, triều đình Thiên quốc tạm thở phào. Nhưng thực ra Hắc Lâm tộc im hơi lặng tiếng như vậy là do họ đã ngầm ngầm câu kết với tể tướng Thiên quốc. Tể tướng cung cấp cho họ tiền bạc để xây dựng lực lượng, chờ ngày nhất loạt khởi sự.

Nay mọi việc không như dự tính, đành để họ khuấy đảo biên cương một phen. Nhận được mật lệnh của tể tướng, Hắc Lâm tộc nhanh chóng làm loạn vùng biên giới. Bọn chúng hết sức dã man, đi đến đâu là cướp bóc, chém giết đến đó. Mấy ngày nay triều đình đang sôi sục vì tin tức từ biên cương gửi về. Chính lúc này là lúc tể tướng ngài cần phải ra tay rồi. Lão nhanh chóng thu xếp vào Hoàng cung để bàn bạc việc đại sự.

15. Chương 15 : Nụ Hôn Và Những Giọt Nước Mắt.

Ăn gió nằm sương đã nhiều phen, nếm khổ sở không ít, nhưng cái cảm giác ngồi trong ngục tối thì đây là lần đầu Băng Tâm phải trải qua. Băng Tâm và Gia Huy bị nhốt chung trong một phòng giam ẩm ướt. Ở trong này không có khái niệm về thời gian. Chỉ duy nhất có một thứ bao trùm họ là màn đêm đen tối lặng lẽ đến rợn người. Hai người họ co cụm lại một góc phòng giam. Gia Huy toàn thân đầy thương tích, chìm đắm trong cơn mê man, thỉnh thoảng lại ú ớ nói mơ vài câu. Đôi môi chàng tím tái đang run lên cầm cập. Băng Tâm hốt hoảng kéo sát chàng dựa vào mình. Nàng muốn dùng hơi ấm của mình để sưởi ấm cho chàng. Nhưng nàng làm gì còn hơi ấm nữa, chỉ là một khối băng lạnh lẽo giống như cái nhà ngục đang giam giữ họ này. Nàng vòng tay qua đầu chàng để đầu chàng tựa vào vai mình, còn đầu mình áp lên đầu chàng. Hơi thở yếu ớt của chàng phả lên cánh tay của nàng làm tim nàng buốt nhói. Nếu không vì bảo vệ nàng thì chàng đã không lâm vào cảnh sống dở chết dở như thế này. Những giọt nước đọng trên trần nhà ngục nhỏ từng giọt một xuống sàn nghe như tiếng thời gian trôi, kéo nàng trở lại mười ngày trước, khi họ vừa tỉnh lại.

Ảm ảnh đầu tiên khi Băng Tâm vừa tỉnh lại là những cặp mắt sáng quắc kì dị nhìn nàng chòng chọc, những hơi thở hôi hám bao vây lấy nàng từ mọi phía. Lần mở mắt cuối cùng trước đó, nàng vẫn còn đang cười đùa trong tử lâu. Thế mà cơn buồn ngủ kì lạ kéo đến, khi thức dậy lại là không gian tối tăm ảm thấp. Ánh lửa xa xa hắt vào làm hiện lên những khuôn mặt mờ mờ ảo ảo của mấy gã đàn ông lạ mặt. Lúc đầu khi thấy một tên râu ria xồm xoàm áp sát mình, nàng theo thói quen tung một chưởng vào hắn. Lạ thay, sức lực của nàng tiêu tán đâu cả. Chưởng lực tung ra yếu đến nỗi không đánh chết nổi một con muỗi. Chuyện gì đã xảy ra với sức mạnh của mình rồi? Nàng hoang mang, tung thêm một chưởng nữa vào hắn, vẫn không khá hơn đòn trước chút nào. Hắn ta thấy thể cười khoái trá, tóm lấy bàn tay của nàng, quệt quệt bộ râu lởm chồm của hắn vào làn da trắng nõn. Nàng dùng hết sức giật tay mình ra khỏi tay hắn, theo bản năng cố lùi lại đằng sau. Nhưng càng lùi bọn họ càng bám theo nàng, chầm chậm từng bước một, như con thú dữ vờn mồi. Nhìn ánh mắt hoang mang sợ sệt của nàng, bọn chúng ném cho nhau những cái cười khà ó. Nàng hốt hoảng nhìn ra xung quanh, chỉ thấy bốn bức tường lạnh lẽo. Ở trên tường có một cánh cửa im ỉm đóng. Chỉ có một lỗ nhỏ thông với không gian bên ngoài, từ đó ánh lửa hắt vào phòng, leo lét. Mình bị giam giữ rồi, hơn nữa là bị giam chung với một bọn người đáng ghê tởm. Ánh mắt chúng nói cho nàng biết chúng muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Cảm giác ngự trị toàn bộ con người nàng lúc này là sợ hãi đến ngạt thở. Tường đã ở ngay sau lưng, nàng chẳng còn đường lùi nữa. Bọn chúng vây xung quanh nàng. Tên râu ria lởm chồm đó vươn đôi tay nhớp nháp của hắn ra, mơn trớn khuôn mặt nàng :

- Tại sao chốn lao tù này lại có đại mã nhân như nàng? Ha ha, quả là ông trời hậu đãi ta rồi.

Mấy tên bên cạnh nghe thấy thế lao nhao cả lên:

- Đại ca, con bé đẹp quá. Đại ca dùng xong nhớ để cho bọn em hưởng sái nghe.

- Có phúc cùng hưởng chứ đại ca.

- Nhìn đôi môi của nó kia, chỉ muốn cắn cho nát ra...

Nàng cố sức né bàn tay đang chạm vào mặt nàng kia, rồi hét vào mặt chúng:

- Tránh xa ta ra. Nếu không các người sẽ biết tay ta đó.

Chúng lại nhìn nhau rồi phá ra cười. Nếu chỉ vì lời dọa nạt của nàng mà chúng chịu để yên cho nàng thì đúng là trời sẽ sụp xuống luôn. Tên có vẻ là đại ca đó suy tấ cả im lặng, rồi buông lời mỉa mai nàng:

- Trời, bé cưng. Nàng làm các đại gia đây sợ quá đó. Tiếng hét quả là có uy lực nha. Chắc tiếng rên rỉ của cô em nghe cũng đã tai lắm hả.

Bọn lâu lâu bên cạnh cười hưởng ứng. Hắn ngồi xuống thật sát bên nàng, tay hắn như gọng kìm bóp cầm nàng, đau điếng:

- Nào, thét nữa đi. Xem cô em làm gì được nào. Càng thét to càng mang tính kích thích đó, phải không các huynh đệ.

Lại một tràng cười khà ồ. Máu trong người nàng rủ nhau trốn đi đâu mà mặt nàng giờ đã trở nên xanh lét. Cảm giác này lần đầu tiên nàng từng trải qua. Đó là nỗi sợ hãi của chú thỏ con khi bị một bầy sói dồn đến chân tường. Những con sói đó đang nhìn chú thỏ với cặp mắt hau háu và cái mồm nhiều đầy nước miếng. Bất lực - hai chữ này chính là tất cả những gì nàng có thể làm lúc này. Công lực thất thoát cộng với nỗi sợ hãi khiến cho tiếng hét của nàng chỉ còn lại là những tiếng thì thào :

- Tránh xa ta ra...tránh ra...lũ khốn kiếp.

Tên đại ca dường như rất hài lòng với phản ứng yếu ớt của nàng. Hắn phun vào mặt nàng một hơi thở hôi hám, cái lưỡi khê chạm vào mặt nàng để thưởng thức da thịt nàng thơm tho:

- Có trách thì trách sao nàng lại đẹp đến thế? Đã đẹp vậy sao lại vào chốn này? Làm đại gia đây cảm lòng không nổi. Người đẹp, im lặng đi để ta đưa nàng đi tận hưởng lạc thú trần gian hả.

Hai bàn tay hắn như hai khối thép, giữ chặt lấy đôi tay nhỏ bé của nàng, khiến nàng không thể nào dấy dựa. Rồi những cái hôn nhấp nhúa như mưa đổ lên cổ, lên mặt nàng. Lúc này nàng thật sự muốn khóc, chỉ là hoảng loạn đến độ nước mắt cũng chẳng chịu rơi ra. Rồi hắn dùng một tay túm chặt cả hai cổ tay nàng, tay kia lần theo mép xiêm y của nàng, giật mạnh. Một phần áo rách ra, để lộ cả bầu vú mịn màng như lụa. Đôi mắt hắn ánh lên ham muốn quỷ dị. Hắn chồm tới bờ vai trần đó, liếm láp. Địa ngục! Địa ngục ở đâu? Lúc này nàng thật sự mong muốn đến địa ngục. Thà rằng nàng phải tắm trong vạc dầu sôi ở địa ngục còn hơn phải phơi mình ra để lãnh trọn những cái hôn kinh tởm của hắn. Tử Băng Tâm, mày cũng có lúc biết đến cái cảm giác kinh khủng này hay sao?

Bỗng từ đâu một thân ảnh xuất hiện, đẩy tên khốn kiếp đó ra khỏi người nàng. Thân thể người đó ôm chặt lấy nàng, che chắn cho nàng trước bọn người man rợ kia. Người đó không ai khác chính là Gia Huy. Thực ra Gia Huy cũng bị giam trong phòng này, nhưng vì lúc này vừa tỉnh lại đã hoảng loạn cực độ nên nàng không nhận thấy Gia Huy đang nằm một đống rũ rượi ở một góc phòng giam. Chàng tỉnh lại sau nàng vài phút. Chàng cũng bị tiêu tán hết công lực, thân thể rã rời. Thế nhưng đập vào mắt chàng ngay khi tỉnh lại là cảnh Băng Tâm đang bị một lũ đàn ông mọi rợ vây lấy. Sức mạnh không biết từ đâu đến khiến chàng đủ sức lao đến bên nàng, đẩy gã kia ra rồi ôm chặt lấy nàng. Công lực đã không có, chàng chỉ biết che chở cho nàng trong vòng tay của mình. Tên kia bất ngờ bị đẩy ra thì điên tiết lắm. Hắn tung một cước thẳng vào mặt chàng, khiến chàng thổ huyết, ngã vật ra sàn. Hắn gằn giọng :

- Tên khốn ở đâu ra. Muốn xí phần với ta hả? Không biết lượng sức mình?

Chàng đưa tay gạt đi ngụm máu vừa phun ra, nhìn hắn cười một cách khiêu khích:

- Tên to đầu như người lấy cái gì ra mà so sánh với bản công tử ta đây. Muốn động vào người con gái này hả? Đợi một trăm năm nữa đi.

Tên này yếu ớt mà còn già mồm như vậy! Hắn thuận chân đá cho chàng thêm mấy cái rất mạnh nữa. Chàng thấy xương mình hình như gãy vụn.

- Dựa vào tài cán của ngươi? Hãy xem lại mình đi - Hắn vẫn tiếp tục trút lên chàng cơn mưa đấm đá- Như một cộng bún thiu vậy. Ngươi đứng dậy còn không nổi mà đòi làm anh hùng cứu mỹ nhân? Đừng làm chúng ta buồn cười.

Thấy chàng bị đấm đá, Băng Tâm quên hết cả sợ sệt, dùng hết sức có thể lao về phía chàng, lấy thân mình ra che chắn cho chàng. Công tắc nước mắt đã mở, những giọt lệ tuôn ra như mưa. Nàng nghẹn ngào : Đừng đánh, đừng đánh nữa mà. Đánh nữa chàng chết mất. Thấy nàng lao ra, tên đó không đánh nữa, kéo nàng sang một bên rồi quay lại hất cầm bảo đảm người kia :

- Tên đó cho chúng bay xử lý.

Đám người kia chỉ chờ có thế, lao vào đánh đấm chàng không thương tiếc. Khắp người chàng máu chảy lênh láng. Còn tên kia là con thú say mồi, ngấu nghiến thưởng thức thứ da thịt của nàng. Cảm giác nhức nhối, đau đớn thay Gia Huy cuộn cuộn dâng lên trong tim Băng Tâm. Nàng giãy dụa, kêu gào. Mất đi công lực, nàng chỉ còn là nữ nhi yếu đuối trong tay của tên cầm thú. Sự giãy dụa của nàng là sự giãy dụa của một con cá khi nằm trên thớt, một sự cố gắng trong vô vọng. Gia Huy đau đớn đến độ muốn chết đi, nhưng dường như có thần tiên đầu dây ban cho chàng sức lực, đẩy bay một tên trong số bọn người đang túi bụi đánh chàng, rồi từ chỗ hấn thoát ra, đến bên nàng. Chàng giáng một cú đấm vào mặt tên đại ca kia, tuy không mạnh nhưng cũng đủ làm hấn hơi bất ngờ. Hấn điên tiết quay người ra. Chỉ chờ có thế, chàng kéo nàng ôm lại vào lòng mình, rồi từ đó kiên quyết không bỏ ra nữa. Chàng với nàng như thể hòa làm một, kéo mãi chàng cũng không buông tay ra khỏi nàng.

Bọn chúng điên cuồng đá túi bụi lên người chàng. Chàng mặc kệ. Ít ra nàng cũng an toàn trong vòng tay mình. Trong đầu chàng lúc này chỉ có duy nhất một ý nghĩ : bảo vệ nàng. Chàng chưa bao giờ khao khát thứ gì mạnh mẽ hơn thế. Mất Băng Tâm đã chẳng còn nhìn thấy gì, chỉ nhạt nhòa là nước. Nàng vòng tay ra sau lưng chàng, muốn phần nào đỡ lấy những cái đấm đá như mưa đổ lên thân mình đầy thương tích của chàng. Không gian bất chợt tĩnh lặng, thời gian cũng đã ngừng trôi. Thứ duy nhất Băng Tâm và Gia Huy còn nhận thức được lúc này là nhịp tim của người kia đang dồn dập đập bên cạnh trái tim mình, từng nhịp từng nhịp. Gia Huy tự dưng nhớ lại cảm giác trong giấc mơ tại Lệ Vũ Tự hôm ấy. Đúng, giống như Ngôn Phi kia không muốn rời xa Hải Du, chàng lúc này cũng không muốn rời tay khỏi Băng Tâm. Có thể ôm nàng trong vòng tay như vậy mà sang thế giới bên kia....Cứ thế chàng đi vào trong vô thức, bởi cơn đau đớn tột cùng của thân xác và sự mãn nguyện kì quặc của con tim.

Băng Tâm không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu như những tên cai ngục không xuất hiện kịp thời. Lúc ấy, khi chàng đã ngất đi trên tay nàng, cánh cửa phòng giam bật mở. Qua đôi mắt nhòa lệ, nàng thấy có một toán lính bước vào, kéo lũ man rợ đó ra khỏi cơn điên loạn , rồi lôi nàng cùng Gia Huy sang một phòng giam khác. Nàng nghe loáng thoáng thấy chúng bảo nhau đây là những con tin quan trọng, cần phải giam riêng một chỗ. Nhưng lúc này nàng chẳng quan tâm nữa. Dù chúng là ai, làm gì cũng mặc, ít nhất chúng cũng đã đưa hai người tránh xa khỏi lũ ghê tởm kia. Khi cánh cửa phòng giam khép lại, nàng lê lét về phía Gia Huy đang bất tỉnh nhân sự, cố nắm lấy bàn tay của chàng. Bàn tay chàng vẫn ấm. Chàng vẫn còn sống! Đó là ý nghĩ cuối cùng trước khi nàng ngất đi.

Không biết bao lâu thì nàng tỉnh lại, thấy Gia Huy vẫn nằm trước mặt mình, và tay nắm tay mình chẳng rời xa. Với tất cả sức lực, nàng kéo Gia Huy đến dựa vào tường, rồi nàng đến bên cạnh chàng, lấy bờ vai của mình cho chàng tựa. Chàng cũng đã mấy lần tỉnh lại, nhưng có lẽ vì thân thể quá đau đớn, hoặc vì bờ vai nàng quá êm ái, chàng lại thiếp đi. Cứ vậy mấy hôm liền, nàng gần như thức trắng đêm thời gian trôi. Bọn người nhốt họ vào đây chỉ thỉnh thoảng mới đến đưa cho họ chút đồ ăn để cầm hơi, giữ lại cho họ cái mạng sống. Việc đưa đồ ăn cũng chỉ thông qua một cái lỗ nhỏ đủ con mèo chui lọt. Ngoài ra bọn chúng bỏ mặc hai người trong đó. Cái cảm giác mơ mơ hồ hồ về tất cả này thật kinh khủng. Nàng cơ hồ thấy tử thần đang về lảng vảng đâu đây.

Gia Huy tựa đầu khe khẽ trên vai nàng, từ từ mở mắt. Thân người chàng hình như bị hàng vạn con kiến đốt cùng một lúc, buốt nhói kinh khủng. Băng Tâm giúp chàng tựa người vào tường. Chàng với thân thể đầy thương tích, chẳng khác nào một thiên thần bị bẻ gãy đôi cánh trắng, từ chỗ đôi cánh gãy, máu loang lổ nhuộm đỏ thân mình. Mỉm cười mà bị thương. Thấy nàng cứ nhìn mình một cách thần thờ, chàng cũng im lặng. Một lúc lâu sau nàng mới lên tiếng:

- Tại sao lại làm như vậy?

Chàng cất lời khó nhọc trong hơi thở nặng nề, nhưng thứ đang nở trên môi chàng không thể nhằm lẫn, là một nụ cười:

- Làm gì cơ?... Trong lúc ta ngủ đã làm gì nàng hay sao? Chẳng lẽ... thẩm mỹ của ta đã kém đến như vậy?

Chàng còn chọc cười nàng, vào cái lúc này. Bất giác đôi mắt nàng lại ngấn lệ. Trong mười ngày này lượng nước mắt nàng chảy ra có lẽ nhiều hơn cả hai mươi năm qua của nàng cộng lại. Nàng vô ý đưa tay ra nắm chàng một cái :

- Chàng nghĩ với cái thân tàn này chàng có thể làm gì được ta sao?

Chàng nhăn nhó trước cú đâm yếu ớt của nàng. Nàng thấy vậy vội vàng xoa xoa chỗ mình vừa chạm vào, trong đầu thầm chửi rủa sự ngu ngốc của mình. Chàng đã đau như vậy mà mình còn làm gì vậy chứ? Nhưng ý nghĩ là chuyện của ý nghĩ, còn cái mồm lại nói chuyện của cái mồm:

- Đây, chàng xem, một cú chạm nhẹ như vậy chàng còn không chịu nổi, vì có gì lại lấy thân mình ra chịu đòn để bảo vệ ta?

Quả thật nàng nghĩ không ra. Trước khi vào chốn này, hai người vẫn còn đang giận nhau.

Chẳng phải chàng ghét người vợ đã hứa hôn này hay sao? Tại sao lại bảo vệ ta? Và...tại sao lại bất chấp cả tính mạng mình như vậy?

- Tại sao chàng ngu ngốc như vậy? Tại sao? Tại sao?

Nếu không phải vì ta, một hoàng tử kiêu hãnh như chàng sao có thể bị hành hạ đến nông nỗi này? Nàng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của chàng nữa, khẽ cúi mặt xuống. Vai nàng phụt chốc đã run rẩy theo những tiếng nấc nghẹn ngào mà nàng cố gắng kìm nén nhưng không được.

Một Bể Tâm yếu mềm như vậy lần đầu tiên Gia Huy được thấy qua. Trong mắt chàng, nàng là một tiểu yêu tinh vô cùng xinh đẹp, vô cùng đáng yêu và rất tinh quái. Trong mọi hoàn cảnh, nàng luôn vui vẻ lạc quan, bởi vậy chàng mới cố nén đau mà trêu chọc nàng, không ngờ lại làm nàng tổn thương. Gia Huy đối với tình cảm thật sự lại rất vụng, chỉ biết tiếp tục trêu chọc thay cho lời vỗ về :

- Ha ha, Nàng yên tâm. Nàng còn nợ ta một thứ. Nếu nàng chưa trả nợ, ta làm sao can tâm nhắm mắt chứ.

Bể Tâm gạt lệ, ngược nhìn Gia Huy một cách khó hiểu :

- Ta nợ của chàng thứ gì?

Chàng nháy mắt tinh quái:

- Một ngàn lượng vàng ta đã trả cho nàng rồi, nàng còn nợ ta một nọ hôn. Nàng định quýt nợ sao? Ha ha, nếu ta không bảo vệ nàng, nhờ may nàng có làm sao, chẳng phải ta bị lỗ nặng rồi hay sao. Làm ăn thua thiệt như vậy, có chết ta cũng không chịu.

Nàng ngẩn người ra. Chỉ vì một nọ hôn thôi? Vì một nọ hôn mà chàng bất chấp cả tính mạng của mình ? Tên này quả thật đáng ghét. Có phải hẳn muốn nhấn chìm nàng trong những món nợ với hắn, để nàng day dứt không yên hay không? Trước là nọ hôn đáng giá một ngàn lượng kia, sau là khiến nàng mắc nợ ân tình. Nàng trước giờ sống trên đời sợ nhất là mắc nợ ai điều gì, giờ lại nợ chàng nhiều như vậy, nàng biết làm sao đây?

Nàng bặm môi có vẻ cam chịu, trong mắt chàng là một hình ảnh dễ thương nhất trên đời. Chàng khẽ nhếch mép lên chuẩn bị tạo thành một nụ cười hài lòng. Sau tất cả, nàng lại có thể trước mặt chàng để cho chàng trêu chọc vậy, quả là một điều may mắn. Nụ cười chưa hình thành hết đột nhiên bị chặn lại bởi một nọ hôn. Đôi môi nàng vô cùng lạnh lẽo đặt lên môi chàng đang tím tái. Rất nhanh chóng hai người cảm nhận được sự ngọt ngào và buốt giá đến tê dại khi môi chạm môi. Những giọt lệ lăn dài trên má nàng, chảy xuống môi chàng, mặn chát. Máu bên khóe môi chàng chưa khô hẳn, lưỡi nàng chạm vào đó, thấy có vị tanh nồng. Nọ hôn trong ngực tối đáng giá một ngàn lượng vàng có hòa lẫn máu và nước mắt, ai được thử qua một lần, chắc chắn sẽ bị ám ảnh suốt cả cuộc đời.

Nọ hôn phớt qua rất nhanh, nàng quay mặt đi, chàng ngỡ ngàng. Hai lần nàng chủ động hôn chàng, lần nào cũng làm chàng bất động như thế. Tiếng nàng nói bên tai mà nghe lại rất mơ hồ:

- Ta đã trả cho chàng rồi. Như vậy chàng không cần vì muốn tính toán nợ với ta mà bất chấp cả tính mạng nữa nhé.

Nàng không muốn phải nhìn thấy ác mộng ấy thêm một lần nào nữa. Một nọ hôn nàng có thể trả cho chàng, nhưng tính mạng của chàng, tấm chân tình của chàng, nàng có thể trả hay không?

Mặt chàng bắt chợt u ám. Nàng không muốn chàng phải vì mình mà hi sinh, nhưng chàng lại không hiểu cho điều ấy. Chàng nghĩ rằng nàng muốn cắt đứt mọi mối ràng buộc với mình. Đúng, cô ấy chẳng phải

đang có ý định từ hôn hay sao? Ha ha, nực cười ày quá Gia Huy, ngay cả một nụ hôn nàng cũng không muốn nợ mày. Mày còn mong chờ điều gì?

Chợt nhớ ra, chàng cho tay vào trong ngực áo, nơi chàng vẫn cất tấm thẻ bài mà ông lão ở Lệ Vũ Tự cho. Từ hôm ấy chàng vẫn chưa có dịp đưa cho nàng. Chàng lấy nó ra xem, nhưng do mấy ngày trước chàng bị đâm đá túi bụi, thân mình chẳng còn chỗ nào không thương tích nữa là, tấm thẻ bài cất trong ngực áo làm sao còn lành lặn? Nó bị vỡ làm hai mảnh. Chàng nhìn chăm chú vào tấm thẻ một hồi, rồi khước môi nhếch lên nụ cười chua chát. Đến ông trời cũng không muốn ta trao nó cho nàng, ta còn có thể làm gì khác? Khóe mắt chàng cảm thấy cay cay.

Bằng Tâm cũng chú ý đến tấm gỗ bị vỡ trên tay chàng, thấy biểu hiện trên khuôn mặt chàng thay đổi liên tục, tò mò hỏi :

- Cái gì vậy?

Tấm gỗ đã vỡ sao có thể liền lại được. Thứ đã không còn nguyên vẹn, chi bằng vứt đi. Chàng nắm chặt tay lại, đem tấm gỗ thả xuống sàn nhà đằng sau lưng mình.

- Không có gì. Chỉ là một tấm gỗ bỏ đi.

Thấy chàng đã không muốn nói, nàng cũng không gắng hỏi thêm. Cả hai lại ngồi bên nhau trong im lặng, đếm những giọt nước nhỏ trong căn phòng ẩm ướt. Ở bên cạnh nhau nhưng dường như giữa hai người có một khoảng cách rất xa.

Cứ mãi chìm đắm trong đau khổ tuyệt vọng không thể giúp hai người thoát ra khỏi tình cảnh này. Bằng Tâm mãi mê động não về tất cả những sự việc đã qua. Ai nhốt họ vào đây? Nhốt vào vì mục đích gì? Hình như Gia Huy cũng đang suy nghĩ về điều này. Chàng lên tiếng phá tan sự im lặng :

- Trong bánh của Thu Hương có thuốc độc. Chắc chắn đã có ai ép cô ấy làm vậy. Người đó là ai?

Bằng Tâm cũng bần thần. Hình như trong lúc sắp ngất đi nàng đã phát hiện ra điều gì đó. Để xem nào, một toán lính bước vào...con tin quan trọng...Nàng đem điều này ra nói với Gia Huy.

Gia Huy suy nghĩ một lát rồi nói :

- Chắc chắn trong triều đình có kẻ mưu phản. Chúng muốn giữ chúng ta lại làm con bài uy hiếp phụ vương ta một khi kế hoạch của chúng không thành.

Đúng vậy. Làm long ấn giả, đặt rên vũ khí, chuyển tiền từ nước khác về, lại còn cho người đầu độc và bắt họ giam vào ngục. Hơn nữa những tên lính canh đó mặc trang phục của lính triều đình. Tất cả xâu chuỗi lại chỉ có thể kết luận là có một âm mưu tạo phản đang diễn ra. Nhưng người đứng đằng sau tất cả là ai?

- Đó chắc chắn phải là một người hoàng đế rất tin cẩn. Chàng thử nghĩ mà xem, việc chúng ta ra ngoài điều tra hành tung của tên thích khách đó là chuyện cơ mật. Nếu không phải người rất thân cận thì làm sao biết để mà ám toán chúng ta.

- Đúng thế. Bọn chúng không chỉ một lần ám hại chúng ta. Hôm đó nếu Lâm Phong huynh không có mặt kịp thời...khoan đã...

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu chàng. Nàng cũng ngay lập tức hiểu được ẩn ý trong sự ngập ngừng ấy. Tại sao Lâm Phong lại có mặt kịp thời đến thế, cứ như biết trước họ sẽ gặp nguy hiểm? Bọn sát thủ hôm ấy toàn là cao thủ, có thêm Lâm Phong huynh cũng là mười chọi với ba, phần thắng của nhóm Bằng Tâm là rất thấp, vậy mà bọn chúng lại rút lui. Còn khi bị trúng độc, tại sao chỉ có Gia Huy và nàng bị nhốt vào đây? Còn Phong ca ở đâu? Chẳng lẽ....

- Người có quyền lực lớn đủ để câu kết với nhân sĩ giang hồ, thao túng quan lại, móc nối với nước ngoài...Người được đầy đủ tín nhiệm để moi móc thông tin cơ mật liên quan đến quốc gia đại sự...Người không nỡ xuống tay với Phong ca...

Bằng Tâm ngập ngừng không nói ra, nhưng nhìn sắc mặt tối sầm lúc này của Gia Huy, nàng biết trong đầu chàng cũng hiện lên một đáp án giống như nàng : Tể tướng. Đúng. Người hội tụ đầy đủ những điều đó còn ai khác hơn ngoài tể tướng Thiên quốc, quyền lực dưới một người, trên vạn người?

Câu hỏi lớn đã được giải đáp, thế mà chàng không vui, thậm chí còn cảm thấy tim buốt nhói. Người mà chàng không muốn nghi ngờ nhất chính là tể tướng. Đôi khi chàng giở trò tinh quái, bị phụ vương la mắng, thì người ở bên cạnh bênh vực cho chàng chính là ông. Đối với chàng, ông chẳng khác nào người cha thứ hai. Thế mà...Chàng tự dưng cười lớn, tiếng cười đập vào vách phòng giam kín mít, dội lại nghe thật chất. Trên khuôn mặt đang nở nụ cười, một giọt nước mắt chợt lăn xuống. Quyền lực, mặt mũi của người trông như thế nào mà có thể có sức hấp dẫn đến như vậy?

16. Chương 16 : Ta Không Hối Hận.

Ngục thất chỉ có một lối vào duy nhất, lại có rất nhiều lính canh gác ngày đêm, dù rằng võ nghệ cao cường nhưng Lâm Phong cũng không thể bí mật đột nhập vào đó để đem Băng Tâm, Gia Huy hai người họ đi ra an toàn. Lén lút không được, chính diện có khi chính là giải pháp. Chàng cùng Bình Nam trùm áo choàng kín đầu, đi thẳng đến cửa dẫn vào ngục. Bọn lính canh thấy hai người đi đến, lập tức chặn lại. Một tên hạnh họ :

- Các người là ai. Biết đây là đâu không mà lảng vảng đến hả?

Bình Nam rất nhanh bước lên trước:

- To gan. Người có mấy cái đầu mà dám cản trở công tử Lâm Phong? Công tử cần vào tra hỏi phạm nhân trong đó. Còn không mau tránh đường!

Sở dĩ Bình Nam dám nói thật tên Lâm Phong ra bởi vì chuyện Lâm Phong bị giam lỏng là bí mật, chỉ có tể tướng, Diệp Vân, Bình Nam và mấy tên lính canh gác bên ngoài phòng của chàng là biết. Còn tất cả người hầu kẻ hạ, binh lính trong phủ đều chỉ biết rằng công tử Lâm Phong đã ra ngoài du ngoạn từ nhiều ngày trước. Cả tể tướng lẫn Diệp Vân đều không nghĩ rằng chàng có thể thoát ra khỏi phòng của mình khi bên ngoài phòng có nhiều lính canh ngày đêm túc trực với một thân thể đã mất hoàn toàn công lực. Bởi vậy chàng mới dám hiện ngang mà đến trước ngục thất thế này.

Tuy nhiên bọn lính gác ngục là lính chuyên biệt, chỉ làm nhiệm vụ gác ngục nên thường không hay tiếp xúc với mọi người khác trong phủ, bởi vậy chúng chỉ nghe tên chứ cũng không biết mặt mũi Lâm Phong công tử ra sao. Hơn nữa, chỉ thị mà bọn chúng nhận được là ngục thất đang giam giữ tội phạm quan trọng. Nếu không phải là tể tướng thì bất cứ ai cũng không được bước chân vào. Bởi vậy chúng nghe lời Bình Nam nói như vệt nghe sấm, một hai nhất quyết không cho vào.

Lâm Phong đang không biết làm sao thì tên trưởng cai ngục dẫn theo một toán lính đến đổi gác. Tên này với Bình Nam cũng quen biết sơ sơ. Thấy hắn đến, Bình Nam vội vàng xun xoe lại gần:

- A! Đại ca. Huynh đến đúng lúc lắm. Công tử Lâm Phong cần phải điều tra mấy tên bị nhốt ở trong này, nhưng lính của đại ca lại làm khó dễ công tử.

Là công tử Lâm Phong ư? Hắn cũng chưa lần nào được nhìn thấy công tử nhưng nghe nói diện mạo công tử bất phàm nên cũng rất tò mò. Nhân cơ hội này hắn muốn được một lần diện kiến thử xem. Hắn đến gần Lâm Phong, chàng hé khuôn mặt sau tấm áo choàng ra cho hắn nhìn, hắn lập tức chết đứng ngay. Diện mạo hút hồn cả nam nhân như thế này, không phải công tử Lâm Phong thì là ai? Tên quản ngục này là một tên hám danh vọng, tuy nhiên tài hèn sức kém, vào làm lính trong tướng phủ đã mười năm mà mới chỉ lên được chức cai ngục. Nay lại được diện kiến công tử Lâm Phong, thậm chí là có cơ hội giúp công tử giải quyết rắc rối, chẳng phải vận may đang mỉm cười với hắn rồi sao? Ai chả biết Lâm Phong công tử chính là chủ nhân tương lai của cái phủ tể tướng này. Hắn lập tức quát nạt bọn cấp dưới:

- Các người có mắt như mù, có mấy cái đầu rồi mà dám cản đường công tử Lâm Phong?

Một tên lính trong đám lên tiếng phản trần :

- Thừa trưởng cai ngục, tiểu nhân không dám. Nhưng...cấp trên đã hạ lệnh chỉ có tể tướng đại nhân mới được vào đây mà...

Lời chưa nói hết, tên lính đã bị trưởng cai ngục kí đầu một cái rồ mạnh. Hấn xỉ vả:

- Người đứng là đồ óc bả đậu. Công tử Lâm Phong là ai nào? Là con trai của tể tướng, là ông trời, ông trời của chúng ta. Người rõ chưa.

Nói đoạn hấn quay sang chấp tay trước Lâm Phong, điệu bộ khúm núm nịnh nọt:

- Xin công tử lượng thứ cho sự bất kính vừa rồi. Công tử muốn vào gặp ai, tiểu nhân sẽ dẫn công tử đi.

Lâm Phong thở phào khe khẽ. Nếu như bọn lính canh cứ quyết không cho chàng vào thì chàng cũng không biết tính làm sao. Đánh nhau với bọn chúng chắc chắn sẽ gây náo động, hậu quả ra sao thật khó lường hết. Hơn nữa việc chàng ra khỏi phòng chắc chắn rất nhanh bị phát hiện. Bởi vậy chàng không thể kéo dài thời gian. May quá, ông trời lại gửi đến cho chàng tên hám danh hám lợi này. Chàng không nói gì, chỉ ra hiệu cho Bình Nam lại gần, thì thầm gì đó. Bình Nam nghe xong quay ra nói với tên trưởng cai ngục :

- Công tử Lâm Phong rất hài lòng vì thái độ của người hôm nay. Công tử muốn vào thăm vấn hai phạm nhân, một nam một nữ được đưa đến đây mười mấy ngày trước. Người dẫn đường đi.

Tên cai ngục vàng vằng dạ dạ dẫn đường, trong bụng mừng thầm vì mình đã được chủ nhân để mắt đến. Hấn đưa hai người đến trước cửa phòng giam, mở cửa rồi nói với Lâm Phong:

- Xin mời công tử vào. Tiểu nhân sẽ đem ghế với nước đến cho công tử.

Bình Nam vội vàng lên tiếng :

- Không cần. Công tử muốn hỏi những chuyện cơ mật. Người ở ngoài canh không cho ai vào. Lát nữa chúng ta đi ra cũng không cần phải đưa tiễn. Công tử muốn mọi chuyện diễn ra trong im lặng. Người hiểu cả rồi chứ?

Hiểu. Đương nhiên hấn hiểu. Những người vào đây có vị nào không đi ra đi vào bí mật đâu. Hấn sẽ hết sức ngậm miệng. Hấn sẽ cho công tử Lâm Phong thấy hấn là một bề tôi trung thành và hữu dụng thế nào. Hấn cúi gập đầu, quay ra, và từ đó không nói thêm một lời nào. Ngay cả với lính cấp dưới hấn cũng dùng ám hiệu để ra lệnh luôn.^^

Gia Huy và Băng Tâm không hẹn mà cùng nín thở khi những âm thanh khóa phòng giam kêu lên lạch xạch. Cuối cùng thì cũng đến lúc bọn chúng chịu xuất đầu lộ diện rồi. Người sẽ bước vào đây ngay bây giờ là ai? Cửa phòng giam mở ra, hai người trùm áo choàng kín đầu bước vào, khép cửa lại. Họ ngay tức khắc bỏ áo choàng ra...Là Lâm Phong. Cả Băng Tâm và Gia Huy đều bất ngờ, định nhổm dậy xong rồi lại thôi. Một nét bình thần gượng ép rất nhanh ngự trị trên khuôn mặt họ. Nếu cách đây chưa lâu mà gặp được Lâm Phong, chắc hấn Băng Tâm, Gia Huy hai người sẽ nhảy cẫng lên ôm nhau vì sung sướng mất. Thế nhưng bây giờ...khi đã biết sự thật, sự xuất hiện của Lâm Phong khiến hai người có một cảm giác kì quái ra sao ấy. Trông huynh ấy khỏe mạnh như vậy, chắc chắn là mười ngày qua không phải khổ sở như bọn ta. Mà nực cười, sao huynh ấy có thể chịu khổ sở giống chúng ta được. Huynh ấy là con trai tể tướng cơ mà. Vậy huynh ấy đến đây làm gì? Đến để cười vào mũi bọn ta vì đã quá ngu ngốc không sớm phát hiện ra chân tướng, hay là đến đưa chúng ta đi làm con tin để ép hoàng đế nhường ngôi, hay đơn giản chỉ là đến để xem chúng ta đã chết hay chưa? Nhìn thái độ thờ ơ của hai người, Lâm Phong không khỏi ngạc nhiên. Nhưng giây phút ngỡ ngàng thoáng qua rất nhanh, điều chàng quan tâm nhất bây giờ là tình trạng của hai người. Băng Tâm trông xanh xao nhợt nhạt, còn Gia Huy thì khắp người đầy thương tích. Chàng vội vàng nhào đến bên cạnh hai người, mặt biến sắc:

- Trời ơi, chúng đã làm gì hai người thế này? Băng Tâm, muội không bị thương đấy chứ? Còn Gia Huy, đệ...

Gia Huy lạnh lùng gạt phắt đi đôi tay của Lâm Phong đang chuẩn bị chạm vào người mình:

- Sao huynh lại phải ngạc nhiên đến thế? Chẳng phải tất cả sự việc đều nằm trong lòng bàn tay của huynh hay sao?

- Ta...- Lâm Phong ngỡ ngàng- Đệ nói gì vậy?

Quen biết Lâm Phong từ nhỏ, Băng Tâm rất tin tưởng chàng. Khi biết người âm mưu tất cả mọi chuyện là tể tướng, Băng Tâm đã cố gắng tìm mọi lý do để biện minh cho chàng. Có thể mọi kế hoạch là do cha chàng nghĩ ra, chàng không hề liên quan gì cả. Dù thế nào thì lúc đó nếu không phải chàng xuất hiện thì đám sát thủ đã không tha cho hai người dễ dàng đến thế? Thậm chí lúc này Băng Tâm đã lo lắng không biết chàng có bị cha chàng làm khó dễ hay không khi đã cứu bọn họ? Chắc là chàng bị cha chàng bắt nhốt, có khi đang phải chịu cực khổ...Nhưng...Chẳng phải chàng đang ở trước mặt hai người đây sao? Sắc mặt hồng hào, hoàn toàn khỏe mạnh...Ồi, lần đầu tiên nhìn thấy một người mạnh khỏe mà nàng lại cảm thấy khó chịu đến thế. Giá như huynh ấy ốm yếu một chút, mệt mỏi một chút...thì niềm tin của nàng về sự vô tội của huynh ấy không sụp đổ thế này. Nàng nhìn Lâm Phong nhưng ánh mắt ai oán:

- Tại sao lại lừa chúng ta? Tại sao lại coi bọn ta như đồ chơi để huynh đùa giỡn?

Đất trời sụp đổ dưới chân Lâm Phong. Nàng đã biết tất cả mọi chuyện rồi ư? Chàng buông thõng cả người, hồn vía hình như đã bay đi đâu mất. Gia Huy thấy biểu hiện của chàng như vậy thì lên tiếng mỉa mai:

- Huynh thất vọng vì trò chơi kết thúc quá sớm đúng không? Sao lại tỏ thái độ đau khổ như vậy? Chúng ta phải làm gì huynh mới hài lòng? Hay là chúng ta sẽ giả vờ vui mừng khi huynh hạ cố đến đây thăm bọn ta? Thế nào? Sao huynh im lặng quá vậy?

Những câu hỏi cứ dồn dập làm đầu óc Lâm Phong lùnh bùnh. Phải, nếu ta là hai người, ta cũng sẽ giận dữ như vậy. Chàng đau khổ. Những kẻ cứ cho rằng mình bị phản bội luôn ỉnh cái quyền được tỏ ra đáng thương và kết tội người khác. Giờ chàng có nói gì cũng chỉ là hành động biện hộ đáng khinh bỉ trong mắt họ mà thôi. Ai chịu hiểu rằng chàng đã phải đau khổ như thế nào khi đứng giữa hai người họ và cha mình. Nếu nói chàng là kẻ không màng đến quyền lực thì là một sai lầm to lớn. Nhưng chàng đã bỏ qua tất cả cơ hội để đứng về phía hai người, phản bội lại cha mình, bởi vì chàng không muốn giờ phút này xảy ra. Cái giờ phút ánh mắt nàng nhìn chàng chỉ tràn ngập một vẻ khinh thường. Chàng đã bao giờ nói ra chưa nhỉ, rằng chàng có thể đánh mất tất cả, trừ nàng.

Sau một hồi thất thần, Lâm Phong đứng dậy, thì thầm cái gì đó vào tai người đi cùng. Hắn nhìn Lâm Phong với vẻ ngạc nhiên không để dấu cho hết. Lâm Phong không thèm để ý đến thái độ của hắn, quay lại nói với hai người :

- Nếu hai người đã biết, ta không có gì để nói.

Băng Tâm cũng đứng bật dậy theo luôn định nói với Lâm Phong câu gì đó. Vì ngồi quá lâu nên chân nàng rất yếu, loạng choạng. Lâm Phong nhanh như cắt đỡ lấy nàng. Nhưng khi tay chàng vừa chạm vào mình, nàng đã gạt phắt ra, mắt đã lại ngã dúi dụi về đằng sau. Cái cảm giác hẫng hụt đến nhanh như điện xẹt, chạy dọc thân thể chàng. Chàng nhìn chăm chăm vào đôi tay mình đang đưa ra trong không trung, trống không. Chàng cười vang:

- Ha ha, bây giờ xem ra ta muốn làm người tử tế cũng không được nữa rồi.

Băng Tâm chỉnh lại ngay:

- Phong ca, phải nói là giả vờ làm người tử tế mới đúng.

Tìm chàng đau.

- À, đúng. Muội nói đúng. Là giả vờ không được nữa. Ai mà biết các người lại sớm thông minh ra như vậy.

Nàng cũng đau khổ có kém chàng chút nào. Tại sao huynh ấy không nói với ta rằng ta đã hiểu lầm? Tại sao không một lời giải thích? Tại sao tất cả những gì ta nghe được từ huynh ấy chỉ là không có gì để nói? Nàng cố nuốt nước mắt vào lòng:

- Huynh nói đi, mục đích huynh đến đây là gì? Không phải chỉ đến để xem chúng ta thảm hại thế nào chứ?

- Đương nhiên, còn lý do nào khác nữa. Muội muội yêu quý, chẳng lẽ muội nghĩ ta đến đây để cứu hai người chắc? Nhìn ngắm những kẻ yếu đuối vùng vẫy trong vùng lầy, càng cố cử động lại càng chìm sâu, cái cảm giác đó...rất thích thú.- Đôi mắt Lâm Phong ánh lên tia giảo hoạt.

Băng Tâm nhìn một Lâm Phong đang đứng trước mặt, gần như câm khẩu. Băng Tâm, chắc chắn người này không phải là Lâm Phong. Nếu là Lâm Phong mười mấy năm qua từng cùng nàng phiêu du khắp chốn thì

tại sao lại khiến nàng cảm thấy xa lạ đến như vậy? Nàng lắp bắp, tiếng nói lú lú trong cổ họng:

- Người là ai? Phong ca của ta đâu rồi?...

Lâm Phong ghé sát vào mặt Băng Tâm khiến nàng có thể cảm thấy cả hơi thở của chàng :

- Muội muội yêu quý. Hình như ở lâu trong nhà ngục khiến đầu óc của muội mơ hồ mất rồi. Thật đáng tiếc.

Thiên Quốc không phải quê hương nàng, đối với nàng còn quá xa lạ. Tại đây, ai làm hoàng đế với nàng cũng như nhau cả thôi. Nhưng điều mà nàng quan tâm là bách tính. Nàng không muốn bách tính, dù là ở đâu, chịu cảnh lầm than. Chính vì vậy mà nàng đến làm dâu xứ người để ngăn cản một cuộc chiến tranh giữa hai nước. Nhưng nếu lần này tể tướng tạo phản, chắc chắn nội chiến sẽ xảy ra. Một khi ngày ấy đến, người chịu thiệt hại nhiều nhất chính là bần dân thiên hạ. Lâm Phong đã từng cùng nàng chứng kiến rất nhiều cảnh đau lòng của những người dân khốn khổ trong những ngày tháng chiến tranh loạn lạc, chẳng nhẽ chàng không động lòng chút nào? Tại sao còn cố gắng theo đuổi chiến tranh vô nghĩa? Và một điều quan trọng khác:

- Huynh...đã lừa dối ta... từ bao giờ?

Phải, điều khiến nàng day dứt nhất: từ bao giờ nàng trở thành đồ chơi trên tay huynh ấy? Nàng quen biết Lâm Phong đã mười mấy năm trời, trong thời gian đó lúc nào thì chàng đối với nàng là thật lòng, lúc nào là giả dối? Hay...từ đầu chàng chưa bao giờ với nàng thật lòng? Từ ngày bắt đầu quen biết, chàng đã đối với nàng ân cần dịu dàng, chưa bao giờ thấy có biểu hiện khác. Nếu như bây giờ ta mới biết sự ân cần đó chỉ là trò đùa, thì có phải chàng đã đùa với ta ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ?

Lâm Phong chép miệng:

- Từ bao giờ à? Câu hỏi rất hay. Ta lừa dối muội từ bao giờ? Xem nào...- Chàng có vẻ dăm chiêu nghĩ ngợi- Quả thật ta cũng không biết. Bởi vì ngay từ đầu ta đã chẳng thật lòng.

- Huynh...- Lời chàng nói như sét đánh giữa trời quang. Nàng còn mong đợi ở chàng điều gì?

Nàng đưa tay ra định giáng cho chàng một bạt tai, nhưng chàng đã nhanh chóng cầm lấy cổ tay nàng. Nàng tiếp tục đưa nốt tay kia lên, kết cục cũng bị chàng tóm gọn:

- Muội muội, muốn đánh ta cũng phải lượng sức mình chứ. Muội đã bị trúng Thất công dược, công lực thất thoát hết rồi, lấy đâu hơi sức mà đánh ta.

Thì ra là Thất công dược. Thả nào nội công của nàng mới tiêu tan như vậy. Nàng cắn chặt môi đến trắng bệch. Lâm Phong hơi thở ra, Băng Tâm mơ hồ cảm thấy hình như chàng thở dài, nhưng ngay lập tức bác bỏ suy nghĩ ấy, khi thấy nụ cười mỉa mai nhanh chóng lại trở về ngự trị trên môi chàng. Gia Huy thấy thế lao đến cố giải thoát cho Băng Tâm khỏi hai bàn tay cứng như thép nguội của Lâm Phong. Lâm Phong nắm lấy tay, cả người Băng Tâm đổ vào lòng Gia Huy. Giống chú chim nhỏ sau bao ngày lưu lạc tìm được hơi ấm của mẹ, nàng cứ thế tự nhiên nép vào lòng chàng. Đôi vai nàng run rẩy, ánh mắt nhìn Lâm Phong đề phòng. Thấy cảnh tượng trước mắt, Lâm Phong hơi nhú mày. Con tim chàng cũng đang nhú lại, rúm rúm. Chàng đứng lên, rút từ trong ngực áo một lọ thuốc nhỏ:

- Đây là thuốc giải Thất công dược, đủ cho cả hai người. Tuy nhiên các người sẽ chẳng bao giờ có được nó. Trừ khi hai người quỳ gối cầu xin ta, may ra ta sẽ thương tình ban cho chút ít.

Gia Huy nghe thấy thế hừ nhẹ một tiếng. Cầu xin kẻ thù là chuyện chàng không bao giờ làm:

- Lâm Phong, người hà tất phải làm vậy. Người thừa biết, ta thà chết chứ không bao giờ chịu làm theo lời người đâu.

- Thật vậy sao? Nhưng mà cũng phải thôi. Với bộ dạng của người bây giờ thì ngoài việc nằm chờ chết ra thì còn có thể làm gì?- Lâm Phong cố tình khích bác.

Hai bàn tay Gia Huy nắm chặt đến độ tím tái. Dù rằng vô cùng không muốn nhưng chàng cũng phải thừa nhận rằng hắn nói rất đúng. Với cái thân tàn ma dại này, một phần trăm cơ hội thắng hắn đối với chàng lúc này cũng là ước mơ xa xỉ.

Lâm Phong quay sang quan sát Băng Tâm.

- Còn muối thì sao, Băng Tâm?

Những lúc không đòi được từ Lâm Phong thứ gì, nàng liền lập tức quay ra làm nũng, vùi vãnh chàng. Điều đó như là một thói quen của nàng, chàng quá hiểu. Con tim của chàng cũng đã quen chờ đợi nàng không hề. Bây giờ cũng vậy, ánh mắt chàng, dù rất nhỏ thôi, chắc chắn chứa đựng một tia hi vọng. Nhưng lời nàng nói ra hoàn toàn làm đóng băng sự đợi chờ của chàng:

- Ta thà chết.

Lâm Phong như người vừa thoát khỏi u mê, vỡ lẽ ra mọi chuyện. Trước kia nàng làm nũng chàng, vùi vãnh chàng bởi vì chàng là đại sư huynh thân thiết của nàng. Còn bây giờ, nàng có hành động như thế nữa không, khi đối tượng là một kẻ nàng coi không bằng mấy con muỗi đang lớn vồn trong phòng giam này. Con tim kì quặc này, hãy thức tỉnh đi thôi- chàng cay đắng nói với chính mình.

- Được lắm, một công chúa, một hoàng tử, cả hai đều không muốn sống trong nhục nhã. Nhưng một khi đã rơi vào tay ta thì chuyện chết cũng không phải dễ dàng. Muội muội...- Lâm Phong lấy tay nâng cằm Băng Tâm lên để mặt nàng đối diện với mình - Muội cũng biết là mình đẹp lắm đúng không?

- Huynh...

Nàng chưa kịp nói hết câu, chàng đã đặt tay lên môi nàng. Tay chàng lướt qua làn môi mịn như nhung của nàng, khiến nàng á khẩu.

- Làn môi này ta đã muốn thưởng thức từ lâu. Muội muội hãy ngoan ngoãn đi hử.

Thấy tên khốn đó muốn giở trò hèn hạ, Gia Huy bèn lao vào kéo tay Lâm Phong ra. Nhưng quả thực một Gia Huy mất hết công lực không bao giờ là đối thủ của Lâm Phong. Chỉ một chuyển, Gia Huy bay ra góc phòng giam, bất tỉnh.

- Không.

Băng Tâm cố vùng vẫy để đến chỗ Gia Huy, nhưng Lâm Phong giữ nàng rất chặt, không cho nàng chạy thoát. Chàng cúi thấp đầu xuống tìm đến bờ môi của nàng. Nàng muốn quay mặt đi để tránh nhưng không sao thoát khỏi lực bàn tay mạnh mẽ của chàng. Một giọt nước mắt lại lăn dài trên má nàng, giọt nước mắt của tiếc nuối. Khi môi Lâm Phong chạm vào môi nàng, tất cả kỉ niệm, tất cả tình cảm đã có giữa hai người suốt mười mấy năm qua đã tuột khỏi tay nàng, rơi vĩnh viễn xuống vực sâu. Nàng giờ đây đã thật sự mất đi vị sư huynh mà nàng yêu quý nhất.

Bỗng, một tiếng Bốp như trời giáng vang lên, Lâm Phong đang ở trước mặt nàng tự dưng đổ gục xuống nền đất, nằm bất động. Hiện ra trước mắt Băng Tâm là tên đi cùng với Lâm Phong đang run rẩy với một viên gạch trên tay. Viên gạch này là thứ để gối đầu trong cái phòng giam ẩm ướt này. Hắn thả viên gạch xuống sàn, rồi cả người cũng mềm nhũn ngã phịch xuống theo, miệng không ngớt lẩm bẩm:

- Ta đã làm gì, ta đã làm gì thế này...

Băng Tâm quá đỗi ngạc nhiên. Tên đi cùng Lâm Phong phản bội lại chàng.

- Người...tại sao người lại làm như vậy?

Nghe câu hỏi của Băng Tâm, Bình Nam sực tỉnh, cầm lấy tay Băng Tâm, nói với giọng van nài:

- Công chúa, xin hãy nhanh chóng đưa hoàng tử Gia Huy ra khỏi đây đi. Nhanh lên trước khi hắn tỉnh lại.

Nàng nghi hoặc nhìn Bình Nam. Tên này tại sao lại giúp đỡ hai người?

- Tại sao lại giúp đỡ chúng ta?

Bình Nam hai tay vật nài người Lâm Phong ra, thò vào ngực áo chàng lấy lọ thuốc giải rồi đưa cho Băng Tâm:

- Ta là hầu cận thân thiết của hoàng thượng cài vào phủ tế tướng để theo dõi động tĩnh của hắn. Công chúa, uống thuốc giải này vào sẽ lập tức lấy lại công lực. Hai người cứ trùm áo khoác này kín đầu rồi giả vờ là hai chúng ta, lặng lẽ ra khỏi đây. Lúc này chúng ta đã dấn cai ngục là muốn mọi chuyện thật im lặng, nên có lẽ hắn sẽ không hỏi han gì hai người đâu.

- Đa tạ huynh cứu mạng. Công ơn này ta sẽ không bao giờ quên.

Nói đoạn nàng nhanh chóng nhận lấy lọ thuốc giải từ tay Bình Nam rồi bỏ đến chỗ Gia Huy. Nàng cho Gia Huy uống thuốc, đồng thời mình cũng uống. Thuốc trôi qua cổ chưa bao lâu, sinh khí ở đâu cứ cuộn cuộn chảy về. Nàng thấy mình lúc này khỏe hơn bao giờ hết. Gia Huy cũng đã tỉnh lại. Bình Nam lột áo choàng của Lâm Phong rồi lấy thêm cái của mình đưa cho hai người.

Bằng Tâm hơi dẫn đo:

- Thế còn huynh? Huynh làm thế nào để thoát ra khỏi đây?

- Công chúa yên tâm. Ta tự có cách của ta. Hơn nữa ta cũng không thể rời khỏi hần được. Nhiệm vụ của ta là ở bên cạnh hần mà. Hai người cần phải đi ngay, kéo mọi chuyện bại lộ thì không kịp đâu.

Việc trước mắt là cần phải nhanh chóng trở về hoàng cung để thông báo việc tể tướng mưu phản. Hai người không nói nhiều, chỉ trao gửi cho Bình Nam ánh mắt hàm ơn, sau đó nhanh chóng trùm áo khoác lên, mở cửa bước ra ngoài. Hình ảnh cuối cùng của cái phòng giam này còn đọng lại trong mắt nàng là thân hình Lâm Phong nằm sõng xoài trên mặt đất. Con đường của nàng từ nay đã mất một người nàng vô cùng yêu quý.

Tiếng bước chân đi xa dần rồi mất hút, phòng giam lại trở về với cái tĩnh mịch vốn có của nó. Trong ánh sáng mập mờ, chỉ còn lại một người nằm im bất động, một người ngồi bên cạnh, khẽ thở dài.

- Công tử. Người có đau lắm không? Hãy tỉnh lại nói chuyện với tiểu nhân đi chứ. Ngồi im lặng trong nhà giam thế này tiểu nhân không quen đâu.

Bình Nam khẽ lay lay Lâm Phong. Chàng tựa mình khe khẽ. Bình Nam đỡ chàng ngồi dậy. Chàng lâu bầu :

- Còn phải hỏi đau hay không à? Người thử đưa đầu đây cho ta đập một cái xem cảm nhận ra sao?

Thấy khoe mắt chàng rơm rớm, lòng Bình Nam cũng thất lại. Chàng thôi vẽ mặt cười cợt, nói rất nhanh:

- Nếu công tử đau quá thì có thể khóc. Tiểu nhân sẽ coi như không nhìn thấy gì.

Một khoảng không im lặng bao trùm lên hai người. Lâm Phong dựa vào tường, ngẩng đầu lên nhìn trần phòng giam. Một giọt nước từ trần nhà rơi xuống má chàng. Một giọt nước từ khoe mắt chàng cũng không kìm được nữa lăn ra. Hai giọt nước nối đuôi nhau rơi xuống hòa vào đất. Chàng đau, đau lắm, nhưng không phải ở đầu, mà là ở trong tim.

Một lúc lâu sau Bình Nam mới lên tiếng:

- Công tử, tại sao công tử lại làm cho họ hiểu lầm như vậy? Vốn dĩ công tử đến đây là để cứu họ cơ mà. Thay vì hận công tử thì họ phải mang ơn công tử mới đúng.

Khi nãy đột nhiên Lâm Phong thì thầm bảo Bình Nam một lúc nữa hãy giả vờ đánh chàng từ đằng sau để chàng ngất đi, sau đó đưa thuốc giải cho họ, bảo họ rời đi. Bình Nam không hiểu sao công tử lại làm vậy, nhưng cũng đành phải nghe theo.

Lâm Phong chỉ cười, một nụ cười nhàn nhạt:

- Ta làm sao mà giải thích đây? Trừ khi ta không phải là con trai tể tướng. Nhưng sự thật đấy là không thể thay đổi. Họ dễ tin ta phản bội họ hơn là ta đã cứu họ. Bỏ lại ta - một kẻ đáng ghê tởm trong nhà ngục này sẽ không khiến tâm hồn nàng phải day dứt. Có lẽ bây giờ nàng đang nghĩ thật đáng đời cho kẻ gian ác như ta.

Nụ cười nhạt của chàng đã thêm vị chua chát.

- Với lại...ta cũng muốn xem vẻ mặt tức giận của nàng. Từ trước đến giờ toàn là nàng đùa cợt với ta, giờ ta cũng muốn một lần thử cảm giác làm kẻ đùa cợt. Thú vị lắm.

- Công tử...nhưng cũng không cần đến mức cường bức nàng hơn mình chứ? Như vậy nàng sẽ không bao giờ để công tử vào trong mắt nữa?

- Ha ha, cường bức hôn...cái này...- chàng hơi trầm ngâm, nói với Bình Nam mà như nói với chính mình- sau này biết có bao giờ còn cơ hội hôn nàng nữa không? Nụ hôn đó... ta không bao giờ hối hận.

Bình Nam cũng không hỏi gì thêm nữa. Chàng chưa bao giờ yêu cả nên không biết tình yêu có vị gì. Nhưng nhìn Lâm Phong lúc này, chàng nguyện rằng mình đừng có bao giờ yêu. Lâm Phong đã làm tất cả để bảo vệ Băng Tâm, nhưng cuối cùng chàng nhận được gì? Chỉ còn lại là ánh nhìn khinh thường của nàng và một trái tim vỡ vụn.

Lâm Phong chống tay xuống đất, chột chạm vào một thứ gì đó. Chàng nhặt lên xem, thì ra là một nửa tấm thẻ bài hôm trước Gia Huy đã giữ trong người. Ngắm nghía một hồi những hình vẽ đã phai mờ trên nửa tấm thẻ bài vỡ ấy, chàng cất nó vào trong ngực áo. Có lẽ Gia Huy đã trao cho nàng tình yêu rồi, chắc nàng hạnh phúc lắm. Còn ta chỉ có thể ngồi đây lặng lẽ ôm mảnh tình tan vỡ mà thôi. Ngọn lửa từ ngoài song sắt bị gió thổi lung lay, hắt bóng lên tường phòng giam, thành những ma quỷ quái dị đang nhảy múa. Từ nay nếu nàng không còn cười với ta nữa, cuộc sống của ta khác nào trong địa ngục. Nhưng, nếu thời gian có quay ngược trở lại, ta vẫn sẽ làm như vậy. Chỉ cần nàng được bình an, ta quyết không bao giờ hối hận.

17. Chương 17 : Lễ Vật Hay Tai Họa

Băng Tâm và Gia Huy thoát ra ngoài một cách khá suôn sẻ. Khi sắp ra khỏi cửa ngục thất, cũng có một tên lính đến chặn hai người lại. Lúc cả hai đang toát mồ hôi không biết ứng phó ra sao thì tự dưng có tên quản ngục ở đầu xuất hiện, không nói không rằng, đá dít tên lính một cái, rồi tình nguyện làm người dọn đường cam lộ cho hai người. Không hiểu đầu của tai nheo gì, nhưng mà có người giúp thì ta cứ nhận thôi, coi như ông trời gửi quà tết sớm vậy. Cả hai theo lời Bình Nam dặn, trong suốt quãng đường thoát ra không hề rằng một tiếng nào. Tên quản ngục còn tiễn họ đi một đoạn xa, cách khỏi đám binh lính lớn vồn ngoài ngục thất, rồi mới kính cẩn cúi chào, thủy chung không nói một lời.

Thoát ra ngoài, hai người lập tức một mạch quay về hoàng cung. Việc đầu tiên Gia Huy làm là đi tìm vua cha để bẩm báo việc đại sự. Hoàng đế đang ở thư phòng, vừa nhìn thấy chàng là vui mừng chạy lại. Ngài giống như một con quay, cứ xoay xung quanh chàng xem xét, xem chàng có trầy miềng da, rụng cọng tóc nào không? Trời, mười mấy ngày nay không nhận được tin tức từ chàng gửi về mà ngài xót ruột muốn chết. Việc chàng mất tích ngài phải giấu nhẹm đi, không cho hoàng hậu biết. Nếu bà mà biết lại bù lu bù loa khắp cả hoàng cung à xem. Ngài đã cử bao nhiêu mật thám đi dò la tin tức của chàng nhưng vẫn chưa thấy có ai trở về. Chính lúc này ngài cũng đang đêm chiêu nghị nghị về chàng thì chàng xuất hiện. Có lẽ ngài vẫn cứ xoay xung quanh chàng mãi nếu như chàng không bảo cha dừng lại vì chính chàng cũng cảm thấy chóng mặt.

Trên đường trở về cung, chàng đã nghe khắp nơi bàn tán tình hình căng thẳng ngoài biên cương. Thế nhưng khi đề cập đến vấn đề đó, vua cha chàng lại không hề tỏ ra lo lắng. Ông nhìn con trai với ánh mắt đầy tự tin:

- Bọn Hắc Lâm tộc đó so với quân đội hùng mạnh của chúng ta chỉ đáng là cỏ rác. Bọn chúng núp trong chốn thâm sơn cùng cốc lâu ngày như vậy chắc không biết đến danh tiếng quân đội Thiên quốc mấy năm gần đây nên mới dám manh động như vậy. Để rồi xem, lần này ta sẽ bắt hết tất cả bọn chúng, không sót một tên nào.

- Phụ hoàng, chớ nên khinh thường quân địch như vậy.

Nhìn ánh mắt hoang mang của con trai, ông thấy tội nghiệp thay cho chàng. Có lẽ mấy hôm rồi chàng đã chịu khổ sở nhiều, nên giờ mới thành ra dễ sợ hãi như vậy. Ông an ủi con:

- Con trai của ta, yên tâm. Ta đã cử một đội quân mạnh chưa từng thấy từ trước đến giờ đi thảo phạt giặc cỏ. Chỉ sợ bọn chúng vừa thấy quân ta đã bỏ cả dép mà chạy ấy chứ.

- Thật sao? Phụ hoàng đã cử đội quân nào đi vậy?

- Là đội quân mới thành lập, gồm một phần ba số quân lính hiện giờ chúng ta có. Ta biết huy động như thế là quá nhiều, nhưng nhân cơ hội này cũng nên cho bọn Hắc Lâm ấy một lần sợ đến già luôn. Nghĩ ra cái cách lấy số đông uy hiếp quân giặc như vậy, tể tướng cũng thật là sáng suốt.

Gia Huy giật thót tim. Tể tướng, là tể tướng chủ trương như vậy sao? Chàng lắp bắp:

- Vậy... vậy người đứng đầu đội quân đó là...

Đúng như chàng nghĩ, hoàng đế gật đầu cười xác nhận:

- Là tể tướng chứ còn ai nữa. Ban đầu ta cũng định chỉ ột tướng quân làm tổng chỉ huy, nhưng tể tướng cứ một mực đòi lập công lần này. Thiết nghĩ ông ta ngày xưa là một mãnh tướng trên chiến trường, nay đích thân cầm quân ra trận sẽ làm tăng thanh thế của đội quân, nên ta đã đồng ý.

Tể tướng đem quân ra chiến trường ? Vậy là chàng đã về chậm một bước mất rồi. Chàng đem tất cả sự việc mình phát giác được kể cho hoàng thượng nghe. Ngài nghe xong cảm thấy như có động đất đang xảy ra. Tể tướng âm mưu tạo phản sao? Thật là chuyện khó tin. Nhưng chuyện này do chính con trai mình nói ra, vậy thì trăm phần trăm là sự thật rồi. Thả nào ông ta cứ tha thiết được cầm quân đi tiêu trừ bọn giặc cỏ. Với vai trò là tổng chỉ huy đội quân đặc biệt này, ông ta chẳng phải đã nắm trong tay một phần ba sức mạnh quân đội Thiên quốc hay sao? May mà trong số các vị tướng lĩnh đi cùng tể tướng có Lạc Dã tướng quân là tâm phúc trung thành của hoàng đế. Ngài lập tức soạn một mật thư cho Lạc Dã, yêu cầu ông dùng mọi cách ngăn cản đoàn quân lại. Thế nhưng mật thư chưa kịp gửi đi thì đã có người đưa tin khẩn từ đội quân thảo phạt báo về. Cái tin anh ta đưa đến hoàng cung làm hoàng đế ngài rụng rời cả chân tay: tướng quân Lạc Dã đã bị giết hại. Trước khi chết, ông đã ủy thác cho người nay mang mật thư về cho hoàng thượng. Trên đường về, người này bị truy sát gắt gao, bị thương rất nặng. Thư vừa đến tay hoàng đế cũng là lúc anh ta trút hơi thở cuối cùng. Bức thư nhàu nát, dính đầy máu đã khô, ố thâm lại. Trên đó chỉ viết vắn vắn hàng chữ : Tể tướng tạo phản.

Ngay sau giờ phút đó, hoàng đế cho lính bao vây phủ tể tướng. Nhưng thứ mà họ thu được chỉ là một cái tướng phủ không một bóng người. Khi bắt giam Băng Tâm và Gia Huy, tể tướng cũng đồng thời chuyển sang kế hoạch thứ hai : thu tóm quân đội. Ông câu kết với Hắc Lâm tộc ở biên cương làm loạn, rồi vào triều đình hiến kế lập quân đội thảo phạt giặc cỏ, đồng thời xin làm tổng chỉ huy. Một khi nắm quyền điều hành cao nhất của đội quân, ông đã nắm trong tay một sức mạnh quân sự vô cùng lớn, đồng thời làm suy yếu đi sức mạnh của triều đình. Sau khi Băng Tâm và Gia Huy thoát ra ngoài một thời gian ngắn thì tể tướng mới phát hiện ra sự tình. Nhưng hai người chậm một bước. Tể tướng đã có trong tay quyền tổng chỉ huy quân đội. Ông lập tức đem theo toàn bộ gia quyến của mình, cùng quân đội rời đi. Trong số các tướng lĩnh của đội quân đặc biệt thì chỉ có tướng quân Lạc Dã không phải người của tể tướng. Thế nên ông ta đương nhiên sẽ bị thủ tiêu. Đoàn quân lên đường ngay lập tức, đến hội ngộ cùng binh lính Hắc Lâm tộc, trấn giữ vùng biên cương phía nam của Thiên quốc. Tể tướng sẽ ở đó hùng cứ một phương, đồng thời tiến hành câu kết với các nước khác. Sau khi sức mạnh đã ngang ngửa với triều đình sẽ trở về soán ngôi vị.

Bởi vậy, từ ngày trở về cung, Gia Huy chưa một lần nào gặp được Băng Tâm. Chàng bị quay đến chóng mặt với công việc quốc gia chất thành đống. Mỗi ngày, khi chàng vừa có được giây phút nghỉ ngơi hiếm hoi thì cũng là lúc giữa đêm khuya, nàng đã ngủ. Không thể đánh thức nàng dậy, chàng bèn lặng lẽ đứng từ xa nhìn vào khung cửa sổ tối đen ở phòng nàng. Núi công việc vất kiệt sức của chàng, nỗi khao khát được ở bên nàng vò xé trái tim chàng, nhưng chỉ cần được đứng từ vị trí này nhìn vào khung cửa đó thôi, chàng cũng cảm thấy được an ủi phần nào. Không thấy mặt nàng nhưng chàng vẫn biết nàng ở gần bên chàng, chỉ cách có mấy bước chân. Có thể chàng đã mất nhiều thứ, nhưng vẫn có nàng bên mình, chàng đã mãn nguyện. Ta sẽ cố gắng nhanh nhất để đem lại một vương quốc hòa bình. Khi đó ta sẽ nói với nàng rằng ta yêu nàng. Hi vọng lúc đó nàng cũng đáp lại tình cảm của ta. Và chúng ta sẽ hạnh phúc bên nhau mãi mãi. Ta vốn không muốn chuyện của hai ta bắt đầu. Thế nhưng khi đã bắt đầu rồi, ta sẽ cố gắng làm cho nó không bao giờ kết thúc. Đó là những lời chàng luôn tâm niệm trong lòng khi đứng ngắm nơi nàng ở vào mỗi buổi đêm như đêm nay. Chàng đứng rất lâu, đến khi trời tảng sáng mới quay bước trở về. Một chú bướm đêm này giờ lén đậu trên vai chàng bất ngờ cất cánh bay lên. Cánh bướm đập chờn lay động trong không gian tối sáng đan xen nhau. Chàng mỉm cười. Nàng chính là cánh bướm đem lại cho ta nụ cười trong tình cảnh rối loạn như thế này. Từ Băng Tâm, nàng hãy chờ ta nhé!

Bóng chàng vừa khuất sau cánh cổng Đông Tuyết cung, đèn phòng nàng bật sáng. Đêm nay lại là một đêm nữa nàng mất ngủ. Lăn qua lăn lại hoài trên giường mà không thể chợp mắt, nàng trở dậy bật đèn, mang bàn cờ ra tự mình chơi với mình. Cứ chơi được một lúc là bàn cờ lại trở nên rối ren, như chính tâm trạng của nàng lúc này. Cuộc sống của nàng bây giờ nàng đã không thể nào kiểm soát được nữa. Thiên quốc đang rơi vào cảnh nội loạn, chả ai còn hơi sức đâu mà để ý đến một cô công chúa ngoại bang đến để cầu hòa bình cho đất nước mình nữa. Ở lại chỉ là một vật thừa thãi, nhưng nàng cũng không thể ra đi. Một phần vì trách nhiệm với quốc gia, một phần vì con tim nàng đã không muốn rời bỏ nơi này. Nàng đến Thiên quốc đã chuẩn bị sẵn tư tưởng đối phó với mọi tình huống khó khăn mà triều đình Thiên quốc gây ra, nhưng thứ nàng không chuẩn bị trước chính là yêu Gia Huy. Yêu chàng khiến nàng trần trở, thao thức. Nhưng nàng biết, đây chỉ là tình cảm đơn phương của mình nàng mà thôi. Từ khi trở về cung, chàng chưa một lần xuất hiện trước mặt nàng. Chàng bận việc triều chính, nàng biết. Nhưng trái tim nàng vẫn không khỏi hoang mang với ý nghĩ chàng không muốn gặp mình. Nghĩ kĩ lại thì chàng chưa bao giờ thể hiện rằng chàng có tình cảm với nàng cả. Những nụ hôn chỉ là trêu đùa. Vòng tay che chắn trong ngực thất chỉ là sự thương hại. Những cử chỉ yêu thương thì có ít, còn sự khăng định việc chàng không để ý đến nàng lại nhiều vô số. Chẳng phải câu cửa miệng của chàng là ta không hề bận tâm đến nàng hay sao? Ôi cái vòng tình ái luẩn quẩn làm nàng mụ mị hết cả rồi. Hơn thế nữa, bây giờ nàng lại rất cô đơn. Người nàng cứ cho là hiểu mình nhất lại là người lừa dối nàng suốt mười mấy năm trời. Còn những người thân yêu ở Tử quốc, từ ngày nàng sang làm dâu Thiên quốc thì chẳng hề có liên lạc gì từ họ. Có phải họ đã quên mất nàng rồi hay không? Trên thế gian này không có gì đáng sợ bằng cảm giác bị tất cả mọi người bỏ rơi. Nàng cũng giống như ngọn nến đang cháy chập chờn kia, nếu như không có chỗ nào để che chắn, để dựa dẫm, sẽ bị gió đêm thổi tắt lịm mất thôi.

Thiên quốc đang yên ổn hòa bình, vậy mà chỉ sau mấy ngày đã rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng. Hắc Lâm chỉ là một trong vô số những bộ tộc nhỏ bé bị tử tướng thao túng. Các bộ tộc đó đều đã bại trận dưới vó ngựa của quân đội Thiên quốc hùng mạnh, trong lòng sẵn sinh mối hận với triều đình Thiên quốc, nhưng là sức lực có hạn nên đành ngậm ngùi chấp nhận sống cảnh phiêu bạt khắp nơi. Tử tướng đã đứng ra tập hợp họ lại, hứa hẹn sẽ cho họ những vùng đất đai màu mỡ để người dân an cư lạc nghiệp. Vừa giải tỏa được uất ức, vừa có món lợi treo trước mắt, Tộc trưởng các bộ tộc vui mừng khôn xuể, nhất loạt ủng hộ tử tướng. Chỉ chờ ông đem quân đến hùng cứ vùng biên cương, những bộ tộc này đã dắt díu nhau kéo đến xin quy phục dưới trướng tử tướng. Có bộ tộc chỉ vài chục người, có bộ tộc vài trăm, nếu đứng riêng lẻ thì chỉ là hạt cát giữa sa mạc, nhưng khi tập hợp lại với nhau thì chính họ tạo nên một sa mạc thực sự. Hơn nữa tử tướng lại được sự ủng hộ của Bạch Vân giáo- giáo phái hùng mạnh nhất nhì võ lâm. Các nước trước kia vẫn e dè Thiên quốc nay nhân cơ hội này cũng tìm đến tử tướng đặt quan hệ, mong muốn sẽ nhận được nhiều lợi lộc hơn khi tử tướng trở thành người đứng đầu Thiên quốc. Đội quân của tử tướng chẳng mấy chốc mà lớn mạnh hẳn lên. Triều đình Thiên quốc chao đảo. Thiên quốc tuy là quân đội hùng mạnh, nhưng nay đã mất đi một phần ba lực lượng. Hơn nữa số người tạo phản theo tử tướng có nhiều người là tướng tài, dày dặn kinh nghiệm chiến trường. Cứ với đà này, một thời gian ngắn nữa thôi binh lực của tử tướng sẽ ngang ngửa với triều đình, thậm chí có thể lớn mạnh hơn. Thêm vào đó, việc nội bộ triều đình phản bội lẫn nhau khiến những người ở lại hoang mang. Việc cần làm nhất bây giờ là cần phải xây dựng lực lượng, trấn an lòng người, chuẩn bị dẹp tan quân phản loạn.

Chính trong lúc nguy ngập này, ông trời đã gửi sang cho Thiên quốc một vị cứu tinh: Hoàng đế Kim quốc sang thăm Thiên quốc. Kim quốc với Thiên quốc vốn có quan hệ hòa hảo từ lâu. Kim quốc vương cũng muốn gả con gái mình vào hoàng cung Thiên quốc để thắt chặt tình giao hảo. Thế nhưng hoàng đế Kim quốc chưa kịp mở lời thì Tử quốc vương đã lần la sang Thiên quốc móc nối cuộc hôn nhân chính trị để chấm dứt chiến tranh. Hoàng tử Gia Huy tuy là một người xuất sắc, thế nhưng đã có nơi có chốn, con gái ông không thể chịu thiệt thòi. Bởi vậy Kim quốc mới từ bỏ ý định cầu thân. Công chúa Kim quốc Đình Đình là một cô nàng hết sức quậy phá. Nàng ta chẳng thích ở yên trong nhà mà chỉ toàn đi lung tung gây phiền phức khắp nơi. Rồi một ngày cách đây không lâu, sau một lần dạo chơi ngoài cung trở về, bỗng dưng cô nàng đòi cha dẫn đến hoàng cung Thiên quốc chơi. Nhìn khuôn mặt háo hức ửng đỏ của con gái, Kim quốc vương biết rằng nàng ta đã phải lòng ai đó rồi. Ông có hai người con, Đình Đình và Vĩnh Kỳ. Cả hai giống nhau ở chỗ đã muốn cái gì thì phải có bằng được. Trước kia Vĩnh Kỳ yêu quý của ông cứ nằng nặc đòi theo vị nhân sĩ giang hồ kia học võ nghệ, ông không có cách nào cản nổi, đành phải chiều theo cho vui lòng con. Đối với Kim quốc vương, niềm vui của con cái là mục tiêu lớn lao nhất. Lần này cũng vậy, ông đành đem con gái đến thăm Thiên quốc một phen. Đẳng nào cũng lâu lắm rồi ông không có gặp người bạn lâu năm

Thiên quốc vương. Đội quân của tể tướng tuy đông nhưng ngoài binh lính tách ra từ quân triều đình, còn lại là một đám người ô hợp, chưa được tiếp xúc với chiến trường. Họ cần phải có một thời gian để tập luyện. Kim quốc tài nguyên dồi dào, đất đai trù phú, kinh tế phát triển. Hơn nữa lại nổi tiếng với nhiều làng nghề chế tác vũ khí. Có được sự hậu thuẫn của Kim quốc, Thiên quốc còn sợ gì không đủ sức mạnh dẹp quân phản loạn. Thiên quốc vương hay tin bạn cũ sang thăm, mừng hơn bất được vàng. Phen này sẽ làm mọi cách để hài lòng khách quý, nhân thể mở lời kết giao tình luôn.

Ngày Kim quốc vương đến Thiên quốc, khắp kinh thành giăng cờ kết hoa. Người dân đứng hết hai bên đường, vỗ tay, tung bông khi đoàn người của quốc vương đi qua. Hoàng đế Thiên quốc cùng hoàng tử Gia Huy còn đích thân ra đón tiếp ở cổng thành. Quang cảnh thật là nhộn nhịp. Hai vị hoàng đế gặp lại nhau thì tay bắt mặt mừng, ôm hôn thăm thiết. Sau khi phô trương tình bạn khăng khít xong xuôi đầu đấy, cả hai cùng khoe khoang niềm tự hào của mình : con cái. Nghe thiên hạ đồn đại đã lâu, nhưng nay trực tiếp gặp mặt, Kim quốc vương cũng phải bấm bụng khen thầm, hoàng tử Gia Huy quả là người xuất chúng. Diện mạo phi phàm thì khỏi phải bàn, lại rất có khí chất, tài năng. Ông thầm tiếc rẻ vì mình đã để vụt mất người con rể như chàng. Vĩnh Kỳ thì ông đã rất yên tâm rồi, Đình Đình nếu được gửi gắm vào một nơi tốt như chàng thì cuộc đời này của ông coi như mãn nguyện. Đến lượt Đình Đình e thẹn bước ra từ trong kiệu lớn. Nàng xinh đẹp đài các như bao nàng tiểu thư công chúa cao sang khác, lại có phần hồn nhiên, ngây thơ, nhí nhảnh. Mẫu người như nàng, ở bên cạnh sẽ khiến người ta vui vui vẻ vẻ suốt ngày. Kim quốc vương âu yếm nhìn con gái :

- Nha đầu nhà ta cứng đầu khó bảo lắm. Chuyện gì đã thích là phải làm bằng được mới thôi. Nó như con chim nhỏ suốt ngày riu rít bên tai, khiến ta chẳng thể nào được yên. Mong cho có chàng trai nào rước nó đi cho rồi, cho cái tai của ta đỡ khổ.

- Phụ hoàng. Người làm con xấu hổ đó.

Nàng kéo nhẹ vạt áo của cha, ra chiều nũng nịu. Nhìn cái cách hai cha con họ chuyện trò, Thiên quốc vương biết cô công chúa này là bảo bối trân quý thế nào trong tay ông bạn già Kim quốc vương. Có lẽ muốn được việc lớn phải lấy lòng tiểu công chúa này rồi.

- Ngài nói gì vậy? Công chúa thập phần quý phái đoan trang, lại yếu điệu thực nữ. Ai mà được công chúa đây nâng khăn sửa túi thì đúng là đã tu chín kiếp rồi.

Hoàng đế Kim quốc nhấm mắt cười tít, ra chiều hài lòng lắm. Ông vẫn biết con gái mình đến cái kim còn chẳng biết cầm. Nếu nàng nâng khăn sửa túi dùm ai, thì người đó chỉ có nước sai túi rách khăn vá thôi ^^ . Thế nhưng lời khen luôn khiến người ta mát lòng mát dạ. Công chúa Đình Đình thì được khen thích chí, không hề kiêu dè, chạy đến bên Thiên quốc vương, bám tay ngài, nũng nịu như với chính phụ hoàng của mình:

- Vậy Hoàng thượng có đồng ý để con làm con dâu của người hay không?

Trời đất, cô công chúa không biết phép tắc như vậy đây là lần đầu Thiên quốc vương gặp. Nàng ta có lẽ được ông bạn già Kim quốc chiều chuộng quá rồi. Nhưng điều đó càng chứng tỏ tầm quan trọng của nàng ta. Hoàng đế Thiên quốc cười xòa:

- Ha ha, được thế thì còn gì bằng. Nhưng chỉ tiếc con trai của ta không có được cái phúc ấy thôi.

Đúng vậy. Thật tiếc thay. Công chúa này so với nhị công chúa của Tử quốc quả thật hơn nhiều lắm. Kim quốc so với Tử quốc phát triển hơn hẳn. Tử Băng Tâm chỉ mang lại một cam kết hòa bình cho Thiên quốc, đối với tình trạng nội chiến hiện giờ của Thiên quốc không có giá trị cho lắm. Còn công chúa Đình Đình có thể mang đến sự hùng mạnh cho quân đội, sự giàu có cho kinh tế đất nước. Hơn nữa Đình Đình so về nhan sắc thì quả thật ăn đứt nữ quý kia. (Băng Tâm vẫn giữ cái vết sẹo đó khi về lại hoàng cung Thiên quốc). Về thông minh, tài trí, Băng Tâm có đủ nhưng Đình Đình chắc gì không có? Ngắm đi ngắm lại, Đình Đình với Gia Huy mới là đôi lứa xứng đôi. Giá mà chưa có cái vụ hôn ước ấy thì có khi mọi chuyện đã được giải quyết dễ dàng. Thiên quốc vương bấm bụng tiếc rẻ.

Đình Đình nháy mắt với Gia Huy, nhưng mặt chàng thì không chút đổi sắc. Linh cảm cho chàng biết không nên dây dưa với công chúa này. Nếu là trước kia chàng đã chẳng ngại ngần đá lông nheo lại với cô ta một cái. Nhưng từ khi yêu Băng Tâm, chàng chẳng còn tâm trạng trên hoa gheo nguyệt nữa. Thế giới này với

chàng chỉ có nàng là nữ nhân, còn lại đều thành củ khoai cả rồi. Thấy vẻ mặt không hào hứng của chàng, Đình Đình tự ái. Người ta ngàn dặm xa xôi đến đây thăm chàng, thế mà chàng không nhận ra ta hay sao? Được, chàng không nhớ thì ta bắt chàng phải nhớ! Nàng chạy sang chỗ phụ thân:

- Phụ hoàng, con muốn đi thăm thú vài nơi trong cung...

Thiên quốc vương sao không biết ánh mắt tình tứ của công chúa kia với con trai hào hoa phong nhã của mình. Không lấy nàng ta về làm dâu được, nhưng lấy lòng nàng ta thì là chuyện đương nhiên phải làm. Thiên quốc vương nhanh nhẩu quay sang Gia Huy:

- Công chúa Đình Đình đã có nhã hứng như vậy, con hãy đưa nàng đi ra vườn thượng uyển dạo chơi đi hử. Ta và Kim quốc vương đã lâu ngày không gặp, muốn hàn huyên tâm sự một chút.

Chàng dâu thế tử chối việc này, đành ngoan ngoãn gật đầu rồi trở thành kẻ hộ tống cho cô công chúa nghịch ngợm kia. Nhìn con gái nhảy chân sáo vui vẻ, khoác tay Gia Huy tự nhiên, lời chàng đi, Kim quốc vương không khỏi thở dài. Cái con bé này, ta còn tưởng người nó phải lòng là ai, hóa ra là hoàng tử Gia Huy. Tiếc quá, giá mà chúng gặp nhau sớm hơn một chút.

Đến vườn thượng uyển, chỉ còn lại hai người bên nhau, Đình Đình mới quay mặt lại nhìn Gia Huy chăm chú. Cái khuôn mặt hút hồn mà nàng ngày nhớ đêm mong đang nhìn nàng ngơ ngác kiêu kiêu chường. Không thể chịu được sự thờ ơ lâu hơn, nàng lên tiếng :

- Huynh không nhớ ta thật sao?

Nàng ta hỏi lạ. Chàng đã gặp nàng ta bao giờ đâu mà nhớ? Chàng lắc đầu.

- Chúng ta đã gặp nhau cách đây chừng một tháng, ở Kim quốc đó.

Một tháng trước chàng đích thị đang có mặt ở Kim quốc cùng Băng Tâm. Vậy là chàng đã gặp nàng ta thật sao? Thế nhưng chàng chẳng thể nào nhớ nổi. Khuôn mặt cô ta cũng được cho là xinh đẹp, nhưng không có gì đặc sắc, cũng giống vô số mỹ nhân mà chàng đã gặp qua. Trong tất cả họ, chẳng ai khiến chàng lưu tâm cả.

Thấy chàng vẫn cứ ngây ngô, nàng xót ruột, tiếp tục gợi ý:

- Chàng vẫn quên? Là cái hôm chàng đỡ ta khi ta rơi từ trên lầu xuống đó. Chàng nhớ ra chưa? Sau đó ta mời chàng ăn cơm...

A! Giờ thì chàng mang máng nhớ rồi. Thì ra chính là cô gái chàng đã gặp ở Kim quốc, khi chàng và Băng Tâm vừa cãi nhau ở tửu lầu. Lúc đó chàng vẫn chưa phát hiện ra tình cảm thực sự của mình. Khi nàng nói chàng hãy đi tìm các cô gái khác mà hưởng lạc thú, chàng đã dửng dưng bỏ đi ra ngoài, với ý nghĩ sẽ tìm ngay ra một mỹ nhân để cặp kè cùng, cho nàng thỏa ước vọng. Hôm ấy, chàng lang thang ngoài phố chưa bao lâu, thì Đình Đình xuất hiện...

Gia Huy cầu gặp mỹ nữ, thì ông trời thấu hiểu lòng chàng bèn gửi cho chàng mỹ nữ liền. Nói ông trời hậu đãi chàng không sai, bởi cô nàng này xuất hiện đúng cách : rơi từ trên trời xuống. Mặc dù đang mải mê suy nghĩ nhưng với bản lĩnh của một cao thủ chàng vẫn phát hiện ra có vật lạ đang nhằm thẳng đầu mình mà tiến. Tức thì chàng nhanh nhẹn tránh qua một bên, ngược nhìn, chỉ thấy lơ mơ một thân ảnh đang rụng như chiếc lá. Một thân võ nghệ đầy mình khiến chàng dễ dàng bay người lên, đỡ lấy, vẫn kịp xoay thêm một vòng rồi mới tiếp đất trong tư thế vô cùng hoàn hảo. Tất cả chỉ diễn ra trong vòng chưa đầy một cái chớp mắt. Sau khi nở nụ cười giết người không dao rất bài bản trước ánh nhìn hâm mộ cùng những tiếng vỗ tay rào rào của mọi người, Gia Huy mới để ý đến cái mà mình đang bồng trên tay: một cô gái.

Đúng là cầu được ước thấy. Đang mong kiếm người đẹp thì người đẹp lại tự rụng vào tay. Cô nương này mặt mày thanh tú, đôi mắt to tròn nháy nháy nghịch ngợm nhìn chàng không chút ngại ngùng. Hai má hồng hồng vô cùng đáng yêu kết hợp ăn ý với nụ cười tươi đang nở trên đôi môi trông ngon như một trái dâu tây. Hai tay nàng không e dè quàng qua cổ chàng. Nói gì mà mỹ nhân gặp nạn được anh hùng cứu cứu, trông tình cảnh bây giờ giống như mỹ nhân này tự nguyện nhảy vào lòng của anh hùng thì đúng hơn. Quan sát tổng thể, tạo dáng coi như xong.

Chàng thả cô nàng xuống, mở miệng nói đúng câu mà một trang anh hùng đã phải nói từ đầu:

- Xin lỗi cho ta mạo muội. Tiểu thư đã một phen thất kinh rồi.

Cô nương rời vòng tay chàng không chút xấu hổ, nói nhẹ tênh:

- Không sao. Vì chàng là mỹ nam tử nên đại mỹ nhân như ta được chàng cứu cũng không lấy gì làm thiệt thòi.

Nghe câu trả lời này chàng từ ngậy người đến bất giác phì cười. Cô nương này tự tin thấy ớn, giống hệt như ai kia vậy...nét mặt đang cười lại xa xăm hẳn, sao chưa đầy năm phút lại nghĩ đến con người đáng ghét đó rồi.

Cô nương không để ý đến biến đổi nơi chàng, hí ha hí hửng nắm tay chàng, kéo đi :

- Nào, để thưởng cho chàng đã cứu ta, ta sẽ đãi chàng một bữa. Đi theo ta.

Nói rồi không đợi xem đại ân nhân của mình có đồng ý hay không, nàng ta đã kéo tay chàng lôi xềnh xệch đi. Trước giờ nữ nhân chủ động lôi kéo chàng cũng nhiều, nhưng thường thì là lôi kéo chàng vào những cơn mê ái tình cơ, chứ còn cái kiểu lôi kéo đúng nghĩa thế này là lần đầu tiên. Bởi vậy chàng ngạc nhiên chẳng kịp phản ứng là phải. Mà giả như có kịp thì chàng cũng không muốn phản ứng lại. Cô nương này thú vị ghê, chàng muốn đợi xem cô ta tiếp theo sẽ làm những cái gì.

Cô ta gọi ra một bàn quá trời thức ăn, sau đó lại ngồi yên bất động, nhìn chàng chăm chú. Chàng nhìn vào mâm cỗ trước mặt, khoan tay, dựa lưng vào ghế, lơ đãng hỏi :

- Tiểu thư, như vậy là sao? Sao tiểu thư không ăn, ngồi nhìn ta làm gì?

Cô nương nhoẻn miệng cười:

- Thì bảo là trả ơn chàng mà. Ta gọi ra cốt để ngắm nhìn chàng ăn thôi.

Rồi lại chăm chú nhìn, xong hồi lâu mới nói :

- Chàng đẹp thật đó. Khi nãy từ trên lầu nhìn xuống, ta đã biết chắc chàng là một mỹ nam tử, nhưng không ngờ lại hoàn hảo như vậy. Từ góc độ trong vòng tay chàng ngược nhìn lên, hay từ góc độ nhìn trực diện thế này, đều không có chỗ nào khuyết điểm.

Chàng đẹp trai như thế nào thì chàng tự mình ý thức rất rõ. Nhưng nghe cô gái này khen thì lại cảm thấy hứng thú. Chàng nheo nheo mắt hỏi dò :

- Vậy là tiểu thư đã quan sát ta khá lâu?

- Phải - cô ta khẳng định luôn chẳng hề ngần ngại - và ta khi nãy cố tình nhảy xuống trúng đầu chàng đấy. Linh tính mách bảo ta rằng thế nào chàng cũng sẽ đỡ ta.

- Nhảy? - Gia Huy tròn xoe mắt- Vậy nếu chẳng may linh tính của tiểu thư sai lầm thì sao?

- Thì cùng lắm gãy một vài cái xương thôi. Không chết được. Ta đây cũng biết chút võ công đó. Với cả vì sự nghiệp cao cả nên ta cũng đành lấy thân ra khảo nghiệm.

Mỹ nhân này dễ thương ghê, có sức cuốn hút lạ kì. Gia Huy nén cái cười đang lục cục trong cổ họng, tò mò hỏi :

- Là sự nghiệp gì vậy?

- Tìm kiếm tình yêu. Sau hơn mười phút quan sát chàng, ta đã quyết định sẽ trở thành người con gái của chàng.

Thẳng thắn mà lại rất đáng yêu, chàng không nhịn được nữa cười lên thành tiếng. Chẳng phải chàng đang muốn tìm mỹ nhân sao, nay mỹ nhân lại xuất hiện, hơn nữa còn đáng yêu thế này, chàng còn chờ gì nữa. Mắt chàng thôi cười cợt, nhìn nàng say đắm, khiến đôi má hồng hồng kia không chịu nổi cũng chuyển sang màu đỏ. Công tắc phong lưu đa tình đã bật mở, chàng nói với giọng ngọt ngào chuyển nghiệp :

- Vậy thì bây giờ ta chính thức mở lời cho hợp nghi thức. Nàng đồng ý thành người con gái của ta không?

Ồ, nhanh như vậy sao? Câu này nàng đã muốn nghe chàng nói khi lần đầu tiên trông thấy bóng dáng chàng, nhưng thật không ngờ chưa đầy một giờ đồng hồ sau nàng được nghe thật. Thực ra cô nàng này tỏ ra táo bạo là thế, nhưng trong tình trường vẫn còn non tay lắm. Thấy chàng đẹp lộng lẫy thì thích thú muốn giành lấy như trẻ nhỏ muốn sở hữu đồ chơi đẹp vậy. Nhưng bây giờ khi món đồ chơi ấy đang nhìn nàng với ánh mắt mơ màng, giọng nói như hơi men vẩn vút mụ mị đầu óc nàng, thì nàng lại xấu hổ. Đầu đầy vang lên tiếng loảng xoảng của xiềng xích, rồi tiếng bấm khoá tạch tạch. Trái tim nàng đã bị chàng ngay lập tức giam cầm rồi. Trước giờ nàng chưa từng đối với ai có cảm giác như vậy. Chàng đang ngỏ lời với mình ư? Là mơ hay tỉnh? Nhưng mặc kệ, dù thế nào cũng không để cơ hội này vụt mất. Nàng đưa tay ra nắm lấy bàn tay Gia Huy đang để trên bàn, mắt long lanh rạng rỡ :

- Tất nhiên ta đồng ý.

Cái cách hờn hờ của nàng cũng khiến chàng nhin cười hết nể. Nếu là nàng ấy trong tình huống này có lẽ cũng sẽ đối đáp như vậy chẳng? Không, có khi còn thú vị hơn thế này. Nàng ấy luôn biết cách khiến người khác bó tay mà. Mà khoan. Tỉnh lại đi Gia Huy. Lại nhớ đến nữa rồi. Mày quả thật chẳng giống mày chút nào cả. Chỉ có mỗi việc gạt hình ảnh một người ra khỏi tâm trí cũng làm không xong. Nét mặt Gia Huy đang tươi tỉnh, một lần nữa lại giăng đầy ảm đạm.

Lần này nàng đã nhận ra, lo lắng hỏi :

- Câu trả lời của ta khiến chàng không vui?

Chàng nhìn nét mặt ngây thơ của nàng, chợt nói đầy mỉa mai :

- Làm ta không vui ư? Sợ rằng nàng không thể.

Phải, trên đời này người có thể làm cho chàng thấy buồn bã đến thế, giận dữ đến thế, đau đớn đến thế, chỉ có một mà thôi. Kể từ khi gặp được nàng chàng mới biết tình cảm có nhiều cung bậc như thế. Còn cô gái ngây thơ trước mặt chàng đây muốn làm chàng chuyển biến thái độ như vậy chắc chắn là không có cửa. Bất quá cảm giác với nàng ta trong lòng chàng chỉ là thấy thú vị hơn những cô nương khác. Cô ta có một nét gì đó cuốn hút chàng mà lúc đó chàng không giải thích nổi. Nhưng bây giờ chàng đã biết rồi. Bởi vì cô ấy cũng tình nghịch giống Băng Tâm.

Trong khi con nai vàng ngơ ngác kia vẫn không hiểu hàm ý của chàng, thì cái căn nguyên vui buồn của chàng lại lù lù xuất hiện. Hai người ngồi ở tầng trên của tửu lâu, nhìn xuống phố đêm tấp nập. Ánh mắt chàng nhúu lại. Nàng ta kia rồi, hoà lẫn trong dòng người ồn ào dưới kia, vẫn tung tăng vui vẻ đi lễ hội cùng đại sư huynh tốt của nàng. Chàng tự cười mỉa mai. Thế mà mình lại ngồi đây thở ngắn than dài. Nào, đi! Đi cho cô ta thấy khả năng của mình. Chàng quay sang người tình mới :

- Chúng ta đi dạo phố thôi.

Nói rồi chàng kéo tay nàng đứng dậy, bước đi. Cô nàng hơi đỏ mặt, nhưng tâm trạng cực phần khích. Được tay trong tay với một bạch mã hoàng tử như thế này là ước mơ từ lâu của nàng. Hôm nay trên phố đêm này, có ai đẹp đôi bằng hai chúng ta không? Nàng nhìn bóng dáng lãng tử của chàng phía trước, cười thầm.

Thế nhưng nàng ta đã quá lắm tưởng rồi. Vừa đi chưa được mười phút, đã thấy kim đồng ngọc nữ xuất hiện. Chàng trai so với hoàng tử của nàng một phen cũng không kém, còn cô gái thì quả là nhất tiểu khuynh thành. Nhìn họ đi bên nhau, cô nàng chỉ biết thốt ra hai chữ : Hâm mộ. Cô nàng giật giật tay Gia Huy, chỉ trỏ:

- Chàng nhìn kia. Hai người kia đẹp đôi quá đi mất.

Gia Huy đã đứng khựng lại từ lâu. Vẫn biết cô ấy đang ở bên Lâm Phong, vẫn biết hai người trông thật đẹp đôi như thiên hạ đang xì xào bàn tán, nhưng khi nhìn họ trực diện thế này, vui vẻ bên nhau...chàng trước sau vẫn cảm thấy không cam tâm. Nàng không chút nào buồn bã vì hai người cãi nhau hay sao?

Gia Huy và cô nàng kia ở bên kia dãy phố cũng là tâm điểm nổi bật, thế nên Lâm Phong và Băng Tâm bên này cũng ngay lập tức phát hiện sự có mặt của hai người. Lâm Phong cười cười, nhanh chóng kéo Băng Tâm đi về phía trước. Đến trước mặt Gia Huy, chàng vỗ tay vào vai Gia Huy, về mặt ra chiều hờn hờ:

- Gia Huy, đệ giỏi thật. Chưa đầy hai giờ đồng hồ đã kiếm được một tiểu mỹ nhân xinh đẹp thế này. Bản lĩnh của đệ ta khâm phục đó.

Bằng Tâm nhìn chăm chăm hai người họ, tay xiết nhẹ nhẹ cái chong chóng sắc sỡ vừa mua. Gia Huy nở nụ cười phớt đời, tay thôi nắm tay cô nàng kia mà chuyển sang khoác vai, mạnh mẽ kéo cô nàng sát vào mình :

- Cảm ơn huynh. Giống như ai kia đã nói, ta phong lưu đa tình mà.

Cô nàng nghe câu chuyện của hai người thì có vẻ không hài lòng;

- Gì vậy? Chàng là kẻ phong lưu? Ta không muốn nam nhân của ta là kẻ phong lưu đâu.

Gia Huy đưa tay lên chạm vào bờ môi hồng đôi của nàng :

- Mỹ nhân. Ta phong lưu nhưng chẳng phải giờ bị nàng trói chân rồi sao?.

Đình Đình đỏ mặt, ngượng ngùng. Phải, chắc chắn chàng bị hấp dẫn bởi ta nên mới yêu ta gần như ngay tức khắc. Trước giờ công chúa ta đây muốn gì mà không được.

Bằng Tâm thấy mình như vừa bước hụt. Chàng cặp kè bên các cô nương khác là chuyện nàng thấy đã thành quen, vậy mà lần này lại thấy lòng nôn nao lạ. Cái đầu thông minh đã không còn đủ tỉnh táo để nhận ra màn kịch của chàng nữa. (Cô này lậm vào tình yêu rồi cũng ngu thấy ớn luôn ^^). Giỏi thay cho Gia Huy. Đã như vậy mà ta không nói vài câu chúc mừng lại chẳng hoá ra quá hẹp hòi hay sao? (Thực ra đang ghen muốn chết).

Nàng bất chợt vỗ tay, vừa cười vừa nói:

- Hay. Hay lắm. Tiểu thư, ta xin chúc mừng tiểu thư đã thành công trong việc giam giữ tên lãng tử phong tình này.

Nàng liếc nhìn Gia Huy, trong ánh mắt mang vẻ ngạo mạn. Gia Huy đột ngột giận run. Cô ta chúc mừng mình? Cô ta thẳng tay đẩy mình sang cho người khác? Buồn cười quá Gia Huy, đây là phản ứng tất nhiên mà. Mình còn mong chờ cái gì?

Đình Đình không nhận thấy cái nhìn thâm thúy của hai người, thấy Bằng Tâm chúc mừng thì hơn hớn:

- Cảm ơn cô nương. Hai người cũng đẹp đôi lắm đấy.

Lâm Phong nghe thế cười toe toét:

- Cô nương thấy vậy? Tiểu sư muội, người ta đã nói thế, chúng ta cũng nên biểu diễn chút gì đi chứ.

Đình Đình mắt tròn xoe :

- Té ra hai người không phải tình nhân? Vậy mà ta cứ tưởng...Trông hai người bên nhau vui vui vẻ vẻ thế cơ mà?

- Không. Nhưng mà biết đâu được đấy. Nhân tiện có lời khen của cô nương, ta sẽ suy nghĩ đến chuyện này. Chúng ta không ở lại làm kì đà cản mũi nữa. Chúng ta cũng là những người không thích xem kịch tình cảm mùi mẫn. Chúc hai người vui vẻ nhé.

Nói rồi nàng tặng thêm cho Gia Huy một cái cười nhẵn mặt rằng nàng đối với chuyện chàng cặp kè cùng cô gái này một chút quan tâm cũng không có, kéo tay Lâm Phong đi ra chỗ khác, bỏ mặc Gia Huy với Đình Đình đứng tại chỗ.

Phản ứng của Bằng Tâm khiến chàng thất vọng. Cứ nghĩ ít ra nàng sẽ phải tức nổ đom đóm mắt khi dám thách thức chàng phong lưu , ấy thế mà nàng còn nghiêm nhiên cả hai tay dắt chàng cho kẻ khác. Có thể chiều này vẫn chưa đủ sức tác động đến nàng, một cô chưa đủ thì chàng phải tìm nhiều cô hơn nữa. Đúng. Thế là chàng cùng Đình Đình chơi qua loa vài trò chơi trong hội chợ đêm, nói vài ba câu chuyện nhảm nhí mà chàng chẳng thể nhớ nổi là những chuyện gì, sau đó chia tay nhau. Và kí ức về cô nàng tương đối dễ thương hôm ấy đã bay biến khỏi bộ óc của chàng không dấu vết. Nếu hôm nay không gặp lại Đình Đình, không được nàng khơi gợi lại chuyện hôm đó thì chàng sẽ chẳng bao giờ nhớ đến nàng ta nữa. Những cô gái chàng lợi dụng để trêu tức Bằng Tâm nhiều vô số mà.

Thực ra hôm ấy Gia Huy trong lúc đưa Đình Đình về quán trọ đã hẹn nàng hôm sau gặp nhau tại Trúc Lâm quán. Nàng cả đêm không ngủ, háo hức chờ đến hôm sau lại gặp mặt. Sáng sớm nàng đã có mặt ở đó, chờ chàng đến trưa. Nàng muốn đến sớm một chút, như vậy có thể thấy chàng từ xa đi lại. Rồi nàng chờ từ trưa qua chiều. Chờ đến khi trời tối, đến khi gió lạnh làm vai nàng run rẩy. Chàng đã không đến. Chuyện gì xảy ra khiến chàng lỡ hẹn? Nàng trở về quán trọ một mình, lại một đêm thao thức. Hôm sau, nàng quyết định đi tìm chàng, nhưng chàng đã mất tăm mất tích. Trái tim non nớt lần đầu rung động trước tình yêu của nàng đau nhói. Sau đó nàng ật thám đi điều tra, mới biết chàng là hoàng tử Thiên quốc, và đã có hôn ước với Tử quốc. Có hôn ước thì đã sao chứ? Chàng chẳng phải nói yêu ta hay sao? Chắc chắn là chàng bị ép hôn rồi. Nghe đồn công chúa đó ma chê quỷ hờn. Phải lấy một người như cô ta chắc chàng khổ tâm lắm. Ta sẽ giải thoát cho chàng! Bởi vậy nàng bèn xin vua cha đưa đến thăm Thiên quốc. Khi đang chuẩn bị sang thì lại nhận được tin Thiên quốc nội loạn. Lúc này là lúc chàng cần đến những sự hậu thuẫn, ta xuất hiện chẳng phải quá đúng lúc sao?...

Gia Huy cười ruồi, nhìn Đình Đình với vẻ hồi hận (giả tạo ^^):

- Thì ra nàng vì ta mà có mặt ở đây?

Khuôn mặt Đình Đình rạng rỡ, nàng nắm tay Gia Huy:

- Đúng vậy, chàng yên tâm. Ta sẽ bảo cha ta viện trợ Thiên quốc. Hai nước chúng ta trước giờ luôn có quan hệ rất tốt mà. Nào, bây giờ hãy đưa ta đi thăm thú xung quanh đây đi hử.

Lại một lần nữa nàng kéo tay Gia Huy. Tạm thời cứ thế này đã, rồi ý định làm dâu Thiên quốc ta sẽ từ từ nói rõ sau. Chàng trước sau gì cũng là của ta thôi. Từ xưa đến nay ta muốn cái gì mà không được?

Gia Huy miễn cưỡng đi theo. Có cô công chúa này, chuyện quốc gia dễ dàng được giải quyết. Nhưng đối với riêng chàng, sự xuất hiện của nàng ta là một món quà hay là một tai họa không hơn?

18. Chương 18 : Có Những Thứ Mang Tên Là Kỷ Niệm.

Nơi đầu tiên Đình Đình muốn đến là nơi ở của nhị công chúa Tử quốc. Ai chẳng tò mò về địch thủ của mình trông mặt mũi như thế nào? Hơn nữa, ngoài việc chiêm ngưỡng dung nhan thiên hạ đồn đại nổi tiếng kia, nàng còn muốn chính thức thị uy với công chúa đó. Đình Đình phải cho cô công chúa kia biết rằng cô ta bây giờ chẳng hề có một chỗ đứng nào trong triều đình Thiên quốc, để cho cô ta thấy khó mà tự động rút lui. Gia Huy bấy lâu chẳng có thời gian gặp Băng Tâm, nay nhân cơ hội này có thể gặp nàng, đúng là một công đôi việc, nên đồng ý liền. Thấy thái độ hỗn hởi của chàng, Đình Đình càng đắc ý. Dẫn theo một cô nương khác đến nơi ở của vợ chưa cưới với vẻ mặt như vậy, chắc chắn chàng không hề để nhị công chúa Tử quốc kia trong mắt. (Nhảm to rồi em ơi ^^). Mỗi người theo đuổi một mục đích, hơn hớn hờ hờ đến Đông Tuyết cung.

Cảnh trí Đông Tuyết cung hơi khác lạ so với những cung điện khác ở hoàng cung. Ngoài một hoa viên nhỏ là xây cố định sẵn không thay đổi được, còn ngoài ra thì chỉ có một cái sân trống trơn. Trên sân, dưới dàn hoa giấy nhỏ có một cái bàn đá rất rộng, không thích hợp cho việc thưởng hoa ngắm trăng gì cả. Mấy gian phòng chính cũng rất ít người hầu kẻ hạ đi lại. Không khí có vẻ im lìm. Có lẽ vị công chúa này không được ưu ái cho lắm- đây là suy nghĩ trong đầu Đình Đình khi thấy quang cảnh cung Đông Tuyết. Nhìn nét thương hại thấp thoáng trên mặt Đình Đình, Gia Huy cười thầm. Nàng ta biểu hiện như vậy vì không biết vị chủ nhân Đông Tuyết cung là người như thế nào đó thôi. Nơi đây vắng vẻ vì nàng nói chỉ cần những người hầu do nàng mang sang từ Tử quốc là đủ. Cái sân trống không ấy chắc chắn là để tiện cho việc tụ tập nhảy múa vui chơi của mấy người trong cung này, đồng thời là chỗ để nàng luyện tập võ nghệ. Còn cái bàn đá rộng lớn mà lại không có ghế kia không phải để thưởng trà, tấu đàn, mà là để làm chỗ chơi cờ bạc. Cái bàn ấy tha hồ ười mấy hai mươi người quây quần xung quanh để đặt tiền cá độ. Chàng lại nhớ đến cái hôm nàng tổ chức dạ yến, ngay lập tức rút ra trong người ba quân xúc xắc, trở thành nhà cái giữa một rừng các quan lại ham hồ vui chơi. Chàng chắc chắn trong phòng của nàng còn có mấy bộ mặt chược, chược quân xúc xắc ắn nắp ấy chứ.

Băng Tâm vừa ra ngoài đi dạo một chút cho khuây khỏa. Nhưng khuây khỏa đâu không thấy lại trở về cung, lập tức đụng mặt hai người họ. Thà chàng không xuất hiện thì thôi, chàng xuất hiện lại tay trong tay cùng nữ nhân khác. Chút bất ngờ thoáng qua nhanh, chỉ còn tràn ngập trong lòng nỗi thất vọng. Cô nương này phục sức sang trọng, thái độ của kẻ bề trên, gương mặt lại rất lạ, chắc chắn là công chúa Kim quốc vừa đến mà cuộc viếng thăm của cô ta đang làm náo nhiệt kinh thành. (Băng Tâm giống Gia Huy, không nhận ra cô nàng này luôn). Dẫn cô ấy đến đây, chàng muốn nhấn mạnh với ta điều gì?

- Có khách quý đến chơi, ta không ra tiếp, thật là bất kính quá. Trân trọng xin lỗi hai người.

Nàng tiến lại phía hai người, tỏ thái độ rất biết điều. Đình Đình tự đắc. Băng Tâm cô ta cũng tự biết thân biết phận của mình.

Gia Huy đâu nghĩ được gì nhiều, chỉ biết thấy nàng là hớn hở. Về lại hoàng cung, nàng vẫn đeo cái vết sẹo ấy vì không muốn làm kinh động đến ai. Chàng cũng không muốn nàng gỡ bỏ nó ra trước mặt những nam nhân khác. Chừng ấy kẻ mê đắm nàng thôi cũng đủ khiến chàng đau đầu rồi, đại gì mà rước thêm dịch thù. Ôi, đôi mắt lấp lánh của nàng ẩn giấu dưới mái tóc kia khiến chàng nhớ nhung biết bao. Cả giọng nói, cả tiếng cười... tất tần tần đều khiến chàng thao thức mất ngủ. Không nhìn thấy nàng chưa bao lâu mà cả thế kỷ đã vượt khỏi tay chàng. Chàng vội vàng chạy đến cầm tay nàng. Cả cái chạm tay nhỏ nhoi cũng làm chàng xúc động. Chàng nói một thôi một hồi:

- Nàng vừa đi đâu về vậy? Ta đến nhưng không thấy nàng. Mọi người trong cung Đông Tuyết đâu cả rồi? Sao nàng lại ra ngoài có một mình? Trời thì đã trở lạnh rồi, ra ngoài nên mặc thêm áo chứ...

- Ta...- Băng Tâm hơi bị bất ngờ trước thái độ quan tâm đột ngột của Gia Huy, nhất thời chưa biết phản ứng thế nào.

Cái không khí ấm áp ngượng ngùng vừa mới tạo lập ngay tức khắc bị cô nàng Đình Đình phá vỡ:

- Chàng giới thiệu chúng ta với nhau đi chứ!

Thật áy náy quá, cứ thấy Băng Tâm là Gia Huy quên hết mọi thứ xung quanh. Chàng bỏ tay nàng ra, ngại ngùng giới thiệu hai người với nhau:

- Băng Tâm, đây là công chúa Kim quốc, vừa đến Thiên quốc của chúng ta làm khách quý sáng hôm nay.

Trong lời của chàng nhấn mạnh Thiên quốc của chúng ta- là của ta và của nàng- hàm ý rất rõ ràng, thế nhưng hai cô nàng này chẳng ai thêm bận tâm đến dụng công phát ngôn của chàng. Băng Tâm chỉ chú ý đến hai từ khách quý. Đối với chàng, cô ấy hẳn là một viên dạ minh châu hiếm có trên đời rồi. Vừa xinh đẹp lại mang đến cho chàng nhiều lợi lộc thế kia mà. (Ghen quá hóa khùng rồi nàng ơi ^^). Đình Đình cũng giống Băng Tâm, hí hửng trong lòng. Từ Băng Tâm, cô hãy nhìn cho rõ xem, đối với chàng, ai mới là người đáng để nâng niu. (Hình như cách suy nghĩ của nữ giới có một sự tương đồng đến kì lạ ^^). Được thế, cô nàng tiếp tục lần tới:

- Đông Tuyết cung này xem ra tiêu điều vắng vẻ quá. Công chúa ở đây chẳng hay có được thoải mái hay không?

Đình Đình cô ta làm như mình là chủ cung điện, đến hỏi thăm khách khứa vậy. Ý cô ta là những cung điện khác thì kể ra người vào tấp nập, còn đây lại đìu hiu như vậy, Từ Băng Tâm, cô không cảm thấy mình chẳng có vị trí gì ở chốn này hay sao? Băng Tâm nhếch môi cười. Nàng đâu phải kẻ dễ bị bắt nạt. Biểu hiện ra ngoài một vẻ mặt hiền hòa, nhưng lời lẽ thì sắc như dao:

- Vắng vẻ như vậy chính là không gian lý tưởng để suy ngẫm nhiều điều. Hơn nữa, chẳng phải là có khách quý như công chúa với hoàng tử đây đến thăm sao? Được quan tâm như vậy, ta thấy thoải mái ghê lắm.

Nàng không quên nở nụ cười từ tốn giả vờ, trước khi hỏi tiếp:

- Sao người cao quý như công chúa đây lại có nhã hứng đến thăm ta?

- Ha ha, cũng không có gì. Ta đến để xem nàng sống ở đây có tốt không, bởi vì ta đang định sẽ đến đây ở dài hạn.

Bằng Tâm không thèm để ý đến ánh mắt ai oán lộ liễu của Gia Huy dành ình. Oan quá, đã có ai mời cô ta đến đây ở đâu chứ, là cô ta tự nói ra cả thôi. Đình Đình cô ta đã bắt đầu thể hiện ý muốn làm dâu Thiên quốc rồi. Trong lòng Bằng Tâm rất đau, nhưng bản lĩnh lưu manh cao thủ đã khiến cho nàng có thể nặn ra một nụ cười phớt lờ, thậm chí còn là mỉa mai:

- Ái da, công chúa. Nếu có dự định như vậy thì không nên đến thăm quan chỗ ta. Chẳng lẽ công chúa cũng thích thú với cuộc sống vắng vẻ quạnh hiu thế này sao?

Ý là cô cũng muốn học hỏi cuộc sống bị thất sủng giống như ta? Đình Đình giận tím mặt, nhưng lại không thể thất thố được. Bằng Tâm nàng ta thái độ nhã nhặn thế cơ mà, mình sao có thể làm kẻ khiếm nhã. Đành ngậm bồ hòn làm ngọt. May mà nàng ta có vũ khí chống cự:

- Ha ha, ta đùa đấy. Thực ra ta đến đây để đem quà cho công chúa. Công chúa với hoàng đệ Vĩnh Kỳ của ta là tỷ muội đồng môn đúng không. Đệ ấy có nhờ ta chuyển cái thư này đến nàng.

Khi biết Đình Đình sẽ sang Thiên quốc, Vĩnh Kỳ cũng rối rít cả lên, đòi đi theo để gặp nàng.

Thế nhưng công việc của một hoàng đế tương lai rất nhiều, vua cha đã đi cùng tỷ tỷ rồi, nên chàng đành ngậm ngùi ở lại. Vậy là khi Đình Đình bắt đầu đi, chàng không quên khẩn khoản nhờ vả tỷ tỷ phải đưa tận tay cái thư này cho Bằng Tâm. Đình Đình ghét Bằng Tâm cũng một phần xuất phát từ Vĩnh Kỳ mà ra. Ai bảo nàng đường đường là công chúa tỷ tỷ của hần mà hần cứ thấy nàng là triền miên điệp khúc : xấu xí, tránh xa ta ra, ấy thế mà cứ nhắc đến Bằng Tâm tỷ tỷ là mắt hần sáng hơn đèn pha, luôn mồm khen : Tỷ tỷ của ta là tuyệt nhất. Nàng hoang mang. Bằng Tâm tỷ tỷ của Vĩnh Kỳ lẽ nào với nhị công chúa Tử quốc không phải một người hay sao? Thiên hạ đồn thổi nhị công chúa Tử quốc ma chê quỷ hờn, Vĩnh Kỳ một mực ca ngợi nàng là giai nhân tuyệt sắc, vậy bên nào đúng? Giờ khi tận mắt chứng kiến rồi, nàng đã có thể thỏa mãn rút ra kết luận: Hoàng đệ Vĩnh Kỳ của nàng bị lé rồi. Đúng vậy, nếu không phải thế thì sao nó dám gán ghép hai từ xấu xí với Đình Đình nàng đây cơ chứ.

Nhận được thư của Vĩnh Kỳ, Bằng Tâm rất vui. Ít ra thì nàng vẫn còn muội tiểu sư đệ dễ thương coi nàng là bảo vật. Nàng vội vàng mở thư ra xem, khuôn mặt ngày càng rạng rỡ. Bức thư của Vĩnh Kỳ gồm rất nhiều hình vẽ ngộ nghĩnh. Bức tranh đầu tiên chàng vẽ một cậu nhóc đuổi theo trái tim của mình. Trái tim ấy có cánh, đang bay về phía một tiểu tiên nữ. Xung quanh tiểu tiên nữ hào quang lấp lánh. Trong bức tranh ấy chàng ghi chữ : Trái tim đệ lúc nào cũng hướng về tỷ. Bức tranh thứ hai vẽ cậu bé đang ngồi khóc, xung quanh bị bao vây bởi một đồng sách vở. Bức tranh này chàng ghi: Đệ bị công việc bao vây ngập đầu ngập cổ, đệ nhớ tỷ chết được nhưng chẳng thể đến bên tỷ. Bức tranh thứ ba chàng vẽ cảnh cậu bé đánh thắng một con cạp, đứng trên đỉnh cao chiến thắng, tay nắm tay tiểu tiên nữ, hai trái tim cất cánh bay giữa hai người, với dòng chữ: Đệ biết tỷ bị bắt ép kết hôn. Tỷ yên tâm, đệ sẽ đánh bại kẻ gian ác, giải thoát cho tỷ, rồi chúng ta sẽ hạnh phúc bên nhau. Bức cuối cùng chỉ có một chữ yêu lồng trong một hình trái tim. Ha ha, Vĩnh Kỳ này thật là ngộ quá. Cả viết thư cũng sinh động như vậy. Từ ngày gặp nàng đến giờ, không lúc nào là Vĩnh Kỳ mở mồm ra mà lại không nói yêu Bằng Tâm, nàng nghe nhiều đã thành quen. Nhưng tình cảm của cậu em này không làm nàng thấy khó xử, mà chỉ thấy vui vui trong lòng. Cậu ta có lẽ yêu nàng theo kiểu hâm mộ thần tượng chẳng? Rồi đến một ngày, cậu ta sẽ tìm được tình yêu đích thực của mình thôi.

Nhìn Bằng Tâm vui vẻ như thế, Gia Huy thấy bức mình. Tại sao xem thư của tên nhóc ấy mà nàng lại biểu hiện như vậy? Gia Huy biết tên nhóc đấy là tín đồ theo Bằng Tâm đạo, hết sức cuồng tín. Chàng phải xem cậu ta viết cái gì. Chàng bèn tiện tay giành lấy một tờ giấy trên tay nàng, trở trêu thay đó chính là bức tranh vẽ hình thiếu niên đánh cạp. Chàng vừa què vừa giận. Tên nhóc con đó coi chàng là con cạp thành tinh, giam hãm tiểu tiên nữ. Nó muốn đánh bại chàng để giải thoát cho Bằng Tâm. Hừm, đừng có mà hoang tưởng nhá nhóc. Muốn cướp nàng khỏi tay ta, nhóc con chưa có đủ tuổi đâu!^^. Bực mình, chàng xé tan bức tranh, rồi tung những mảnh vụn lên trời, bay lả tả.

Bằng Tâm từ kinh ngạc, chuyển sang tức giận. Chàng dám giật thư từ tay ta, đã thế lại còn xé nó ngay trước mặt người khác. Chàng muốn hạ thấp ta?

- Chàng làm thế là sao?- Nàng tức giận hét lên.

- Sao là sao? Thấy ngứa mắt thì xé thôi.- Gia Huy cũng không chịu nhượng bộ.

- Ta nghĩ chàng nợ ta một câu xin lỗi chứ không phải là một lời giải thích không hợp lý như vậy.
- Sao ta phải xin lỗi? Nếu nàng còn nhận những thư kiểu như vậy, bức nào đến ta sẽ xé tan bức ấy.
- Chàng thật vô lý.
- Ủ! Ta là thế đấy!- Ghen tuông thì làm gì có lý nào.
- Đáng ghét!
- Nàng cũng chẳng dễ thương tẹo nào!

Hai khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, mỗi người đi một hướng. Chỉ có một người đứng giữa lơ mơ hiểu hiểu không không, nhưng được cái vui mừng khắp khởi. Vốn không định đưa thư cho Băng Tâm, nhưng cuối cùng vì ngượng nên đành đưa ra làm vật phân tán chú ý, ai ngờ lại tạo ra kết quả tốt như bây giờ. Xem ra chuyện bọn họ chẳng suôn sẻ lắm. Như vậy Đình Đình nàng càng tiện chen vào.

Biên giới Thiên quốc, huyện Tĩnh Châu.

Thấy con trai cứ trau mày ủ dột. Tể tướng không khỏi đau lòng. Đáng lẽ Lâm Phong phải là cánh tay đắc lực nhất của ông khi ông tiến hành đại sự, thế mà nay cứ thở ngắn than dài thế này. Nó đã không giúp gì cho ông thì thôi, đằng này lại còn giải cứu tù binh tối quan trọng nữa chứ. Nhưng những hành động đó của Lâm Phong ông đều hiểu được. Là người làm cha, ông đương nhiên biết tấm lòng của con trai mình chứ.

Từ khi còn bé, Lâm Phong đã tỏ ra rất xuất sắc. Một người tài giỏi như con ông mà phải chịu làm thần tử phục vụ kẻ khác khiến ông thấy xót xa thay cho con. Tạo phản một mặt khiến ông thỏa mãn tham vọng quyền lực của mình, mặt khác cũng vì tương lai của Lâm Phong. Nếu chàng trở thành hoàng đế, với tài năng của mình, chắc chắn quốc gia sẽ trở thành một đế chế lớn mạnh chưa từng có. Vì muốn chàng được rèn luyện trong gian khổ để càng xuất sắc hơn, tể tướng đã đồng ý cho con đi theo Bạch Cư lão quái hành tẩu giang hồ. Nhìn ánh mắt rực sáng của đứa trẻ khi nói về giấc mơ thống nhất thiên hạ, tuy còn là lời nói ngây ngô nhưng khiến tể tướng rất hài lòng.

Thế nhưng đến năm lên mười, cậu bé đột nhiên rất ít khi về phủ mà ở lại luyện võ công với sư phụ luôn. Năm đó Bạch cư lão quái nhận thêm một đệ tử là nữ nhi. Tể tướng biết con bé đó đã hợp hôn con trai mình, nhưng ông cũng không ngăn cản. Công khai ra mặt phản đối con là một sai lầm to lớn mà rất nhiều bậc làm cha làm mẹ đã mắc phải. Kết quả họ chẳng thu được gì ngoài việc tạo nên ác cảm cho con cái. Hơn nữa con bé đó là công chúa của Tử quốc. Đối với việc lớn sau này mà nói, kết giao với càng nhiều nhân vật quan trọng thì càng tốt. Ngoài việc có tình cảm với con bé đó ra, Lâm Phong chẳng làm gì khiến tể tướng thất vọng cả.

Điều ông không ngờ đến là vị công chúa đó lại trở thành vợ hứa hôn của Gia Huy. Và càng bất ngờ hơn khi vỡ lẽ ra rằng qua bao nhiêu năm tháng, cô ta đã trở thành một thứ tối quan trọng đối với con trai mình. Con ông yêu sâu sắc cô ta đến độ phản bội lại mình, năm lần bảy lượt mạo hiểm tính mạng cứu cô ta. Trong mắt chàng bây giờ, tham vọng có cô ta cao hơn tham vọng đứng trên đỉnh cao quyền lực. Không có cô ta, con trai tài giỏi mưu trí của ông chẳng khác gì một cục thịt thừa thãi, chỉ suốt ngày ngồi ủ dột. Không thể để tình trạng này kéo dài mãi. Ông phải kéo con ông vào trong cuộc chiến này. Nếu nó không màng đến quyền lực địa vị, thì tất cả những điều ông làm này sẽ để dành cho ai? Bây giờ ép con mình quên đi cô ta là chuyện không thể, ông phải dùng mưu thôi.

Tể tướng đứng trước Lâm Phong một hồi lâu mà chàng hoàn toàn không để ý, cứ mơ màng nhìn vào một mục tiêu xa xa nào đó bên ngoài cửa sổ. Sau một hồi ngắm nhìn con trai, ông mới lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của chàng:

- Con định cứ sống như vậy đến bao giờ?

Chàng quay lại nhìn cha mình, nở một nụ cười ngây ngô:

- Đến bao giờ à? Đúng rồi, cha nói xem, con phải sống như thế này đến bao giờ nữa?

Ông tức muốn vỡ tim luôn. Không ngờ con trai của ông lại trở thành một kẻ vô dụng đến mức này chỉ vì một đứa con gái. Được, nếu vì cô ta mà con có thể từ bỏ tất cả, thì có thể vì cô ta mà làm tất cả, chẳng phải sao? Ông cố nén giận, ôn tồn nói:

- Con yêu công chúa đó lắm sao? Yêu đến mức nào?

Chàng chỉ gật đầu không đáp. Tình yêu của chàng dành cho Băng Tâm đến mức độ nào, điều này chàng chưa từng suy nghĩ. Chỉ biết rằng ngày hôm nay nhiều hơn ngày hôm qua, và ngày mai lại càng nhiều hơn nữa. Mỗi sáng dậy người đầu tiên chàng nghĩ đến là nàng. Khi đêm về, hình ảnh của nàng luôn là hình ảnh cuối cùng trước khi chàng chìm vào giấc ngủ.

- Sao con không giành lấy người mà mình yêu bằng chính sức mạnh của mình?

Nghe câu hỏi bất ngờ của cha, chàng tròn mắt ngạc nhiên nhìn ông. Dùng sức mạnh có thể có được tình yêu hay sao? Tể tướng bỏ qua phản ứng của con trai, tiếp tục nói:

- Cô ta hứa hôn với Gia Huy chẳng phải vì nó là hoàng tử hay sao? Nếu người kế thừa ngai vàng là con thì chắc chắn đối tượng của nó sẽ là con rồi.

Chàng mông lung suy nghĩ. Cha nói cũng đúng. Nếu như hoàng tử của Thiên quốc là chàng thì sẽ không có chuyện nàng trở thành vợ chưa cưới của Gia Huy, rồi dẫn đến nảy sinh tình cảm gì gì đó với hắn. Mà không đúng, nàng ấy không phải là có tình cảm với hắn. Nàng chỉ vì đất nước nên mới cố gắng ở lại bên hắn mà thôi. Mặc dù biết tình cảm của nàng rồi, nhưng quả thực để thừa nhận nó thì chàng không có đủ can đảm.

- Tất cả những ràng buộc này sẽ được gỡ bỏ, khi con nắm trong tay mình quyền lực. Có quyền lực, con có thể có được tất cả mọi thứ mà con muốn, kể cả cô ta. Cô ta đến Thiên quốc làm dâu cũng chỉ là một nước cờ chính trị mà thôi.

Dùng quyền lực để có được nàng? Có được nàng rồi liệu sẽ tìm lại được những ngày tháng vui vẻ trước kia hay không? Thứ ta thật sự muốn bây giờ là gì? Lâm Phong lại phóng tầm mắt ra xa, nơi có những cồn cát trắng xóa trải dài dưới cái nắng như thiêu như đốt. Một cơn gió đi qua thổi tung cát, cuộn lên mù mịt đất trời.

* * *

Đất đai Thiên quốc rất rộng. Đi từ biên giới về kinh đô mà thời tiết đã khác hẳn. Ở biên cương cái nắng thiêu đốt con người trên những xa mạc khô cằn, còn kinh thành trời đã lập đông. Gió buốt thổi qua từng khu vườn, từng mái nhà, đánh bạn với sương đêm giăng mắc khắp nơi. Thời tiết như vậy mà ngồi trong phòng, bên cạnh lò sưởi, nhâm nhi tách trà nóng là tuyệt vời nhất. Thế nhưng Băng Tâm lại muốn đi dạo trong vườn đêm. Màn đêm mịt mù sẽ che chắn cho nỗi buồn hiển hiện trên khuôn mặt nàng, cái lạnh tê người sẽ làm nàng quên đi tảng băng buốt giá đang chiếm chệch trong tâm hồn nàng. Trước kia, trong bất kì hoàn cảnh nào nàng luôn tự mình tìm ra nguồn vui để sống. Nhưng giờ, hạnh phúc đã chạy trốn nơi đâu, để nàng đi tìm hoài mà chẳng thấy.

Đến Thiên quốc không bao lâu mà bao nhiêu chuyện đã xảy ra. Tại nơi đây, lần đầu tiên nàng biết thổn thức trước một người, nhưng người đó lại không hề để ý đến nàng. Trong ván cờ chính trị, nàng chỉ là một con cờ thí mà thôi. Trước kia nàng đến đây để chấm dứt chiến tranh giữa hai nước. Nhưng nay Thiên quốc loạn lạc mất rồi. Bình yên trước đây nàng có thể đem đến với Thiên quốc giờ đã mất. Thứ mà triều đình Thiên quốc cần lúc này là sức mạnh quân sự để dẹp yên cuộc nội chiến. Điều đó nàng không thể đem lại. Hoàng tử Gia Huy cũng đã nhanh chóng tìm được ình một con cờ tiên phong khác có đầy đủ những thứ mà chàng cần. Tồn tại của nàng lúc này ở Thiên quốc chỉ là một thứ cống phẩm thừa thãi bị bỏ quên mà thôi. Từ khi nàng đến Thiên quốc, nàng cũng mất đi Lâm Phong- người nàng yêu quý nhất. Hận chàng đã lừa mình, nhưng có những thứ mang tên là kỉ niệm, nàng chẳng thể nào quên. Sau hôm trong ngục thất ấy, tình hình của huynh ấy thế nào? Liệu ta có bao giờ gặp lại huynh ấy nữa không? Lúc đó ta sẽ đối diện với huynh ấy ra sao? Trăm mối ngổn ngang trong lòng, thể hiện ra ngoài chỉ là một tiếng thở dài.

Có người nghe thấy toàn bộ tiếng thở than đó, tìm lại nỗi đau. Chỉ là nhớ nàng quá nên vượt ngàn dặm xa xôi đến tìm nàng, muốn nhìn nàng một cái sẽ đi ngay. Nhìn thấy nàng rồi lại muốn được nghe giọng nói của nàng, nên đến gần nàng một chút. Nghe thấy tiếng thở dài của nàng rồi, định quay đi nhưng không hiểu sao đôi chân cứ thẳng hướng nàng mà tiến tới. Ma đưa lối, quỷ dẫn đường, Lâm Phong chàng đã đứng trước mặt Băng Tâm. Chàng muốn biết, tại sao nàng lại thở dài nào nuốt?

Băng Tâm mãi mê suy nghĩ, đến khi Lâm Phong đứng trước mặt mình nàng mới giật mình phát giác ra. Quá bất ngờ, chân nàng thụt lùi một bước, vấp phải hòn đá sau lưng, suýt té ngã. Lâm Phong nhanh như

cắt, một tay kéo tay nàng lại, một tay vòng qua eo, giữ lại thăng bằng cho nàng. Bốn mắt nhìn nhau, một khoảng không yên lặng. Nàng cứ ngồi mà tưởng tượng đến giây phút gặp gỡ chàng mình sẽ phản ứng thế nào. Ấy vậy mà bây giờ chàng bằng xương bằng thịt hiện ra, lại thấy lòng bình thản đến lạ. Lâm Phong vẫn là một cái gì đó rất quen thuộc với nàng. Ngay cả khi chàng đã phản bội lại mình, thì việc bây giờ chàng xuất hiện ở đây, trái tim nàng vẫn hiển nhiên chấp nhận. Nàng rời tay Lâm Phong ra, lấy lại thăng bằng rồi dựa người vào gốc cây bên cạnh. Lâm Phong cũng chỉ âm thầm quan sát nàng. Chàng sợ cất tiếng nói lên rồi, giây phút bình yên chàng khát khao bao lâu này sẽ tan biến mất.

Một hồi lâu, nàng lên tiếng trước :

- Huynh...Ta...Ta vẫn gọi người... là sư huynh... được chứ?

Lâm Phong gật đầu ngu ngơ. Sao nàng lại hỏi ta như vậy? Chẳng phải người nên cầu xin nàng lại gọi một tiếng sư huynh phải là ta hay sao? Sau tất cả những chuyện đó, mặc dù chỉ là hiểu lầm, nàng vẫn còn coi ta là sư huynh của mình? Trước giờ ta vẫn không thích hai tiếng sư huynh này, ta thật sự không muốn làm đại sư huynh của nàng. Nhưng thời gian qua ta chợt phát hiện ra mình khao khát nghe nàng gọi sư huynh một cách thân thiết biết bao.

- Nàng... vẫn coi ta là sư huynh của mình hay sao?

Đáp lại câu hỏi ngập ngừng của chàng, nàng chỉ bình thản:

- Có những thói quen khó sửa đổi. Nếu không gọi một tiếng huynh, ta chẳng biết sẽ phải xưng hô thế nào.

Lâm Phong im lặng gật đầu. Ừ. Nếu không gọi ta là sư huynh nữa thì nàng sẽ gọi ta là gì nhỉ? Gọi chàng xưng thiếp? Ha ha, Lâm Phong, mơ mộng quá rồi. Có lẽ là gọi người xưng ta. Thế mới đúng. Đau quá!

- Huynh...Tại sao lại còn đến đây nữa?

- Ta... nàng...muội...có khỏe không?

Nếu ta nói ta đến đây chỉ để được nhìn thấy nàng, nàng sẽ tin lời ta chứ?

- Huynh tận mắt nhìn thấy rồi. Theo huynh thì ta có khỏe hay không?

-... Xin lỗi!

Ngoài hai từ này ra, ta không còn biết nói gì với nàng nữa. Ta xin lỗi vì không ở bên chăm sóc cho nàng. Ta xin lỗi vì cha ta khiến nàng phải khổ sở trong nhà giam. Ta xin lỗi vì quá yêu nàng nên đành phải làm kẻ phản bội trong mắt nàng. Ta xin lỗi vì ta là kẻ tham lam, đã đóng vai kẻ phản bội vẫn cố tình xuất hiện trước mặt nàng để dày vò nàng. Ta...trăm ngàn lần xin lỗi nàng. Xin lỗi!

Bằng Tâm nhếch môi, chua chát thay khi con tim muốn khóc mà khóe miệng lại chỉ thể hiện được nét cười :

- Chuyện đời không ngờ lại đơn giản như vậy. Mười mấy năm qua tóm gọn chỉ bằng một câu xin lỗi. Tất cả sẽ chìm xuống vực sâu. Huynh nghĩ như vậy, đúng không?

Nàng quay sang, nhìn thẳng vào mắt Lâm Phong:

- Huynh nói đi, tại sao đã phản bội ta rồi lại còn muốn xin lỗi ta? Huynh xin lỗi gì chứ? Xin lỗi vì đã đóng không tròn vai một đại sư huynh tốt ư? Hay giờ huynh muốn tiếp tục lừa dối ta nữa. Huynh vẫn muốn diễn nốt vở kịch này ?

Huynh nói đi. Dù chỉ một câu thôi. Rằng ta đã hiểu lầm. Tất cả chỉ là một vở kịch thôi. Con tim ta sẵn sàng tha thứ cho huynh. À không, nó không chịu nghe theo lời ta, đã tha thứ cho huynh từ lâu rồi. Chắc huynh không bao giờ biết, trên thế giới này, người ta yêu quý nhất là huynh. Huynh gắn bó với ta, thân thiết với ta còn hơn cả cha mẹ ta. Vậy mà tại sao lại đối xử với ta như vậy chứ? Tại sao không một lần nào huynh nói ta đã hiểu lầm? Câu xin lỗi của huynh, ta không bao giờ muốn nhận. Nếu ta chấp nhận lời xin lỗi, hóa ra ta chấp nhận mình bị phản bội thật sao?

- Ta...muội nói đúng...nếu có thể thì ta muốn diễn tiếp vở kịch này. Ta...

Chàng đáp lại ánh mắt nàng bằng cái nhìn tha thiết, gần như van nài:

- Ta muốn cùng muội quay lại sống những ngày tháng như trước kia.

- Những ngày tháng trước kia ư?

Nàng băng khuâng nhớ lại. Mười mấy năm qua, bao nhiêu chuyện hai người cùng trải qua. Từng chuyện, từng chuyện ồ ạt đổ về trong tâm trí nàng. Những ngày tháng đó nụ cười có, nước mắt có... Chính vì nó mà nàng không thể nào ép con tim mình quên đi Lâm Phong. Ngắm đi ngắm lại thì dù vui hay buồn, thời gian đó cũng là thời gian nàng hạnh phúc nhất. Nếu như có thể một lần nữa sống như vậy...

- Lúc đó ta sẽ đi hết các sông bạc trên đời. Rồi tối đến nhảy múa cùng những người du mục bên đồng lửa... Nàng vu vơ nói, ngây ngô cười.

- Ta sẽ cùng muội đi hết các chợ đêm, chúng ta sẽ ném thử tất cả các hàng thịt nướng. Ôi, kẹo hồ lô, màn thầu, mì gõ...những món ăn dân dã luôn đầy sức hấp dẫn.

Chàng mơ màng hưởng ứng.

- Ta sẽ đóng vai một nam tử hán, theo chân huynh đi tham quan các lầu xanh nổi tiếng. Huynh giả vờ làm một vị công tử khó tính, khiến các cô nương phải dùng hết khả năng của mình để quyến rũ huynh. Khi không được họ sẽ tìm cách hối lộ cho ta cơ man tiền bạc...

- Chúng ta sẽ đứng trên những thảo nguyên bao la hưởng gió trời, băng qua những sa mạc trắng xóa cát, vào trong núi sâu nghe tiếng thác đổ, nhân thể đánh bạn với mấy con thú rừng hiền hòa mà tinh nghịch. Ta nhớ có lần muội đã bị một con khỉ trộm mất viên dạ minh châu vừa thắng bạc kiếm được. Hôm ấy ta đuổi theo gần chết luôn...

- Ha ha, cuối cùng hóa ra nó đã đưa ột con khác, làm cho huynh đuổi cả ngày mà chẳng được gì...

- Phải, phải...Và còn hôm...

Cứ thế họ cùng nhau ôn lại những kỉ niệm đã qua. Tiếng cười xuất hiện, ngày một lớn dần. Bỗng đâu, một giọt nước mắt theo tiếng cười chảy xuống...

- Nhưng tất cả chỉ là một vở kịch không hơn! Một vở kịch quá dài, đến nỗi ta đã không phân biệt được đâu là giả, đâu là thật nữa.

Lời nàng nói như nhát dao sắc lẹm chém vào trong không gian. Tiếng cười đột ngột ngưng hẳn. Chỉ còn một khoảng không im lặng như tờ. Người ta chỉ có thể cảm thấy ở đây một thứ duy nhất, đó là cái giá rét của những ngày lập đông.

- Ta không phải diễn kịch. Ta xin muội đấy. Chúng ta hãy rời khỏi đây đi. Quyền lực, địa vị, danh vọng...đừng nghĩ đến chúng nữa. Chúng ta sẽ làm lại từ đầu, sống một cuộc sống tự do tự tại.

Cuộc đời chàng chưa từng nghĩ có lúc lại phải tha thiết van xin một ai như lúc này. Chàng muốn cầu xin nàng hãy cứu lấy linh hồn hoang mang mệt mỏi của chàng. Nếu có nàng bên cạnh, chàng sẽ có được sức mạnh để thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn của danh lợi đang vây hãm chàng, dày vò chàng mỗi ngày.

Nhìn ánh mắt tha thiết của chàng, lệ nàng đã ứa nhòa. Có thể coi như không có gì xảy ra để vui vẻ bên nhau như ngày xưa không, khi mà tất cả những gì huynh nói với ta chỉ là một câu xin lỗi? Ta có đủ sức để sống bên một người đã lừa dối ta bằng ấy năm trời mà không một lời giải thích hay không?

Tiếng nàng thổn thức:

- Huynh có thể vứt bỏ tất cả sao? Chuyện đã như thế này chúng ta có thể làm lại từ đầu?

Chàng cầm tay nàng, xiết mạnh. Tay nàng bị bóp chặt đến độ trở nên trắng xanh.

- Ta có thể. Chỉ cần muội đồng ý thôi.

Nàng không cảm thấy cái đau nơi bàn tay. Tất cả nỗi đau đã dồn lại trong tim rồi.

- Cứ cho là ta quên hết những dối lừa của huynh với ta đi. Vậy việc huynh là con trai tể tướng, chuyện này có thể thay đổi sao? Ta là nhị công chúa của Tử quốc, thân mang trọng trách quốc gia, trở thành hôn thê

của người khác vì hòa bình đất nước, chuyện này giải quyết thế nào? Huynh nói đi, làm sao để làm lại từ đầu đây?

Từng lời nàng nói tàn nhẫn cắt đứt những khao khát vừa giãy lên trong lòng chàng. Chàng nói lỏng dần bàn tay mình, rồi buông tay nàng ra hẳn. Câu hỏi của nàng tan vào đêm tối bao la. Phải, có những thứ vĩnh viễn không thể thay đổi.

- Huynh thấy không, làm lại từ đầu, đó là chuyện không thể. Con đường của chúng ta....

Nàng ngập ngừng, lời nói này nàng vĩnh viễn không muốn thốt ra, nhưng sự thật thật tàn khốc:

- ... đã đến lúc phải chia làm hai lối rồi.

Dù rằng rẽ sang lối đi kia không có huynh, là điều cuối cùng trên thế giới này ta muốn lựa chọn.

Lệ, lệ từ đâu đã tự động lăn dài trên mặt chàng. Hết thật rồi sao? Chàng cứ đứng đó mặc cho cơn gió mùa đông liếm lên thân mình những lưỡi lạnh dao, lạnh cắt da cắt thịt. Anh hùng hiếm khi rơi nước mắt. Nếu có bao giờ nước mắt chảy dài, thì đó chính là khi tất cả mọi thứ sụp đổ. Cuộc đời vắng bóng nàng, thế giới của chàng chẳng phải đã sụp đổ rồi hay sao? Hình ảnh nàng dần nhạt nhòa trước mắt. Tiếng nàng cũng tan ra rồi mất hút trong đêm. Chàng mơ hồ nhận thức rằng nàng nắm tay chàng, cái nắm tay lạnh lẽo... Nàng nói gì đó như là tạm biệt...Nước mắt nàng còn nóng hổi trên tay....

Gia Huy định đến Đông Tuyết cung để giảng hòa với nàng. Chàng muốn đến tìm nàng nhưng lòng tự trọng không cho phép chàng đi xin lỗi nàng trước. Nhưng chỉ được có vài ngày, chàng như muốn phát điên lên. Tự ái để làm gì khi không có nàng ở bên mình? Ghen tị để làm gì, ta sẽ dùng hết khả năng của mình để kẻ khác không thể cướp nàng khỏi tay ta. Giờ phút này, ta chỉ muốn được cùng nàng tay trong tay mà thôi. Chàng mang tâm trạng như vậy sang Đông Tuyết cung. Nhưng rồi đến đứng cái gốc cây to mọi hôm chàng vẫn đứng để ngắm vào phòng nàng, chàng lại phải dừng lại một lần nữa. Nàng đang nói chuyện với ai kia? Đó chẳng phải là Lâm Phong ư? Huynh ấy còn muốn gì ở nàng, tại sao lại tìm đến đây? Đáng lẽ chàng có thể bước vào bảo vệ nàng, cho kẻ phản bội kia một trận. Thế nhưng chẳng hiểu sao lại tự động núp sau gốc cây, nghe ngóng.

Họ đang ôn lại kỉ niệm xưa. Từng kí ức của nàng dội vào tai ta. Ta thấy ngọt ngào vì phải đóng vai trò là người xem kịch chứ không phải là một diễn viên trong vở diễn. Đó là kỉ niệm thuộc về riêng hai người, ta không hề có mặt trong đó. Thì ra quãng thời gian của nàng không có ta lại vui vẻ như vậy. Còn ta với nàng chỉ toàn là giận hờn mà thôi. Cõi lòng đã đau lại càng đau.

Kìa, nàng đang khóc. Lâm Phong cũng khóc. Họ nói mỗi người mỗi đường rồi. Loại bớt một kẻ vo ve bên nàng, nhưng ta lại không thể vui. Nàng là người con gái ta yêu, còn huynh là người bạn thân nhất của ta. Hai người đôi đường theo cách này, làm sao ta hạnh phúc? Huynh ấy đã bước đi rồi, những bước đi vô hồn. Nàng còn đứng đó mãi, bất động. Ông trời ơi, ta đứng đây để ngắm sao thôi, chứ không phải vì nặng lòng không thể thốt nên lời. Đêm nay không chỉ có hai người rơi nước mắt.

* * *

Ngàn dặm đi xa, ngàn dặm lại trở về, kết quả thu được chỉ là một câu nói tuyệt tình. Nếu như ta không được chọn lại người sinh ra ta, thì ta sẽ chọn tha không bao giờ gặp nàng. Mà không, nếu không bao giờ gặp nàng thì cuộc đời ta sẽ về đâu? Ta... vẫn sẽ chọn được gặp nàng trong cuộc đời, mặc dù sẽ lại một lần nữa khiến ta đau đớn...Thật nực cười thay cho cái triết lý: yêu là chỉ cần nhìn người mình yêu vui vẻ hạnh phúc là đủ. Ta cũng đã từng nghĩ thế. Nhưng giờ ta bắt đầu hối hận rồi. Nếu thấy nàng vui cười bên một kẻ khác, tim ta rất đau. Chỉ có giữ nàng bên mình mới khiến ta thỏa mãn. Tử Băng Tâm, nàng thật là vô lý. Nàng cho là có những thứ không thể làm lại được, đúng không? Vậy thì chuyện ta và nàng gặp nhau cũng là chuyện không thể thay đổi. Đã là chuyện không thể làm lại, thì tại sao bắt ta phải quên nàng? Hãy chờ ta, ta sẽ làm tất cả mọi thứ để lại có thể có nàng trong cuộc đời.

Tể tướng thấy con trai đi xa trở về, vẫn mang dáng dấp của một kẻ mất hồn, bèn tìm đến xem chàng ra sao. Nhưng lúc bước vào phòng, ông hoàn toàn ngạc nhiên khi thấy Lâm Phong đang thư thái ngồi uống trà. Ánh mắt của chàng tinh anh hơn bao giờ hết. Thấy vẻ mặt sốc toàn tập của cha, chàng chỉ mỉm cười, điệu cười thâm sâu đã lâu lắm rồi Tể tướng không còn được thấy trên gương mặt chàng:

- Cha, con sẽ giúp cha hoàn thành nghiệp lớn. Ước mơ nhất thống thiên hạ ngày xưa, giờ đã đến lúc thực hiện rồi.

19. Chương 19 : Yêu Thương Mong Manh.

Cứ mỗi lần Gia Huy chàng định nói lời yêu là y như rằng có trở ngại, khiến lời tỏ tình của chàng cứ mãi chỉ là ý tưởng. Lần này cũng vậy, thấy Lâm Phong tại Đông Tuyết cung làm bước chân chàng lại chậm nhịp mất rồi. Buổi tối hôm ấy, chàng không chỉ buồn nỗi buồn của Lâm Phong và Băng Tâm, mà còn buồn nỗi buồn của chính chàng. Nàng đã nói nàng đến đây là vì hòa bình quốc gia. Đó là điều rõ ràng. Vậy nàng ở lại đây đến bây giờ và từ chối đi theo Lâm Phong, tất cả cũng chỉ vì hòa bình quốc gia ư? Liệu ngoài lí do đó ra, còn có lí do nào khác nữa không, ví dụ như vì chàng chẳng hạn? Chàng đã từng nghĩ xem nàng có yêu mình không, nhưng lại chưa từng suy nghĩ xem nàng có yêu ai khác không? Ngộ nhỡ...trái tim nàng đã có người khác, nhưng lại bắt ép mình trở thành hoàng phi Tử quốc vì lí do chính trị...Chàng rùng mình... Cứ mãi nghi nghi ngờ ngờ như vậy, đầu chàng sẽ nổ tung mất thôi. Không được, chàng phải làm rõ mọi chuyện. Nếu nàng yêu chàng thì quá tuyệt diệu, nhưng chàng rất hoang mang về khả năng này. Nếu nàng không yêu chàng, không sao, chàng sẽ từ từ khiến nàng yêu mình, yêu say đắm, yêu cuồng nhiệt. Nói chung dù thế nào chàng cũng sẽ không từ bỏ. Như vậy, tình cảm của nàng là thứ trước sau gì chàng cũng phải đối diện, chỉ bằng cố gắng đối diện sớm một chút.

Trời vừa sáng, chàng lập tức đến Đông Tuyết cung. Thấy Gia Huy đến, nàng làm mặt khó đăm đăm. Chuyện xé thư của nàng hôm trước, nàng đâu thể dễ dàng bỏ qua. Chàng thấy vậy, xuống nước:

- Thôi nào, đừng giận nữa. Ta biết lỗi rồi. Hôm nay ta đến đây muốn hỏi nàng một chuyện. Nếu như không có câu trả lời, có lẽ ta mãi không ngủ được mất.

Chàng xin lỗi chẳng có thành ý gì cả. Từ hôm đó đến nay là bao nhiêu lâu rồi, đã thế lại chỉ nói một câu tẻ nhạt như vậy. Chàng nghĩ ta là đứa trẻ dễ dụ, cứ cho kẹo là nín hay sao? Đừng có nằm mơ nhá!

- Vậy sao? Nhưng ta vẫn ăn ngủ bình thường. Ta chẳng việc gì phải trả lời chàng cả.

- Khoan dung cho ta đi có được không? Nàng muốn ta làm gì cũng được, ta sẽ chấp nhận hết. Nàng gật đầu đi...gật đầu một cái có phải tốt không...nào, đứng rồi, chỉ cần cúi đầu xuống, gật một cái là được, đầu có gì là khó phải không...Kìa, nàng đừng cứng ngắc như vậy....

Băng Tâm đang giận dữ cũng phải cười thầm trong bụng. Gia Huy kiêu ngạo đang dễ dàng nàng như đồ con nít. Cái mặt lo lắng dịu dàng kia khiến nàng không thể cứng lại lâu hơn. Nàng giữ mặt nghiêm, bấm bụng để không bật tiếng cười, khiến chàng lại tưởng nàng không chấp nhận, bèn đổi qua chiêu khác:

- Gật đầu khó như vậy, hay là chuyển qua mỉm cười nhé. Nàng cười một cái, nghĩa là nàng tha thứ cho ta. Vẫn không à...thôi thì chỉ cần nhếch môi một cái cũng được. Nào...

Nàng không kìm nén được nữa, phì cười. Chàng dễ thương như vậy, cô gái nào không rung động? (Thực ra chàng chưa biểu hiện với cô gái nào như vậy cả ^^). Chàng thấy vậy hớn hở ra mặt:

- Nàng cười rồi, vậy là đã tha thứ cho ta, đúng không?

- Ta tha lỗi cho chàng, nhưng muốn ta trả lời câu hỏi của chàng thì không dễ như vậy đâu.

Nàng phải làm khó chàng chút chứ, nếu không sao hả được nỗi tức giận đeo đuổi nàng mấy ngày qua.

Chỉ cần nàng chịu trả lời là được rồi, những cái khác đâu quan trọng:

- Vậy ta phải làm gì? Nàng nói đi! Chỉ cần trả lời ta ba câu hỏi, nàng muốn ta làm gì cũng được.

Nàng nhìn chàng, mỉm cười ý nhị:

- Vậy được, tối nay kinh thành có hội chợ đêm. Chúng ta sẽ đi chơi hội chợ. Tại đó, ta sẽ ra thử thách cho chàng.

Chàng đồng ý liền. Có cơ hội đi chơi chợ đêm với riêng nàng, thật là cầu còn chẳng được. Đừng nói chút thử thách con con, dù có nhảy vào vạc dầu sôi chàng cũng mỉm cười mãn nguyện.

Nếu chàng nghĩ tối nay được cùng nàng tay trong tay, chỉ hai người vui vui vẻ vẻ, thì đúng là quá hoang đường rồi. Đứng giữa phố đông người là nàng đang chờ chàng, bên cạnh còn khoảng mười cô nương nữa. Bọn họ trang điểm, ăn mặc, chải tóc giống nhau y hệt, và giống hầu hết các cô thôn nữ bình thường khác : váy áo một màu xám tro, tóc cột hết ra đằng sau. Thử thách của nàng là : trước khi hội đêm tàn, chàng phải tìm cho ra nàng lẫn trong phố đông người.

Chàng đứng giữa phố, nhắm mắt lại. Nàng cùng các cô nương bắt đầu tản ra xung quanh, mắt hút trong biển người. Chàng mở mắt ra. Trước mắt chàng bao nhiêu khuôn mặt loang loáng lướt qua, nhưng chẳng có khuôn mặt nào quen thuộc. Bỗng dưng cảm thấy thử thách của nàng thật ác. Một nỗi lo sợ dâng lên trong lòng chàng. Có phải nàng đã bỏ lại chàng mà đi hay không? Chàng lao đi như điên dại, trong tim, một cái gì đó sắp vỡ òa. Không hiểu sao chàng lại có ý nghĩ rằng, nếu tối nay không tìm thấy nàng, thì chàng sẽ mất nàng mãi mãi.

Một bóng áo xám thấp thoáng phía xa, chàng thật nhanh len lỏi qua bao nhiêu người đang chen lấn xô đẩy nhau. Lúc gần như đã chạm tay đến, thì có một người bỗng dưng vụt qua trước mặt chàng. Thân ảnh đi qua, bóng dáng kia cũng mất hút. Có lúc chạm tay đến rồi, khắp khối mừng thầm, thế nhưng đến lúc nàng ta quay lại thì chỉ là một khuôn mặt xa lạ. Cứ thế, chàng đuổi hình bắt bóng hoài, kết quả vẫn chỉ là một con số không. Đêm càng khuya, trái tim chàng càng loạn nhịp. Tử Băng Tâm, nàng ở đâu?

Nàng đứng từ xa quan sát chàng. Cái tội làm nàng buồn đầu thể nói tha thứ là tha thứ ngay (nhỏ nhen ghê ^^). Ta phải hành hạ chàng một phen. Cứ hễ chàng đến gần nàng, nàng liền chạy đến một địa điểm khác. Khi thì lẫn trong các cô nương đang giải đồ đèn, lúc thì trà trộn chỗ các bà xem diễn xiếc, thỉnh thoảng lại núp trong dòng người hào hứng coi tấu hài. Nàng cứ trốn còn chàng cứ tìm, đang gần đấy mà thoáng chốc đã xa. Nhưng rồi nhìn chàng hốt ha hốt hải giữa đám đông với nét mặt gần như tuyệt vọng mà vẫn không chịu bỏ cuộc, nàng chợt chạnh lòng. Chuyện của nàng và chàng cũng giống như trò chơi cút bắt này, nếu như cả hai cùng chạy không ngừng như vậy, thì sẽ chẳng bao giờ tìm thấy nhau. Dù rằng có đứng chung một nơi, nếu như trong lòng cố gắng lẫn trốn thì cả hai chỉ có thể đi trên những con đường song song, vĩnh viễn không có điểm giao nhau. Người ta nói : hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Thế nhưng cái duyên ấy có phải do ông trời hoàn toàn sắp đặt, hay cũng phải do người dụng tâm một phần? Tự dưng nàng dừng lại giữa phố. Nàng không chạy trốn nữa. Nàng sẽ đứng đây chờ chàng đến tìm mình. Khóe môi khẽ nở một nụ cười. Ta đã dụng tâm rồi. Lần này chàng có tìm thấy ta không, đích thực cần phải xem cái duyên mà ông trời ban cho chúng ta.

Một hồi tim loạn cả lên mà chẳng thấy nàng đâu. Đêm đã về khuya, mọi người lục đục ra về. Chàng ra sức trấn an mình. Bình tĩnh nào Gia Huy, chưa hẳn đã hết hi vọng. Thực ra cứ lục tung mọi thứ lên như vậy cũng chẳng phải cách hay. Mà phải đi theo cảm giác, đi theo trái tim. Chàng nhắm mắt lại lần nữa. Đúng thế, phải làm ọi thứ xung quanh chỉ là hư không. Thế gian này chỉ có ta và nàng là tồn tại. Phải rồi, mùi hương thơm mát đặc biệt này chỉ có ở nàng. Cứ đi theo hướng đó, nhất định khi mở mắt ra sẽ thấy nàng trước mặt. Chân chàng như được gió nâng bước, nhẹ nhàng tiến lên, trong lòng tràn ngập tin tưởng. Trái tim càng đập rộn ràng hơn. Có lẽ đã sắp tìm thấy nàng rồi. Hân hoan ủa về lấp đầy cõi lòng. Khi không xác định được phương hướng, hãy nghe theo tiếng gọi của con tim.

Quả thật, khi chàng mở mắt ra, nàng đang đứng đó nhìn mình với một nụ cười trên môi. Chàng không biết mình đã bao giờ hạnh phúc thế này chưa. Chàng lao đến bên nàng, mạnh mẽ ôm ghì nàng vào lòng mình. Lần này chàng sẽ không bao giờ buông tay nàng ra nữa. Mừng mừng tủi tủi, chàng không biết trên mặt nàng, một giọt châu cũng vừa mới lăn nhanh. Đó là nước mắt của hạnh phúc. Nàng đã đứng khi đứng lại và chờ đợi chàng. Tìm thấy nhau trên phố đêm này, hai người chính là duyên phận.

Chàng ôm nàng lâu thật lâu, để xác nhận rằng thân hình mảnh mai đang trong vòng tay mình đây không phải là ảo ảnh, rồi chàng mới buông nàng ra. Nàng nhìn chàng, dịu dàng:

- Thử thách đã hoàn thành. Bây giờ chàng hãy hỏi đi, ba câu, ta sẽ trả lời.

A! Khi tìm thấy nàng, chàng suýt nữa là quên bém đi mất mục đích ban đầu của mình. Sau thử thách, chàng lại chẳng muốn biết gì nữa cả. Chỉ cần được bên nàng như bây giờ, ngoài ra đâu có gì quan trọng

hơn? Với lại, tự dưng chàng sợ biết câu trả lời. Nhưng mọi chuyện cũng nên đem nói rõ hết một lần.

Chàng nhìn sâu vào mắt nàng, lúng túng:

- Ủm...câu đầu tiên ta muốn hỏi...Trong tim nàng...đã có ai chưa?

Thật ngại quá, khi không lại nói đến chuyện này. Mà chàng cũng chẳng biết mình mong chờ nàng sẽ nói thế nào. Nàng nói không, nghĩa là không hề có chàng. Như vậy tim sẽ đau. Nàng nói có, vậy có thể là nàng đã yêu ai khác không phải chàng. Tim sẽ càng tê tái. Hình như nó đã đập lỗi một nhịp khi chàng nín thở đợi chờ.

- Ta...có. Trong tim ta đích thị có một người.

Nàng hơi thẹn, nhưng mà lúc này cũng nên đối diện với chàng nói ra sự thật đi thôi. Khi quyết định đứng lại để đợi chàng, nàng đã biết chàng chính là chủ trái tim mình.

Tim chàng nhói một cái. Nàng nói có, tức là chàng có năm mươi phần trăm hi vọng, à không, có thể là ba mươi chẳng? Nhưng mà dù là một phần trăm thì có vẫn còn hơn không. Chàng hỏi tiếp:

- Câu hỏi thứ hai...hai người yêu nhau à? - Chàng muốn biết mình có phải là kẻ thứ ba .

Chàng có yêu ta không nhỉ? Ta không biết nữa, chỉ biết rằng trái tim ta thổn thức trước chàng. Còn tình cảm của chàng, chỉ có chàng mới biết.

- Có lẽ...ta yêu đơn phương.

Yêu đơn phương? Tên đó là tên nào mà lại khiến người con gái tuyệt vời như nàng phải lao tâm khổ tứ? Mà cũng đau lòng thật, người nàng yêu không phải là ta rồi. Ta yêu nàng thắm thiết vậy mà. (^^ chị ấy đâu có biết là anh yêu chị đâu). Hơi đau một chút, nhưng chẳng phải ta đã hạ quyết tâm dù nàng thích ai cũng không từ bỏ hay sao? Chàng thu hết can đảm, hỏi tiếp câu cuối cùng:

- Vậy...Người đó là ai?

Chàng muốn biết kẻ đáng ghét nào có được cái may mắn ấy. Cái tên mà nàng sẽ thốt ra đây có lẽ chàng sẽ thù cả đời, đồng thời cũng sẽ cả đời chế nhạo hằn vì đã không biết giữ lấy nàng bên mình.

Nàng im lặng không nói. Chàng sẽ phản ứng ra sao nếu ta nói đó chính là chàng. Chàng sẽ buồn cười lắm đúng không? Ta, một nàng công chúa mặt dày kiên quyết không từ bỏ cuộc hôn nhân này, đeo bám chàng tới cùng, giờ lại còn nói yêu chàng nữa. Chàng sẽ ngạc nhiên, hay chế nhạo, hay hững hờ?

Thấy nàng có vẻ trầm ngâm trước vấn đề này, chàng không muốn gắng hỏi nàng nữa. Hẳn ta là ai có quan trọng không, khi mai này người ở bên nàng chính là chàng. Chàng xiết tay nàng, nhẹ nhẹ:

- Đừng suy nghĩ nhiều nữa. Nàng hãy quên hẳn ta đi. Ta muốn nói... Ta yêu nàng!

Nàng sửng sốt, không nói nên lời. Tại nàng không có chỗ nào hư hỏng đấy chứ? Điều chàng vừa nói...có phải là...

Chàng nói một thôi một hồi, sợ nếu thời khắc qua đi, dũng khí này giờ sẽ tan biến mất:

- Nàng yêu ai, điều đó không quan trọng nữa. Nếu như có chút nào yêu thương đối với ta, dù chỉ là yêu thương mong manh thôi, thì xin nàng hãy gắng giữ lại. Ta sẽ dùng hết khả năng của mình để vun đắp cho chút tình cảm đó đơm hoa kết trái. Ta tin mình có thể làm cho nàng trở thành người con gái hạnh phúc nhất thế gian.

Nàng nhìn chàng, vỡ òa trong niềm hạnh phúc. Nàng không mơ thật rồi. Người nàng yêu cũng yêu nàng, thậm chí còn là yêu tha thiết. Thấy nàng nước mắt tuôn rơi, chàng hốt hoảng xoa dịu :

- Xin lỗi đã nói ra tình cảm của mình khiến nàng khó xử.

Nàng gạt giọt lệ vừa lăn, mỉm cười âu yếm nhìn chàng.

- Chàng thật là ngốc.

- Phải, ta biết. Biết người ta không yêu mình mà vẫn cứ yêu đúng là ngu ngốc. Nhưng lý trí không thể sai khiến được con tim ta cứ loạn nhịp trước nàng. Ta...

Chàng chưa nói hết câu, nụ hôn của nàng lại khiến lời chàng thành lấp lửng. Một cái chạm nhẹ lên môi, giống như bao nhiêu lần nàng chủ động trước, tựa như một cái vuốt nhẹ mơn man, bất ngờ và vô cùng ngọt ngào. Nhưng lần này đôi môi thơm của nàng hơi run rẩy.

- Ta nhiều lần chủ động hôn chàng như vậy, chàng vẫn không biết người ta yêu là ai ư?

Chàng ngẩn người ra. Là mình...mình sao?

Thế nên ta mới nói chàng thật ngốc. Và ta...cũng là một kẻ ngốc không hơn.

Nói ra lời trong lòng mình xong, nàng thấy xấu hổ, quay đi. A! Yêu thương đến quá bất ngờ, nàng chưa chuẩn bị đầy đủ tâm lý để đón nhận. Thế nhưng vừa mới quay đi, vòng tay chàng đã kéo nàng trở lại. Luyến tiếc cảm giác ngọt ngào qua đi rất nhanh, chàng vội vàng đặt lên môi nàng một nụ hôn. Một nụ hôn rất dài và rất sâu. Nụ hôn lần này thực sự là nụ hôn của hai tâm hồn hòa hợp. Qua những đụng chạm miên man mãi không dứt, chàng với nàng như đã hòa làm một. Không còn run rẩy, không còn e thẹn, không còn bất ngờ, cũng chẳng còn băng khuâng, và cũng không tiếc nuối- là những cảm giác của hai người về những nụ hôn lần trước. Lần này chỉ có duy nhất một cảm giác là hạnh phúc. Người ấy đã thực sự ở bên mình, và chúng ta yêu nhau. Đó là nỗi hân hoan khó tả thành lời.

Nụ hôn cuối cùng cũng dứt. Hai mái đầu tựa vào nhau, chàng thủ thủ :

- Kẻ ngốc như ta sẽ không bao giờ hôn bất cứ cô nàng ngốc nghếch nào khác. Nụ hôn của chúng ta mãi mãi dành cho nhau thôi nhé.

Nàng ôm ái gật đầu. Chúng ta như vậy mà lại trở thành hai kẻ ngốc trong tình yêu. Nhưng nếu được yêu chàng như thế này, ta nguyện làm kẻ ngốc mãi mãi.

Thiên quốc có quân đội hùng mạnh, bởi vậy nếu giờ đem quân đánh chiếm Thiên quốc ngay thì thiệt hại sẽ rất lớn, mà kết quả thu được chưa chắc khả quan, bởi vậy Lâm Phong đem quân xâm lược mấy quốc gia nhỏ khác xung quanh. Tây quốc, Sa Châu quốc, Túy Hồi quốc là những quốc gia đại bại trong tay Lâm Phong. Còn Lâm Triều quốc, Man Kha tộc, Thừa Đường tộc là những kẻ xun xoe sớm đã phủ phục dưới chân chàng. Chàng nhất thống các vùng đó lại với nhau thành một nước, đặt tên là Minh quốc. Cha chàng lên ngôi, trở thành Minh quốc vương.

Minh quốc không che giấu âm mưu nhất thống thiên hạ. Những quốc gia nào không chịu bắt tay hợp tác với chàng thì sẽ trở thành mục tiêu tấn công của chàng. Các quốc gia nhỏ không có đủ tài lực khác chỉ có thể có hai sự lựa chọn : theo hay không theo. Nếu theo Minh quốc, sẽ trở thành một nước chư hầu, hàng năm cống nạp cho chính quốc. Nếu không theo, sớm muộn cũng bị hoàng tử Lâm Phong dùng cách này hay cách khác tiêu diệt, trở thành trắng tay. Bởi, tham vọng của chàng không phải chỉ làm hoàng đế Thiên quốc, mà là làm bá chủ thế giới. Như vậy, Bồng Tâm nàng có đặt chân đến bất cứ nơi nào cũng sẽ nằm trong lòng bàn tay của chàng mà thôi.

Nhìn đất đai của Minh quốc ngày một rộng lớn, Minh quốc vương hết sức hài lòng. Quả là rất đúng đắn khi giao đại cuộc vào tay Lâm Phong. Chàng quan sát vẻ mặt thỏa mãn của cha, nhếch môi cười, nhấp một ngụm trà. Nét bình thần của chàng khiến kẻ khác không hiểu chàng đang nghĩ gì. Để cho vị thanh thanh của trà thấm dần vào từng tế bào, xong chàng mới lên tiếng:

- Phụ thân, con muốn kết hôn.

Minh quốc vương rất ngạc nhiên:

- Kết hôn? Con nói nghiêm túc chứ?

- Đương nhiên. Đó chẳng phải là một chiêu bắt tay hợp tác giữa các quốc gia, qua đó nâng cao sức mạnh đôi bên hay sao? Chúng ta đang làm nghiệp lớn, chuyện này đương nhiên cần thiết. Một việc dễ dàng lại đem lại nhiều lợi lộc như vậy, tại sao lại không làm?

Chàng nói rất đúng. Chính vì vậy mà trong thời gian qua, rất nhiều quốc gia đua nhau đem mỹ nữ, thậm chí là các công chúa, tiểu thư hoàng tộc gửi đến Minh quốc làm khách. Bọn họ hi vọng sẽ có kẻ lọt vào mắt

xanh của chàng. Chàng không chỉ là hoàng tử, mà còn là tổng chỉ huy của quân đội Minh quốc. Quyền lực Minh quốc thực ra nằm trong tay chàng. Minh quốc sẽ còn mở rộng bờ cõi ra nữa, có khi sẽ bao trùm cả thiên hạ. Ai nắm được chàng trai này trong tay, chẳng phải gần như có được thiên hạ hay sao?

Minh quốc vương cũng không phản đối chuyện này. Vì mục đích gia tăng thế lực mà trước đây ông đã gán ghép Lâm Phong với Diệp Vân, nhưng ông biết con trai mình không thích Diệp Vân. Vậy nó muốn lấy ai? Không phải là vẫn chưa quên được con bé đó chứ?

- Ủ, con nói phải. Vậy con đã nghĩ xem muốn kết hôn với ai chưa? Diệp Vân cũng được đó. Con bé thông minh, xinh đẹp, lại giỏi võ thuật, rất thích hợp làm hoàng phi Minh quốc chúng ta. Không thì công chúa Sa Châu quốc, quận chúa Túy Hồi quốc cũng rất ổn. Những người vợ chỉ biết trưng diện, làm đẹp, sẽ không cản bước chân ta, hơn nữa lại đem về một món hồi môn không tệ. Hay con muốn mấy mỹ nhân của Tây quốc. Có người đẹp bên mình, tinh thần thêm hứng khởi cũng không phải lựa chọn tồi. Hoặc nếu cần, con có thể kết hôn hết một lượt bọn chúng cũng chẳng sao. Họ không thể đòi hỏi một người như con chỉ có bên mình một người đàn bà. Sao, ý con thế nào?

Nó lựa chọn ai cũng đều tốt cả, trừ con bé Băng Tâm đó ra. Bởi vì ông biết, trong trái tim của Lâm Phong không hề tồn tại hình bóng bọn họ. Một kẻ có khả năng thấu tâm tư mình chính là gót chân asin của những kẻ anh hùng. Ông không muốn con trai mình đi theo vết xe đổ của bao kẻ si tình trong lịch sử, vì mỹ nhân mà đánh mất cả giang sơn. Một người vợ chỉ nên làm cái bóng của chồng chứ không nên làm chủ nhân của chồng. Trước đây ông lợi dụng Băng Tâm để kéo chàng tham gia vào chính sự, nhưng ông hoàn toàn không muốn cô ta trở thành con dâu của mình. Kể từ khi biết cô ta chiếm hữu tâm tư của chàng, ông đã định sẽ không cho cô ta sống sót.

Chàng vẫn giữ vẻ bình thản cổ hủ:

- Con muốn lấy công chúa Tử quốc.

Ông giật thót. Chẳng lẽ những điều ông lo ngại là đúng.

- Con nói gì? Con muốn lấy cô ta?

- Không, người con muốn lấy là Tử Nghinh Hương.

Là Tử Nghinh Hương. Trong lòng khê thổ phào, nhưng vẫn cần phải xác nhận lại:

- Con nói thật chứ? Là Tử Nghinh Hương, chứ không phải Tử Băng Tâm?

Chàng nhìn ông, mỉm cười:

- Tử Nghinh Hương không được sao? Nàng không phải nức tiếng thiên hạ vì diện mạo phi phàm, đoan trang thực nữ, lại tinh thông cầm, kì, thi, họa? Còn ai xứng đáng với vị trí hoàng phi Minh quốc hơn nàng?

Phải, so ra thì đúng là điều kiện của Tử Nghinh Hương là tuyệt vời nhất. Thậm chí còn hơn cả Diệp Vân. Băng Tâm là nhị công chúa, nên chồng nàng không thể trở thành vua Tử quốc. Hơn nữa Thiên quốc và Tử quốc vốn đối địch, nên kết hôn với Băng Tâm chỉ có thể đem lại cho Thiên quốc một cam kết đình chiến thôi. Nhưng Minh quốc vương và Tử quốc vương vốn có giao tình từ trước, Tử Nghinh Hương lại là đại công chúa. Nếu kết hôn với Nghinh Hương, Lâm Phong tương lai chẳng phải trở thành hoàng đế Tử quốc rồi sao?

- Phụ thân. Con muốn việc này xong càng sớm càng tốt.

- Được, ý con đã thế ta cũng không phản đối. Ta sẽ liên lạc với Tử quốc vương ngay.

Con trai ông muốn kết hôn, đó là chuyện tốt. Cô ta không phải Băng Tâm thì lại càng tốt hơn. Con dâu lại là người mang đến món hồi môn kếp xù thì quả lại đại hỷ. Chuyện tốt cần phải nhanh chóng làm. Minh quốc vương rời khỏi phòng chàng với nụ cười tươi sáng trên môi. Một cái đầu tỉnh táo biết hơn thiệt, một trái tim bằng giá không có gì hơn ngoài khát khao quyền lực, con trai ông phải như vậy mới đúng với sự kì vọng của ông chứ.

Băng Tâm, ta lại tiến một bước nữa để gần nàng hơn rồi. Dù nàng có oán hận ta hay không, ta không quan tâm. Chỉ cần có nàng trong cuộc đời, ta có thể trở nên tàn nhẫn hơn nữa.

Nhận được tin Minh quốc muốn liên hôn, Tử quốc vương vui mừng khôn xiết. Mối hận thua Thiên quốc khiến Tử quốc vương nuốt không trôi. Việc cầu thân của Băng Tâm chỉ là một kế hoãn binh của Tử quốc vương, để tranh thủ thời gian xây dựng lực lượng và làm Thiên quốc bất cẩn không đề phòng, đến khi thời cơ chín muồi sẽ phát động chiến tranh. Biết âm mưu soán ngôi của tể tướng Thiên quốc, ông đã bắt tay với tể tướng, ngầm ngầm cung cấp tiền bạc cho ông ta, để đến khi hai bên liên thủ, đánh cho triều đình Thiên quốc tan tác mới hả giận. Nhưng trong lòng Tử quốc vương vẫn canh cánh một mối lo. Khi chiến thắng Thiên quốc rồi, một kẻ nhiều tham vọng như Minh quốc vương sẽ tỏ thái độ ra sao với Tử quốc đây? Để nhất thống thiên hạ, sớm hay muộn Tử quốc cũng sẽ nằm trong tầm ngắm của Minh quốc mà thôi. Nhưng nếu như Lâm Phong trở thành con rể của ông thì mọi chuyện lại khác. Cuộc nhân duyên này chính là bản hợp đồng vững chắc nhất cho tương lai Tử quốc. Một cuộc liên hôn mà hai bên cùng có lợi. Hơn nữa ông còn có thể đi đâu tìm một người con rể tốt như Lâm Phong cho con gái mình? Chàng vừa là chỗ dựa vững chắc cho Nghinh Hương yếu đuối của ông, vừa có khả năng biến giấc mơ bá quyền tướng như vô vọng của ông thành hiện thực. Cơ hội không dễ đến lần thứ hai, Tử quốc vương ngay lập tức gửi thư mời Lâm Phong sang Tử quốc bàn chuyện.

20. Chương 20 : Hỷ Kết Hôn Với Ta.

Lần đầu tiên Tử quốc vương thấy một người như Lâm Phong. Mọi dấu vết của cảm xúc đều không hề tồn tại trên mặt chàng. Chỉ có một nét cười thanh tịnh. Nụ cười không phải là vui, thanh tịnh không nói lên cõi lòng bình thản. Đối diện với chàng, ông không thể cảm nhận được chàng đang nghĩ gì. Cái rùng mình nhẹ thoáng qua ông rất nhanh. Đối địch với người này đúng là nguy hiểm, nhưng kết giao với chàng có chắc là an toàn? Dù sao cũng phải thử mới biết.

Tử quốc vương muốn đưa Nghinh Hương đến cho chàng coi mặt, nhưng chàng muốn tự đi tìm nàng. Chàng một mình lang thang qua đại diện, đi đến hậu cung. Nơi đầu tiên chàng ghé qua là Lưu Tinh cung - nơi Băng Tâm ở trước khi theo sự phụ hành tẩu giang hồ. Băng Tâm đi rồi, nơi này cũng không ai ở nữa, nhưng các cung nữ thỉnh thoảng vẫn đến đây dọn dẹp lại cho thơm mát. Cách bày trí thì vẫn giữ nguyên như khi nàng còn ở đây. Trong khuôn viên có hai cái cây lớn. Một cái xích đu treo giữa hai thân cây, mỗi khi gió thổi qua lại khẽ đung đưa. Chàng đến ngồi trên xích đu, phóng tầm mắt nhìn vào khu vườn nho nhỏ trông rất nhiều hoa. Chàng mỉm cười, tưởng tượng ra cảnh có gái bé nhỏ xinh đẹp nhất trên đời mà chàng thấy năm mười tuổi ấy đang ngồi trên xích đu. Người hầu gái bên cạnh đẩy nàng bay cao, bay ải. Váy nàng xòe tung trong gió, như một cánh bướm dập dờn bay lượn. Tiếng cười của nàng trong vắt, vang vọng khắp đất trời. Hỡi nữ hoàng bướm xinh đẹp, bao giờ thì nàng quay trở về bên ta?

Tử Nghinh Hương đang chơi đùa cùng vài cung nữ trong vườn thượng uyển. Thiên hạ đồn không sai, Tử Nghinh Hương quả thật sắc nước hương trời. Nàng có đôi mắt hồn nhiên long lanh. Đôi môi chúm chím khá ái. Làn da mong manh tỏa sáng dưới ánh mặt trời. Và nụ cười vô cùng rạng rỡ. Nàng đẹp, nàng tinh khiết như một viên pha lê. Nàng khiến cho người khác muốn được đem nàng làm bảo vật mà nâng niu trên tay, bởi vẻ đẹp mỏng manh ấy nếu không trân trọng cất giữ thì sẽ dễ dàng rơi xuống mà vỡ tan ra mất.

Trái cầu bay vút lên cao, rơi xuống, lăn đến chân chàng. Chàng nhìn trái cầu sắc sỡ, cúi xuống nhặt nó lên. Mọi ánh nhìn đều tập trung về phía người con trai đang cầm trái cầu đó. Lần đầu tiên trong cuộc đời Nghinh Hương thấy một người con trai đẹp đến như vậy. Một vẻ đẹp hơi tà mị, vẻ đẹp của bóng đêm bí ẩn. Chàng đứng dưới nắng mặt trời tương khắc lẫn nhau, nhưng chính vì thế lại càng làm nổi bật lên nét cuốn hút không gì cưỡng lại được. Mắt chạm mắt tình cờ, nàng đã bị giam cầm trong đôi mắt đó, không thể nào rời đi. Chàng đứng đó im lặng. Nàng e thẹn tiến đến gần:

- Xin lỗi công tử, có thể trả cho ta trái cầu được không?

Chàng nhìn trái cầu, rồi nhìn nàng, đưa trái cầu ra, mỉm cười:

- Là của nàng mà, ta đương nhiên phải trả. Nhưng nàng cũng có thể trả cho ta một thứ không?

Nàng hết sức ngạc nhiên:

- Ta thất lễ mất rồi. Ta đã lấy của chàng thứ gì vậy?

- Là trái tim ta đó, công chúa Nghinh Hương.

Má nàng đỏ bừng, phải chăng vì nắng? Tim nàng đập liên hồi, có khi nào vì mệt?

- Ta...chàng là ai? Tại sao lại biết ta là công chúa Nghinh Hương?

Nàng cố tình đánh trống lảng đây mà. Chàng lại xuất thêm một nụ cười giết người nữa:

- Xinh đẹp tựa thiên tiên, thanh cao thoát tục nhường này, nếu không phải công chúa Nghinh Hương tức tiếng thiên hạ thì còn có thể là ai? Còn ta là kẻ đã tu vụn kiếp nên mới có được cái vinh hạnh trở thành vị hôn phu của nàng. (^ ^ sến quá anh Lâm Phong ơi).

Thì ra là hoàng tử Minh quốc Lâm Phong. Minh quốc là một quốc gia mới thành lập, lấy chiến tranh làm mục tiêu, nuôi mộng xưng bá thiên hạ. Khi nghe phụ vương nói hoàng tử Minh quốc cầu hôn với mình, nàng rất buồn. Một người chỉ suốt ngày lấy chém giết làm thú vui như chàng, chắc hẳn phải là kẻ phàm phu tục tử, thô lỗ hung hán. Nghĩ đến tương lai mai này của mình phải đầu gối tay ấp bên một kẻ như vậy, không biết đã bao nhiêu đêm nàng nước mắt tuôn rơi. Thế nhưng vị công tử trước mắt nàng đây lại hoàn toàn trái ngược. Chàng giống hoàng muội Băng Tâm của nàng, đều mang một vẻ đẹp ma quỷ quyến rũ người khác, khiến người ta biết chết mà vẫn phải nhắm mắt đưa chân.

Mấy cô cung nữ đang chơi đùa cùng nàng từ nãy giờ đã chết lặng. Công chúa của họ còn chưa từng thấy ai đẹp như vậy, lẽ nào họ đã từng thấy? Sau một hồi rời bỏ trần gian để mơ giấc mơ bạch mã hoàng tử sánh vai bên cô gái nghèo hèn, họ trở lại với hiện thực. Đây là vị hôn phu của công chúa sao? Hai người quả thực xứng đôi quá. Các nàng thi nhau ào đến bên Nghinh Hương. Bình thường công chúa rất thân thiện với người hầu. Nàng coi bọn họ như chị em trong nhà. Bọn họ xen vào khoảng lặng giữa hai người, ra sức trừu trọc nàng.

- Công chúa à, vị này đúng là hảo hảo phu quân.

- A! Chủ nhân tương lai đẹp trai quá đi mất.

- Công chúa, xin hãy giữ tự trọng. Nàng đang rót nước miếng kia kìa.

Nghinh Hương e thẹn quay đi, muốn trách các nàng quá nghịch ngợm, nhưng lại không thể nào mở miệng. Lời các nàng nói đâu có câu nào sai! ^ ^.

- Vậy là hai người đã gặp nhau rồi! Hoàng tử điện hạ, ngài thấy con gái của ta thế nào?

Tử quốc vương vừa mới đến, thấy cảnh vui nhộn của những người trẻ tuổi thì cất tiếng góp vui.

- Bệ hạ quả là hết sức may mắn khi có một báu vật như nàng bên cạnh mình.

Chàng ý nhị khen ngợi. Tử quốc vương vô cùng hài lòng. Ông cười sảng khoái:

- Nhưng ta thấy báu vật đó đang muốn lẩn khỏi tay ta rồi. Công tử có thể giúp ta giữ lại nó hay không?

- Nếu nàng chịu để ta nâng niu chăm sóc thì đó quả thực là vinh hạnh lớn.

Hai người khen qua khen lại làm Nghinh Hương đã thẹn lại càng thêm thẹn, nhưng niềm vui cứ dâng lên trong lòng, khiến nàng thấy lâng lâng. Ba người cùng nhau đi dạo. Tử quốc vương bảo Nghinh Hương dạo một khúc đàn cho Lâm Phong thưởng thức. Nàng dạo khúc Thiên trường minh nguyệt. Trong tiếng đàn người ta nghe thấy tiếng đất trời hòa quyện vào nhau, tạo thành một thứ âm sắc tuyệt đẹp, làm say lòng người. Người ta có thể cho khúc đàn này là thiên hạ đệ nhất, nhưng với chàng nó chỉ xếp thứ hai. Thứ nhất phải kể đến chính là bản mười hai con ếch mà Băng Tâm nàng độc tấu năm mười hai tuổi. Một lần Bạch cư lão quái thắng bạc của gã nhạc sĩ lang thang. Hắn ta không có tiền trả bèn đem gán luôn cây nguyệt cầm hắn mang theo bên mình. Lần đó gần đến sinh nhật Lâm Phong. Để tạo sự bất ngờ, Băng Tâm quyết định học đánh đàn làm quà tặng sinh nhật. Những khúc đàn như Thiên trường minh nguyệt đối với một kẻ chỉ ước mơ làm thiên hạ đệ nhất lưu manh như nàng thật quá sức xa xỉ. Bởi vậy, nàng quyết định tự sáng tác lấy một ca khúc, có tên là mười hai con ếch. Tiếng đàn của nàng, phải nói làm sao nhỉ, trên một khía cạnh nào đó có lẽ là xuất thần. Bởi nghe bản nhạc, người ta cảm thấy như có những chú ếch đang nhảy loạn lung tung, kêu ộp ộp khắp mọi nơi. Có chú có lẽ nhảy xuống hồ nước, khiến nước bị động, kêu tôm một cái. Nói

chung là rất sinh động. ^^ . Sau đó, mặc dù Lâm Phong đã hết sức khen ngợi nhưng nàng vẫn quyết định chấm dứt sự nghiệp đàn hát ở đây. Chỉ tội nghiệp cho cây đàn đáng thương rơi nhảm tay chủ, trở thành tội nhân thiên cổ, bị giam cầm vĩnh viễn trong nhà kho cũ kĩ bỏ hoang ở sơn động. Cái bài hát mười hai con ếch đó đã khắc ghi trong tâm trí chàng, không bao giờ phai:

Một chú ếch nhỏ

Nhảy lên lá sen xanh

Mưa rì rào rì rào

Gió lao xao lao xao

Thêm một chú ếch nhỏ

Thao láo ngấm mưa rào

... (^^ ôi cái trình độ làm thơ, phổ nhạc với cả đánh đàn của Băng Tâm. Nàng ta chỉ cần miêu tả đủ mười hai con ếch là có thể thành một bản trường ca rồi...)

Lâm Phong mơ màng nghĩ về quá khứ đến gần ngơ làm cho Tử quốc vương tưởng chàng bị khúc nhạc hút hồn, mỉm cười đắc ý. Xưa nay anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Con gái ông lại là bảo vật hiếm có trên đời, Lâm Phong đâu phải là ngoại lệ. Phen này ông nắm chắc cậu con rể quý trong tay rồi.

Cứ như thế, hôn ước rất nhanh được xác lập. Họ hẹn nhau ngày mười lăm tháng sau, Nghinh Hương sẽ sang Minh quốc làm dâu. Tử quốc và Minh quốc có mối liên minh chính thức. Lâm Phong lại nhấp một ngụm trà, trông cái vẻ mặt thanh tịnh luôn ngự trị nơi chàng thời gian qua, nhẹ nhàng nói với Tử quốc vương:

- Bây giờ chúng ta đã cùng đứng trên một con thuyền. Ngài định sẽ xử lý chuyện Thiên quốc ra sao? Tử quốc không định hai chân đạp hai thuyền đấy chứ?

- Đương nhiên không có chuyện đó - Tử quốc vương ra sức nhấn mạnh - Hoàng tử cũng biết đấy, Tử quốc chúng ta trước cùng Thiên quốc đã không ưa nhau. Chỉ là lực bất tòng tâm. Nay đã liên kết với Minh quốc rồi, sức mạnh của cả hai nước chúng ta sẽ tăng lên gấp bội. Chúng ta mà hợp lực lại, Thiên quốc sẽ tan tác thôi. Ta trả được mối hận thất trận, còn Minh quốc các ngài có thể xưng vương ở đó. Đây là chuyện sớm muộn.

- Ủm, nếu đã quyết không cùng một chiến tuyến với Thiên quốc, thì không thể cùng Thiên quốc kết mối lương duyên được.

- Đúng vậy. Ta đã tính đến chuyện yêu cầu Thiên quốc hủy bỏ hôn ước, nhưng chỉ e ngại an toàn của Băng Tâm mà thôi. Ta định thời cơ chín muồi sẽ cho cao thủ trà trộn vào hoàng cung Thiên quốc, cứu thoát Băng Tâm, sau đó mới phát động chiến tranh.

An toàn của Băng Tâm thì Lâm Phong không lo, bởi vì chàng biết Gia Huy cũng đã yêu nàng tha thiết, nên sẽ không làm gì tổn hại đến nàng. Chàng lo ngại là chuyện khác kia. Nếu chỉ cần cho cao thủ vào đưa nàng ra khỏi cung là giải quyết hết mọi việc thì chàng đâu cần dụng công suy tính làm gì ệt. Vấn đề ở chỗ chắc chắn nàng sẽ không theo kẻ khác rời khỏi cung, vì thâm tâm nàng không muốn. Nàng sẽ viện cớ mình vẫn là con dâu Thiên quốc để tìm về bên hấn ta thôi. Bởi vậy Lâm Phong phải khiến cho hai quốc gia trở thành kẻ thù, rồi hủy bỏ hôn ước. Khi giao tình không còn, nàng muốn cũng không có cơ gì để ở lại. Hơn nữa còn phải khiến nàng không thể làm gì khác hơn ngoài lựa chọn ra đi.

- Đó cũng là một cách, nhưng không phải là cách hay. Chúng ta sẽ bắt Thiên quốc phải trao trả nàng về mà không làm gì được. Hiện giờ lão Thiên quốc vương cũng đang có kế hoạch liên minh với Kim quốc, nhưng lão chưa đạt được thỏa thuận. Vậy nên sức mạnh của chúng ta hơn hẳn. Chúng ta sẽ ra điều kiện với Thiên quốc, nếu không trao trả Băng Tâm, thì sẽ ngay lập tức nhấn chìm Thiên quốc trong biển máu. Lão Thiên quốc vương không thể động binh lúc này nên chắc chắn sẽ phải đồng ý trong uất ức thôi.

Thực ra Thiên quốc vương đồng ý hay không có quan trọng gì, cái chính là Băng Tâm nàng sẽ phải đồng ý. Nàng chắc chắn không thể ở lại hoàng cung Thiên quốc được nữa, bởi vì không cần biết Thiên quốc hay Minh quốc thắng trong trận chiến này, thì những người dân lương thiện sẽ là kẻ trước tiên gặp tai họa chỉ vì sự cố chấp của nàng. Nàng đến vì hòa bình, vậy thì để duy trì hòa bình, lẽ nào nàng lại không ra đi?

Nàng thấy không Bằng Tâm, ta sẽ giúp nàng xóa bỏ cái hôn ước chết tiệt là mầm mống chia cắt hai chúng ta. Mọi thứ đang dần dần quay trở lại điểm xuất phát.

Tử quốc vương nhìn Lâm Phong e ngại. Người này quá âm hiểm. Chống lại chàng ta chỉ có chuốc lấy tai họa mà thôi.

Lâm Phong chàng nghĩ mọi thứ đang quay lại điểm xuất phát ư? Chàng đã nhầm lẫn rồi. Mọi thứ đang đi trên con đường gần như cũ, nhưng vẫn không phải là con đường cũ. Chúng ta không thể nào quay ngược được thời gian.

Thiên quốc vương nổi giận đùng đùng. Lão Tử quốc vương đó quả là không coi ai ra gì nữa. Ban đầu lão năn nỉ ỉ ôi với ta, đề nghị liên hôn, sau đó thì gửi đến một cô công chúa ma chê quỷ hờn. Ta đã rất nhân nhượng không tính sổ với lão ta rồi. Bây giờ lão ta lại đòi hủy hôn, còn lớn tiếng đe dọa Thiên quốc của ta. Lão nghĩ ta là bù nhìn để lão mặc sức làm gì thì làm chắc? Nhưng mà hủy hôn đối với Thiên quốc chúng ta cũng là tin mừng. Được, con gái xấu xí của lão, lão muốn thì ta sẽ trả lại cho lão. Thiên quốc chúng ta đâu có thiết tha gì cuộc hôn nhân này. Không có cô ta ngáng đường, ta sẽ đường hoàng đem công chúa Đình Đình về làm vợ Gia Huy. Sau đó sẽ bắt tay với Kim quốc, cho những kẻ phản loạn Minh quốc và bọn Tử quốc tráo trở các người phải khóc lóc hối hận mà van xin ta tha thứ.

Ông lập tức gọi Gia Huy đến để thông báo cho chàng biết chàng sắp được tự do. Gia Huy thật sự choáng váng. Sao mọi chuyện lại diễn ra như thế? Chàng với Bằng Tâm vừa hiểu được nhau, hạnh phúc còn chưa kịp hưởng thì đã sắp phải chia lìa.

- Không được. Phụ hoàng, con không muốn hủy hôn.

Thiên quốc vương há hốc mồm. Ông cứ nghĩ nói đến hủy hôn thì chàng phải là người vui nhất:

- Gia Huy, con nói gì lạ thế. Hay con vui quá nên lũ lẫn mất rồi? Cha đang nói con được tự do đó, con hiểu không?

Chàng quả quyết:

- Con không muốn tự do. Con muốn trói buộc cả đời này với nàng. Phụ vương, thực ra con yêu nàng đó.

Yêu cô ta? Trời ơi, đúng là vật đổi sao dời, thế giới này lộn xộn hết cả rồi. Làm thế nào mà một kẻ luôn tính trăm mưu ngàn kế để hủy hôn như nó mà đến lúc này có thể thốt lên câu nói : con yêu nàng? Mà nó muốn yêu đương thì phải đặt tình yêu vào đúng chỗ chứ. Hay là con đang trêu đùa ta, để trừng phạt ta vì trước kia cứ bắt ép con phải tham gia vào cuộc chơi chính trị này?

- Dù Tử quốc có làm gì đi nữa, con cũng sẽ cưới nàng làm vợ. Lễ cưới đáng lẽ đã phải tiến hành từ lâu, nhưng mà cứ bị trì hoãn mãi. Bây giờ là lúc thích hợp nhất rồi. Chúng con sẽ lập tức làm đám cưới. Như vậy dù Tử quốc vương có muốn hủy hôn cũng không còn kịp nữa.

- Con...con...không có lòng tự trọng sao?- Thiên quốc vương lắp bắp - Người ta đã khước từ rồi, chúng ta sao lại nín kén? Đâu phải thế giới này có mỗi cô ta là phụ nữ? Công chúa Đình Đình xứng đôi với con hơn nhiều.

- Phụ hoàng, con không thể sống thiếu nàng. Liên hôn với Kim quốc không phải là con đường duy nhất để giải quyết tình hình. Cưới nàng rồi, con sẽ tìm cách khác để từ từ tiêu trừ bọn phản loạn. Vì vậy, phụ vương đừng bắt ép con phải từ bỏ nàng. Đây là điều duy nhất con cầu xin phụ vương đấy.

Ánh mắt chàng khẩn khoản:

- Và xin phụ vương đừng để tin tức này lọt đến Đông Tuyết cung. Con không muốn nàng phải lo buồn.

Thiên quốc vương bị phản ứng bất ngờ của con trai làm cho đầu óc mụ mị, nhất thời chẳng biết làm sao nữa. Nhìn nó quyết tâm như vậy, có lẽ nó sẽ không từ bỏ cuộc hôn nhân này thật. Ra mặt đối đầu với con trai là điều cuối cùng ông muốn làm. Chuyện này phải xử lý sao cho ổn thỏa đây?

Rời khỏi thư phòng của phụ vương, chàng lập tức đến thẳng cung Đông Tuyết. Bằng Tâm đang cùng Ngọc Hàm chơi cờ. Thấy chàng đến nàng rất mừng, định thử thách tài đánh cờ của chàng một phen. Bỗng đâu

chàng chạy đến ôm lấy nàng vào lòng, rất chặt. Nàng hơi bất ngờ, nhưng cũng vòng tay ôm lại chàng, cảm thấy đôi vai chàng hơi run run.

- Chàng sao vậy?

- Không có gì cả. Chỉ là ta nhớ nàng quá đầy thôi. Nàng đừng rời khỏi ta. Cứ để ta ôm nàng như thế này thêm một lúc nữa.

Nàng mỉm cười hạnh phúc. Chàng thật là dễ thương quá.

Sau một hồi, chàng buông nàng ra, hai tay để lên vai nàng, nhìn nàng đắm đuối:

- Không được, Bằng Tâm à. Mỗi ngày đều gặp nàng như vậy ta vẫn không thấy đủ. Ta muốn mỗi sáng thức dậy đều thấy nàng ở bên mình. Mỗi tối có nàng kề vai tựa má. Đi đến đâu hai chúng ta cũng sống đôi bên nhau. Hai chúng ta kết hôn nhé.

Nếu như nàng biết Tử quốc đòi hủy hôn, lại còn đe dọa nếu nàng không trở về thì sẽ nhấn chìm mọi thứ trong bể máu, thì có thể chàng sẽ mất nàng. Chàng phải nhanh chóng biến nàng thành vợ của mình, trước khi cái tin kia đến tai nàng. Như vậy không ai có thể đem nàng rời khỏi chàng được nữa.

- Kết hôn ư? - nàng tròn mắt. Không phải là nàng không có ý định kết hôn với chàng, nhưng mà lúc này có phải là quá vội vàng không? - Có chuyện gì à? Sao tự nhiên chàng lại gấp gấp như vậy?

- Giờ chúng ta đã hiểu tâm tư của nhau rồi, không còn gì trở ngại nữa. Chi bằng cứ tiến hành lễ cưới đi. Mong muốn được ở bên nàng khiến ta không thể đợi thêm được nữa. Nàng đồng ý làm vợ ta nhé.

Nhìn vẻ mặt xót ruột của chàng, nàng nhẹ nhàng cốc đầu chàng một cái, cười tinh nghịch:

- Chàng xót ruột nhưng ta thì không. Ta vẫn còn muốn được tự do thêm một thời gian nữa cơ. Ta phải xem chàng thể hiện thế nào đã. Nếu như chàng không tốt với ta, ta sẽ không kết hôn với chàng...

Chàng đặt tay lên môi nàng, không cho nàng nói tiếp:

- Nàng muốn làm gì cũng được, nhưng đừng bao giờ có ý nghĩ rời bỏ ta. Ta không bao giờ chấp nhận chuyện đó.

Nàng hôn vào tay chàng. Chàng bâng khuâng đưa lòng bàn tay lên, ngắm nhìn nơi nàng vừa đặt lên nụ hôn.

- Chàng thật độc đoán quá. Ta có phải món đồ của chàng đâu? Ta chưa làm vợ chàng mà chàng đã giữ khư khư như vậy, đến khi ta làm vợ chàng chắc sẽ không có một giây phút tự do nào.

- Ai bảo nàng đẹp như vậy? Có bao nhiêu người si mê nàng. Ta mà lơ đãng một chút sẽ có kẻ nhòm ngó đến nàng ngay. Cứ suốt ngày lo sợ như thế này ta chẳng thể làm được việc gì cả. Nếu như có thể chế tạo ra thứ gì để dính nàng vào ta suốt ngày thì tốt quá. (Có keo 502 đó anh ^^). Nào, nàng đồng ý lấy ta đi nhé, để cho ta yên tâm!

Nàng cười ngất.

- Thôi được rồi. Để ta suy nghĩ xem có nên từ bỏ cuộc sống vui vẻ hiện giờ để bị chàng nhốt trong vòng tay hay không.

- Được được. Nhưng đừng có suy nghĩ quá lâu. Ta cho nàng đêm nay. Ngày mai ta muốn nhận được cái gật đầu của nàng.

- Chàng cầu hôn hay là ép hôn vậy hả?

- Nàng muốn nghĩ sao cũng được. Chỉ suy nghĩ một đêm thôi. Ta sẽ lập tức chuẩn bị lễ cưới của hai chúng ta. Ta đảm bảo sẽ khiến nàng trở thành cô dâu hạnh phúc nhất.

Nàng vòng tay qua cổ chàng, hôn nhẹ lên má chàng một cái. Nàng không nghĩ ngờ gì điều đó cả. Được ở bên chàng, nàng chính là cô dâu hạnh phúc nhất.

21. Chương 21 : Đám Cưới Màu Trắng.

Hôm sau nàng đến Thiên Cử Điện tìm chàng, nói rằng nàng đồng ý kết hôn, thậm chí là kết hôn càng sớm càng tốt. Nàng cũng muốn mau chóng trở thành người cùng chàng chia sẻ ngọt bùi cay đắng suốt quãng đời còn lại. Hạnh phúc ủa về tràn ngập cõi lòng chàng. Chỉ cần giữ được nàng trong vòng tay chàng thôi, còn mọi việc sau này sẽ tự có cách giải quyết. Chàng luôn tin tưởng như vậy.

Nàng muốn trước khi làm đám cưới, hai người ra ngoài cung hẹn hò như bao đôi lứa đang yêu nhau khác. Vừa hay hôm nay tự dừng chàng lại không có việc gì, thế nên lập tức đồng ý cùng nàng xuất cung.

Trên phố buổi sáng hôm ấy bỗng nhiên xuất hiện một chàng trai xấu xí đến kì lạ. Mái tóc chàng ta rối bù xù, làn da loang lổ chỗ đen chỗ trắng. Gắn cằm có một vết sẹo dài vắt xuống cổ, đỏ ửng. Đi kèm với khuôn mặt đó là bộ quần áo cũ kĩ vá chằng vá đụp. Đôi giày có lẽ đã được tái sử dụng không biết bao lần nên mồm giày há lên há xuống, rung rinh theo mỗi bước chân. Có lẽ thứ đáng giá nhất trên người chàng ta là thanh kiếm cùn sắt mẻ lung tung dắt bên thắt lưng. Cái bộ dạng cái bang đó chẳng ăn nhập gì với dáng vẻ nghênh ngang của hần ta. Hần bước những bước rất ung dung giữa phố, cố gắng tỏ vẻ ta đây là một hiệp khách giang hồ đang đi du sơn ngoạn thủy. Hễ thấy hàng quán nào có thứ gì hay là hần ta liền sà vào ngắm nghía. Người bán hàng nào hiền lành thì nhăn mặt khó chịu, khi hần rời khỏi hàng của mình thì đem muối ra rắc đuổi vận xui. Còn kẻ nào hung tợn thì thẳng tay túm cổ hần, lẳng ra ngoài đường. Chưa chịu thôi, gặp cô nương nào đẹp là hần nhảy vào buông lời tán tỉnh. Các nàng thấy hần như thấy tà. Nếu trông thấy hần từ xa thì lập tức quay sang tìm đường khác mà đi. Còn chẳng may đến quá gần hần rồi thì cố gắng cúi mặt xuống càng thấp càng tốt, đi sát vào mép đường, nín thở mong muốn đi ra khỏi tầm ảnh hưởng của hần. Rồi thấy các bậc trượng phu khác tụ tập giải đồ đèn, uống trà, ngâm thơ, hần đều chen ngang vào, nói huyên tha huyên thiên. Ai nấy thấy hần là ngán ngấm. Đám đông nào gặp hần là giải tán. Chỉ trong một buổi sáng, sự xuất hiện của hần ta như một thứ dịch bệnh lan tràn, khiến ai cũng khiếp hãi lánh xa.

Đang chán nản không tìm được chốn vui chơi tiếp theo, bỗng từ đằng xa có hai vị cô nương đang đi lại. Cô nương đi trước ăn vận sang trọng, mặt hoa da phấn, thướt tha yếu điệu, đích thị là tiểu thư nhà giàu. Cô nương đi sau mặt mũi sáng sủa nhanh nhẹn, ăn vận có phần giản dị, chắc là a hoàn của nàng ta. Không bỏ qua cơ hội, chàng ta bèn lân la tới gần người đẹp:

- Nhị vị tiểu thư, hai nàng đi đâu vậy? Có cần ta hộ tống hay không?

Nhìn nụ cười nham nhở của hần, vị tiểu thư nọ quay mặt đi, hình như muốn ói mửa. Cô nàng a hoàn của nàng lập tức bước lên trước, che chắn cho tiểu thư, sừng sỏ quát :

- Khất cái nhà ngươi thật vô lễ. Tại sao dám cản đường trêu ghẹo tiểu thư nhà ta? Còn không tránh đường ta sẽ kêu người đánh cho ngươi một trận đó.

Chàng ta thấy thế phân trần :

- Cô nương, tại sao phải làm dữ như vậy. Ta chỉ đơn giản là hâm mộ người đẹp, muốn làm hiệp sĩ hộ tống nàng thôi mà.

Nàng a hoàn nghe thấy thế cười khinh miệt:

- Ngươi như người mà đòi làm hiệp sĩ hộ vệ? Người không tự soi lại mình xem. Đúng là đĩa đòi đeo chân hạc. Kịch cỡm!

Chàng ta hơi xù mặt:

- Cô nương. Bất quá ta cũng chỉ là diện mạo hơi khó coi một chút. Tiền bạc thì cũng không có nhiều. Nhưng ta có một tấm lòng nghĩa hiệp, sẵn sàng giúp đỡ những kẻ khốn cùng. Ta cũng chỉ mong được giống như bao kẻ khác, tìm được tình yêu đích thực thôi mà.

Cô nàng nghe thế thì cười phá lên. Sao hần không đến chỗ đám ăn mày đồng bọn của hần mà tìm tình yêu, lại dám cả gan đến chặn đường một thiên kim tiểu thư thế này?

Cuộc nói chuyện của họ này giờ đã thu hút những người đi lại trên phố. Họ dừng lại xem diễn biến câu chuyện. Nghe đến đoạn này thì cùng nhau cười rộ cả góc phố. Họ râm ran nói :

- Nhà ngươi muốn giống như những người khác ư? Nhưng mà về căn bản người đâu có được giống người.
- Phải, phải. Đã xấu lại còn nghèo. Đúng là chẳng được thứ gì ra hồn.
- Đúng, đúng. Tầm lòng hiệp nghĩa của ngươi có ai cần chứ. Thôi mơ tưởng đi.

...

Những câu nói độc địa, những khuôn mặt cười méo mó vây hãm chàng trai nọ. Một tên ăn mà mà lại muốn với cao như chàng ta, thật giống như chú dơi lạc giữa loài chim và loài chuột. Không loài nào muốn nhận nó, chúng hè nhau cười nhạo nó. Lần đầu tiên trong cuộc đời chàng biết được cảm giác cô đơn giữa cộng đồng là thế nào. Nàng a hoàn nọ tóm lại một câu:

- Nói chung ngươi nên biết thân biết phận, tránh xa tiểu thư ta ra. Ta khuyên ngươi thật lòng nhé, trèo cao chỉ ngã đau thôi.

Nhưng chàng ta vẫn cố gắng vớt vát một chút hi vọng cuối cùng:

- Vậy tiểu thư không được thì cho ta theo nha hoàn cô vậy. Có được không?

Bỗng một tên công tử nào đó ở đâu nhảy vào, túm cổ chàng ta, quăng một cái thật mạnh khiến chàng ta ngã dúm dùi, rồi rồi rít trần an vị tiểu thư nọ đang núp sau a hoàn. Tên này chắc chắn muốn lợi dụng tình cảnh làm anh hùng cứu mỹ nhân đây mà. Hắn nhìn chàng ta lồm cồm bò dậy thì khoái chí, cười mỉa mai:

- Nhà ngươi thật là dai như kẹo kéo vậy. Cả thiên kim tiểu thư với nha hoàn nhà người ta, ngươi đều không có cửa đâu. Hay...- hắn quay ra, chỉ tay vào một vị cô nương đang đứng lẫn trong đám người tò mò xung quanh - ngươi thử hỏi vị cô nương đằng kia xem cô ta có chịu làm ý trung nhân của ngươi không?

Mọi người cùng quay về nhìn cô nương nọ, rồi lại nhìn nhau ôm bụng cười. Vị cô nương mà hắn nói tới chính là Lâm Yên cô nương, nổi tiếng gần gũi dễ dãi trong kinh thành. Cô ta dung mạo bình phàm, là con nhà bán thịt ngoài chợ. Một cô nương gia thế tương mạo như vậy lại không biết thân biết phận, suốt ngày mơ mộng được sánh đôi với bạch mã hoàng tử cỡ hoàng tử Gia Huy hay công tử Lâm Phong. Bởi nghĩ mình cao sang hơn người nên cô ta thường rất vênh váo, không coi ai ra gì. Cô ta bình thường đã không có ai để ý, nay lại thêm tính gần gũi nên trở thành trò cười cho người dân trong khu chợ. Giờ, mọi người đều háo hức xem Lâm Yên cô nương xấu xí lại vênh váo kia sẽ đối xử ra sao với kẻ mơ mộng hão huyền nọ. Chàng ta bèn đến bên cô nàng, chìa bàn tay đen đúa ra, khấn khoản :

- Nàng sẽ cho ta một cơ hội chứ?

Cô nàng thấy mọi người đều chú ý vào mình thì càng vênh váo tự đắc. Một cô gái hoàn hảo như mình phải thể hiện làm sao cho xứng đáng với sự kì vọng của mọi người xung quanh chứ. Nàng ta bĩu môi một cái, quay ngoắt đi trước ánh mắt đợi chờ của chàng trai, buông ra một câu khinh miệt:

- Ngươi như người mà đòi sánh đôi với bản cô nương? Đợi một trăm năm nữa đi.

Đám đông nghe thấy thế rất hứng khởi. Có kẻ huýt sáo, có người vỗ tay, còn đa số tiếp tục những tràng cười không ngớt. Tên công tử nọ ban cho chàng một câu chốt hạ:

- Ngươi thấy đấy. Người như ngươi suốt kiếp cũng đừng mơ mộng có được một người con gái yêu thương ngươi.

Chàng ta đứng giữa vòng người, ngẩn ngơ.

Chợt, có một giọng nói thanh thoát cất lên, làm những tiếng cười đang rộn lên bỗng cầm bặt:

- Có ta. Ta muốn làm người con gái của chàng.

Một lần nữa, mọi ánh mắt lại hướng về một người. Lần này, trên mặt ai cũng lộ rõ một vẻ sững sờ. Đó chắc chắn là tiên nữ vừa mới hạ phàm. Nếu không sao trên đời có thể có người đẹp đến như vậy? Ánh mắt, đôi môi, làn da, mái tóc, dáng người, thứ gì của nàng cũng hoàn hảo đến khó tin. Nàng tiến về phía chàng trai nọ, người cũng đang ngẩn ngơ như bao người khác kia, nắm lấy tay chàng, dịu dàng :

- Ta thấy chàng rất đáng yêu. Chàng có đồng ý làm hiệp sĩ hộ vệ cho ta hay không?

Chàng sững người đến độ cả thân mình cứng đờ ra, chẳng phản ứng được nữa. Đám đông xung quanh xì xào bàn tán. Nàng ta đầu óc có vấn đề à? Hay là phép màu thật sự xảy ra với tên con trai nghèo hèn kia? Hay là bọn họ bị hoa mắt mất rồi?...Rất nhiều, rất nhiều thắc mắc, nhưng có một điều ai cũng cảm thấy nhưng không ai nói ra, đó là sự ghen tị. Những bậc vương tôn quý tộc chưa chắc đã có được một người đẹp như nàng bên cạnh, thế mà tên chết bầm này lại có. Dù là chuyện gì đang diễn ra, thì hẳn ta quả thật quá may mắn.

Thấy chàng vẫn còn đờ đẫn, nàng quyết định dùng biện pháp mạnh để đánh thức chàng. Nàng choàng tay qua cổ chàng, đặt lên môi chàng nụ hôn nồng nàn. Chàng trai bị bất ngờ, sau đó thoáng đỏ mặt, rồi cũng mỉm cười. Tất cả mọi người xung quanh đã há hốc mồm, sốc toàn tập. Hai người nhân cơ hội đó nắm tay nhau biến mất khỏi đám đông.

Đến một con hẻm nhỏ vắng vẻ, hai người dừng lại. Tiên nữ nhìn bộ dạng của chàng trai thì ôm bụng cười nắc nẻ :

- Thế nào? Cảm giác của chàng ra sao hả? Thú vị chứ?

Chàng nhìn nàng cười sặc sỏi quai hàm thì giận hờn:

- Nàng thật là quá quắt đấy Băng Tâm. Hai chúng ta đã hẹn nhau sẽ cùng xuất hiện trong dáng vẻ của kẻ lưu manh thứ thiệt, đi náo loạn kinh thành một phen. Ấy thế mà khi ta hóa trang xong thì nàng chạy đi đâu mất hút. Báo hại ta thâm thâm như vậy.

- Ha ha, ta muốn cho chàng thử cảm giác một lần bị người đời ghét bỏ xem sao. Bình thường chàng lúc nào cũng phong lưu nhất mực, ong bướm theo đây. Vậy mà lần này ngay cả cô gái gần gũi nhất kinh thành này cũng chê chàng. Trải qua cảm giác mới lạ như vậy, chàng không thấy thú vị hay sao?

Chàng lườm yêu nàng một cái:

- Ủ, thì cũng mới lạ thật. Nhưng nàng chơi như vậy không đẹp. Bắt ta xấu xí như thế, còn nàng lại xuất hiện quá lộng lẫy như vậy. Có phải định tranh thủ kiểm thêm vài cái đuôi nữa không?

- Đâu có - nàng cười gian - chẳng phải ta đã đứng giữa chốn đông người tỏ tình với chàng rồi sao. Người xinh đẹp như ta mà sánh đôi với một kẻ bần hàn như chàng, ta cũng mất mặt lắm chứ.

- Ủm. Coi như nàng cũng có lòng. Tha cho nàng lần này đó.

Chàng vòng tay ôm nàng vào lòng, nhớ lại nụ hôn khi nãy của nàng mà lòng lại thấy lâng lâng. Giữa chốn đông người như vậy mà nàng chủ động hôn chàng, chứng tỏ nàng muốn công khai cho cả thế giới biết nàng yêu chàng.

Nàng thầm thì vào tai chàng :

- Mà lúc đó sao chàng thấy ta lại đờ người ra như vậy? Làm ta suýt chút nữa còn tưởng mình nhận lầm người.

Chàng lặng im không nói. Lẽ nào lại nói rằng chàng bị đờ ra vì nàng quá đẹp? Mỗi lần được dịp chiêm ngưỡng gương mặt thật sự của nàng, là chàng lại không khỏi bị đứng hình.

- Sao chàng không trả lời?

- Nàng đáng ghét quá. Cứ bắt ta phải nói ra - chàng đỏ mặt - là vì trái tim luôn luôn lồi nhịp trước nàng. A! Mai này ta sẽ phải làm sao khi ngày nào thức dậy cũng sẽ đối diện với dung mạo hoàn mỹ này đây? Lẽ nào ngày nào cũng phải thần thờ mất nửa canh giờ hay sao?

Nghe câu trả lời của chàng, một nét gì đó u buồn thoáng qua trên mặt nàng, nhưng rất nhanh biến mất, khiến chàng chẳng kịp nhận ra. Nàng nhìn chàng, cái nhìn rất tha thiết :

- Dáng vẻ của ta ngày hôm nay, chàng sẽ nhớ mãi trong tim chứ?

- đương nhiên rồi. Và còn dáng vẻ của nàng mai này, khi chúng ta ở bên nhau nữa. Tất cả những gì thuộc về nàng, ta sẽ vĩnh viễn để trong tim. Một chi tiết cũng không quên.

Nàng mỉm cười, gật đầu. Chàng âu yếm ôm lại nàng vào lòng, mãi nguyên. Thì ra yêu thương lại hạnh phúc nhường này. Thế mà bao năm qua chàng không hề biết có thứ gọi là tình yêu như thế tồn tại trên cõi đời. Chàng thầm cảm ơn ông trời đã cho chàng được gặp nàng, được yêu nàng.

Họ quyết định tiếp tục vui chơi trong kinh thành, nhưng Băng Tâm phải hóa trang thành kẻ xấu xí giống như chàng. Chàng không muốn ánh mắt của những tên đàn ông khác cứ nhìn nàng chằm chằm. Nàng chỉ cần đẹp với chàng là đủ. Trên phố đông người hôm ấy, có một đôi trai gái xấu xí nắm tay nhau đi dạo. Ai nhìn thấy cũng chép miệng tội nghiệp cho họ, đúng là nỗi méo úp vung cong. Nhưng mặc kệ ai nói gì, trên môi họ nụ cười vẫn rạng rỡ. Trong bộ dạng xấu xí này, chẳng ai dòm ngó đến họ cả. Họ tự do tự tại, vui vẻ hạnh phúc bên người mình yêu. Mà mắt chàng cũng thật lạ. Nàng hóa trang xấu xí như vậy, nhưng chàng lại thấy nàng càng đẹp hơn. Cái đẹp thoát ra khỏi lớp vỏ bọc bên ngoài, tỏa ánh sáng lấp lánh.

Trở về cung, chàng cứ đứng ngồi không yên. Chỉ một ngày nữa thôi là nàng trở thành hoàng phi của chàng rồi. Một vị hoàng phi xinh đẹp nhất và hạnh phúc nhất. Chàng nôn nóng biết bao đến ngày được thấy nàng mặc chiếc áo cưới màu đỏ thắm, cùng chàng báai đường. Bởi vậy, khi các cung nữ vừa làm xong áo cưới là chàng lập tức đích thân mang nó đến cho nàng. Nhận chiếc áo cưới lộng lẫy từ tay chàng, bỗng dưng nàng rơi nước mắt. Chàng tò mò hỏi :

- Tại sao nàng lại khóc?

- Còn phải hỏi sao? Bởi vì ta quá hạnh phúc đấy thôi. Ngày ta đến Thiên quốc, ta không ngờ mình sẽ mang tâm trạng hạnh phúc này để kết hôn với chàng.

Chàng âu yếm giúp nàng lau nước mắt:

- Ngốc. Chúng ta là định mệnh của nhau. Dù sớm hay muộn, chúng ta cũng sẽ yêu nhau mà thôi. Ngày mai, khi chúng ta chính thức trở thành phu thê rồi, ta sẽ còn làm cho nàng hạnh phúc hơn nữa. Hãy tin tưởng ở ta.

Nàng ôm chàng :

- Ta không bao giờ nghi ngờ điều ấy cả.

Ta biết, ai trở thành vợ chàng đều sẽ là cô dâu hạnh phúc nhất .

Lễ cưới hoàng tộc diễn ra tưng bừng, sang trọng. Hoàng đế mặt mày tươi rói, sánh đôi bên hoàng hậu xinh đẹp cao sang, ngồi trên cao chủ trì đại tiệc. Các quan lại ăn vận sang trọng, nụ cười không tắt trên môi kể từ lúc bước vào hoàng cung. Các phu nhân và con cái của các quan cũng đến dự. Chẳng mấy khi được vào triều nên bao nhiêu phục sức đẹp để quý giá nhất họ đều cố gắng đem trưng lên người. Vườn thượng uyển hôm nay phá lệ, để cho con các quan lại vào đó nô đùa. Tiếng cười rộn vang. Sơn hào hải vị từ khắp nơi chuyển đến không biết bao nhiêu mà kể. Các cung nữ, binh lính, người phụ việc đi lại tất bật. Tại một góc hoàng cung, những vũ công, nhạc công, rồi những đoàn ca kịch hay nhất đang xếp hàng đợi đến lượt vào biểu diễn chúc mừng. Cả hoàng cung trên cao nhuộm một màu đỏ của hoa, của đèn. Dưới chân nhuộm hồng xác pháo. Tiếng kèn, tiếng nhạc vang vọng cả không gian. Người dân trong kinh thành cũng tụ tập hò reo chúc tụng, ăn mừng. Khắp kinh thành Thiên quốc chìm trong không khí lễ hội.

Người hạnh phúc nhất là hoàng tử Gia Huy. Hôm nay vận trang phục của chú rể, chàng càng anh tuấn hơn mọi ngày. Đặc biệt nụ cười vui vẻ hiển hiện trên môi khiến các cô nương trông thấy đều say sẩm mắt vài phút, rồi chìm sâu vào tâm trạng tiếc nuối. A! Vậy là cuối cùng chú bướm lẳng nhăng này đã tìm được đóa hoa để đậu rồi. Cuộc đời các nàng không có chàng nữa chắc chắn sẽ mất đi nửa phần thú vị. Bên cạnh hạnh phúc là sự nôn nóng thường trực trong tim chàng. Các cung nữ đã phải rất vất vả mới giúp chàng cài được đóa hoa cưới của chú rể lên trang phục, vì chàng cứ nhấp nha nhấp nhồm muốn đi đón cô dâu ngay.

Tại Đông Tuyết cung, không khí cũng nhộn nhịp chẳng kém. Mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng. Cô dâu vận bộ lễ phục của hoàng phi màu đỏ thắm thêu loài chim hỉ tước cùng những đóa mẫu đơn (tác giả cũng không biết có ai thêu hai thứ này chung nhau không. Nếu mà cảm quan thẩm mỹ có sai lầm thì cũng mong các bạn mắt nhắm mắt mở cho qua ^^), trùm khăn đỏ kín đầu, ngồi yên giữa phòng chờ chú rể của nàng tới. Chàng đến trước mặt nàng, đưa bàn tay ra để dìu nàng bước đi. Nàng nhẹ nhàng đặt bàn tay mình, đặt cuộc đời mình vào tay chàng. Chàng thấy nàng hơi run rẩy. Chàng mỉm cười. Có lẽ là nàng quá xúc động chăng?

Hai người tiến vào đại diện trong tiếng reo hò chúc tụng của mọi người. Chàng nắm chặt tay nàng, để nàng hơi tựa người vào chàng, bước chân thêm vững chắc. Chàng nhìn mọi người xung quanh, lòng ngập tràn niềm vui. Cha chàng đã nghe lời thỉnh cầu của chàng, đồng ý tiến hành hôn lễ. Còn Kim quốc vương ngồi bên cạnh cha chàng, cũng rạng rỡ chẳng kém cha chàng, họ đúng là bạn tốt của nhau. Công chúa Đình Đình vắng mặt, có lẽ đang ngồi một mình gặm nhấm nỗi thất vọng. Bá quan văn vô luôn mồm khen đôi lứa xứng đôi. Chàng biết họ chỉ khen lấy lệ thôi, vì ai cũng tưởng nàng xấu như ma quỷ. Nhưng như vậy chàng lại càng mừng. Vẻ đẹp của nàng chỉ nên để mình chàng chiêm ngưỡng.

Lễ bái đường bắt đầu. Người chủ hôn đồng dặn hô vang : " Nhất bái thiên địa. Một lạy này cảm tạ trời đất đã cho hai chúng ta gặp gỡ nhau, để yêu nhau. Nhị bái cao đường . Một lạy này cảm tạ cha mẹ đã kết mối lương duyên này cho chúng ta. Ta biết nàng tủi thân vì không có cha mẹ ở đây, nhưng bù lại từ giờ ta sẽ thay cha mẹ nàng nâng niu chăm sóc cho nàng. Phu thê giao bái . Hai người quay lại đối diện nhau. Chỉ sau một lạy này nữa thôi, cuộc đời chúng ta sẽ gắn kết với nhau mãi mãi. Hai người cùng cúi xuống. Nàng lóng ngóng thế nào mà đột nhiên để tuột cả chiếc khăn trùm đầu ra. Gia Huy kinh ngạc, bá quan kinh ngạc, chỉ có cha mẹ chàng và Kim quốc vương là vẫn giữ vẻ thản nhiên mà thôi. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Cô dâu đứng trước mặt chàng là công chúa Đình Đình của Kim quốc chứ không phải là Băng Tâm của chàng. Băng Tâm của chàng đâu rồi?

* * *

Lần trong đám đông dân chúng đang hân hoan chúc tụng, có một người đang rơi nước mắt.

Từ ngày quen biết chàng, ta trở thành kẻ hay rơi lệ. Giờ này có lẽ chàng đã là phu quân của người ta. Chắc là chàng sẽ hận ta lắm. Nhưng chàng không cần phải tha lỗi cho ta. Một kẻ tự tay dim chết hạnh phúc của mình và của người mình thương yêu nhất thì không xứng đáng được tha thứ.

Hôm chàng đến cầu hôn với ta, ta hân hoan hạnh phúc, nhưng cũng rất kinh ngạc. Có thật là chàng ngày ngày ở bên ta vẫn chưa thấy đủ hay không? Ta đang lằng lằng bay bổng, thì tin dữ ập đến tai. Ngọc Hàm đưa cho ta một bức thư của Lâm Phong gửi đến. Ta chết lặng. Tử quốc của ta đã chính thức đòi hủy hôn, hơn nữa còn đòi nhấc chim nhân gian trong bể máu nếu như Thiên quốc không trao trả người. Thì ra chàng vội vàng kết hôn như vậy là vì muốn đặt mọi chuyện vào thế đã rồi. Chàng không muốn xa ta, ta cũng vậy. Nhưng Lâm Phong quả thật hiểu ta rất rõ. Huynh ấy biết ta sẽ không thể nào cố nín giữ hạnh phúc của mình mà khiến cho thiên hạ bao nhiêu kẻ lắm than. Ta biết chàng yêu ta như vậy, chắc chắn sẽ không chịu từ bỏ, sẽ vì ta mà chống đối lại cha mình nếu như ông cố tình ngăn cản chuyện hôn ước. Hai người là cha con mà, không nên vì ta mà trở mặt thành thù. Ta không phải không cố gắng mọi cách để được ở bên chàng, mà là chúng ta quả thật có cơ thể nào cũng là vô vọng. Chuyện rời khỏi chàng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Bởi vậy, ta đã tìm đến gặp Thiên quốc vương, bàn chuyện trao đổi cô dâu. Ta sẽ đồng ý kết hôn với chàng, sau đó trong ngày cưới sẽ để Đình Đình thay thế mình. Sau khi chàng phát hiện ra sự tình thì mọi chuyện cũng đã rồi. Cô ấy đã trở thành vợ chàng. Nếu chàng có oán hận thì chỉ có thể oán hận ta đã trở mặt bỏ đi mà thôi. Mọi cảm hờn của chàng sẽ để mình ta gánh chịu. Thiên quốc vương thấy đây là kế sách tốt nhất lúc này, nên đã đồng ý. Đổi lại, ông phải sắp xếp thời gian cho chàng nghỉ một ngày, để ra ngoài cung chơi với ta.

Ta biết mình quá tham lam. Đã định rời xa chàng rồi nhưng vẫn muốn cố gắng níu giữ những phút giây hạnh phúc ít ỏi ở bên chàng. Ta cố tình xuất hiện với dáng vẻ xinh đẹp nhất trước mặt chàng, với mong muốn chàng sẽ lưu giữ mãi hình ảnh của ta. Ta muốn dù chàng không ở bên ta nhưng trái tim của chàng chỉ có mình ta mà thôi. Như thế thật là ích kỉ đúng không? Nhưng biết làm sao hơn, bản chất của tình yêu vốn là ích kỉ mà.

Khi chàng mang áo cưới đến cho ta. Nhìn chiếc áo lộng lầy, nhìn vẻ mặt hân hoan của chàng, ta lại không cầm được nước mắt. Chiếc áo này ta không bao giờ có cơ hội mặc. Người con gái ở bên chàng mãi mãi sẽ không phải là ta. Chàng không biết đâu, chính tay ta đã giúp Đình Đình mặc vào chiếc áo đó. Cô ấy rất xinh đẹp. Có phải vì cô dâu nào trong ngày cưới cũng là người đẹp nhất hay không, mà ta thấy vắng hào quang quanh cô ấy chói lóa. Nó chói đến độ khiến ta thấy mọi thứ nhạt nhòa. A! Hóa ra không phải. Là lệ ta từ bao giờ khiến mắt nhạt nhòa đến thế. Ta không thể ở bên chàng, nên ta muốn tự tay đem tặng cho chàng một món quà quý giá. Đó là cô công chúa Kim quốc này, cùng với tất cả những lợi lộc mà cô ta sẽ mang đến cho Thiên quốc. Với lại ta biết, cô ấy cũng rất yêu chàng. Dù rằng ghen tị với cô ấy, nhưng ta

cũng phải công nhận cô ấy dễ thương. Ở bên một người như cô ấy, chàng sẽ nhanh chóng tìm lại hạnh phúc thôi. Ngoài ra, nếu ta rời đi, Lâm Phong sẽ chẳng có lí do nào mà làm khó Thiên quốc nữa. Chàng sẽ có thời gian củng cố đất nước, dẹp phản loạn, xây dựng lại Thiên quốc. Chỉ cần ta không cố chấp, mọi chuyện sẽ được giải quyết, tại sao lại không làm cơ chứ?

Ta cứ thế đứng từ xa nhìn chàng hờn hờ đi vào Đông Tuyết cung, rồi rạng rỡ tay trong tay cô ấy tiến ra. Ta cứ nghĩ mình rất gan góc, nhưng mà cuối cùng vẫn không đủ can đảm nhìn chàng cùng người ta bái thiên địa nữa. Khi cô dâu đi rồi, những người hầu đến từ Tử quốc cũng lặng lẽ rời khỏi hoàng cung. Ta cho họ một số tiền để lập nghiệp. Nhìn Đông Tuyết cung trống vắng như vậy, ta không thể diễn tả được cảm giác trong lòng mình. Có những lúc ta tưởng mình đã có trong tay tất cả, nhưng hóa ra lại chẳng có gì. Nước mắt của ta lại lăn nhanh xuống. Ta tự nhủ với mình, đây là lần cuối cùng ta khóc nữa thôi. Khi ra khỏi đây, ta sẽ đem tất cả tình cảm cùng những kỉ niệm ở nơi này chôn sâu mãi mãi. Cuối cùng, thật lòng ta muốn nói : Gia Huy, chúc chàng hạnh phúc!

* * *

Gia Huy không còn biết xung quanh mình đang diễn ra những chuyện gì. Chàng lao như điên đến Đông Tuyết cung, trong lòng hi vọng tất cả chỉ là một sự nhầm lẫn. Nhưng Đông Tuyết cung hoàn toàn vắng lặng. Trái tim trung thực hơn trí óc, đập thật mạnh mách bảo cho chàng biết có điềm chẳng lành. Chàng đứng giữa căn phòng trống gọi thật lớn, cười cũng thật lớn:

- Ha ha, Băng Tâm, nàng ra đây đi nào! Ta biết nàng đang chơi trò chốn tìm với ta đúng không?

Đây là một trò đùa, đúng thế. Trái tim của ta ơi, sao ngươi không nghĩ ra nhỉ? Băng Tâm rất hay bày lắm trò tinh quái mà.

- Ngọc Hàm, Tử Lan, Trúc Chi, các người đâu rồi... Chủ tớ các nàng đùa dai quá đấy.

Vẫn chỉ có những âm thanh của chính chàng đáp lại. Giọng chàng đã xen lẫn những luồng vô vọng run rẩy:

- Trò đùa này...Băng Tâm à, chẳng vui chút nào đâu. Ta đã làm gì khiến nàng giận hờn sao....Nàng ra đây nói rõ đi chứ...

Gia Huy vừa đi chậm chậm khắp nơi trong Đông Tuyết cung, vừa gọi nàng như vậy. Cứ đến mỗi một phòng, chàng lại hi vọng sẽ thấy khuôn mặt rạng rỡ của nàng xuất hiện. Nhưng đến cả chỉ là sự tự huyền hoặc mà thôi. Tuyệt nhiên đến cả một sợi tóc của nàng cũng không còn vương lại. Thì ra tất cả là một kế hoạch đã được chuẩn bị từ trước. Nàng đi thật rồi, một dấu vết cũng không có, giống như chưa bao giờ nàng tồn tại trên thế gian. Chàng đổ sụp xuống trên nền đất lạnh. Tại sao lại lừa dối ta? Tại sao lại dời bỏ ta? Nàng ra đây giải thích cho ta đi chứ? Tại sao??? Tại sao???

Một cơn gió đông phũ phàng cuốn phăng chiếc lá cuối cùng trên cây rụng xuống, rơi trên vai chàng. Cõi lòng chàng bây giờ cũng giống như thân cây trơ trụi kia, hoàn toàn trống rỗng mất rồi. Niềm hi vọng cuối cùng cũng đã rụng xuống. Ta đã nói ta không cho phép nàng rời bỏ ta cơ mà, vậy mà tại sao điều đầu tiên nàng nghĩ đến để giải quyết mọi vấn đề lại là bỏ đi? Ta sẽ dùng khả năng của mình khôi phục lại một Thiên quốc hưng thịnh, chỉ cần nàng ở bên và cho ta tình yêu để ta làm chỗ dựa, thế mà nàng lại không tin tưởng ta. Ta yêu nàng tha thiết như vậy vẫn không làm nàng cảm thấy an toàn, nên lựa chọn cách ra đi hay sao? Vậy mà mỗi lần ở bên nhau, nàng luôn mồm bảo tin tưởng ta. Nếu đã muốn rời bỏ ta, tại sao lại còn khiến ta yêu nàng đến thế? Ôi cái tình yêu chết tiệt này, ta hận, ta hận !

Chàng về Thiên Cửu điện, đem theo một đóa hoa trắng để bên cạnh đầu giường. Đối với chàng, đám cưới này có màu trắng.

22. Chương 22 : Một Đêm Hạ Thành.

Nhìn con trai mình đắm chìm trong tử sắc, Thiên quốc vương chỉ biết thở dài não nuột. Ông thực sự buồn thay cho chuyện của hai người. Trước kia ông đành lòng chấp nhận Băng Tâm làm con dâu chứ không thực

sự có cảm giác yêu mến nàng như bây giờ. Nhưng từ ngày nàng đến tìm ông, bày ra kế hoạch tráo đổi cô dâu, một mình gánh lấy tiếng phản bội, ông rất cảm phục nàng. Nàng lo nghĩ cho Gia Huy, lo nghĩ cho tình cảm hai cha con của chàng. Thấy nàng tận tay đưa cho Đình Đình chiếc áo cưới, rồi giúp Đình Đình đội khăn trùm đầu với khuôn mặt nhợt nhòa nước mắt, ông nghe tim mình cũng nhói đau. Giá mà hai đứa chúng nó không phải là công chúa và hoàng tử của hai quốc gia đối nghịch, thì mọi chuyện đã không diễn ra như thế này.

Sau khi phát giác ra mọi chuyện, Gia Huy kiên quyết đòi hủy bỏ đám cưới. Dù sao lễ bái đường cũng chưa hoàn thành, và chàng thì không muốn lấy ai khác ngoài Băng Tâm. Kim quốc vương dùng dùng nổi giận. Đáng lẽ ra ông muốn phát động chiến tranh với Thiên quốc, nhưng khi trở về nước không hiểu sao lại từ bỏ ý định, chỉ tuyên bố cắt đứt mọi quan hệ với Thiên quốc. Mãi về sau mật thám đại nội đi dò la tin tức mới biết đó là do hoàng tử Vĩnh Kỳ làm theo nguyện vọng của Băng Tâm. Khi Băng Tâm biết đám cưới bị hủy bỏ, đã bí mật gặp Vĩnh Kỳ, cầu xin chàng không gây chiến với Thiên quốc. Kim quốc vương rất nghe lời Vĩnh Kỳ, hơn nữa trước giờ Kim quốc cũng không hay tham gia vào chiến tranh hao tiền tốn của, thế nên Thiên quốc mới tránh được tai kiếp này. Thiên quốc vương một lần nữa cảm kích Băng Tâm.

Tuy không phải đối đầu với Kim quốc, nhưng tình cảnh Thiên quốc lúc này cũng đủ khốn đốn rồi. Minh quốc đang động binh không ngừng, thế lực ngày càng lớn mạnh. Chẳng bao lâu nữa chúng sẽ tấn công trực diện vào Thiên quốc. Không nhận được sự viện trợ từ Kim quốc, Thiên quốc khó lòng chống cự được với các thế lực ngoài kia đang câu kết với nhau để chống lại mình. Đất nước đã có nguy cơ lụi bại, hoàng tử Gia Huy lại không màng đến chính sự, suốt ngày chìm đắm trong vòng tửu sắc. Từ ngày Băng Tâm bỏ đi, chàng lại quay trở về cuộc sống phóng túng ngày xưa. Không, thậm chí còn hơn cả lúc xưa. Chàng bây giờ không tin vào cái gì gọi là tình yêu chân thật nữa. Yêu chân thật để làm gì khi kết quả chỉ khiến trái tim chàng đau khổ mà thôi. Chuyện triều chính chàng cũng không màng. Làm hoàng tử một nước để làm gì, khi chính vì cái địa vị hoàng tử đó mà chàng không giữ được người mình yêu. Cuộc sống của chàng bây giờ chỉ là những cuộc chơi triền miên.

Khi cục diện hỗn loạn thì những kẻ hám lợi sẽ không bao giờ bỏ qua cơ hội nhảy vào trục lợi. Điển hình là Tây Xuyên quốc. Tây xuyên quốc là một nước nhỏ nằm ở biên giới phía Tây của Thiên quốc. Đất nước của họ chủ yếu là thảo nguyên, người dân sống theo lối du mục. Bởi vậy có một vùng đất phì nhiêu màu mỡ như Thiên quốc để người dân an cư lạc nghiệp là ước mơ từ lâu của Tây Xuyên quốc. Nhưng cũng giống bao quốc gia bé nhỏ khác, xâm chiếm một đất nước quá mạnh như Thiên quốc chỉ là vọng tưởng đối với họ mà thôi. Những tướng cứ phải ngậm ngùi cam chịu số phận như vậy, nhưng không ngờ một ngày kia, vật đổi sao dời, Thiên quốc bỗng dưng lâm vào cảnh nguy nan. Một lần nữa, lòng tham của Tây Xuyên quốc vương lại trỗi dậy. Ông cho gọi Tuyền Cơ - một trong tứ đại cao thủ Tây Xuyên quốc vào bàn bạc chuyện cơ mật.

Đạo gần đây Gia Huy thường tụ tập cùng các cô nương tại Phong Hải tửu lâu nổi tiếng nhất kinh thành. Hôm nay nơi này có màn biểu diễn nguyệt cầm đặc biệt của một mỹ nhân từ phương xa đến. Tiếng đàn ảo diệu của nàng thu hút rất đông người đến nghe, nhưng chính nhan sắc của nàng ta mới là thứ khiến ai nấy đều ngơ ngẩn. Nghe đồn cô ta là một ca nữ sinh trưởng trên đại ngàn. Những cô gái lớn lên trên lưng ngựa mang vẻ đẹp mặn mà sắc sảo chứ không yếu điệu như những cô tiểu thư sống trong khuê phòng. Cô nương xinh đẹp đương nhiên lọt vào tầm mắt của Gia Huy. Thế nhưng cô ta cũng thật kiêu kì. Hoàng tử Thiên quốc triệu kiến cô ta mà cô ta cũng chẳng màng đến, cứ thế quay lưng bỏ đi. Hoa càng nhiều gai thì người ta càng muốn hái. Cô ta như một liều thuốc kích thích chàng lao vào cuộc chiến chinh phục người đẹp. Cô ta muốn thi thố đánh cờ với các nam tử hán động tâm với cô ta. Nếu như ai có thể thắng được cô ta thì cô ta sẽ theo người đó. Các nam tử hán xôn xao, tranh nhau lên tỉ thí. Nhưng bẻ gai hoa hồng không phải dễ. Rất nhiều người vênh vào bước lên rồi đành cúi đầu trở xuống. Nước cờ của nàng ta ảo diệu, biến hóa khôn lường. Gia Huy cười khẩy. Tỷ thí cờ với chàng chỉ là chuyện con con. Sau hai canh giờ so tài, cô ta đã hoàn toàn bị khuất phục. Vậy là mỹ nhân lại rơi vào tay mỹ nam nhân. Thiên hạ đành ngậm ngùi : ông trời vốn bất công như thế!

Gia Huy sủng ái nàng ta hết mực. Nàng ta đòi gì chàng cũng cho, muốn đi đâu chàng sẽ theo đó. Cô ta buồn chàng sẽ làm mọi cách để cô ta vui. Vì cô ta mà chàng tổ chức không biết bao nhiêu bữa tiệc sa hoa trong hoàng cung, rất hao tiền tốn của. Ban đầu chàng cho cô ta ở Thu Nguyệt cung, nhưng về sau cho cô ta sang Thiên Cửu điện ở với chàng luôn. Thiên Cửu điện có rất nhiều văn kiện quan trọng của quốc gia.

Nhiều người tỏ ý khuyên can nhưng chàng không nghe. Bá quan văn vô chếp miệng than thở : người đứng đầu quốc gia tương lai mà chìm trong lạc thú như vậy, đất nước sắp suy tàn mất rồi.

Một hôm, nàng ta bỗng trở nên trầm mặc hẳn, cả ngày chỉ đeo cái vẻ sầu sầu. Thấy mỹ nhân không vui, Gia Huy sốt sắng :

- Nàng có chuyện gì vậy, nói cho ta biết đi. Ta có chỗ nào chưa tốt với nàng hay sao?

Cô nàng vẫn mang nét buồn lãnh mạn:

- Không có. Ở bên chàng thiếp rất hạnh phúc. Nhưng thiếp xa quê hương lâu rồi, nên thấy nhớ thôi . Giá như được trở về thăm nhà thì tốt quá.

Gia Huy cười xòa, âu yếm ôm người đẹp vào lòng:

- Tưởng gì, ta đưa nàng về thăm nhà là được rồi. Nhân tiện ta cũng muốn biết nơi nào đã sinh ra người con gái tuyệt vời như nàng.

Nàng cười bên lên, dụi đầu vào trong lòng chàng :

- Chàng thật tốt với ta. Thực ra có chuyện này ta vẫn chưa nói với chàng. Ta chính là công chúa Tây Xuyên quốc. Vì ham chơi nên ta đã trốn nhà đến Thiên quốc này du ngoạn, rồi gặp chàng nên ở lại đây luôn. Lâu nay không có tin tức gì của ta, chắc phụ vương với mẫu hậu lo lắng.

Về mặt chàng thoảng kinh ngạc. Sao cuộc đời chàng cứ phải dính dáng vào mấy cô công chúa vậy nhỉ?(tại tác giả chứ còn tại sao nữa ^^) Nào là công chúa Tử quốc, công chúa Kim quốc, rồi công chúa Tây Xuyên quốc. Các nàng đến rồi đi trong cuộc đời chàng, khiến chàng bị quay đến chóng mặt. Nhưng mà mặc kệ, dù địa vị nàng có thế nào, chỉ cần nàng khiến chàng vui vẻ là được rồi.

- Ôi, ta còn tưởng nàng không có thân phận gì, hóa ra là một công chúa cao quý. Được, ta sẽ đích thân cùng nàng về Tây Xuyên quốc, mang lễ vật về bái kiến phụ vương, mẫu hậu của nàng.

Nàng nhoẽn miệng cười rạng rỡ :

- Chỉ có chàng là thương ta nhất.

Cô nàng nhắm mắt lại chờ đợi một nụ hôn, nhưng chàng đã không đáp lại mà chỉ ôm nàng vào lòng. Cô nàng hơi phật ý, chẳng hiểu sao chàng ân sủng nàng như vậy nhưng duy nhất có nụ hôn là chàng không bao giờ chịu trao ra. Nhưng những đổi hờn qua rất nhanh, vòng tay của chàng làm cho nàng quên đi tất cả.

Gia Huy đem theo một ngàn quân hộ tống mỹ nhân về Tây Xuyên quốc. Biết tin hoàng tử Thiên quốc đã phải lòng con gái yêu của mình, Tây Xuyên quốc vương vui mừng khôn xiết, vội vàng mở tiệc chào đón chàng đại giá quang lâm. Ngoài Gia Huy ra, các tướng quân đi theo chàng cũng được mời đến dự. Rượu ngon, đàn hay, lại có người đẹp bên cạnh hầu rượu, những người đến từ Thiên quốc được dịp say sưa quên cả đất trời, luôn miệng tỏ lòng biết ơn Tây Xuyên quốc vương đã hậu đãi. Nhìn từ hoàng tử đến các tướng quân đều bết nhe, Tây Xuyên quốc vương chỉ nở nụ cười nửa miệng.

- Đa tạ quốc vương đã khoản đãi chúng ta. Nào, chúng ta cùng cạn chén vì tình hữu hảo giữa hai nước. Và cạn chén vì công chúa Tuyền Cơ xinh đẹp.

Gia Huy một tay ôm eo Tuyền Cơ, một tay nâng chén rượu lên mời Tây Xuyên quốc vương. Tây xuyên quốc vương cũng nâng chén lên cao, miệng cười hớn hở. Nhìn chàng một hơi uống cạn chén rượu, ánh mắt ông ta ánh lên tia quỷ dị. Thiên hạ đồn đại hoàng tử Gia Huy là một nhân tài hiếm có, nhưng nay gặp mặt mới biết không thể tin vào lời đồn. Chàng ta có diện mạo phi phàm thật, nhưng rốt cục cũng chỉ là một kẻ phong lưu bạc nhược mà thôi. Có một người thừa kế như vậy, xem ra chuyện Thiên quốc suy vong chỉ là chuyện sớm hay muộn. Đã là chuyện không thể tránh khỏi, chi bằng để Tây Xuyên quốc ta giúp các người nhanh chóng kết thúc mọi chuyện.

Đang trong cuộc vui, Gia Huy bỗng thấy đầu óc văng vất, đất trời chao đảo. Một cái gì đè nặng lên tim, khiến nó đập ngày càng khó khăn. Chàng lắc đầu cho tỉnh táo lại, đoạn nói với Tây Xuyên quốc vương:

- Rượu này quả thật rất mạnh. Ta thấy đất trời sắp hòa làm một mất rồi.

Tây Xuyên quốc vương vút chén rượu trên tay đi, nhẹ nhàng cười:

- Hoàng tử thấy vậy là phải. Bởi vì trong rượu đó ta đã bỏ mê dược vào. Loại mê dược này do một vị dược sư mới đến Tây Xuyên quốc chế tạo ra, không thể dùng công lực ép ra được đâu. Hoàng tử cùng các vị tướng quân đành ở đây làm khách mấy hôm vậy.

Cô nàng Tuyền Cơ cũng từ trong vòng tay Gia Huy lách ra, đi đến bên Tây Xuyên quốc vương:

- Hoàng thượng, Tuyền Cơ đã hoàn thành nhiệm vụ dẫn dụ cầu hoàng tử Thiên quốc đến đây. Ngoài ra Tuyền Cơ còn lấy được ở Thiên Cửu điện sơ đồ bài binh bố trận của Thiên quốc ở vùng biên giới. Xin dâng lên hoàng thượng.

Tây Xuyên quốc vương nhận lấy cuộn giấy từ tay Tuyền Cơ, cười khoái trá :

- Tuyền Cơ khá lắm. Không hổ danh là một trong tứ đại mật thám của Tây Xuyên quốc. Ta sẽ ban thưởng cho người thật hậu hĩnh. Người có thể lui ra ngoài lĩnh thưởng.

- Đa tạ quốc vương.

Nàng ta cúi đầu lạy tạ, rồi liếc nhìn Gia Huy đang mở mắt trừng trừng nhìn mình, sau đó lả lướt đi ra ngoài, bước qua một loạt các tướng lĩnh của Thiên quốc cũng đang có biểu hiện trúng độc.

Tây Xuyên quốc vương cúi thấp xuống quan sát Gia Huy đang cố gắng vật lộn với chính mình để ngăn thuốc ngấm sâu vào cơ thể. Ông ta chép miệng:

- Hoàng tử nhà ngươi chắc không bao giờ ngờ được người mình kê vai tựa má lại chính là kẻ phản bội, đúng không? Có trách cũng chỉ trách người ngu dốt, không nghe lời khuyên can của mọi người, giữ Tuyền Cơ ở lại bên mình, nên mới ra nông nỗi này. À! Mà cũng không thể đổ hết trách nhiệm cho người. Nam nhân nào mà chẳng bị mỹ nhân làm cho si dại. Với cả ta thấy người không cần đất nước nữa. Nếu đã vậy chi bằng hãy để lại cho người Tây Xuyên chúng ta.

Gia Huy hơi nhếch mép:

- Thì ra người là kẻ tham lam. Người thèm muốn Thiên quốc chúng ta lâu rồi, đúng không? Nhưng các người quá yếu đuối, làm sao có thể mơ tưởng đến việc làm chủ Thiên quốc của ta?

Ông ta cười ngất, như thể không sao tin nổi Gia Huy chàng lại ngờ nghệch như vậy:

- Vậy nên chúng ta mới cần đến sự giúp đỡ của hoàng tử nhà ngươi. Hoàng tử người với một ngàn quân lính ở đây coi như đã nằm trong tay ta. Ta sẽ dùng cái mạng cao quý của người để ép lão Thiên quốc vương phải kí hiệp ước nhường đất đai. Nếu như lão là một người cha tồi, bỏ mặc người, thì ta sẽ liên minh với một số nước khác, như Minh quốc chẳng hạn, để giao chiến với các người. Bản đồ bày binh bố trận cơ mật như vậy cũng đã nằm trong tay ta, ta sợ gì không thắng nổi quân đội Thiên quốc đang trong lúc suy tàn chứ.

Gia Huy gằn giọng :

- Khá khen cho người đã tính toán tất cả đầu vào đấy.

- Cảm ơn lời khen của người. Nào, bây giờ mời hoàng tử cùng các tướng quân vui lòng đến tể xá nghỉ ngơi một chút.

Tây Xuyên quốc vương nắm tay Gia Huy định lôi chàng dậy, nhưng ông ta bỗng giật mình buông tay ra. Thân thể chàng hoàn toàn không giống như người đang bị trúng mê dược chút nào. Thấy ông ta há hốc mồm kinh ngạc, chàng thôi không tỏ ra vật vã khó chịu nữa mà đứng thẳng dậy, cười nhẹ :

- Chắc ngài ngạc nhiên lắm phải không, Tây Xuyên quốc vương? Mê dược của người so với chúng ta chỉ là đồ chơi trẻ con mà thôi. Muốn uy hiếp hoàng tử ta hả? Người còn chưa đủ tư cách đâu.

- Người...người...làm sao có thể như vậy?

Ông ta kinh hãi nhìn quanh, các vị tướng lĩnh Thiên quốc cũng đang từ từ hồi phục như bình thường. Ánh mắt người nào người nấy nhìn ông ta như muốn ăn tươi nuốt sống.

Đang bất ngờ chưa dứt, thì bên ngoài đại điện có một tên lính hốt ha hốt hải chạy vào bẩm báo:

- Bẩm hoàng thượng, có tin khẩn cấp. Quân đội Thiên quốc không biết từ đâu xuất hiện, bất ngờ bao vây kinh thành chúng ta. Bọn chúng rất đông, hỏa lực lại mạnh, e rằng chúng ta không chống đỡ nổi.

Tây Xuyên quốc vương hoảng loạn, gào thét như điên:

- Lũ ăn hại, các ngươi làm gì vậy hả? Quân đội của chúng ta ở trong thành này không ít hơn hai ngàn người, lại có lợi thế đánh từ trên cao xuống, vậy mà lại dễ xảy ra nguy cơ thất thủ ư?

Tên lính vồ mồ hôi như tắm:

- Dạ bẩm hoàng thượng. Quân ta đã bị quân đội của Thiên quốc ở trong thành tấn công, thương vong khá nhiều. Còn quân cứu viện ở xa, chỉ sợ không về kịp.

Tây Xuyên quốc vương bị đòn tấn công quá bất ngờ, lảo đảo :

- Thế nào mà...tất cả tướng chỉ huy của bọn chúng chẳng phải ở đây sao? Ai đã chỉ huy chúng tấn công quân đội của ta? Là ai?

Gia Huy lắc đầu tội nghiệp thay cho Tây Xuyên quốc vương :

- Nếu ông muốn biết thì ta có thể nói. Tất cả tướng quân của ta đều đang ở ngoài kia chiến đấu. Những người ngồi trong này chỉ là binh lính mà thôi. Tiệc rượu của Tây Xuyên quốc đâu phải bao giờ cũng được hưởng, các tướng quân cũng nên để cho binh lính một phen hưởng thụ chứ hả.

Nhìn Tây Xuyên quốc vương uất nghẹn không nói được câu nào, Gia Huy cười lớn :

- Không phải mỗi Tây Xuyên quốc các người biết diễn kịch đâu. Người nên lấy đây làm bài học. Các người đã quá sai lầm khi dám nhòm ngó đến Thiên quốc chúng ta.

- Người...làm sao mà người biết trước chuyện này...mà không, làm sao người lại không bị trúng độc? Rõ ràng các người đã uống rất nhiều rượu pha thuốc mà?

Chàng ngồi xuống ghế vốn là chỗ ngồi của Tây Xuyên quốc vương, hai tay đan vào nhau, nhìn ông ta, bình thản đáp:

- Mật thám đại nội Tuyền Cơ của người đóng kịch rất khéo. Cô ta muốn ta tự mình tiếp cận, chinh phục cô ta, nên tỏ ra kiêu ngạo với ta. Nhưng trong ván cờ tỉ thí hôm đó, ta đã thấy cô ta cố tình để thua. Cô ta rõ ràng muốn tiếp cận ta mà. Hơn nữa, bản nhạc mà cô ta đánh không lẫn vào đâu được, chính là khúc : Du Thủy Kết Phong thường diễn tấu trong cung đình Tây Xuyên quốc các người. Một nhạc công cung đình Tây Xuyên quốc tại sao lại muốn tiếp cận ta? Từ khi đó ta đã hơi hồ nghi, nên mới để cô ta ở bên cạnh mình cho tiện theo dõi. Khi cô ta lục lọi Thiên Cửu điện của ta, ta đã trông thấy những nhăm nhăm làm ngơ. Tất cả văn kiện quan trọng ta đã đem đi giấu chỗ khác trước khi cô ta đến Thiên Cửu điện ở. Cô ta lấy đi sơ đồ bày binh bố trận giả đó, chứng tỏ cô ta có liên quan đến một âm mưu xâm chiếm Thiên quốc chúng ta. Khi cô ta dụ ta đến Tây Xuyên quốc, ta đã biết các người muốn bắt ta làm con tin mà. Các người hao tâm tổn sức như vậy để lừa ta, chẳng nhẽ ta lại không hợp tác một chút hay sao?

- Vậy...vậy...- Tây Xuyên quốc vương thấy mình bị lừa một vố quá ngoạn mục, gần như á khẩu.

- A! Nhưng mà người không nên nghĩ chúng ta đóng kịch hoàn toàn. Đúng là chúng ta đã bị trúng mê dược thật đó, chỉ là đã sớm uống thuốc giải nên mới nhanh chóng tỉnh táo lại thôi.

- Sao có thể? Loại mê dược này chưa từng xuất hiện, làm sao các người có thuốc giải?

- Bởi vì chính người chế tạo thuốc đã đưa cho chúng ta. Có lẽ người không để ý, nhưng vị dược sư đó đến Tây Xuyên quốc các người đúng vào lúc Tuyền Cơ ở Thiên quốc chúng ta.

Tây Xuyên quốc vương buông thõng thân mình, cả người ở trong trạng thái không còn hơi sức. Thì ra không có chuyện gì ông ta âm mưu mà qua được con mắt của Gia Huy.

- Người nói xem, có phải người đã âm mưu chiếm Tây Xuyên quốc của ta từ lâu?

Chàng lắc đầu, bộ mặt hiện ra hai chữ oan quá:

- Ấy chết. Sao ngài lại nói như vậy? Không phải các người tham lam thì làm sao chúng ta có cơ hội này? Mỡ dăng đến miệng mèo, nếu như không ăn thì sẽ bị người đời cười chê đó.

Rồi, một nụ cười đắc ý nở trên môi chàng :

- Ta còn chưa nói lời cảm ơn người. Thiên quốc chúng ta dù muốn đến đâu cũng không thể tự dưng đem quân đến đánh Tây Xuyên quốc các người. Nhưng nay các người đã cho chúng ta một cái cớ rất tốt để đường đường chính chính phát động chiến tranh.

Tây Xuyên quốc vương im lặng, dường như ông ta đang nghĩ lại những chuyện đã xảy ra. Sau một hồi xem xét lại thất bại của mình, ông ta mới lên tiếng:

- Thiên quốc các người quả thật rất thủ đoạn. Và, dù muốn hay không, ta cũng phải công nhận rằng hoàng tử Gia Huy nhà người rất giỏi. Thế mà ta đã có lúc nghĩ rằng người chỉ là một kẻ bạc nhược, mê muội trước nhan sắc mỹ nhân. Thì ra đối với người đẹp người một chút động lòng cũng không có.

Nghe câu này, chàng hơi chạnh lòng. Gia Huy chàng không phải không bị mỹ nhân làm mê muội, mà chỉ là ông ta tìm không đúng người thôi. Nếu như người con gái đó không phải Tuyền Cơ mà là Băng Tâm, thì có lẽ chàng biết chết nhưng vẫn sẽ đắm đuối vào cái bẫy đó. Những ngày qua, chàng đắm mình trong tử sắc để quên đi nỗi nhớ nàng, và để nuôi dưỡng trong lòng nỗi oán hận người con gái đã bỏ chàng mà đi. Thế nhưng dù cố gắng thế nào đi nữa, chàng vẫn không thể hận nàng, thậm chí còn yêu nàng gấp bội. Nỗi nhớ nàng khiến con tim chàng rỉ máu. Chàng không thể ngồi yên để mọi chuyện diễn ra như thế được. Chàng sẽ gắng sức xây dựng lại quốc gia của mình, chuẩn bị cho chàng và nàng một tương lai tươi sáng, sau đó sẽ lại đi tìm nàng.

- Hoàng tử Gia Huy ta phong lưu đa tình nổi tiếng, bên cạnh ta thiếu gì mỹ nhân. Tuyền Cơ quả thật là có xinh đẹp, nhưng đối với ta cũng chỉ là một trò chơi mà thôi. Muốn dùng nhan sắc đó khiến ta mê muội mà sai khiến ta, người quả thật không hiểu gì về ta cả.

Tây Xuyên quốc vương đã hoàn toàn mất hết cao ngạo. Một người như Gia Huy ông ta hoàn toàn không xứng đáng làm đối thủ. Ông ta thở dài náo ruột:

- Bây giờ tất cả đã nằm trong tay người rồi, người định sẽ đối xử thế nào với Tây Xuyên quốc chúng ta? Sáp nhập vào Thiên quốc à?

Chàng mỉm cười, hai tay đỡ Tây Xuyên quốc vương đang suy sụp đứng dậy:

- Không. Đất đai Thiên quốc chúng ta đã đủ nhiều. Ta nghĩ Tây Xuyên quốc vương ngài cứ làm vua ở đây đi hă.

Tây Xuyên quốc vương một lần nữa bị sốc:

- Người nói gì? Ta không nghe nhầm đấy chứ?

Làm sao mà sau bao nhiêu mưu kế mới chiếm được kinh thành Tây Xuyên, Gia Huy lại có thể phủ tay bỏ đi thế được? Biết trong đầu ông ta nghĩ gì, chàng nhẹ nhàng nói:

- Chỉ cần Tây Xuyên các người cho Thiên quốc chúng ta mượn một vạn binh mã, dâng cho chúng ta mười vạn lượng vàng, và hàng năm cống nạp cho Thiên quốc chúng ta là được.

A! Thì ra chàng muốn dùng quân đội và vàng bạc của Tây Xuyên quốc để củng cố thêm sức mạnh quân sự. Hơn nữa, chàng vừa không hao tâm tổn sức để quản lý Tây Xuyên quốc mà mỗi năm vẫn sẽ thu được lợi lộc từ nước này. Và một điều quan trọng hơn là lấy được lòng dân, bởi vì không mang tiếng là kẻ xâm lược. Quả là thâm hiểm. Nhưng mà đối với Tây Xuyên quốc vương thì như thế còn tốt hơn gấp vạn lần so với đánh mất ngai vàng. Ông ta ngoan ngoãn ký vào thỏa ước làm chư hầu của Thiên quốc. Vậy là chỉ sau một đêm, sức mạnh của Thiên quốc bỗng dưng tăng lên đáng kể.

23. Chương 23 : Yêu Chàng

Đêm đã khuya mà ánh đèn trong phòng Lâm Phong vẫn sáng. Nghinh Hương sợ chàng thức khuya làm việc mệt nhọc nên cất công xuống bếp nấu cho chàng bát canh bồi bổ. Hì hục nấu nướng, khi bụng lên thì chàng đã ngủ thiếp đi trên bàn. Đầu chàng gác trên một bức tranh. Tranh vẽ một mỹ nhân đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Ánh mắt long lanh làm mê hoặc lòng người. Nụ cười khiến ai nhìn vào tim cũng phải run rẩy. Một góc tranh mực đã bị nhòe. Nghinh Hương cay đắng nhìn chàng, nước mắt chảy ngược vào trong. Có lẽ chàng nhớ muội muội Băng Tâm nhiều lắm, nên mới khóc bên chân dung của muội ấy, rồi thiếp đi lúc nào không hay. Nàng lấy áo khoác về đắp lên cho chàng đỡ lạnh, rồi lặng lẽ ra khỏi phòng. Đêm càng về khuya, trăng càng thêm sáng, càng thêm lạnh. Co ro trong manh áo mỏng, nàng cảm thấy vô cùng cô đơn. Thế mà khi mới đến đây, nàng cứ nghĩ tương lai chờ đợi mình sẽ chỉ toàn là hạnh phúc.

Theo lời hẹn ước, Nghinh Hương đến Minh quốc làm dâu, trong lòng tưởng tượng về cuộc sống bên cạnh bạch mã hoàng tử thật vui vẻ biết chừng nào. Thế nhưng khi vừa đến đây, nàng đã bất ngờ. Nàng chỉ là một trong số rất nhiều nữ nhân bên cạnh Lâm Phong. Bọn họ xinh đẹp, sắc sảo, thông minh, quý phái, đoan trang, hiền lành, mạnh mẽ, âm hiểm, cao ngạo... chẳng thiếu một dạng nữ nhân nào. Tất cả họ có mặt ở đây chỉ mong có cơ hội lọt vào mắt hoàng tử Lâm Phong. Thế nhưng hình như chẳng ai đạt được mục đích cả. Cuộc chiến giữa các nàng đã kịch liệt vô cùng, giờ lại xuất hiện thêm một địch thủ như Nghinh Hương, quả thật cơ hội càng ngày càng hiếm hoi. Bởi vậy các nàng quay ra bắt tay nhau, rèn cho người mới đến biết sợ mà từ bỏ. Đứng đầu nhóm này không ai khác chính là tiểu thư Diệp Vân của Bạch Vân giáo. Từ khi thành lập nên Minh quốc, Lâm Phong không còn giả vờ quan tâm đến Diệp Vân như lúc trước nữa. Dù rằng rất ngạo mạn, nhưng Diệp Vân cũng không muốn rời xa chàng. Bởi vậy mới lưu lại hậu cung Minh quốc để tham gia vào cuộc chiến tranh giành trái tim Lâm Phong. Thủ đoạn của Diệp Vân thì quả thật thâm hiểm, khiến Nghinh Hương nhiều phen sống dở chết dở. Nghinh Hương trước giờ quen được sống trong tình yêu thương, trân trọng của mọi người, giờ lại phải đối mặt với những ánh mắt luôn lăm le ăn tươi nuốt sống mình, thì cảm thấy cuộc sống ở đây thật sự vô cùng gian nan. Không biết có bao nhiêu đêm nàng ôm mặt khóc thầm.

Nguồn an ủi duy nhất cho cuộc sống của nàng ở nơi này chính là Lâm Phong. Lâm Phong đối xử với nàng cực kỳ chu đáo. Nếu như không có chàng nhiều phen xuất hiện giải cứu, chắc nàng đã không còn nguyên vẹn như vậy trước nanh vuốt của những người đẹp kia. Trong bất cứ sự kiện gì, nếu như không có nữ nhân nào xuất hiện bên cạnh chàng thì thôi, chứ nếu có thì chắc chắn người đó sẽ là Nghinh Hương nàng. Ai cũng ghen tị với nàng. Họ bảo chắc chắn Lâm Phong chàng đã phải lòng nàng mất rồi. Mọi người đều nói chàng chưa từng chăm sóc cô gái nào ân cần như chăm sóc nàng. Mỗi khi nàng tỏ ra yếu đuối, chàng lại nở nụ cười ấm áp để động viên nàng mạnh mẽ hơn. Khi nàng hồn nhiên hỏi : chàng có yêu thiếp không? Chàng luôn dịu dàng nói : Ta cần có nàng. Chàng thường bảo, người thích hợp nhất để ở bên cạnh chàng lúc này chính là nàng. Nàng càng được ưu ái, các mỹ nhân kia càng căm ghét nàng, bày đủ trò hãm hại nàng. Nhưng môi trường rèn nên tính cách. Nghinh Hương từ cô gái hiền lành yếu đuối ngày nào, nay đã chai sạn với những trò đấu đá chốn hậu cung. Vì để sánh vai cùng chàng, nàng phải cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn. Mạnh mẽ là một đức tính quan trọng của bậc mẫu nghi thiên hạ, mẫu hậu của nàng thường dạy như vậy.

Rồi ngày cưới cũng đến, nàng là cô dâu hạnh phúc nhất thế gian. Phu quân của nàng anh tuấn hào hoa, tài giỏi mạnh mẽ, là niềm ao ước của bao nhiêu cô nương trong thiên hạ. Chàng rất trân trọng nàng. Trong đêm tân hôn, chàng đã không động đến nàng, bởi vì chàng biết nàng còn lạ lắm, còn run sợ trước cuộc sống hôn nhân. Một nụ hôn phớt lên trán mà chàng dành cho nàng trong đêm ấy cũng đủ khiến nàng lâng lâng sung sướng. Được ở bên người mình yêu đã là hạnh phúc, được chàng nâng niu quý trọng thì còn tuyệt vời hơn. Nàng nhìn chàng quay lưng bước ra ngoài, đóng cửa lại, không chút hồ nghi. (^_^ Ngây thơ vãi chưởng).

Nàng sẽ còn sống trong cái thế giới tình yêu màu hồng giả tạo ấy mãi, nếu như một ngày kia không xảy ra một chuyện. Chuyện là người hầu gái mà nàng mang theo từ Tử quốc đến đây đã phải lòng một chàng cấm vệ quân. Hai người không dám công khai tình cảm của mình, chỉ dám lén lút hẹn hò với nhau. Rồi một lần, trong khi mặn nồng bên nhau, chàng cấm vệ quân nọ đã quên luôn cả nhiệm vụ đi đổi gác. Đường nhiên sai lầm này đã bị truy ra đến nơi đến chốn. Nhưng hai người nhất mực bảo vệ cho nhau, cam chịu nhận hình phạt một mình để người kia được an toàn. Nhìn ánh mắt thiết tha của hai người dành cho nhau, Nghinh Hương nàng bỗng thấy hồ nghi. Hình như Lâm Phong chưa bao giờ nhìn nàng như vậy cả. Ánh mắt chàng

dành cho nàng có khi ấm áp, có khi tin tưởng, có khi lo lắng, nhưng không có khi nào có sự đăm đúi, si dại của kẻ đang yêu. Dưới sự cầu xin và tác thành của Nghinh Hương, đôi nam nữ được tha tội, được yêu nhau một cách công khai. Nghinh Hương tò mò hỏi người hầu gái nọ vì sao lại lén lút vụng trộm cùng chàng ta? Chàng ta làm vậy chẳng phải là không trân trọng nàng hay sao? Nàng ta nghe công chúa hỏi ngây ngô như vậy liền phì cười. Thì ra khi đã yêu nhau, người ta muốn được ở bên nhau mọi lúc, mọi nơi. Muốn được cùng với người kia hòa làm một. Một tình yêu đích thực không thể nào không tồn tại ham muốn thể xác.^^. Nghinh Hương nghe thấy thế thì rất hoang mang. Lâm Phong chàng tôn trọng ta nên mới bảo vệ sự trong sạch của ta, hay chỉ đơn giản là chàng không yêu ta?

Rồi câu hỏi của nàng cũng có lời giải đáp. Vào một đêm cũng lạnh như đêm nay, nàng vẫn cô đơn vò vò một mình trong căn phòng vắng. Mãi mà không ngủ được, nàng quyết định ra ngoài đi dạo. Đi qua phòng chàng, thấy vẫn còn sáng đèn, cửa thì hé mở, nàng quyết định nhẹ nhàng đến gần để làm chàng bất ngờ. Lúc chuẩn bị bước vào, cảnh tượng trong phòng khiến nàng sững sờ. Lâm Phong đang đứng trầm ngâm trước một bức họa mỹ nhân. Mỹ nhân đó không phải ai khác, chính là muội muội của nàng. Muội muội nàng trong tranh rất có thần, sống động như người thật. Người vẽ bức tranh này hẳn đã dành nhiều tâm tư vào đó lắm. Chàng quan sát bức tranh hồi lâu, rồi bất chợt tiến lại gần, đặt lên môi người con gái trong tranh một nụ hôn. Sau đó chàng lùi ra một chút, đưa tay lên mân mê từng nét vẽ trên khuôn mặt nàng. Ngón tay chàng nhẹ nhàng, cẩn trọng, như đang nâng niu chính người đẹp thật sự vậy. Một giọt nước mắt sáng long lanh rơi nhanh trên gò má chàng. Lâm Phong biết khóc! Lần đầu tiên Nghinh Hương được thấy. Chàng nhẹ nhàng nói với bức tranh, hay nói với một người đang ở nơi xa xôi nào đó : Băng Tâm, muội không biết ta yêu muội nhường nào. Tại sao sau bao nhiêu cố gắng của ta, muội vẫn không chịu quay trở về? Muội muốn làm ta phát điên hay sao?. Nghinh Hương chết lặng. Chàng vừa nói : Ta yêu muội chứ không phải là ta cần muội giống như mọi ngày chàng vẫn thường nói với nàng. Thì ra người chàng yêu không phải là nàng. Nàng cuống quýt định chạy đi, nhưng vụng về đập tay vào cửa, tạo ra tiếng động. Chàng thoát ra khỏi cơn mộng mị, vội vàng ra xem ai đang nhìn trộm mình.

- Là nàng? Nàng đã thấy hết cả rồi?

Chàng chỉ hỏi như vậy, không thêm cố gắng giải thích một lời, thậm chí là lời giải thích vô lý, đại loại như nàng vừa nằm mơ đấy, hay ta chỉ đang đóng kịch thôi.

Nàng vô lực bước vào phòng, ngồi xuống ghế. Chàng cũng đến ngồi đối diện, bình thản nhấp một ngụm trà. Một hồi lâu sau, nàng khó khăn lắm mới có thể lên tiếng:

- Huynh...yêu Băng Tâm muội của ta sao?

- Phải. Ta yêu nàng, rất yêu nàng.- Chàng khẳng định không hề do dự.

- Từ bao giờ vậy? Có phải từ lúc muội ấy đến Thiên quốc làm dâu không? Muội ấy đẹp như vậy, chắc chắn là khiến nhiều người si mê. Huynh cũng không ngoại lệ, phải không?

Chàng đáp lại thắc mắc của nàng bằng một nụ cười mỉa mai :

- Các người quan tâm đến nhị công chúa của mình quá nhỉ. Nàng ấy ở Thiên quốc hóa trang thành ma quỷ mà các người cũng không biết. Nhưng mặc dù vậy, nàng vẫn khiến rất nhiều kẻ ôm mối tương tư. Tuy nhiên đó không phải là ta. Trong tất cả những người có tình cảm với nàng, không ai yêu nàng sâu sắc như ta. Ta đã yêu nàng từ khi ta còn là một cậu bé kia. Thời gian ta sống bên cạnh nàng còn nhiều hơn là thời gian Nghinh Hương tỷ tỷ nàng đây ở bên cạnh muội muội của mình đó.

Nghinh Hương ngạc nhiên :

- Vậy là chàng biết muội ấy từ bé? Chàng là...

- Ta là đại sư huynh đồng môn của Băng Tâm. Chúng ta có ba người cùng theo Bạch Cư lão quái học võ thuật. Quảng thời gian đó thật là hạnh phúc biết bao.

Lâm Phong lại bỏ mặc thực tại, phiêu du cùng với những kỉ niệm xưa cũ. Mắt Nghinh Hương lệ đã rơi từ lúc nào.

- Đã yêu muội ấy như vậy, tại sao lại còn kết hôn với ta?

- Bởi vì chỉ có trở thành người của Tử quốc rồi, ta mới có thể đưa ra yêu cầu hủy bỏ hôn ước giữa Tử quốc và Thiên quốc. Hơn nữa...- chàng lạnh lùng nhìn nàng - để gây sự chú ý cho Băng Tâm, còn ai thích hợp hơn nàng đây?

Hạnh phúc như một chiếc ly thủy tinh vừa tuột khỏi tay nàng, rơi xuống đất, vỡ tan thành ngàn mảnh. Chàng đã không yêu ta thì thôi, lại còn cố tình lợi dụng ta. Thì ra câu ta cần nàng mang ý nghĩa như thế.

- Vậy...giữ ta bên chàng là được rồi, cần gì phải đối xử tốt với ta như vậy? Tại sao phải ân cần chăm sóc ta, động viên ta?

Đúng, tại sao lại có những hành động khiến ta yêu chàng? Dù muốn dù không, ta vẫn sẽ phải ở bên chàng vì lợi ích quốc gia, chẳng phải sao? Nghinh Hương đang cố nhen nhóm lên trong lòng hi vọng mong manh nào đó về tình cảm của chàng dành ỉn.

Đôi mắt của chàng lại xuất hiện những tia ám áp. Chàng khẽ thở dài:

- Phải, nhưng nói thế nào đi nữa thì nàng vẫn là tỷ tỷ của Băng Tâm. Nếu thấy nàng ở đây bị người khác bắt nạt, nàng ấy sẽ nổi trận lôi đình mất. Khi nào nàng ấy trở về bên ta, nhất định sẽ đòi tính toán với ta.

A! Tất cả cũng là vì Băng Tâm. Tàn nhẫn với ta cũng là vì Băng Tâm. Dịu dàng với ta cũng là vì Băng Tâm. Nước mắt nàng tuôn như mưa, hai tay đập túi bụi vào ngực chàng:

- Kẻ bắt nạt ta nhiều nhất là chàng đấy. Nếu chàng đã vì muội ấy như vậy, tại sao không vì muội ấy mà yêu ta luôn đi. Chắc chắn muội ấy không muốn chàng coi ta là một người vợ hờ như vậy.

Lâm Phong để mặc cho Nghinh Hương trút cơn phần nộ lên người mình. Đến khi mệt nhoài, nàng gục đầu vào ngực chàng, thổn thức. chàng vòng tay qua ôm lấy mái đầu bé nhỏ của nàng, vỗ về:

- Nghinh Hương, dù nàng hận ta cũng được, thờ ơ với ta cũng không sao. Ta biết nàng rất tốt với ta. Nhưng thật sự xin lỗi, ta chỉ có thể coi nàng là tỷ tỷ của người ta yêu thương.

- Nhưng ta không muốn làm tỷ tỷ của Băng Tâm, ta muốn làm vợ chàng.

- Nếu như nàng muốn li hôn với ta cũng được. Ta sẽ để nàng về Tử quốc, nói ọi người biết là nàng vẫn còn trong sạch. Ta đảm bảo sẽ giữ an toàn cho Tử quốc của nàng mãi mãi. Thậm chí nếu nàng muốn, ta cũng có thể tìm cho nàng một nơi tốt để nàng nương tựa suốt cả cuộc đời. Người con gái như nàng xứng đáng ở bên người tử tế hơn ta gấp vạn lần. Nhưng coi nàng là người vợ đúng nghĩa của mình thì, xin lỗi, ta không thể.

Nàng vùng chạy khỏi vòng tay chàng, lao vào trong đêm tối. Bóng đen mịt mù bủa vây lấy nàng. Nàng khóc cả một đêm dài, đến nỗi hôm sau không mở được mắt. Hận chàng ư? Thờ ơ với chàng ư? Chia tay cùng chàng ư? Nàng cũng muốn lắm chứ, nhưng chỉ tiếc là không làm nổi. Đúng là tình yêu khiến con người ta trở nên ngu muội. Rõ ràng biết chàng chẳng hề yêu mình, chỉ lợi dụng mình thôi, nhưng vẫn cứ yêu chàng, can tâm để cho chàng lợi dụng. Chàng lợi dụng ta thì đã sao, không yêu ta thì đã sao? Chỉ cần ta yêu chàng là đủ. Chỉ cần ta được ở bên chàng là đủ. Từ đó, Nghinh Hương nàng mang tâm trạng ấy để sống bên Lâm Phong. Nhưng xung quanh nàng, người ta không còn cảm thấy mùa xuân đang tràn về. Nụ cười rạng rỡ như mặt trời ngày xưa khiến ai cũng vui vẻ, giờ chỉ đem đến cho người ta cảm giác thê lương. Ngắm nàng bây giờ, người ta không thấy vẻ đẹp của một buổi bình minh, mà là nét rục rờ bi thương của buổi hoàng hôn, khi mặt trời sắp tàn lụi.

Tình yêu là một cái vòng luẩn quẩn. Rất nhiều người hạnh phúc, nhưng cũng không ít kẻ đau khổ khi sa chân vào cái vòng ấy. Tử Nghinh Hương ta là một trong số những kẻ đó. Ta biết mình đang lựa chọn đi trên con đường đau khổ, nhưng ta không thể rời bỏ con đường đó, bởi vì ta có lý do : Ta yêu chàng.

24. Chương 24 : Tử Băng Tâm, Cô Là Ai?

Lâm Phong muốn biến cả cái thế giới này thành một tờ giấy, rồi xé nát nó ra cho hả nỗi tức giận cùng nhớ nhung ngày đêm thường trực trong lòng chàng. Tử Băng Tâm, nàng tuyệt tình như vậy sao? Sau khi hủy hôn rồi, những tưởng nàng sẽ quay trở về Tử quốc, quay trở về bên Lâm Phong chàng, để hai người viết tiếp những tháng ngày tươi đẹp. Thế mà nàng dời khỏi Thiên quốc xong cũng không trở về nữa, bỏ đi mất tăm mất tích luôn. Ban đầu chàng kiên nhẫn chờ đợi. Có thể nàng muốn đi đâu đó một thời gian cho khuây khỏa, rồi sẽ trở về. Tất cả người thân của nàng đều ở đây, nàng còn có thể đi đâu được. Nhưng rồi một tháng, lại hai tháng, rồi ba tháng trôi qua, chẳng có một dấu vết nào của nàng. Chàng điên cuồng, cho người đi khắp nơi dò la tin tức, thế nhưng tất cả những gì họ thu được chỉ là : chẳng có người nào như thế xuất hiện cả. Hình như thế gian này chưa bao giờ tồn tại một người tên là Tử Băng Tâm. Nàng muốn lánh xa tất cả nên cũng từ bỏ hết tất cả thói quen, sở thích ngày xưa. Từ các tử lâu, các sông bạc, các quán trọ, thậm chí là lầu xanh, rồi các gánh xiếc, đoàn hát...ai cũng lắt đầu khi được hỏi có gặp nàng không. Đêm nào Lâm Phong cũng thức rất khuya để chờ đợi nàng. Sáng sớm mở mắt ra là chàng lập tức hỏi xem có tin gì của nàng hay không. Thậm chí trong mơ chàng cũng điên cuồng kiếm tìm nàng khắp mọi nơi. Nhưng nàng thật sự muốn tránh mặt chàng, nên cả trong giấc mơ của chàng, nàng cũng không thèm xuất hiện.

Chàng không còn giữ vẻ bình thản trước kia nữa. Chàng đập phá hết tất cả đồ đạc trong phòng. Gặp bất cứ ai chàng cũng cau có, gắt gỏng. Kể vô phúc nào chỉ cần sơ xảy một chút thôi thì hậu quả sẽ phải lãnh đủ cơn thịnh nộ từ chàng. Nhưng nỗi khổ sở của những người bên cạnh chàng chỉ là chuyện nhỏ so với những lầm than mà người dân vô tội phải chịu. Nàng không trở về, chàng ngày ngày đem quân đi đánh chiếm khắp nơi. Không biết bao nhiêu thành ấp chìm trong biển máu, bao nhiêu gia đình phải chịu cảnh tan cửa nát nhà dưới vó ngựa của quân đội Minh quốc. Khắp nơi rộ lên tiếng kêu khóc, oán than. Hoàng tử Minh quốc được người dân nơi nơi ví như một con ác quỷ ba đầu sáu tay, ăn thịt uống máu người. Chàng đi đến đâu thì gieo rắc nỗi kinh hoàng đến đấy. Nhưng chàng chẳng màng, chỉ biết ngày ngày xông pha trên chiến trường. Tử Băng Tâm, nàng tưởng có thể trốn tránh ta mãi được sao? Nàng có thể đi đến cùng trời cuối đất. Được, ta sẽ biến tất cả đất đai trên thế giới này thành của ta. Như vậy, nàng có đi đến đâu cũng vẫn nằm trong lòng bàn tay ta thôi.

Lâm Phong lại vừa chiếm được thành Kinh Hà, một thành ấp quan trọng của Sở Liệt quốc. Một toán lính đi trước, dẹp những người dân đang đau thương phần nộ sang hai bên để nhường đường cho đại tướng quân. Đoàn quân chậm chạp tiến vào trong tiếng la hét, khóc than của dân chúng. Lâm Phong dẫn đầu đoàn quân tiến vào chiếm đóng thành. Mặt chàng vẫn nét lạnh lùng cố hữu. Tiếng kêu khóc của người dân lúc này với chàng chỉ là tiếng muỗi vo ve bên tai thôi. Chiến tranh mà. Đây đâu phải là những người đầu tiên cảm hận chàng, chàng đã quá quen rồi. Nghinh Hương đi bên cạnh chàng, thấy tức ngực khó thở vô cùng. Nàng nhắm tịt mắt lại. Nàng sợ phải đối mặt với những ánh mắt oán hận, những tiếng nhiếc móc xỉ vả, những tiếng gào thét đau thương, những giọt nước mắt của người dân vô tội. Nhưng nàng có thể làm được gì? Chỉ có thể giương mắt nhìn bọn họ vật vờ trong đau đớn mà thôi. Người có thể khiến chàng dừng lại cuộc chiến tranh đầm máu này vĩnh viễn không phải là nàng. Cảm hận chàng ư? Nàng càng không làm được. Chàng là ác quỷ, nhưng biết làm sao, ác quỷ đấy là người nàng yêu.

Trong đám đông có một cậu bé chừng bảy, tám tuổi, bất ngờ nhắm vào Lâm Phong đáp thẳng một trái cà chua. Đúng lúc đó Nghinh Hương vừa quay ra, thấy trái cà chua ném lại thì vội vàng nghiêng người ra đón trái cà chua thay cho Lâm Phong. Việc nàng có thể làm có lẽ là chịu tội thay cho chàng mà thôi. Cà chua chín đỏ vỡ toác ra trên mặt nàng trắng nõn, be bét như dòng máu đỏ tươi. Cậu bé ném xong liền lập tức gào thét chữ rửa, lẫn trong tiếng nấc nghẹn ngào :

- Quân thú vật! Trả lại cha cho ta! Trả lại cha cho ta!

Người phụ nữ bên cạnh nước mắt cũng ngập tràn mi, vội vàng lấy tay bịt miệng cậu bé lại. Đó là mẹ cậu ta. Trong trận chiến vừa rồi, cha cậu bé là một trong số những người dân vô tội bị chết oan. Mẹ cậu đã cố gắng hết sức mới giữ an toàn được cho cậu. Quân lính tràn vào thành đốt phá, cướp bóc. Vất vả lắm bà mới kiếm được cho cậu con trai đang đói mềm một trái cà chua lăn lóc trên đường để ăn cầm hơi. Ai ngờ chưa kịp ăn thì đoàn quân tiến vào chiếm đóng kinh thành. Cậu bé cảm hận bọn giặc đã giết cha mình nên ném trái cà chua vào Lâm Phong. Cậu ta hành động quá nhanh nên bà mẹ không kịp can ngăn. Bọn lính thấy kẻ vô lễ, lập tức xông vào lôi mẹ con họ khỏi đám đông, vút ra trước mặt Lâm Phong để chàng xử lý.

Cậu bé bị mẹ bịt chặt mồm, không kêu được, chỉ thấy lệ chảy dài ra từ đôi mắt vằn lên những tia đỏ căm hận. Còn người mẹ liên tục dập đầu xuống đất van xin:

- Cầu xin các ngài, đứa trẻ còn nhỏ dại, không hiểu chuyện. Các ngài đại ân đại đức tha cho chúng tôi làm phước. Xin các ngài.

Lâm Phong quay ra, lấy khăn nhẹ nhàng giúp Nghinh Hương lau đi vết cà chua trên mặt, rồi xuống ngựa, đến trước mặt người phụ nữ:

- Xin tha thứ ư? Nếu như biết sai thì tốt nhất là đừng làm. Còn một khi đã làm, muốn xin người khác sự khoan dung là điều không thể.

Ánh mắt chàng vô cùng lạnh lẽo. Tại sao chàng phải tha thứ cho người này. Nếu như ai làm sai mà chỉ cần cầu xin là được tha thứ, thì người ta cứ thế làm sai mà không cần suy nghĩ. Chàng đã làm sai quá nhiều rồi, chàng biết. Nếu như chàng cũng muốn được tha thứ, thì chàng cần phải đi van xin bao nhiêu người trên thế gian này? Cầu xin rồi họ sẽ chấp nhận khoan dung cho chàng chứ? Ta sẽ không tha cho bất cứ ai, bởi vậy các người cũng đừng tha thứ cho ta. Việc ta làm, ta sẽ không hối hận.

Chàng rút gươm giơ lên cao. Người phụ nữ khóc không ra tiếng, lao đến ôm lấy chân chàng khẩn nài, nhưng chàng chỉ cần đá chân mạnh một chút là thân hình bé nhỏ của người đó văng ra ngoài. Đứa bé thấy mẹ bị như vậy thì bò đến ôm lấy mẹ mình. Người mẹ lập tức ôm chặt con vào lòng, miệng vẫn không ngớt van xin. Dân chúng xung quanh nhao nhao chửi rủa chàng. Nghinh Hương đã xuống khỏi ngựa, cũng chạy đến chắn trước mặt hai mẹ con họ:

- Xin chàng hãy nể mặt ta mà tha cho họ. Đứa trẻ không có tội tình gì.

Chàng cười gằn:

- Không có tội gì ư? Chúng ném cà chua vào mặt nàng. Chúng làm tổn hại đến uy nghiêm của ta. Như thế còn chưa phải là tội ư? Tất cả những kẻ có tội đều phải chết! Nàng hãy tránh xa chúng ra.

Ta cũng có ngày phải chết mà thôi.

- Chỉ là một quả cà chua thôi mà, có gì to tát đâu. Chỉ vì chuyện cỏn con như vậy mà nỡ để một người phải chết hay sao?

- Thì sao chứ? Ta không phải chưa từng giết người. Số người chết dưới tay ta nhiều không đếm hết. Có thêm một người thì mọi chuyện cũng vẫn thế thôi. Các người còn đứng đấy làm gì? Không mau đưa hoàng phi của ta tránh ra chỗ khác.

Chàng quát lên, toán lính vội vàng đến kéo Nghinh Hương ra ngoài. Nàng chỉ là nữ nhi yếu đuối, chỉ biết giấy dựa bất lực nhìn bàn tay chàng lại tiếp tục nhuộm máu người vô tội.

Chàng bước chậm chạp đến chỗ hai mẹ con họ, như con hổ đang vờn mồi. Người mẹ ôm con lê lét lùi về phía sau, vẫn tiếp tục cầu xin trong tuyệt vọng:

- Ngài giết ta cũng được, nhưng hãy để cho thằng bé được sống. Nó còn quá nhỏ, chưa hiểu chuyện mà.

Thằng bé khóc âm ỉ trong lòng mẹ :

- Không, con không muốn. Con muốn sống với mẹ cơ. Không có mẹ, con sẽ sống với ai? Con không muốn cô đơn một mình.

Chàng giơ cao thanh kiếm lên. Người mẹ không tiếp tục lùi về phía sau nữa. Đã không thể chạy trốn được nữa rồi. Van xin cũng chỉ là vô ích. Bà dùng cả thân mình ôm lấy đứa con nhỏ, mong che chở cho nó thoát khỏi thanh kiếm sắc lạnh kia. Bà thủ thỉ:

- Con yên tâm. Mẹ chết rồi, nhưng cha mẹ trên trời sẽ hóa thân thành những vì sao để theo dõi, bảo vệ cho con. Mỗi tối, con hãy nhìn lên bầu trời, ngôi sao nào lấp lánh nhất chính là ba mẹ hóa thân thành đó.

Nghe lời nói này của bà mẹ, thanh kiếm đang chuẩn bị chém xuống bỗng khựng lại giữa chừng. Những lời bà ta vừa mới nói để trấn an con trai, chính là lời ngày xưa có một người đã nói với chàng.

Năm ấy chàng mười một tuổi, còn Băng Tâm lên chín. Một lần vào trong núi sâu chơi, hai đứa trẻ đã bị chó sói tấn công. Băng Tâm vì xông vào che chắn cho Lâm Phong nên bị chó sói cắn rách một mảng vai, máu chảy rất nhiều. Lâm Phong bế nàng, chạy như điên về sơn động tìm sư phụ. Nhưng chàng chỉ là một thằng bé mười một tuổi, sức lực có hạn. Chạy được một quãng thì hết sức. Nhìn Băng Tâm mặt mày tím tái đi, cơ hồ tắt thở giữa đường, Lâm Phong khóc ngất, luôn miệng lặp đi lặp lại câu:

- Băng Tâm, muội đừng chết. Đừng bỏ ta lại một mình.

Lúc đó cô bé Băng Tâm đã cầm tay cậu bé mà nói trong hơi thở đứt quãng:

- Huynh yên tâm. Ta sẽ không bỏ huynh lại đâu. Mầu hậu ta vẫn thường bảo, người ta chết đi rồi sẽ hóa thành sao trời. Nếu ta chết, ta sẽ hóa thành vì sao sáng nhất, tối tối ở trên trời dõi theo huynh. Như thế huynh sẽ không phải cô đơn...

Nụ cười khó nhọc nở trên đôi môi trắng bệch của cô bé. Khoảnh khắc đó, dù có chết, Lâm Phong cũng không bao giờ quên. Thật may mà Bạch Cư lão quái đã tìm đến vì thấy hai đứa trẻ đi lâu không trở về, kịp thời cứu Băng Tâm...

Chàng buông thanh kiếm xuống. Chết tiệt. Bỗng dưng chàng không muốn giết người. Làm như thế sẽ làm máu nhuộm lên kỉ niệm thiêng liêng mà chàng luôn nâng niu trong lòng. Chàng quay lưng lại, vừa bước đi được một bước, thì bỗng có tiếng kiếm chém vào gió nghe sắc lạnh, tiếng người đau đớn la lên thất thanh. Tất cả mọi người kinh hãi : hai mẹ con nọ đã lia đời, vẫn ôm chặt lấy nhau. Một vị tướng quân của Lâm Phong đứng gần đó, máu tươi từ cây kiếm của hắn ta chảy xuống không ngừng. Thấy Lâm Phong trợn mắt nhìn mình, hắn ta vội vàng đến trước mặt chàng, quỳ xuống, chấp hai tay nhận tội:

- Hạ thần chưa được phép đã xuống tay, ngàn lần có tội. Thế nhưng mẹ con tiện nhân này đã xúc phạm đến uy nghiêm của hoàng tử và hoàng phi, cũng là uy nghiêm của quân đội Minh quốc. Tội của chúng quyết không thể tha.

Chàng nhú mày một cái, không nói gì, bước đi. Dù sao thì chuyện cũng đã xảy ra rồi. Đám đông xung quanh đã như thùng thuốc nổ, giờ thêm một mồi lửa được vút vào, nổ tung. Mọi người xô đẩy những người lính đứng hai bên, muốn xông vào băm chém tên giặc máu lạnh. Những tiếng la ó, kêu khóc ngày càng râm ran:

- Bọn độc ác, chúng bay không phải là người.

- Quân mọi rợ, chúng bay còn không có chốn dung thân hay sao? Tại sao lại đem quân đi xâm chiếm khắp mọi nơi?

- Chúng bay là quỷ dữ. Người dân chúng ta có tội tình gì cơ chứ? Chúng bay sẽ chết không toàn thây...

Nghe những lời phẫn nộ của dân chúng, chàng bỗng cười vang:

- Phải, các người hỏi hay lắm. Các người có tội tình gì mà phải chịu cảnh tan cửa nát nhà, sinh li tử biệt? Vậy thì ta sẽ nói cho các người biết. Tất cả những đau khổ mà các người phải chịu đựng đều là do một người. Cô ta tên là Tử Băng Tâm. Các người hãy mở to mắt ra mà nhìn cho rõ. Sẽ còn rất nhiều người phải chết, nếu như Tử Băng Tâm cô ta không chịu xuất đầu lộ diện.

Đúng vậy. Các người hãy kêu gào nữa đi, hãy khóc than nữa đi. Hãy mang nỗi oán hận của các người đi khắp hang cùng ngõ hẻm. Hãy réo gọi, hãy chửi rủa người con gái có tên Tử Băng Tâm. Ta sẽ đem thần chết đi khắp nơi nơi. Ta không tin nàng không chịu xuất hiện.

Nghinh Hương nhìn chàng lúc này mà chết trân, không nói được câu nào. Một tình yêu đau khổ có thể biến con người ta thành ác quỷ. Lâm Phong cũng vậy, mà nàng cũng vậy. Nghinh Hương trước kia đến một con chim chết nàng cũng khóc thương. Nghinh Hương của ngày hôm nay nhìn thấy hai sinh mạng lia đời, nhưng một giọt nước mắt cũng không rơi xuống. Chỉ cảm thấy tâm hồn trống rỗng. Hình như hồn phách nàng cũng chán ngán với người chủ yếu đuối không có khả năng làm được gì như nàng, nên cũng đã bỏ nàng mà đi.

Một đồn mười, mười đồn trăm. Chẳng mấy chốc, đâu đâu cũng vang vọng lời chửi rủa, oán thán cô gái tên Tử Băng Tâm. Tử Băng Tâm, cô ta là ai? Không ai biết cả. Tử Băng Tâm cô ta đã làm gì nên tội? Không

ai biết cả. Chỉ biết rằng tất cả đau thương mà bọn họ phải chịu đựng đều xuất phát từ nàng mà ra. Cô ta trốn chui trốn lủi ở đâu, để cho họ phải sống trong địa ngục thế này?

Sở Liệt quốc, huyện Hồ Thủy.

Có một ngôi làng nhỏ dưới chân núi chỉ có vài chục người sinh sống. Họ rất ít giao lưu với bên ngoài. Họ tự nuôi gia súc gia cầm, tự trồng lúa trồng rau để phục vụ sinh hoạt. Cuộc sống tuy còn nhiều vất vả, nhưng rất êm đềm hạnh phúc. Trong sân một ngôi nhà nhỏ, tiếng trẻ con cười đùa rộn vang một góc. Một lão khách tựa cửa, nghĩ ngợi xa xăm. Đó là một thiếu niên anh tuấn, lanh lợi, rất giỏi võ thuật. Hai tháng trước, chàng tình cờ đi qua nơi này đúng lúc một bọn cướp đến đây quấy nhiễu dân làng. Đương nhiên là chàng đã ra tay nghĩa hiệp cứu giúp những người dân lương thiện. Họ tha thiết muốn chàng ở lại đây, một mặt bảo vệ họ nếu toán cướp muốn quay lại, mặt khác giúp họ dạy võ ọi người trong làng, để họ lấy vốn phòng thân. Mặc dù không muốn lưu lại, nhưng do mọi người khẩn nài quá, nên đành nhận lời (^_^ Xạo quá). Thế là từ đó, chàng ở lại đây sống cùng với dân làng. Chàng không chỉ dạy võ cho họ, mà còn bày cho họ bao nhiêu là trò vui. Nào là tung xúc sắc, đánh mạt chược trong những khi rỗi việc. Rồi buổi tối đến đốt lửa nướng thịt, nhảy múa hát ca. Dân làng ai ai cũng quý mến chàng. Thậm chí mấy cô bé con trong làng còn coi chàng là thần tượng, quyết tâm mai này lớn sẽ làm cô dâu của chàng.

Chàng chẳng bao giờ đi ra khỏi làng. Khi nào cần mua những vật dụng thiết yếu, chàng đều nhờ những người trong làng tiện ra ngoài mua hộ. Nhưng lần này chàng cần mua mấy thanh kiếm về để cho dân làng giữ bên mình làm vật hộ thân, phòng khi bất chắc. Chọn kiếm thì người dân làng này không biết. Bởi vậy chàng đành phải tự đi.

Hai tháng xa chốn thành thị tấp nập, rất nhiều thứ đã đổi khác. Chợ búa dường như tấp nập hơn, khẩn trương hơn trước. Ai cũng vội vàng mua bán trao đổi thật nhanh chóng để trở về nhà. Những đoàn ca kịch, những gánh xiếc, rồi cả mấy bàn mạt chược vẫn hay thu hút người trên phố đường như vắng bóng. Chỉ có mấy tửu lâu là còn có người lui tới dừng chân ăn cái bánh, uống chén rượu. Tại đây, họ bàn tán chuyện chiến tranh loạn lạc đang diễn ra khắp mọi nơi. Kinh thành này chẳng mấy chốc cũng sẽ chìm trong biển lửa thôi. Có một cái tên được nhắc đến nhiều nhất trong câu chuyện của mọi người. Đó là người con gái tên Tử Băng Tâm. Chuyện về cô ta thì trời ơi đất hỡi :

- Các vị không biết đó thôi, tôi nghe người ta nói cô ta chính là ma quỷ hiện hình. Cô ta không có trái tim đâu. Có người chém cô ta bị thương, thấy máu chảy ra là màu xanh. - một người đàn ông có vẻ là một thương gia thao thao bất tuyệt kể.

- Ông nhầm rồi. Tôi nghe em họ của vợ tôi nói, cô ta chỉ là bị ma quỷ nguyên rủa, nên ngày ngày phải giết người vô tội để lấy máu hiến tế cho quỷ vương - một vị trông bộ dạng thư sinh quả quyết.

Một cô nàng trông có vẻ là kiếm khách giang hồ phiêu bạt, lên tiếng tỏ vẻ hiểu biết :

- Các vị đều nghe tin đồn nhầm. Cô ta đích thực là một yêu quái tu luyện lâu năm thành người, hóa thân thành một cô gái xinh đẹp tuyệt trần. Cô ta quyến rũ hoàng tử Minh quốc, lợi dụng hắn ta đi gieo rắc chiến tranh khắp mọi nơi.

Vân vân và vân vân. Nói chung mỗi người một câu chuyện, thế nhưng ai ai cũng nhắc đến cô ta với thái độ vô cùng thù ghét, oán hận :

- Tôi mà biết cô ta ở đâu, tôi sẽ đích thân băm cô ta ra làm trăm mảnh.

- Phải. Ngừ như cô ta phải cho chết khô ngoài sa mạc, sau đó vứt xác ra đồng hoang cho kền kền rỉa thịt mới đáng.

- Ông nói sao vậy chứ. Thịt cô ta tanh tuổi như vậy, đến kền kền còn chẳng thèm ăn nữa là.

- Cũng có lý. Chỉ vì cô ta mà bao nhiêu người vô tội đã chết oan. Cô ta có chết trăm ngàn lần cũng không rửa hết tội lỗi của mình...

Chàng lão khách nghe xong thì choáng váng. Tử Băng Tâm đó chính là chàng đây chứ còn ai? Tại sao chỉ sau hai tháng mà cái tên Tử Băng Tâm của nàng lại nổi tiếng đến vậy? Đã thế lại còn bị người người căm

ghét, nhà nhà nguyên rửa. Từ khi bỏ đi khỏi hoàng cung Thiên quốc, nàng một mình phiêu bạt giang hồ. Nàng cứ nghĩ rằng nếu mình biến mất, Lâm Phong sẽ không gây chiến với Thiên quốc nữa, Gia Huy cũng được Kim quốc hỗ trợ để xây dựng lại đất nước, tất cả mọi chuyện đều ổn thỏa. Hơn nữa, nàng không muốn trở về Tử quốc. Nàng đã tưởng cha mình vì thương yêu dân chúng nên mới liên hôn cùng Thiên quốc để chấm dứt chiến tranh. Nhưng hóa ra tất cả chỉ là một vở kịch để kéo dài thời gian hòng củng cố lực lượng, chờ thời cơ. Nàng trở thành một con cờ phục vụ cho âm mưu ấy một cách can tâm tình nguyện mà không hay. Tất cả lý tưởng, tất cả những hi sinh mà nàng cứ cho là cao đẹp, chỉ trong phút chốc sụp đổ dưới chân. Nàng muốn trốn đến một nơi thật xa, để quên hết tất cả những gì đã xảy ra. Vì biết chắc chắn họ sẽ đi tìm mình, nên nàng đã đóng giả thành một trang nam nhi, cùng với cây kiếm đi hành tẩu giang hồ. Nàng tránh xa những nơi tụ tập vui chơi mà trước nay mình từng lui tới. Nơi nàng đặt chân đến thường rất vắng vẻ, heo lánh, tách xa khỏi những ồn ào của thị thành, giống như ngôi làng bây giờ nàng đang trú chân. Không ngờ, chỉ qua một thời gian, mà đã có biết bao nhiêu chuyện xảy ra.

Tử Bằng Tâm nàng đã làm gì nên tội chứ? Tại sao lại thành tội nhân thiên cổ thế này? Tò mò, nàng bèn hỏi một vị khách quan từ phương xa tới, vừa mới đến ngồi chung bàn với mình. Vừa hay, vị đó là người có mặt tại thành Kinh Hà hôm ấy, chứng kiến cái chết thương tâm của hai mẹ con họ. Nghe xong câu chuyện, nàng mới vỡ lẽ ra tất cả. Thì ra Lâm Phong đem quân đi tàn sát khắp nơi là vì nàng. Huynh ấy còn nói, nếu như nàng không xuất hiện, sẽ còn tàn sát thêm nhiều người vô tội nữa. Nàng bỗng thấy hận Lâm Phong, và hận luôn chính bản thân mình. Nàng không muốn thấy máu vương vãi khắp nơi, nên mới lựa chọn ra đi. Không ngờ lại chính vì mình mà khiến thiên hạ gặp kiếp nạn này. Bọn họ oán hận nàng là đúng lắm. Xem ra, nàng không thể sống cuộc sống yên bình nữa rồi.

Rời khỏi tửu lâu, nàng bước những bước chân nặng trĩu trở về làng. Nhưng chưa đi được bao lâu, đã nghe thấy người người hốt hoảng, toán loạn chạy khắp nơi. Hỏi ra mới biết, quân đội Minh quốc đang tiến đến đánh thành Hồ Thủy. Bọn họ chỉ còn cách nơi này chừng nửa ngày nữa thôi. Tất cả mọi người phải vội vàng trở về nhà để thu dọn đồ đạc, di tản khỏi đây. Một khi quân Minh quốc đánh vào đây, chắc chắn thành này sẽ không cầm cự nổi. Cảnh máu chảy đầu rơi lại sắp tái diễn nữa rồi.

Nàng hoang mang. Không được, nàng đã không biết thì thôi, chứ một khi đã biết rồi thì không thể để cho thêm nhiều người chết oan nữa. Lâm Phong, huynh đã nói vì ta bỏ đi nên mới gây ra cuộc chinh phạt đẫm máu này. Vậy giờ ta trở về đây, huynh có vì ta mà chấm dứt tất cả mọi chuyện hay không?

25. Chương 25 : Trở Về

Quân đội Minh quốc hùng hổ tập kết ngoài cổng thành Hồ Thủy. Bên trong thành, những người dân không kịp di tản chỉ biết co cụm lại, cầu nguyện cho những người lính của họ chiến thắng quân đội Minh quốc, bảo vệ thành Hồ Thủy khỏi kiếp nạn này, mặc dù họ biết chỉ có phép màu xảy ra mới làm cho ước mơ của họ thành hiện thực. Thú dữ thường hay thích vờn con mồi, nhìn nó vẫy vùng trong sợ hãi, tuyệt vọng, sau đó mới ăn thịt. Quân đội Minh quốc cũng vậy. Họ dàn quân bao vây quanh thành Hồ Thủy nhưng chưa tấn công ngay. Họ để cho những con người nhỏ bé tội nghiệp trong thành kia phải nín thở chờ đợi từng giây từng phút thần chết đến gõ cửa nhà mình. Tướng chỉ huy thành Hồ Thủy mặt cắt không còn giọt máu, đứng trên đài cao quan sát đối phương mà tim đập chân run. Ôi, mười lăm năm cầm quân trấn giữ thành này có lẽ sắp phải kết thúc ở đây rồi. Nhưng dù có chết, ông cũng phải chiến đấu một cách oanh liệt, để làm gương cho những kẻ khác noi theo mà chống lại quân xâm lược. Có thể ông không bảo vệ được thành hôm nay, nhưng mai này sẽ có nhiều người nữa tiếp bước ông đứng lên vì quê hương. Một ngày nào đó, quân xâm lược độc ác sẽ bị đánh cho tan tành. Đến lúc đó, ông có thể ngậm cười nên chín suối rồi.

Đang chìm trong suy nghĩ thiêng liêng thần thánh, thì có một người lính chạy lên báo cáo, có một cô nương xin được làm người đại diện thành Hồ Thủy ra đàm phán với quân địch. Tướng quân còn tưởng mình nghe nhầm. Cô nương nào mà gan cùng mình đến vậy? Cô ta nghĩ đàm phán với quân địch cũng dễ dàng thoải mái như cô ta ngồi nhà đánh đàn, vẽ tranh chắc? (Đối với nàng thì đánh đàn vẽ tranh mới chính là một cực hình ^^) Ông phải đích thân gặp khuyên bảo cô ta nên về nhà tranh thủ thời gian chăm sóc cha mẹ

mình khi còn có thể. Người lính đưa nàng đến gặp tướng quân. Ông choáng váng. Cả đời ông còn chưa bao giờ thấy qua một người đẹp bằng nửa nàng ta. Oa, xem ra để nàng ta đi đàm phán mà lại có lý. Người ta chẳng bảo người đẹp nhất tiểu khuynh thành là gì. Biết đâu tướng quân Minh quốc lại bị nàng ta làm cho ngơ ngẩn mà quên hết cả việc đánh thành. Nhưng mà suy nghĩ đấy vừa mới nhen nhóm lên trong lòng ông đã vội lụi tàn ngay. Nghe nói chỉ huy quân Minh quốc chính là hoàng tử Lâm Phong. Vị hoàng tử này thiên hạ đồn lãnh khốc vô tình, coi mạng người như cỏ rác. Dù rằng mỹ nhân trước mặt đây là đệ nhất giai nhân, chưa chắc chàng ta đã thêm lưu tâm đến. Hơn nữa để một tiểu thư liễu yếu đào tơ như vậy đối mặt với quân xâm lược ông vẫn không đành lòng. Ông ôn tồn bảo:

- Cảm ơn tiểu thư đã có ý tốt. Thế nhưng tiểu thư nên đến nơi an toàn mà ẩn nấp. Việc cản trở quân địch nên để cho binh lính chúng ta. Tiểu thư yếu đuối như vậy không thích hợp với nơi sa trường.

Nàng cười nhẹ:

- Ở đây còn có nơi nào an toàn hay sao? Với cả, tướng quân à, ta không yếu đuối như ngài nghĩ đâu. Ta tin rằng nếu đầu tay đôi, chưa chắc quân đội của ông có ai hạ được ta.

Tiểu thư này thật quá ngông cuồng. Tướng quân cười ngất:

- Tiểu thư, là so võ thuật đó, chứ không phải so ngâm thơ vẽ tranh đâu.

- So ngâm thơ vẽ tranh mới không phải sở trường của ta. Nào, nếu như ta có thể đánh thắng ngài, thì cho ta làm đại diện đàm phán nhé.

-Ồ, cứ cho tiểu thư là người rất mạnh mẽ, nhưng ta không thể xuống tay với nữ nhi.

Nói nhiều cũng vô ích, nàng lập tức bay về phía tướng quân, tung một cước. Tướng quân bị bất ngờ vội vàng giơ tay ra đỡ. Cứ như vậy, tướng quân dù không muốn cũng phải tỉ thí với nàng. Sau khoảng hai chục chiêu, kết quả không nói thì ai cũng biết, nàng thắng. Võ công của nàng được xếp vào dạng thiên hạ ít địch thủ cơ mà. Tướng quân kinh ngạc vô cùng. Một tướng quân hiên ngang bao năm trên chiến trường như ông mà bị bại dưới tay một cô gái. Người ta bảo giang hồ ngọa hổ tàng long, quả không sai chút nào. Nàng nhìn ông, nháy mắt:

- Ta thừa khả năng để làm người đàm phán, đúng không? Ngài yên tâm, ta sẽ làm hết sức mình để bảo vệ thành.

Tướng quân thua tâm phục khẩu phục:

- Tiểu thư, dù sao cũng hết sức cẩn thận đó. Bọn giặc đó rất hung hãn. Nếu như có gì bất chắc, lập tức ra hiệu cho chúng ta ứng cứu.

- Đa tạ ngài. Bây giờ mở cổng thành đi. Ta muốn ra đó.

Quân đội Minh quốc dựng lều bạt ở bên ngoài thành. Lâm Phong đang ở trong lều chỉ huy cùng Nghinh Hương. Gần đây, lúc nào nàng cũng theo sát Lâm Phong. Chàng cũng không phản đối. Giữ một cái gì đó có quan hệ với Băng Tâm bên mình, chàng thấy yên tâm hơn. Nghinh Hương đang ra sức khuyên ngăn chàng:

- Chàng hãy suy nghĩ lại đi. Đất đai Minh quốc giờ đã rất rộng lớn rồi. Chúng ta còn thiếu thứ gì nữa đâu. Đừng đi khắp nơi xâm lược nữa. Chúng ta nên trở về Minh quốc đi thôi.

Chàng không nói gì, im lặng nhìn lên trời. Phải, giờ quyền lực, địa vị, tiền tài cái gì chàng cũng có thừa. Duy nhất một thứ chàng không có, đó là tình yêu. Nếu Tử Băng Tâm không trở về, chàng không có đủ động lực để kết thúc cuộc chiến tranh này. Bàn tay chàng đã nhuộm máu biết bao người vô tội, giờ lại trở về tay không ư? Chàng trở thành kẻ bị nguyên rửa, bị ghét bỏ, ít ra cũng phải có lí do chính đáng chứ. Chàng muốn dừng lại, chỉ là không thể. Tử Băng Tâm, trở về bên ta đi. Trở về và nói với ta : hãy dừng tất cả mọi việc lại. Chỉ cần một câu nói của nàng thôi, ta sẽ lập tức chấm dứt chiến tranh.

Mặc cho Nghinh Hương tiếp tục van nài, chàng vẫn làm ngơ. Một lúc sau, nàng biết cố gắng của mình chỉ là vô vọng, đành im lặng thở dài. Nàng thầm ước sao mình là Tử Băng Tâm thì tốt biết mấy. Lúc này chàng mới lên tiếng:

- Nàng đừng tốn công vô ích. Thành này và những thành khác nữa sẽ phải chịu chung số phận diệt vong. Muốn chống lại định mệnh đã an bài, chỉ có trông chờ vào phép màu thôi. Đã đến lúc khởi binh rồi.

Chàng đứng lên, toan bước ra khỏi lều, thì một tên lính tức tốc vào bẩm báo:

- Thưa tướng quân, có tin khẩn. Bên phía thành Hồ Thủy cử một đại diện ra đàm phán với chúng ta. Người đó đòi đích thân gặp tướng quân để thương lượng.

Chàng cười lớn. Bọn tướng lĩnh thành này ăn cái gì mà đầu óc lại ngu si như vậy? Chúng chưa bao giờ nghe tiếng tăm về chàng hay sao mà lại chọn cách đàm phán?(Cái này chúng ta gọi là chết vì thiếu hiểu biết ^^). Chàng quát lớn:

- Các người còn không biết cho hấn về với tổ tiên hay sao? Còn bẩm báo ta làm gì?

- Dạ, chúng tiểu nhân đã cố hết sức ngăn cô ta lại, nhưng quả thực người này võ công không tầm thường chút nào. Hơn nữa, còn là đại mỹ nhân. Cô ta cứ một mực đòi tướng quân dừng việc tấn công thành.

Tim Lâm Phong bỗng dưng đập thình thịch. Không lẽ nào người đó là nàng? Không kịp suy nghĩ nữa, chàng lập tức phi thân ra ngoài mặt trận.

Bằng Tâm nàng mặc dù vẫn cầm cự được, nhưng cũng đang đuối sức. Quân Minh quốc quá đông, hết lớp này đến lớp khác xông vào tấn công nàng, không hề tỏ ra thương hoa tiếc ngọc. Đúng lúc nàng sơ hở, một tên lính từ đằng sau nhân cơ hội nhằm thẳng hướng trái tim nàng mà đâm. Khi kiếm của hấn chuẩn bị chạm đến nàng, thì một thân ảnh ở đầu rất nhanh xông tới, một chưởng đánh bay thanh kiếm của hấn, đoạn bế nàng phóng lên cao, ra khỏi vùng nguy hiểm. Có người lạ xuất hiện, quân lính vội định thần xem đó là ai. Lúc nhận ra là đại tướng quân, chúng đồng loạt bỏ kiếm, cúi rạp xuống thi lễ. Bằng Tâm trong vòng tay Lâm Phong vừa thoát chết, giờ mới kịp hoàn hồn, nhìn chàng, bắt gặp ánh mắt ngỡ ngàng của chàng nhìn lại mình. Chàng không thể tin nổi chuyện này. Nàng trong vòng tay chàng là thật, ánh mắt quyến rũ mê người đang nhìn chàng là thật. Cuối cùng cố gắng của chàng đã có kết quả. Nàng trở về trong vòng tay chàng rồi. Không để nàng kịp nói gì, chàng ôm nàng thật chặt trước ánh mắt ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Chàng cứ đứng đó ôm nàng rất lâu, rất lâu. Chàng muốn làm cho tất cả các tế bào trong cơ thể mình tin rằng nàng đang có mặt ở đây thật sự, chứ không phải làn sương thường tan đi trong giấc mơ mỗi đêm hành hạ chàng.

Nàng trong vòng tay chàng, thì thào:

- Lâm Phong huynh, ta ngộ thờ quá.

Chàng bình tĩnh, nới lỏng vòng tay. Kéo nàng ra hơi xa mình một chút để nhìn nàng cho rõ. Ai ngờ vòng tay vừa mới buông lơi, nàng lập tức trên tay chàng ngắt xủ. Chàng hốt hoảng, tức tốc bế nàng đi về lều nghỉ ngơi. Viên phó chỉ huy vội vàng đến hỏi :

- Thưa đại tướng quân, vậy còn việc đánh thành thì sao?

Chàng không nói, chỉ tặng cho hấn một cái nhìn răn đe, ý bảo: Người mù mắt rồi à? Nàng đang ngắt lịm đi thế này, ta còn tâm trạng nào mà gây chiến nữa? Viên phó tướng hiểu ý, ra lệnh cho toàn quân án binh bất động, chờ chỉ thị tiếp theo.

Viên chỉ huy thành Hồ Thủy đứng từ trên cao quan sát tất cả mọi việc, cứ thế mà mắt tròn mắt dẹt. Đúng là cổ nhân nói không sai, anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Nếu biết trước thế này ông đã kiếm vài chục người đẹp đến để làm thân hộ mệnh bảo vệ thành. Ai mà ngờ được tên hoàng tử Minh quốc hung bạo kia lại trúng tiếng sét ái tình cơ chứ!!! (Dạ, không phải đâu. Anh ấy yêu chị ấy lâu lắm rồi bác ạ ^^)

Thực ra Bằng Tâm muốn gặp chàng rồi cùng chàng chiến đấu một trận toại bởi khói lửa, khiến chàng thua rồi từ bỏ cuộc chiến. Nàng biết, nếu thực sự tỉ thí võ công, chắc chắn phần thắng sẽ thuộc về Lâm Phong chàng. Nhưng nàng thiếu gì thủ đoạn đối phó với chàng chứ. Nói không ngoa chứ trên đời này người hiểu Lâm Phong nhiều nhất chắc chắn là nàng đây. Nhưng mà khi gặp chàng rồi, thấy chàng ôm mình quá chặt như vậy, nàng biết đối với chàng, an toàn của bản thân nàng là rất quan trọng. Đã vậy chi bằng cứ ngắt xủ luôn cho xong. Chàng sẽ hốt hoảng mà tạm thời chưa phát lệnh tấn công. Làm như thế vừa không mất sức, lại chắc chắn phần thắng nằm trong tay mình. Đã mắt công ngắt rồi, hay là cứ nhân cơ hội ngủ một

giấc, chứ bây giờ mà tỉnh lại luôn thì cũng kì quặc. Đẳng nào thì sau một hồi đánh nhau với quân lính của chàng, nàng cũng mệt lắm rồi.

Lâm Phong hết đứng lại ngồi, rồi đi đi lại lại trong phòng. Chắc thời gian qua nàng vất vả lắm, cho nên mới kiệt sức, ngất lịm đi mãi mà vẫn chưa tỉnh. Thái y đến bắt mạch cho nàng, biết nàng ta đang ngủ. Nhưng ông không dám nói cho chàng hay, chỉ bảo nàng là do quá mệt nên ngất đi tạm thời. Làm sao ông dám phán rằng nàng đang ngủ, trong khi hoàng tử của ông khẳng khẳng định rằng nàng đang bị hôn mê. Chàng thích trầm trọng hóa vấn đề thì đành chiều theo ý chàng vậy. Dù sao thì một lát nữa nàng cũng sẽ tỉnh lại thôi.

Nàng ngủ luôn một giấc đến chập tối mới mở mắt. Hình ảnh đầu tiên nàng nhìn thấy là Lâm Phong với khuôn mặt lo lắng tột cùng, tưởng như bầu trời sắp sụp đến nơi. Thấy nàng chớp chớp mắt, xoay người trở dậy, chàng vội vàng đến bên cạnh giúp nàng ngồi lên. Nàng nhìn chàng như vậy thì không khỏi đau lòng. Huynh ấy vẫn là người hết mực dịu dàng, hết mực quan tâm đến ta. Vậy mà sao lại biến thành ác quỷ nhấn chìm nhân gian trong biển máu? Nàng ngồi tựa vào thành giường, nhìn thẳng vào mắt chàng :

- Lâm Phong, huynh hãy nói cho ta biết, đâu mới là con người thật của huynh?

Biết nàng đang nói đến cái gì, Lâm Phong chỉ chậm rãi trả lời:

- Ta...đâu cũng là con người thật của ta. Nhưng, khi không có muội ở bên, ta thể hiện ra con người xấu xa không thể kiềm chế bị giam trong đáy sâu tâm hồn. Còn khi có muội ở bên cạnh, chính là con người ta muốn trở thành.

Chàng bỗng dưng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng:

- Băng Tâm, tháng ngày không có muội bên cạnh, ta trở thành một kẻ nhẫn tâm, độc ác. Ta không muốn như thế. Muội hãy ở bên ta nhé, để ta có thể kiềm chế con quỷ khát máu trong chính bản thân mình. Ta vẫn nói câu nói lúc trước, vì muội, ta sẵn sàng từ bỏ tất cả.

Nàng nhìn Lâm Phong mà không biết nên thương hay hận chàng.

- Vì ta mà huynh có thể từ bỏ tất cả. Và cũng chính vì ta mà huynh có thể làm tất cả, kể cả việc tàn sát bao nhiêu người vô tội, phải không?

Chàng không nói gì. Tội lỗi của chàng, dù có nói gì cũng không thể xóa đi được. Lúc nàng rời đi, chàng đau khổ tột cùng, nên cũng muốn tất cả phải chịu chung nỗi thống khổ giống chàng. Nhưng nay phải đối diện với nàng như vậy, chàng bỗng thấy sợ. Nàng có chịu tha thứ cho chàng không?

- Huynh nói thật lòng mình đi. Huynh vì ta hay là vì tham vọng quyền lực của chính huynh?

- Băng Tâm, ta biết có nói gì cũng vô ích. Cả thế gian này có thể không tha thứ cho ta, nhưng...ta chỉ xin duy nhất một mình muội đừng oán hận ta. Không, muội có oán hận ta cũng được, nhưng đừng có rời bỏ ta lần nữa. Nếu muội rời khỏi ta, lần này ta sẽ không thể quay đầu trở lại.

26. Chương 25 .2 : Trở Về

Chàng nói, mắt đã long lanh. Kể từ khi phát hiện Lâm Phong dối lừa mình, Băng Tâm thường thấy chàng rơi nước mắt. Nam tử hán mà lại rơi lệ. Chàng có nỗi khổ tâm không nói hay là trình độ lừa gạt của chàng lại tăng thêm một cấp mới? Dù có là lí do gì, thì nhìn thấy những giọt lệ của chàng, tim nàng cũng không khỏi quặn đau.

- Chính ta cũng là một trong những nguyên nhân gây đau khổ cho tất cả mọi người. Ta là con cờ để cha ta lợi dụng nuôi dưỡng âm mưu gây chiến với Thiên quốc. Ta là nguyên nhân khiến huynh kéo quân đi chinh phạt khắp nơi. Ta còn khiến cho bao nhiêu người ta yêu thương phải rơi nước mắt. Ta không đủ tư cách tha thứ cho huynh, bởi ta còn không thể tha thứ cho chính mình.

Chàng buông bàn tay nàng ra, vô lực. Nàng không chịu tha thứ cho chàng. Kết quả này chàng đã mơ hồ biết trước rồi, nhưng mà vẫn cảm thấy đau. Nàng tiếp tục:

- Phong ca, dừng cuộc chiến này đi. Hãy trở về Minh quốc. Chiến tranh chẳng mang lại điều gì ngoài đau khổ. Từ nay huynh bảo gì ta sẽ làm nấy, một bước không dời xa huynh.

Nghe nàng nói câu này, chàng mặt mày rạng rỡ :

- Muội nói thật chứ? Sau này dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ ở bên ta?

- Phải - Băng Tâm gật đầu khẳng định - nếu huynh nói cuộc chiến này xảy ra vì ta, thì cũng nên vì ta mà kết thúc đi thôi.

- Được. Ta sẽ hạ lệnh lui quân. Chúng ta lập tức trở về Minh quốc. Thời gian qua muội đã vất vả nhiều rồi. Từ nay ta sẽ hết lòng chăm sóc uội, để uội trở thành người hạnh phúc nhất.

Nàng cười cay đắng. Người hạnh phúc nhất trên đời này, vĩnh viễn không phải là nàng nữa rồi. Nàng hiện giờ sống chỉ để bù đắp những sai lầm mà mình đã phạm phải. Nàng chấp nhận trở về bên Lâm Phong, nhưng có một số thứ mãi mãi không thể trở về.

Bên ngoài lều chỉ huy, Nghinh Hương lệ cứ nổi nhau từng hàng chảy dài. Nàng đến đây từ lâu nhưng không dám bước vào bên trong, mà chỉ đứng ngoài nghe câu chuyện. Vậy là Băng Tâm muội đã trở về bên chàng. Nghinh Hương nàng dù có cố gắng thế nào cũng chỉ có thể làm người đi bên cạnh cuộc đời chàng mà thôi. Thương thay cho thân phận của nàng. Nàng là hoàng phi của Minh quốc. Địa vị của nàng ai ai cũng thêm muốn. Nhưng họ không biết nàng muốn đánh đổi tất cả để được giống như bao người, sống trong vòng tay của người mà họ thương yêu. Ông trời ơi, tại sao lại ban cho ta một mối duyên oan nghiệt thế này?.

* * *

Minh quốc, một đất nước mới lập ra trên cơ sở thống nhất sáu vùng đất nhỏ bé ngày xưa, không ngờ lại giàu có hoa lệ như vậy. Mà cũng phải thôi - Băng Tâm chưa chết - sự giàu có này được vun đắp trên máu xương của biết bao nhiêu người vô tội. Với tốc độ chinh phạt như vừa rồi, Minh quốc giờ đã lớn mạnh sánh ngang với Thiên quốc và Kim quốc, đè bẹp cả Tử quốc, trở thành một trong ba cường quốc lớn mạnh nhất thế giới. (Thế giới trong Công chúa lưu manh tương đối nhỏ ^^).

Lâm Phong trở về, một loạt người đẹp xếp hàng lũ lượt ra đón chàng. Thấy bên cạnh chàng xuất hiện thêm một tuyệt sắc giai nhân, mắt bọn họ nhìn Băng Tâm tất thấy đều mang hình viên đạn. Băng Tâm để ý thấy họ ai nấy đều có nét hao hao giống nhau và giống một ai đó. Để xem nào, họ giống...lạy trời, nếu nàng không nhầm thì họ giống mình. Oa, nàng nào nàng ấy tóc đen xõa ra tung bay trong gió. Mắt họ cố gắng mở to hết cỡ, chớp chớp long lanh. Người nào mắt to thì đã đành một nhẽ, nhưng mắt bẩm sinh đã bé mà cố gắng trợn lên cho đủ to thì quả là...Rồi thì những bộ quần áo đơn giản gọn gàng giống như nàng vẫn thường mặc mỗi khi ra ngoài hành tẩu giang hồ trông chẳng hợp với mấy vị tiểu thư điệu chảy nước này chút nào. Còn nữa, tay cô nào cô nấy lăm lăm vài ba quân xúc xắc, mấy lá bài mật chược. Có nàng còn tỏ ra điệu nghệ hơn bằng cách tung hứng đồng xu lên lên xuống xuống, miệng không ngớt lẩm bẩm : Xấp hay ngứa? Ngứa hay xấp? Và một thứ đồ trang sức không thể thiếu bên người tất cả các nàng là một cây kiếm. Oa, các nàng ở đây thường xuyên phải ra chiến trường hay sao mà lúc nào cũng kè kè vũ khí bên mình? Băng Tâm quá ngạc nhiên, há hốc mồm nhìn Lâm Phong. Chàng ngượng chín người quay đi không nói gì. Chàng không thể nói với nàng rằng vì quá nhớ nàng mà không thể gặp, nên đã để dò rỉ ra thông tin về người lý tưởng trong lòng chàng. Chàng muốn các cô nương bên cạnh mình mang dáng dấp điệu bộ giống như nàng. Thế nhưng các nàng đã làm quá đà mất rồi. Tất cả bọn họ so với Băng Tâm đều là bản sao không hoàn hảo. Đúng là đồ giả không bao giờ có thể so sánh với đồ thật.

Niềm an ủi duy nhất của Băng Tâm ở nơi này chính là Nghinh Hương. Xưa kia trong hoàng cung Tử quốc thì tỷ ấy là người thương Băng Tâm nhất. Có cái gì mới, cái gì đẹp tỷ ấy đều để dành cho nàng. Băng Tâm phải ở trong Lưu Tinh cung không được ra ngoài, tỷ ấy suốt ngày đến chơi cùng nàng để nàng bớt cô đơn. Băng đi mười mấy năm xa nhà, đến khi gặp lại, tỷ ấy đã trở thành một bậc quốc sắc thiên hương. Nụ cười của tỷ rất đẹp và ấm áp lạ thường. Băng Tâm luôn luôn dùng ánh mắt ngưỡng mộ để chiêm ngưỡng tỷ. Nếu như nàng là một bậc trượng phu, nhất định sẽ vì tỷ ấy mà chết mê chết mệt. Nàng sang làm dâu Thiên quốc một phần cũng vì thương tỷ không đủ sức chống trọi với những thị phi. Nàng muốn tỷ mãi giữ nụ cười thiên thần ấy, mãi làm mặt trời rực rỡ soi rọi tâm hồn mọi người.

Nhưng Nghinh Hương tỷ hình như cũng đã không còn như ngày trước. Tỷ không hay cười nữa. Ánh mắt

của tỷ trừ những lúc vô hồn ra, còn lại thường xuyên chất chứa những tia đau khổ. Tỷ không nói, nhưng nhìn vẻ thờ ơ của tỷ đối với mình, Băng Tâm biết có thể mình chính là nguyên nhân khiến tỷ trở thành một người bất hạnh.

Nghinh Hương như thường lệ tự tay nấu bữa sáng đem lên cho Lâm Phong. Tự tay chăm sóc cho chàng, nàng thấy cõi lòng mình phần nào được an ủi. Đang trên đường đến chỗ Lâm Phong thì bất ngờ Diệp Vân xuất hiện. Nghinh Hương muốn tránh ra chỗ khác. Nàng biết gặp Diệp Vân chẳng có bao giờ là suôn sẻ cả. Thế nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, Diệp Vân thấy Nghinh Hương nàng thì tức tốc đi tới. Trước giờ một Nghinh Hương với nàng đã thấy ngứa mắt, nay lại thêm một Băng Tâm thì quả thật là quá sức chịu đựng. Phải xiên xỏ, phải chọc ngoáy tỷ muội họ, để họ quay ra cắn xé lẫn nhau, Diệp Vân nàng sẽ đứng giữa làm ngư ông đắc lợi. Diệp Vân đã trước mặt Nghinh Hương nở nụ cười đơn đả :

- Hoàng phi cao quý, sao lại vội vàng như vậy? Cô đem bữa sáng lên phục vụ muội muội của mình à? Chà, chắc là muội muội của cô đem qua hầu hạ hoàng tử Lâm Phong đã mệt lắm rồi.

Giọng lười của cô ta sắc mùi châm chọc. Đối với các cô gái khác thì Nghinh Hương nàng được sủng ái hơn, tuy nhiên vẫn chỉ là một hoàng phi hữu danh vô thực, điều này ai cũng biết. Nghinh Hương lẳng lẳng nhìn nhin. Nàng không muốn mua thêm khổ nhục cho cuộc sống của mình hiện giờ :

- Tiểu thư, chúng ta không thù không oán, tiểu thư đừng cản đường ta nữa. Chúng ta ai làm việc người đấy đi có được không?

Diệp Vân dễ bỏ qua cho nàng vậy thì đâu còn là Diệp Vân :

- Đúng đúng, chúng ta vốn không thù không oán, nhưng mà cũng chẳng được tình cảm tốt đẹp giống như cô với hoàng muội của mình. Cô có thể đem phu quân của mình hai tay dâng uội muội để họ bên nhau hoan hỷ...Nói cho cô nghe, ta rất hâm mộ hai người đó.

Không cần cô ta nói thì Nghinh Hương nàng cũng ruột đau như cắt rồi. Từ lúc tìm được Băng Tâm, Lâm Phong còn chẳng thêm giả vờ tử tế với Nghinh Hương nàng nữa. Chàng suốt ngày một câu Băng Tâm, hai câu Băng Tâm. Mở mắt ra là tìm Băng Tâm, ăn uống cũng Băng Tâm, luyện tập võ nghệ cũng Băng Tâm...Hai người họ suốt ngày ở bên nhau. Nghinh Hương cũng tò mò muốn chết, không biết họ bên nhau như vậy có xảy ra chuyện gì hay không? Lâm Phong chàng yêu Băng Tâm muội là chuyện quá rõ ràng. Còn Băng Tâm muội lẽ nào không hề rung động trước một nam tử có nụ cười giết người như chàng hay sao? Chẳng phải a hoàn của nàng đã từng nói, khi hai người yêu nhau thì ham muốn thể xác là chuyện đương nhiên. Nàng cũng đã từng chứng kiến Lâm Phong hôn trộm tranh vẽ Băng Tâm. Bây giờ người thật trước mặt, lẽ nào chàng có thể tỉnh bơ ?

Diệp Vân thấy mặt Nghinh Hương vì cố kiềm chế cảm xúc mà trở nên vặn vẹo thì cười thầm trong bụng. Đúng rồi, ghen tuông nữa đi. Tỷ muội các người tốt nhất là cắn xé nhau rồi cả hai cùng chết, đó là kết thúc tốt đẹp nhất cho tất cả mọi người. Mà cũng tức chết đi được. Lâm Phong chàng với cô ta có...Từ Băng Tâm, tốt nhất là cô nên giữ được sự lãnh đạm của mình. Nếu không ta sẽ băm cô ra làm trăm mảnh .

- Tỷ Tỷ hâm mộ chúng ta thật sao? Vậy nếu tỷ tỷ có chồng thì có thể đem chia sẻ cùng ta. Ta sẽ vui lòng chấp nhận.

Một giọng nói giễu cợt vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của hai người. Băng Tâm nàng vừa đến đã nghe hết câu chuyện của hai người họ. Cô nàng Diệp Vân này thực quá đáng lắm. Chắc chắn cô ta ở đây đã bắt nạt tỷ tỷ ta nhiều. Khi trước gặp tại chợ đêm, ta còn có cảm tình vì nghĩ cô ta cũng là nữ tử giang hồ khí phách như ta. Nhưng thật thất vọng quá, ở đây một thời gian ngắn đã biết ngay cô ta chỉ là một kẻ cậy quyền thế ăn hiếp người. Tỷ tỷ ta là chỗ để người châm chọc hay sao? Muốn đối đầu thì hãy đối đầu với Tử Băng Tâm ta đây nè .

Bị Băng Tâm chọc quê, Diệp Vân nàng ta cũng không vừa :

- Nhị công chúa của Tử quốc xem ra là người sẵn sàng làm vợ khắp thiên hạ nhỉ. Bái phục.

- Tỷ đừng có phục ta. Ta đâu có muốn, chỉ là nếu như ai đó vô phúc gặp phải người vợ như tỷ, thì cuộc đời họ quả là bất hạnh. Cũng nên cho những người sống trong tuyệt vọng có một chút tươi sáng chứ.

- Cô hay lắm. Vậy là trước mặt tỷ tỷ của mình, cô thừa nhận cướp chồng của nàng ta?

Băng Tâm thấy Diệp Vân phùng mang trợn má thì cười ngất :

- Sao lại là cướp chồng? Ta với Phong ca chỉ là huynh muội đồng môn mà thôi. Người xứng đáng làm hoàng phi Minh quốc này ngoài tỷ tỷ của ta ra thì không còn ai khác nữa. Ta chỉ ở bên huynh ấy để cảnh giác nhắc nhở huynh ấy đừng bị những kẻ thâm độc như cô lừa phỉnh thôi. Cô đừng lấy dạ tiểu nhân ra mà đo lòng quân tử.

Trước giờ Băng Tâm không bao giờ dùng từ quân tử để ám chỉ bản thân mình, vì nàng biết mình chỉ là một tiểu lưu manh thôi. Nhưng so với Diệp Vân đây thì chắc chắn dùng từ quân tử với mình cũng chẳng có gì quá đáng. Diệp Vân tức xì khói. Cô nàng này nếu không trị ột trận thì cô ta sẽ còn ngang tàng hống hách đến bao giờ?(Không biết ai ngang hơn à nha^^).Diệp Vân ngay lập tức nhảy lên cao tung một chưởng về phía Băng Tâm :

- Giúp chàng cảnh giác với ta ư? Để xem cô có đủ bản lĩnh hay không?

Băng Tâm cũng chẳng kém, ngay lập tức tiếp chiêu, đẩy cô ta ra xa :

- Hừm, ta không phải thứ con gái ẻo lả mà cố tình tỏ ra oai hùng như mấy nàng tiểu thư kia đâu nhá. Từ nay đừng có bắt nạt tỷ tỷ của ta. Cô muốn chơi thì ta sẵn sàng chiều.

Một là đệ tử Bạch Cư lão quái danh trấn giang hồ, một là con gái yêu của Bạch Vân giáo chủ nổi danh thiên hạ, quả là cân tài cân sức. Băng Tâm và Diệp Vân cứ người đánh qua, kẻ đánh lại, làm rộn ràng một góc sân. Nghinh Hương thấy hai người xông vào đánh nhau thì hết sức ngăn cản, nhưng nàng chỉ có thể dùng mồm để ngăn. Mà lời nói lúc này với những cô nàng đang hăng máu hơn thua quả thật là vô tác dụng. Họ cứ bay qua bay lại hoài, khiến Nghinh Hương ngay cả tránh đụng chạm phải họ cũng đã rất khó khăn. Dân gian vẫn có câu , trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Trong trận chiến này người thiệt thòi nhất không ai khác chính là Nghinh Hương. Cô nàng Diệp Vân bị trúng một chưởng của Băng Tâm, ngã xuống, loạng choạng vướng vào Nghinh Hương. Nghinh Hương đương nhiên là bị té, bát canh tổ yến trên tay nàng cũng đổ ụp xuống đất, canh bắn cả lên mặt mũi, quần áo. Băng Tâm thất kinh, vội vàng dùng tay để đến nâng Nghinh Hương dậy. Diệp Vân được đà đứng dậy nhân thể dùng chân quét đất, hòng làm Băng Tâm ngã. Băng Tâm mất đà té ra đằng sau, nhưng nhanh như cắt dùng hai tay chống xuống đất, lộn một vòng rồi tiếp đất an toàn. Máu hơn thua lại nổi lên, hai cô nàng định tiếp tục trận đấu đang bắt phần thắng bại. Nghinh Hương nhìn mình toàn thân lấm lem, ngồi bệt trên đất, bỗng dưng thấy mình thật thảm thương. Tức giận trong lòng nhẫn nhịn mãi cũng đến lúc phải bùng phát. Nàng hét lớn :

- Các người thôi ngay đi. Cả hai người! Ta chịu hết nổi rồi.

Hai cô nàng nghe tiếng Nghinh Hương hét thì thất kinh. Oa, trước giờ ăn nói nhỏ nhẹ nhất là ai? Đáp án : Nghinh Hương, chính xác ! Trước giờ luôn hiền lành, dịu dàng nhất là ai? Đáp án : Nghinh Hương, chính xác luôn! Bởi vậy mà tiếng hét của Nghinh Hương tự dưng có tác dụng kì lạ làm cả hai cô nàng kia đứng hình. Nhìn Nghinh Hương mặt đỏ tía tai, nước mắt đã chảy dài trên má, Băng Tâm hết sức hốt hoảng, vội vàng bỏ cuộc đấu, đến đỡ Nghinh Hương đứng dậy :

- Tỷ Tỷ, hết sức xin lỗi tỷ. Nhưng muội quả thực không chịu nổi cô ta. Cô ta hiếp đáp người quá đáng...

- Người hiếp đáp ta chính là muội đấy!

Nghinh Hương tiếp tục không kìm nén được bản thân. Vẫn biết rằng Băng Tâm chẳng hề có tội lỗi gì, nhưng mà vì quá yêu Lâm Phong khiến cho lòng ghen tuông của Nghinh Hương cứ ngày một lớn dần. Băng Tâm từ bé đã bất hạnh, không được ra khỏi Lưu Tinh cung vui đùa cùng mọi người như nàng. Băng Tâm cũng không được ở lại hoàng cung mà hưởng cuộc sống của một cô công chúa, mà phải đi phiêu bạt giang hồ từ khi mới có tám tuổi. Băng Tâm đã hi sinh hạnh phúc của mình mà đi làm dâu Thiên quốc thay nàng. Vì tất cả những điều đó, đáng lẽ nàng không nên so đo thiệt hơn với Băng Tâm mới đúng. Thế nhưng không ai biết Nghinh Hương nàng sẵn sàng đánh đổi tất cả những sung sướng hạnh phúc của mình để một lần làm Băng Tâm. Tại sao một người con gái tưởng như có tất cả mọi thứ trên đời như nàng mà đến ước mơ được một lần xuất hiện trong trái tim người ấy mà cũng không thể được? Tại sao huynh ấy không yêu bất cứ ai khác mà lại yêu chính muội muội của nàng. Nếu là bất cứ ai khác, nàng còn có thể cố gắng đấu tranh để giành lấy tình yêu. Còn đây...

- Tại sao? Tại sao người huynh ấy yêu lại là muội mà không phải là ta? Ta đã cố gắng nhiều như thế...

Nhìn Nghinh Hương xinh đẹp vỡ òa trong nước mắt, Băng Tâm chết lặng. Tất cả là tại ta. Ta đã làm cho Nghinh Hương luôn cười rạng rỡ như mặt trời phải sống trong đau khổ như vậy. Ta đã làm cho Phong ca trở nên điên loạn mà giết chóc khắp mọi nơi. Ta đã làm cho Gia Huy phải ngày ngày lấy thù hận ta làm nguồn sống... Bây giờ ta đã thấm thía lời tiên tri ngày xưa. Sự xuất hiện của ta đúng là tai họa cho tất cả. Ta cũng muốn mình biến mất luôn khỏi thế giới này, thế nhưng ta vẫn phải ngày ngày sống trong đau khổ dằn vặt, vì ta đã hứa với Lâm Phong lời hứa ở bên huynh ấy, làm theo mọi điều huynh ấy bảo, để đổi lấy bình yên cho bao nhiêu người vô tội. Nếu như quả thật địa ngục có tồn tại, thì kẻ xứng đáng nhất phải sống ở nơi ấy không phải ta thì còn ai?

27. Chương 26 : Gần Bên Nàng.

Quân đội Thiên quốc dạo gần đây thường tập trung ở gần biên giới Minh quốc, cận kề nơi mà Hắc Lâm tộc cai quản. Theo lời hứa khi xưa, Minh quốc vương đã giao cho Hắc Lâm tộc cai quản huyện Tĩnh Châu, trước kia vốn là đất đai của Thiên quốc đã bị Minh quốc chiếm đóng. Hắc Lâm tộc và Thiên quốc giống như hai con hổ đang gầm gè nhau, nhưng lại chưa dám xông vào cắn xé trước mà chỉ đứng quan sát động tĩnh của đối phương. Nếu như không biết rõ đối phương đã lao vào trận chiến, thì bản thân mình chắc chắn sẽ trở thành kẻ bại trận.

Vùng Tĩnh Châu này vốn hẻo lánh, đất đai phần lớn là hoang mạc nên dân cư ít tập trung sinh sống. Bởi vậy mà cả vùng cũng chỉ có một, hai lữ quán cách nhau rất xa, làm nơi nghỉ chân hiếm hoi cho những lữ khách từ phương xa đến. Công Liệt quán chính là một trong số vài quán hiếm hoi đó. Trong quán có vài ba cái bàn nhỏ, bình thường vẫn bám đầy bụi bặm vì rất ít khi có khách ghé thăm. Nhưng hôm nay quán rộn ràng hơn hẳn, bởi sự xuất hiện của ba người khách. Họ không đi cùng nhau. Một người đàn ông trạc ngoài tứ tuần, mặc bộ đồ màu nâu giản dị ngồi riêng một bàn, đến đây trước. Sau đó một lúc, có hai vợ chồng bước vào, ngồi ở cái bàn bên cạnh. Họ là những người chạy loạn trong cuộc chiến tranh mà Minh quốc gây ra, lang thang chân trời góc bể thế nào mà lạc đến chỗ này, dừng chân nghỉ ngơi. Người đàn ông mặc áo nâu trong lúc vươn tay với lấy thanh kiếm ở phía xa, tình cờ làm rơi ra một vật. Vật đó tròn tròn, có khắc biểu tượng của mật thám đại nội Thiên quốc. Hai vợ chồng kia chợt không hẹn mà cùng liếc nhìn nhau, tia nhìn kì quái. Người đàn ông vội vàng nhặt chiếc thẻ bài lên, cất vào trong tay nải, bên cạnh một bức thư, rồi tiếp tục ăn nốt cái bánh bao còn lại.

Hai vợ chồng họ chính là do thám mà Hắc Lâm tộc phái đi điều tra hành tung của quân đội Thiên quốc. Quân đội Thiên quốc tại sao lại án binh bất động lâu như vậy, điều này làm Hắc Lâm tộc trưởng rất tò mò. Nhưng bọn họ quả là kín tiếng, chẳng để lộ một mảy may sơ hở nào cả. Hai kẻ do thám đang chán trường, thấy lữ quán này bèn vào nghỉ chân, thì phát hiện ra cao thủ đại nội Thiên quốc. Mật thám đại nội Thiên quốc trước giờ chỉ được phái đi làm những nhiệm vụ quan trọng. Sự xuất hiện của người này ở đây ngay lập tức thu hút sự hiếu kì của hai kẻ kia. Phải tìm cách tìm hiểu xem hắn ta đến đây làm cái gì.

Mật thám đại nội của Thiên quốc ra bàn tính tiền. Người chồng vội vàng đứng dậy, giả vờ đi qua cạnh ông ta, rồi nhanh tay thó mất túi bạc ông ta đeo bên người mà thần không biết, quỷ không hay. Dù rằng ông ta có là cao thủ đại nội đi chăng nữa, cũng làm sao thoát khỏi bàn tay đã một thời được mệnh danh là thần trộm vùng đông bắc ta đây - tên kia sau khi thó được túi tiền thì tự đắc nghĩ.

Mật thám đại nội Thiên quốc thò tay xuống định tìm túi bạc để trả tiền, nhưng hỡi ôi, túi tiền đã không cánh mà bay. Không biết tiền đã rơi từ lúc nào rồi nhỉ? Sa mạc mệnh mông thế này, biết đi đâu mà tìm đây? Nhìn ánh mắt hăm dọa của lão chủ quán, viên mật thám cười ruồi. Có lẽ không thể xin khát được rồi. Ông ta liếc nhìn thanh kiếm của mình, lẽ nào ta đành phải để người bạn thân này ở lại đây chỉ vì mấy cái bánh bao? Đúng lúc không biết xử trí thế nào, thì tên do thám Hắc Lâm tộc bèn đến bên cạnh vồn vã bắt chuyện :

- Người anh em này, quên đem theo tiền hả? Không sao, số tiền đó ta sẽ trả cho huynh.

Ôi, có phải là kiếp trước mình tu nhân tích đức hay không mà bây giờ lại có người tình nguyện trả tiền hộ

mình thế này? Viên mật thám mắt tròn mắt dẹt nhìn người nọ. Hắn ta thấy thái độ không tin của viên mật thám, liền cười lớn:

- Chúng ta cùng là thân phận những kẻ lỡ đường, không tránh khỏi lúc này lúc kia. Hôm nay ta giúp đỡ huynh, chắc chắn đến một ngày ta gặp khó khăn sẽ có người giúp đỡ lại. Ta luôn tin như vậy. Thế nên huynh đừng có ngại gì.

Viên mật thám nghe vậy cũng có lý, chấp tay đa tạ người tốt bụng :

- Cảm ơn lòng tốt của huynh. Tại hạ là Đường Bảo. Lần sau có cơ hội nhất định sẽ báo đáp ân tình của huynh.

- Không có gì, không có gì. Ta tên là Phác Du, còn kia là vợ ta, Linh Đan. Đường Bảo huynh, chúng ta tình cờ gặp gỡ thế này kể như cũng có duyên phận. Chúng ta hãy ngồi uống với nhau đôi ba chén rượu làm quen đi hử. Ngàn dặm xa xôi, biết đến bao giờ mới có cơ hội gặp lại nhau.

Sao có thể từ chối thịnh tình của ân nhân, Đường Bảo rất vui vẻ lại bàn của vợ chồng Phác Du ngồi. Linh Đan gọi ra mấy vò rượu để cho hai đấng nam nhi chén tạc chén thù, còn nàng ở bên châm tửu. Hai người nói chuyện rất hợp gu, rượu cứ chén ra chén vào, chẳng mấy chốc mà cả hai đã say mềm, không biết trời mây cây cối gì. Đến khi Đường Bảo ngã gục luôn trên bàn, Linh Đan mới nhẹ nhàng mở tay nải của Đường Bảo ra, lấy bức mật thư bên cạnh tấm lệnh bài mà ban nãy nàng đã liếc nhìn thấy, mở ra đọc. Một nụ cười thoáng nở trên môi nàng. Nàng gấp bức thư vào. để lại vị trí cũ, rồi gọi chủ quán cho hai người đàn ông bát canh giải rượu. Lúc sau, cả hai người tỉnh táo trở lại. Họ chia tay nhau trong tình bằng hữu vui vẻ, hẹn có duyên sẽ gặp lại nhau.

* * *

Hắc Lâm tộc trưởng không giấu nổi nụ cười trên môi. Ông không biết phải khen do thám của mình thông minh hay là chê mật thám đại nội của Thiên quốc ngu ngốc. Hoàng tử Gia Huy không bao giờ có thể ngờ được rằng tất cả bí mật điều binh của chàng đã bị Hắc Lâm tộc trưởng nắm rõ trong lòng bàn tay. Bức mật thư hôm đó Linh Đan đọc được chính là thư của Hoàng tử Gia Huy gửi cho Tổng chỉ huy quân đội Thiên quốc đang đóng quân tại huyện Tĩnh Châu này. Thì ra bọn họ án binh bất động bấy lâu nay để chờ đợi quân tiếp viện bí mật đến. Theo mật thư, thì quân tiếp viện ba ngày nữa sẽ theo đường núi Cô Lâm đến đây. Núi Cô Lâm là một khe núi hiểm trở với hai bên vách núi dựng đứng, ở giữa tạo thành một lòng chảo hẹp. Trong lòng các dãy núi bao quanh lòng chảo là những hang động. Gió ban đêm thổi vào qua những hang động này tạo nên tiếng ma quỷ kỳ quái, làm sờn gai ốc tất cả những ai đi qua đây. Con đường hiểm trở, lại có ma quỷ ám ảnh, thế nên đường núi Cô Lâm rất ít người đi qua. Quân tiếp viện của Thiên quốc nếu đi qua đó chắc chắn sẽ không bị ai phát hiện, quả là một kế hoạch thông minh. Nhưng Gia Huy à, kế hoạch của người xem như phá sản rồi. Ta sẽ cho quân đội của ta bao vây núi Cô Lâm, chờ đón các người đi qua. Núi Cô Lâm hôm nay chính là mồ chôn hoàng tử Gia Huy người rồi!- Hắc Lâm tộc trưởng khoái chí cười vang, khiến ột chú chim nhỏ này giờ đậu ở ngoài lều giật mình bay đi. Cục diện sắp thay đổi rồi chẳng?

Mặt trời đã khuất sau núi từ bao giờ, trời đã tối mịt. Khe núi Cô Lâm bỗng dưng xuất hiện một đoàn người ngựa, để có khoảng ba ngàn người đang chậm chậm tiến vào khu vực lòng chảo. Đó là đội quân tiếp viện do Gia Huy dẫn đầu. Dù rằng nơi đây rất ít người qua lại, nhưng để không gây chú ý, đoàn quân chỉ dám đốt một số lượng đuốc rất hạn chế, đủ để quân lính không dẫm vào chân nhau mà đi. Xung quanh vắng lặng như tờ, chỉ có tiếng chân mọi người khua trên mặt đất. Khi cả đoàn quân đã vào hết giữa hai khe núi, cũng là lúc mặt trăng vượt qua đỉnh núi, chiếu ánh sáng lạnh lạnh khắc họa những khuôn mặt mập mờ một mội vì đường xa. Trên đỉnh núi, dưới ánh trăng, xuất hiện những bóng người nhấp nhom. Đó là quân của Hắc Lâm tộc phục sẵn chờ đợi đoàn quân tiếp viện đi qua. Phát hiện thấy sự chẳng lành, Gia Huy phát lệnh cho toàn quân đề cao cảnh giác, nhanh chóng đi qua khe núi. Nhưng tất cả đã muộn màng. Hắc Lâm tộc trưởng chính thức chỉ huy trận đánh này, đứng từ trên cao phần khích hô lớn : TẤN CÔNG! Từ trên các đỉnh núi, đèn đuốc bỗng thấp sáng ngời. Quân lính Hắc Lâm tộc nhiều như nấm mọc sau mưa, xếp thành nhiều tầng đứng ngạo nghễ trên các đỉnh núi. Bọn họ từ trên cao bắn tên, lăn đá xuống quân tiếp viện Thiên quốc ở bên dưới. Đoàn quân của Gia Huy bị tập kích bất ngờ, hàng ngũ trở nên rối loạn, mệnh ai nấy tránh tử thần đang vèo vèo phóng qua trên đầu. Nhìn những ánh lửa hỗn loạn trong lòng thung lũng, rồi có những ánh lửa bỗng nhiên vụt tắt nửa chừng, Hắc Lâm tộc trưởng cười vang thỏa mãn. Quân đội Thiên quốc nổi tiếng hùng mạnh một khi sa bẫy cũng chỉ như những con cá nằm trên thớt, cổ quẫy đập

mấy cái cuối cùng trước khi lia đời mà thôi. Người người chạy loạn, cát bụi tung mù mịt. Giờ đã đến lúc xuống dưới kia kết liễu cuộc đời những con cá tội nghiệp. Hắc Lâm tộc trưởng ra lệnh cho toàn đội quân từ trên cao tràn xuống thung lũng, chuyển từ đánh xa sang đánh giáp lá cà, nhanh chóng kết thúc trận chiến. Quân Hắc Lâm tộc trên đà chiến thắng, hăng hái lao vào trận địa. Bọn chúng hung hăng chém giết, đuổi cùng giết tận. Quân đội Thiên quốc chẳng mấy chốc tan tác, phải chạy tứ tán ra mọi phía.

Khi tất cả quân Hắc Lâm đã vào hết khe núi, bỗng đâu những ánh đuốc từ phía binh lính Thiên quốc lần lượt vụt tắt. Đang say men chiến thắng, đến khi nhận ra, quân lính Hắc Lâm chỉ còn thấy mình đứng trơ trọi giữa thung lũng. Quân lính Thiên quốc ngoài một số đã hi sinh, còn lại hoàn toàn bốc hơi, cứ như có ma quỷ làm phép vậy. Hắc Lâm tộc trưởng bỗng mặt cắt không còn giọt máu. Kế hoạch hoàn hảo như vậy có gì sai sót sao?

Chưa kịp để Hắc Lâm tộc trưởng nghĩ ngợi lâu, từ các hang động trong lòng núi, ánh đèn đuốc bỗng bừng sáng ngời, mỗi ngày một nhiều, tạo thành lớp lớp bao vây lấy quân Hắc Lâm tộc ở giữa. Oa, lúc này Hắc Lâm tộc trưởng mới ngỡ ngàng: trúng quỷ kế rồi! Thì ra tất cả là một âm mưu được giăng sẵn ngay từ đầu, để chờ kẻ háo thắng như Hắc Lâm tộc trưởng chui vào bẫy. Mật thám đại nội Thiên quốc không vô dụng đến thế. Thiên quốc đã theo dõi và biết được Hắc Lâm tộc đang dò la tin tức nên cố tình tạo tình huống để lộ mật thư. Cứ ngỡ rằng Thiên quốc đã sơ xảy để lộ thiên cơ, Hắc Lâm tộc đã cho người bao vây núi Cô Lâm để hốt trọn một mẻ, mà không ngờ từ hôm trước Gia Huy đã cho quân lính của mình bí mật ẩn nấp ở các hang động trong núi. Đúng như trong mật thư, Gia Huy dẫn theo khoảng ba ngàn quân đi qua con đường này, giả vờ trúng phục kích của quân địch. Quân lính đã được chỉ thị sẵn rằng phải chạy tản ra xung quanh. Khi đến gần các hang động trong núi sẽ tắt hết đèn đuốc đi, nhân lúc địch hoang mang, kết hợp cùng quân mai phục chờ ở trong các hang động bao vây quân Hắc Lâm.

Thế trận ngay lập tức đảo ngược. Quân Hắc Lâm cứ nghĩ mình đi mai phục người khác, nào ngờ lại trở thành kẻ bị mai phục. Quân đội Thiên quốc được huấn luyện một cách bài bản, chặt chẽ, lại thêm sự chỉ huy tài tình của Gia Huy, chả mấy chốc đã khiến quân Hắc Lâm ngã gập đầu hàng.

Không những thế, ngay trong đêm ấy, quân đội Thiên quốc đóng ở huyện Tĩnh Châu này lâu nay vẫn án binh bất động, đêm ấy đột nhiên tấn công doanh trại quân Hắc Lâm. Quân Hắc Lâm một nửa đã đến khe núi Cô Lâm phục kích quân tiếp viện của Thiên quốc nên lực lượng còn lại ở doanh trại khá mỏng, hơn nữa lại bị tấn công bất ngờ nên không kịp trở tay. Chỉ sau vài canh giờ, quân đội Hắc Lâm hoàn toàn đại bại. Toàn bộ huyện Tĩnh Châu giờ đã lại nằm trong tay triều đình Thiên quốc.

Gia Huy cho quân vào chiếm đóng doanh trại địch, rồi hạ lệnh ọi người nghỉ ngơi tại đây luôn. Khi tất cả mọi việc xong xuôi, thì cũng là lúc bình minh ló rạng. Chỉ huy trận đánh mệt mỏi như vậy, nhưng chàng lại không muốn ngơi nghỉ. Chàng một mình tản bộ trên những con đường đầy cát bụi, lặng lẽ phóng tầm mắt về phía bên kia biên giới. Chàng nhắm mắt lại, cảm nhận luồng gió sớm từ bên kia thổi tới, dường như phảng phất mang theo hương vị người chàng yêu thương. Nàng đang ở gần bên chàng, rất gần, rất gần. Cái tin nàng đang lưu lại hoàng cung Minh quốc rất nhanh chóng đã đến tai chàng. Mặc dù việc nàng ở lại đó khiến trái tim chàng ngày đêm bị dày vò vì ghen tuông, nhưng ít ra vẫn còn hơn những ngày tháng chàng sống thấp thỏm vì nàng bật vô âm tín. Kể từ ngày nàng ra đi, hôn ước giữa hai người đã kết thúc, nhưng có một thứ thì vẫn còn tồn tại mãi, đó là tình yêu. Bây giờ, địa vị, thân phận của Gia Huy với Lâm Phong là hoàn toàn giống nhau trên con đường chinh phục nàng. Muốn một lần nữa có nàng trong vòng tay, Gia Huy chỉ còn một cách duy nhất đó là đấu tay đôi với Lâm Phong. Cuộc đại chiến lớn tất yếu sẽ phải diễn ra. Và Gia Huy trong lòng vững chắc một niềm tin rằng mình sẽ thắng. Nhờ có động lực là tương lai tươi sáng cho cả hai người mà những ngày qua Gia Huy đã cố gắng không ngừng. Chàng muốn trong thời gian sớm nhất có thể ổn định lại đất nước, sau đó sẽ đón nàng về làm dâu Thiên quốc. Lần này, nàng sẽ đến Thiên quốc không phải dưới vai trò của một con cờ chính trị, mà dưới vai trò nữ hoàng ngự trị trái tim của kẻ ngu muội là chàng.

* * *

Cái tin quân đội thân Minh quốc là Hắc Lâm đã đại bại dưới tay Gia Huy nhanh chóng đến tai Lâm Phong. Nghe xong tin, chàng vẫn bình thần nhấp một ngụm trà như thường lệ, không ai biết rằng vị trà đã đắng ngét trên đầu lưỡi. Giải thay cho Gia Huy. Quả nhiên hắn là một đối thủ đáng gờm. Sau nhiều chiến thắng

quan trọng trên chiến trường, giờ đây quân đội Thiên quốc đang trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết. Có lẽ Gia Huy quyết tâm một phen sống mái với ta đây mà. Ha ha, được, người thích thì ta chiều. Chuyện của ba chúng ta, cuối cùng cũng phải cho nó một cái kết!

Đúng lúc Lâm Phong đang đắm chiêu suy nghĩ, thì Băng Tâm bước vào. Nàng hôm nay cũng vô cùng diễm lệ và vô cùng lạnh lùng, giống như tất cả những ngày khác, kể từ khi nàng đến Minh quốc này. Nàng là một người rất biết giữ lời hứa. Nàng hứa rằng sẽ ở lại bên chàng, và nàng đã ở lại thật. Lúc nào chàng gọi, nàng đều đến ngay lập tức. Chàng khát nước thì nàng sẽ dâng trà, loại trà thượng hạng hái từ cây chè ngàn năm nấu nước sương buổi sớm. Chàng đói, nàng sẽ đem cho chàng những món cao lương mỹ vị quý báu trên đời. Chàng muốn tập võ công, nàng sẽ là đối thủ của chàng, rất tâm đầu ý hợp. Chàng muốn cùng nàng đi ngắm hoàng hôn, nàng sẽ lặng lẽ đứng bên chàng chiêm ngưỡng vùng trời đỏ rực như bị đốt cháy phía xa xa ấy.

Đúng vậy, là đứng lặng lẽ, thậm chí lặng lẽ không chỉ lúc ngắm hoàng hôn, mà trong tất cả mọi việc. Băng Tâm ở bên Lâm Phong lúc này không phải là một Băng Tâm hồn nhiên dễ thương, hiếu động tinh nghịch khiến chàng đành bó tay như ngày xưa, mà là một con rối không hơn. Lâm Phong có cảm giác mình là người giật dây, kéo cái dây này nàng sẽ nhấc tay, còn kéo cái dây kia, nàng sẽ cúi đầu xuống, rầm rập. Nhưng chẳng có cái dây nào để làm cho con rối nở nụ cười. Lúc ở bên chàng, nàng giống tảng băng ngàn năm, không một thứ ánh sáng nào có thể khiến tảng băng đó tan chảy, huống hồ chàng lại không phải là một thứ ánh sáng. Chàng biết, trong mắt nàng bây giờ, chàng không còn là đại sư huynh thân thiết của nàng như ngày xưa nữa. Những tội lỗi chàng đã mắc phải, có cái là thật, có cái là giả, nhưng trong mắt nàng tất cả đều là những việc không thể tha thứ. Bởi vậy, nàng đã dùng thái độ thờ ơ để đối diện với chàng. Nhưng biết làm sao hơn, chẳng phải chàng đã nói muội có oán hận ta cũng được, nhưng đừng có rời bỏ ta lần nữa? Chàng biết mình không nên tham lam, nhưng đôi khi con tim đau đớn đến không chịu nổi, đã mở miệng ra yêu cầu nàng : Hãy cười với ta đi. Nàng cười với ánh mắt vô hồn, con tim đã chẳng chịt vết thương lại bị đâm thêm một nhát chí mạng. Giờ chàng mới biết, đau đớn nhất không phải là việc không được ở gần bên người mình muốn, mà là ở gần bên rồi vẫn cứ như ngàn trùng xa cách. Nhưng con đường này chàng đã chọn rồi, chàng không thể rút lui. Nếu đến cả cái cười vô hồn của nàng mà chàng cũng không giữ được, thì chàng không thể tìm được một lí do nào cho sự tồn tại của mình trong thế gian này.

Băng Tâm đứng rất lâu giữa căn phòng tĩnh lặng. Nàng có đang nhìn mình hay không, Lâm Phong không rõ. Tin tức về thất bại của Hắc Lâm tộc, một người nhạy bén như Băng Tâm chắc chắn đã nghe qua. Nhìn vẻ mặt lãnh đạm của nàng lúc này, chàng không biết nàng đang cảm thấy gì?

- Nàng lại đây ngồi đi!

Không biết từ bao giờ, Lâm Phong không còn gọi Băng Tâm là muội nữa. Có lẽ bởi vì chàng không còn là đại sư huynh tốt của nàng, hoặc là bởi vì cái khát khao muốn có được nàng chàng đã không thể kiềm chế như xưa nữa. Nàng lại bên ghế ngồi, không một cơ nào trên mặt nàng có ý muốn hoạt động. Lâm phong bỗng thấy bức mình, muốn phá tan cái mặt nạ băng đó ra:

- Gia Huy thắng trận, nàng có vui mừng không?

- Ta không thấy cảm xúc gì! - Câu trả lời nhàn nhạt thốt ra từ đôi môi xinh.

Quả thực, trước nay quân đội nào thắng trận nàng không hề quan tâm. Điều nàng quan tâm là làm thế nào để không bao giờ có chiến tranh. Nhưng trừ khi tất cả mọi người trên thế gian này đều mong muốn giống như nàng, bằng không thì chiến tranh vẫn cứ xảy ra. Mọi cố gắng của một con người nhỏ bé như nàng chỉ là muối bỏ bể.

Lâm Phong vẫn không chịu thất bại:

- Nước Xích Thổ ở phương nam đã dâng lễ vật, muốn làm chư hầu của Minh quốc chúng ta. Nàng bảo ta có nên nhận hay không?

- Minh quốc không phải của chúng ta, mà là của huynh và Nghinh Hương tỷ, ta không có quyền can dự vào chuyện quyết định cái này cái kia.

- Minh quốc lớn mạnh có thể là nguy cơ đe dọa Tử quốc, nàng không sợ?

- Ta mong huynh giữ lời hứa để sự có mặt của ta ở nơi này không phải là vô ích. Ta chỉ có thể nói vậy.

Nàng lạnh lùng lắm! Quyết không chịu thể hiện cảm xúc với ta ư? - móng tay chàng bấm chặt vào lòng bàn tay, muốn tóe cả máu.

- Phải, để đảm bảo lời hứa đó, nàng sẽ làm bất kỳ điều gì ta bảo?

- Bất kỳ điều gì!

Câu trả lời chắc chắn, nhanh chóng và hờ hững của nàng khiến chàng khó chịu không thể tả.

- Nếu ta muốn nàng thuộc về ta, nàng có hận ta không?

- Hận? Không!

Chàng im bất vài phút, rồi bất chợt cười vang. Nụ cười nghe chua chát kì lạ. Bàng Tâm à Bàng Tâm, ta phải công nhận rằng nàng đúng là khắc tinh của đời ta. Dù rằng nàng có cố ý hay không, thì nàng vẫn luôn có cách làm ta phải bất lực trước nàng. Bây giờ, ngay cả cái diễm phúc được nàng hận thù cũng là một thứ vượt ngoài tầm với của chàng. Chàng thấy mình trong mắt nàng còn không bằng cả một cọng rơm rác. Thứ rác bần còn có thể được nhận từ nàng một cái nhử mày khó chịu, còn chàng không thể có nổi từ nàng cả một cái nhử mày. Trong mắt nàng, sự tồn tại của chàng chỉ là một số không tròn trĩnh.

Trong mắt chàng, một vài tia máu đã lấp ló xuất hiện. Chàng muốn cố gắng một lần đập tan cái kiêu ngạo ngút trời của nàng:

- Được. Vậy ta muốn nàng thuộc về ta ngay bây giờ. Nàng hãy làm đi.

Nàng nghe xong câu này hơi thoáng run rẩy. Dù rằng Lâm Phong đã làm rất nhiều chuyện sai trái, nhưng từ sâu trong thâm tâm nàng vẫn có một niềm tin tưởng mãnh liệt rằng chàng có một sự nâng niu đặc biệt với mình. Thế nhưng câu chàng vừa mới nói ra không phải nàng đã nghe lầm. Chàng muốn nàng thuộc về chàng khi nàng không có tình yêu với chàng, hơn nữa còn là tự nguyện đem tấm thân mình dâng lên. Xem ra chàng coi nàng là một kĩ nữ. Chỉ có kĩ nữ mới dâng tấm thân của mình cho kẻ khác khi không hề có cảm xúc gì với kẻ kia.

Thấy nàng đứng ngây như phỗng, trong lòng chàng dâng lên cái cảm xúc thỏa mãn đến kì lạ. Nàng đang run sợ, đúng không? Hãy thừa nhận đi chứ!

- Nàng đứng ngây ra đó làm gì nữa. Hay nàng không biết phải làm thế nào? Vậy ta bảo cho nhé. Trước tiên là phải thoát y, thoát y đấy. Nàng rõ chưa.

Thoát y ở giữa nhà, trước mặt huynh ấy? Huynh ấy coi ta là gái lầu xanh. Không, thậm chí còn chẳng phải là gái lầu xanh. Những cô gái lầu xanh nức tiếng còn có thể chỉ đồng ý tiếp những vị khách cô ta thấy vừa mắt, thậm chí có cô còn vênh váo treo khẩu hiệu bán nghệ không bán thân. Còn ta thì không có quyền từ chối. - Nỗi ê chề ở đâu về chiếm cứ toàn bộ con người nàng. Nàng nhếch mép, dường như là một cái cười ngu ngơ vừa xuất hiện trên khuôn mặt vô hồn. Nàng lặng lẽ quay ra cửa, bước từng bước, chậm chạp.

Đúng rồi. Nàng đâu có thể làm tất cả mọi thứ, phải vậy không? Một yêu cầu quá đáng như thế, nàng nên tức giận đi chứ! Hãy hét lên đi, mắng chửi ta đi! - Lâm Phong im lặng quan sát bước chân nặng nề của Bàng Tâm.

Nhưng không, trước sự ngỡ ngàng của Lâm Phong, nàng không bỏ đi, mà nhẹ nhàng khép chặt cửa. Theo hai cánh cửa dần đóng lại, ánh sáng cũng từ từ biến mất dần. Bóng tối dần dần bủa vây lấy hai người, một thứ bóng tối băng lạnh, không đặc quánh mà hỗn độn ánh sáng mịt mờ hòa lẫn trong đó, khắc họa hai khuôn mặt đang nhìn nhau chằm chằm : một vô hồn và một thất kinh.

Bàng Tâm đã quay lại trước mặt Lâm Phong, hai người đối diện nhau, rất lâu. Chưa bao giờ khuôn mặt người này đối với người kia lại xa lạ đến thế. Lâm Phong nhìn Bàng Tâm chằm chằm, khi nàng bắt đầu đưa tay lên xiêm y của mình. Chàng đang đọc ác bình thần ngắm nàng hay chàng đang run sợ thất kinh đến độ không cử động được, chàng cũng không biết nữa. Chỉ biết, chàng có điều muốn nói, nhưng câu nói cứ như ngàn năm rồi mắc trong cổ họng, không thể thốt ra.

- Nghinh Hương, xin lỗi tử. Ta quả là một muội muội tồi tệ nhất trên đời...

Khi nàng nói xong câu này, chiếc áo ngoài đã rút nằm một đồng dưới chân, trên người nàng là chiếc áo lụa trắng mỏng manh, thoáng ẩn thoáng hiện những đường nét hoàn hảo của tạo hóa.

- Diệp Vân, cô nói hoàn toàn đúng. Ta chính là một kĩ nữ ti tiện không hơn...

Bờ vai nàng bắt đầu dần dần hiện ra, trắng nõn mịn màng.

- Gia Huy, lại thêm một lần ta có lỗi với chàng...

Bờ vai bên kia cũng chỉ bằng một cái kéo nhẹ mà lọt ra ngoài lớp áo. Lâm Phong á khẩu khi thấy đôi vai nàng run rẩy, nhưng tay nàng vẫn không ngừng tự trút bỏ xiêm y của chính mình. Rồi, nàng bắt chợt nhìn sâu vào mắt chàng. Ánh mắt như xuyên thấu tất cả tim gan chàng, thấu hết cái khát khao kì quặc của chàng lúc này là muốn xỉ nhục nàng, muốn nàng hận chàng. Rồi, trong ánh mắt, một tia cười xuất hiện, tuy là cay đắng, nhưng Lâm Phong biết, nàng hoàn toàn thật lòng:

- Lâm Phong, dù thế nào, ta cũng không hận huynh.

Nói rồi, nàng dùng cả hai tay, định kéo một cái trút bỏ hết tất cả xiêm y trên người. Đến lúc này, Lâm Phong đã không chịu được nữa. Chàng không phủ nhận là mình khao khát có được nàng, nhưng không phải theo cách này. Chàng bỗng nhiên đứng phắt dậy, đập mạnh tay xuống bàn, hét lên:

- Nàng thôi đi! Nàng thắng rồi đấy. Khốn kiếp!

- Tại sao? Ta không hề hận huynh cơ mà?

- Ta hận nàng!

Nói rồi Lâm Phong dùng dùng bước qua trước mặt Băng Tâm, mở toang cánh cửa, bước ra khỏi phòng. Trong cuộc chiến với nàng, Lâm Phong chàng vẫn luôn luôn là kẻ bại trận.

Băng Tâm sững sờ nhìn theo bóng dáng Lâm Phong khuất dần, một hồi lâu, rồi ngã sụp xuống nền đất. Nàng không khóc, cũng không cười. Cuối cùng chỉ thốt ra được một câu :

- Ta phải làm sao mới tốt...

28. Chương 27 : Sự Thật.

Lâm Phong ngồi một mình trong phòng, quay cuồng giữa bốn bề là những vò rượu rỗng vứt vương vãi khắp nơi. Chàng đã uống rất nhiều, rất nhiều. Cái cảm giác không say hẳn, mà cũng chẳng tỉnh táo hẳn, thật khó chịu biết bao. Những toan tính mưu đoạt quyền lực, danh vọng, âm mưu, thủ đoạn, và cả nàng....cứ xoay quanh chàng làm đầu chàng muốn nổ tung. Ông trời thật quá bất công với chàng. Tại sao đã uống nhiều rượu đến như vậy mà không cho chàng cái diễm phúc nhỏ nhoi là một lần được quên đi tất cả? Mỗi bát rượu chàng nâng lên lại hòa lẫn hình ảnh nàng trong đó : một Băng Tâm rất xinh đẹp không thềm liếc nhìn chàng dù chỉ một lần. Chàng nhếch mép cười cười với bóng người trong chén rượu:

- Sao vậy? Vẫn không thềm nhìn ta à? Vậy ta sẽ nhốt nàng vào trong tim ta luôn. - nói rồi chàng uống cạn bát rượu.

- Ô, nàng thật cứng đầu. Được rồi, trừ khi nàng nhắm mắt, nếu không thì khi ta đã uống nàng rồi thì nàng chỉ có thể nhìn thấy ta mà thôi. - lại một chén nữa.

- Ha ha, ta sợ nàng rồi đó. Nàng nói đi. Ta đã làm gì nên tội?

- Ta cảnh cáo nàng đó, nếu còn không nhìn ta nữa ta sẽ khiến nàng sống thật khổ, sống không bằng chết.

- Không sợ à? Khốn kiếp...

Tiếng bát vỡ đánh choang một cái sắc lạnh trên sàn. Dù rằng có năn nỉ, có nức nở trước mặt nàng, hay có dọa nạt, ép buộc, thì nàng trước sau vẫn là không thèm nhìn chàng dù chỉ một lần. Sai lầm lớn nhất của một con người có lẽ là đã để bản thân mình biết thế nào là yêu thương. Nếu như không có yêu thương, chàng sẽ không bao giờ phải dần vật mình như bây giờ, có thể vui vẻ mà đứng trên đầu thiên hạ, tận hưởng quyền lực tối cao....

Ngoài trời, những bông tuyết bắt đầu rơi. Một đêm đông đầu tiên có tuyết ở Minh quốc. Lâm Phong nhếch mép cười. Ha ha, rơi nữa đi, rơi nữa đi. Sự lạnh lẽo của tuyết có là gì so với sự lạnh lẽo của nàng kia chứ? Ông trời, ông nói thử xem, có phải kiếp trước ta mắc nợ ông, nên kiếp này ông mới để nàng đến dày vò ta? Ông giỏi lắm, ta sợ ông rồi, sợ thật sự...ha ha... Tiếng cười chìm dần, chìm dần vào hư không. Đôi mắt chàng khép lại dần dần. Buồn ngủ quá...Thôi, cứ ngủ một lúc, biết đâu trong giấc mơ ta lại tìm thấy nụ cười của nàng...

Thấy chàng thiếp đi trên bàn, Nghinh Hương mới lặng lẽ tiến lại gần chàng. Nàng đã núp sau cánh cửa quan sát chàng rất lâu. Hình như chàng đã say rất say, nên không hề biết đến sự hiện diện của nàng. Khuôn mặt như hoa nhuốm vẻ mệt mỏi của nàng hình như xuất hiện một nụ cười. Nghĩ cũng thật buồn cười, Nghinh Hương công chúa nước thiên hạ này chẳng rõ từ bao giờ lại trở thành cái bóng lặng lẽ xuất hiện phía sau chàng, lặng lẽ thu dọn tàn cuộc. Chàng chỉ luôn nhìn thấy mặt trời rực rỡ ở phía trước, mà không biết sau lưng mình còn có một mặt trăng dịu dàng luôn muốn ôm ấp che chở cho chàng. Chẳng biết có khi nào chàng quay đầu nhìn lại phía sau???

Nàng lấy tấm áo choàng khoác lên người chàng, rồi đến ngồi ở chiếc ghế bên cạnh, cũng gác đầu trên bàn, để mặt đối mặt với chàng, quan sát. Chàng đẹp, rất đẹp. Cuộc đời của nàng còn chưa từng thấy qua người con trai nào có sức hấp dẫn như chàng. Nàng đưa những ngón tay thon dài mềm mịn của mình nhẹ nhàng lướt qua ngũ quan anh tuấn của chàng. Khi bàn tay vừa động vào hàng lông mày, chàng khẽ nhăn trán. Chàng mơ thấy điều gì mà lại có vẻ không vui như vậy? Trong giấc mơ của chàng, ta có xuất hiện hay không, cho dù chỉ là một nhân vật phụ xuất hiện làm nền cho nhân vật chính là Băng Tâm muội muội? Nàng tiếp tục chạm khẽ vào làn môi chàng. Ta ước ao đôi môi của mình một lần được làn môi này ôm ấp, mơn man với tất cả cảm xúc thật sự dâng lên từ trái tim chàng. Và còn đôi mắt nữa, chàng nói cho ta biết đi, khi chàng mở mắt ra, có thể cho ta một lần được nhìn thấy hình bóng ta phản chiếu trong đó hay không?...

Đôi tay nàng đang định tiếp tục phiêu du, bỗng đâu bị một lực đạo nắm chặt. Nàng giật mình định thần lại, đã thấy chàng mở mắt nhìn mình, tay nàng cũng nằm gọn trong tay chàng. Mặt nàng đỏ bừng, tâm trạng nàng lúc này, chỉ có những kẻ ăn vụng bị phát hiện mới có thể hiểu được.

- Nàng làm gì vậy?- Chàng nói trong khi ánh mắt không ngừng quan sát biểu cảm ngượng ngùng trên khuôn mặt nàng.

- Ta...ta chỉ...ừm...thấy chàng bị lạnh nên...cái áo...quan sát một chút...à không...

Nhưng tiếng nói lắp bắp bật ra khỏi cổ họng của mình khiến nàng càng thêm hổ thẹn. Những gì nàng vừa nói chính nàng còn chẳng thể hiểu nổi, vậy thì mong chờ gì chàng sẽ hiểu. Nàng cố gắng nuốt lấy một ngụm không khí lạnh cóng của đêm đông, hi vọng cái rét buốt đó sẽ giúp khai thông cái cổ họng vô dụng không thể thốt nên lời của nàng.

- Nàng đang nhìn trộm ta, có đúng vậy không? (oa, biết rồi còn giả vờ ngu ngơ ^^)

Mặt nàng giờ so với mặt trời xem ra còn đỏ hơn. Thì ra tất cả hành động nãy giờ của nàng đều không lọt qua mắt chàng dù chỉ một chút. Rồi bất chợt, Lâm Phong đưa tay Nghinh Hương lên môi mình, đặt lên đó một nụ hôn vô cùng trìu mến. Trước giờ chàng chưa bao giờ có cử chỉ như vậy với nàng. Chàng nâng niu đôi tay ngà của nàng như kẻ si mê cổ vật nâng niu món đồ cổ độc nhất vô nhị trên thế giới. Cả người Nghinh Hương chấn động, bởi vì trong mắt chàng, nàng thấy được một sự ấm áp vô bờ bến. Ông trời ơi, ước mơ của nàng đã thành hiện thực rồi sao? Chính là ánh mắt này nàng đã khát khao biết bao nhiêu, có nàng và chỉ có bóng hình nàng phản chiếu qua đôi mắt đó. Rồi rất tự nhiên, một nụ hôn nồng nàn đã bủa vây lấy đôi môi còn đang run rẩy của nàng. Yêu thương hiển hiện rất chân thật qua nụ hôn của chàng, nàng không thể cảm nhận sai lầm được. Cả người nàng chìm đắm trong nụ hôn của chàng, vô lực thoát ra, và cũng không muốn thoát ra. Mộng? Nếu đây là giấc mộng, nàng nguyện sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Nụ hôn quay cuồng đưa nàng và chàng đến miền cực lạc. Chàng hết sức dịu dàng nhưng lại vô cùng nóng

bồng, đem nàng cùng mình hòa làm một. Men rượu nồng, hơi thở nóng hổi vẩn vút làm hai người quay cuồng. Trên đỉnh cao của hạnh phúc lứa đôi, chàng nhìn nàng với đôi mắt đầy si mê, khẽ thì thầm:

- Ta yêu nàng, ta yêu nàng nhiều lắm....

Đôi môi nàng chuẩn bị nở ra nụ cười mãn nguyện của người con gái hạnh phúc nhất.

- Tình yêu của ta đối với nàng, mãi mãi không bao giờ thay đổi...Tử Băng Tâm.

Chết lặng! Thì ra...Thì ra...Ánh mắt ấy, nụ hôn ấy, nồng say ấy, cuồng nhiệt ấy, tất cả, tất cả đều không phải dành cho Tử Nghinh Hương nàng. Thế mà trong một phút nàng đã ngỡ rằng...Ai bảo cứ có niềm tin và sự cố gắng thì mọi thứ có thể thành hiện thực. Có nhiều lúc ước mơ mãi mãi chỉ là mơ ước mà thôi. Chàng vẫn tiếp tục say sưa thưởng thức hương vị ngọt ngào của nàng, còn nàng thì đã nằm im bất động. Rồi nụ cười vừa bị giãn đoạn lại nở trên môi nàng. Nàng muốn sống trong mơ, nhưng lại quên rằng rất nhiều giấc mơ là ác mộng. Có tiếng cười man dại văng vẳng lẫn trong tiếng gió tuyết đang gào thét ngoài kia.

* * *

Tối hôm trước tuyết rơi suốt đêm, nên đến sáng hôm sau khắp nơi đều bao phủ một màu trắng xóa. Tuyết giăng mắc trên những ngọn cây, bao phủ những mái nhà, trải thảm lên những con đường trong vườn thượng uyển. Băng Tâm một mình đứng trong khu vườn mênh mông tràn ngập sự lạnh lẽo. Cảnh vật thay đổi quá nhanh làm cho nàng thất thần. Trắng, trắng và trắng...ông trời thật khéo đùa, đã đem những gì trong lòng nàng vẽ lên cảnh vật như thế này...

- Muội muội, sớm thế này đã ra ngắm cảnh ư?

Một giọng nói trong veo cắt đứt dòng tâm sự của Băng Tâm. Nàng quay lại phía sau, thấy Nghinh Hương đã đứng đó từ bao giờ. Hôm nay Nghinh Hương mặc một thân váy đỏ thắm, nổi bật trên nền tuyết trắng làm người ta không sao có thể rời mắt đi. Sự tương phản hoa lệ chết người. Băng Tâm không đáp lại lời Nghinh Hương, chỉ mãi mê chiêm ngưỡng sản phẩm tuyệt đẹp của tạo hóa đó. Nghinh Hương nhẹ nhàng tiến đến bên nàng, cũng không làm gì khác, chỉ im lặng, như đang đắm chiêu điều gì. Rất lâu sau, tiếng Nghinh Hương chợt cất lên, phá tan không khí đóng băng đang bao phủ hai người:

- Băng Tâm, ta có một thỉnh cầu, mong muội chấp nhận.

Ánh mắt của Nghinh Hương rất thành tâm, nhưng sâu trong đó có hàm chứa nhiều đau xót.

- Sao lại cầu xin. Tỷ nói đi, ta sẽ dùng hết khả năng để đáp ứng.- Băng Tâm nhẹ nhàng. Trong kí ức của Băng Tâm, Nghinh Hương chưa bao giờ cần phải cầu xin ai.

- Trước khi ta nói, ta muốn muội hứa sẽ thực hiện.

- Ta hứa. Chỉ cần tỷ vui, muốn ta làm gì cũng được.

Đây là lời nói xuất phát từ đáy lòng của nàng. Quả thực, cuộc sống vô nghĩa của nàng còn có thể làm được một việc gì đó khiến cho Nghinh Hương tỷ vui, thì dù đó là việc gì nàng cũng sẽ cố làm cho bằng được. Nghinh Hương nhìn sự chân thành dâng lên từ ánh mắt Băng Tâm, lòng hơi tê tái. Điều nàng sắp nói ra đây có phải là cách giải quyết tốt nhất cho tất cả mọi người hay không?

Nàng nắm chặt lấy bàn tay lạnh giá của Băng Tâm, nghẹn ngào:

- Ta muốn...muội hãy đến với Lâm Phong huynh bằng tình cảm thật lòng. Hãy thay ta ở bên huynh ấy, chăm sóc cho huynh ấy.

Băng Tâm chấn động. Điều Nghinh Hương muốn là....

- Tỷ tỷ, sao lại muốn như vậy. Ta biết, người tỷ yêu tha thiết là huynh ấy cơ mà.

- Ta yêu tha thiết mà có là gì. Căn bản người huynh ấy cần đâu phải là ta.

Đúng vậy. Sau buổi tối hôm qua nàng đã quyết định giúp Lâm Phong có được Băng Tâm. Tình yêu của nàng dành cho Lâm Phong không phải là đã chết, mà là được nâng lên cao thêm một bậc. Chỉ cần huynh ấy hạnh phúc, nàng cũng sẽ hạnh phúc. Mà người mang lại hạnh phúc cho chàng, vĩnh viễn chỉ có thể là Băng Tâm.

Băng Tâm lặng yên trong giây lát rồi cất tiếng dứt khoát:

- Điều này là không thể, xin lỗi. Tỷ muốn ta chết cũng được, nhưng muốn ta yêu huynh ấy thì không bao giờ.

Dù rằng không muốn thừa nhận, nhưng trái tim Nghinh Hương cũng chợt thấy nhẹ nhõm. Nàng quyết tâm giúp Lâm Phong có được người mình yêu, nhưng nếu Băng Tâm chấp nhận ở bên chàng, tim nàng vĩnh viễn không thể ngớt nỗi đau.

- Vì sao lại không thể chứ? Huynh ấy yêu muội hơn tất cả mọi thứ trên đời.- Nghinh Hương vặn hỏi.

- Huynh ấy yêu ta thật sao? - Băng Tâm bất chợt cười lớn - Huynh ấy yêu ta mà lừa dối ta bao nhiêu năm trời? Huynh ấy...- Nàng dừng lại nụ cười, ngập ngừng- không xứng đáng để ta trao gửi tình cảm.

Và cả ta cũng không xứng đáng để ban phát tình cảm cho ai - nàng muốn nói như vậy.

Nghinh Hương bàng hoàng nhìn bộ dạng thay đổi nhanh chóng của muội muội mình trong giây lát, rồi không suy nghĩ gì, nàng thẳng tay hạ trên khuôn mặt trắng như sắc tuyết của Băng Tâm một cái tát.

Giây phút xúc động qua đi, Nghinh Hương run run liếc từ đôi tay của mình đến bên má hồng đỏ bóng rớt của Băng Tâm. Dù rằng biết mình hành động như thế là rất quá đáng, nhưng...nhưng muội muội không có quyền nói Lâm Phong huynh không xứng đáng có được tình yêu của muội muội. Bởi vì, chỉ có Nghinh Hương nàng là người hiểu rõ nhất, rằng Lâm Phong vì Băng Tâm mà đã chịu bao nhiêu khổ sở, bao nhiêu đau đớn, và bao nhiêu hi sinh. Những gì nàng chứng kiến bấy lâu nay nàng liền một lần đem ra nói hết với Băng Tâm.

Bên má hây còn đỏ ửng nhưng Băng Tâm không còn cảm thấy đau, vì có một nơi còn đau hơn gấp bội, đó là trái tim. Mỗi một câu Nghinh Hương đang kể lại trong tiếng nấc nghẹn ngào kia, đều hóa thành cơn sóng dội từng hồi từng hồi trong trái tim nàng. Cơn đau này nối tiếp cơn đau khác, triền miên mãi không dứt. Lâm Phong huynh ấy lại có thể thương tâm đến thế, lại có thể yếu đuối đến thế? Vì nàng? Sao có thể, nực cười. Chẳng phải vì quyền lực mà huynh ấy đã nở lừa dối nàng sao? Chẳng lẽ nàng hiểu sai mất rồi?

Tâm trạng đang rối loạn cực độ, Băng Tâm chỉ còn biết há mồm như định nói gì đó xong lại thôi. Quả thực lúc này bao nhiêu lời nói cũng không thể diễn tả hết tâm trạng của nàng.

- Nhị vị công chúa, tại hạ có lời muốn giải bày.

Từ một gốc cây to gần đấy xuất hiện một tiếng nói. Băng Tâm sau vài giây chấn tỉnh quay lại, thấy đứng ở đó là người hôm nào cứu mình và Gia Huy trong ngục tối - Bình Nam. Bình Nam tiến đến trước mặt Băng Tâm. Nàng chưa kịp hết ngạc nhiên, Bình Nam đã lên tiếng:

- Tại hạ vâng lời hoàng tử đến đây tìm công chúa, nên...xin lỗi...tại hạ đã vô tình nghe được câu chuyện của hai vị. Tại hạ có điều này ...hoàng tử Lâm Phong không cho tại hạ nói...nhưng mà quả thực tại hạ không chịu được khi thấy hoàng tử đau khổ như vậy. Công chúa Băng Tâm, hoàng tử Lâm Phong chưa bao giờ phản bội người.

Bình Nam là hầu cận thân thiết bên Lâm Phong nên tất cả những hi sinh của chàng dành cho Băng Tâm, Bình Nam đều hiểu rõ. Cậu ta bắt đầu thuật lại cho Băng Tâm, rằng ngày ấy Lâm Phong nghe được âm mưu ám sát của tể tướng đã vội vàng thế nào để đi cứu nàng thoát khỏi tay sát thủ. Rồi chính chàng cũng bị trúng độc, bị giam lỏng, đã phải tương kế tựu kế để lừa Diệp Vân lấy thuốc giải cho Băng Tâm và Gia Huy. Rồi chàng đã đau khổ thế nào khi quyết định làm kẻ phản bội trong nhà ngục hôm ấy, chỉ để cho nàng thoát ra ngoài mà tâm trạng không bị day dứt. Rồi chàng đã sống như kẻ mất hồn những tháng ngày phải sống xa nàng... Từng chuyện từng chuyện đập vào tai Băng Tâm, khiến nàng thấy đau đầu chóng mặt không thể chịu nổi. Khi biết một người thân yêu phản bội mình, đó đã là nỗi đau, nhưng người ta vẫn có thể sống được với lòng thù hận. Nhưng khi biết tất cả oán hận của mình hoàn toàn sai lầm, thì đó quả thật là một đả kích không gì bằng. Nàng nhìn chăm chăm Bình Nam, rồi nhìn qua Nghinh Hương, sau đó quay đầu chạy thẳng. Nàng đã làm gì thế này? Huynh ấy đã nói: vì muội ta có thể từ bỏ tất cả. Nàng cứ cho là mình hiểu Lâm Phong nhất, thế mà tại sao lại quên mất rằng huynh ấy không bao giờ nói dối nàng. Huynh ấy đã vì nàng mà từ bỏ hết mọi thứ, kể cả từ bỏ con người lương thiện của mình. Tất cả là lỗi của nàng. Nếu như lúc ấy nàng sáng suốt thêm chút nữa, tin tưởng Lâm Phong thêm chút nữa. Khi chàng vượt ngàn

dậm xa đến cầu xin nàng từ bỏ tất cả đi cùng chàng, nàng ko tuyệt tình đến thế, thì Lâm Phong đã ko trở thành con quỷ xấu xa như bây giờ. Trăm ngàn chuyện xưa cứ chen nhau hiện về trong đầu nàng, quay cuồng. Nàng cứ chạy, cứ chạy, không biết bao lâu thì ngã xuống. Tuyết rơi rất dày, phủ lên trên khuôn mặt trắng bệch của nàng những bông hoa lạnh lẽo.

29. Chương 28 : Hãy Giữ Ta Lại.

Làn gió khẽ thoảng qua làm tà váy của nàng lay động, một mùi hương lành lạnh quyến rũ đặc trưng của nàng theo gió đưa đến làm say mê kẻ si tình đang lặng lẽ đứng phía sau. Lâm Phong không cầm được lòng mình, vươn tay ra định nắm bắt một cái gì đó vô hình trong không gian, xong rồi lại rút tay về. Chàng không dám, không dám lại gần Băng Tâm. Sợ rằng khi mình chạm tay vào rồi, bức tranh mỹ lệ trước mắt sẽ vỡ tan mất. Giờ phút này, chàng chỉ có thể đứng từ xa như vậy quan sát nàng mà thôi.

Cách đây một tuần, chẳng hiểu vì sao nàng bỗng dưng ngắt đi trong vườn thượng uyển. Khi mọi người phát hiện ra, toàn thân của nàng đã lạnh cứng. Lâm Phong cảm thấy mình đau đến có thể chết đi được. Nàng hôn mê ba ngày ba đêm, chàng cũng ba ngày ba đêm không ăn không ngủ, một khắc cũng không rời xa nàng. Trong thời gian đó, chàng bỗng trở thành một tín đồ thành tâm của thần thánh. Chỉ cần bất cứ vị thần nào được điểm mặt đặt tên trên cuộc đời này chàng đều hướng đến người đó cầu nguyện. Một lời nguyện cầu duy nhất dành cho tất cả các vị thần: đừng mang Băng Tâm rời xa chàng. Sau này trong hậu cung Minh quốc còn truyền lại cho nhau nghe câu chuyện thể này : Các vị thần trên thiên giới đang say giấc nồng bị chàng đánh thức, cầu nhà cầu nhà. Ban đầu họ phớt lờ thành tâm của chàng, nhưng sau vì bị làm phiền dai dẳng không thôi, nên vị này đùn đẩy cho vị kia giải quyết mỗi phiền phức nhân gian. Cuối cùng không thể kiên nhẫn thêm, họ họp nhau lại, oằn tù tì thống nhất cử ra một vị thần đi giải quyết cái tên nhiễu sự kia. Thần Mùa Đông - một vị thần nhỏ nhen, hay thù vặt- đã thua cuộc, phải đi đáp ứng lời thỉnh cầu của Lâm Phong. Hừ, hồi con người phiền phức kia, người đã hại ta mất cả giấc ngủ trưa quý giá, ta sẽ không để người được như ý nguyện. Thế là sau ba ngày ba đêm, ông ta làm cho Băng Tâm tỉnh lại. Lâm Phong vui mừng khôn xiết, nhưng không ngờ đến, Băng Tâm nàng cư nhiên từ lúc tỉnh lại đã bị câm!

Đây là truyền thuyết lưu lại đã được thêm mắm dặm muối cho hợp với khẩu vị của mấy cô nàng hay ngồi lê đôi mách trong chốn hậu cung, còn sự thật là Băng Tâm nàng từ lúc tỉnh lại không hề nói câu nào. Băng Tâm bây giờ không phải là Băng Tâm lạnh lẽo nữa, mà là Băng Tâm vô hồn. Nàng không chỉ thờ ơ với Lâm Phong, mà thờ ơ với tất cả mọi người. Mỗi ngày trôi qua nàng chỉ có ba hành động duy nhất: ăn, ngủ và ngồi thần thờ. Mặc kệ là ai làm gì xung quanh, nàng cũng tuyệt nhiên không có phản ứng. Tất cả các thái y đều lác đầu thờ dài, không thể tìm ra căn nguyên của tình trạng trên. Chỉ có Nghinh Hương và Bình Nam là lờ mờ hiểu ra một vài chuyện. Họ hỏi hặn không thôi. Nhưng tất cả đã quá muộn. Băng Tâm cần phải biết tất cả sự thật, còn chuyện nàng có chấp nhận được sự thật ấy hay không, đó còn phải do nàng quyết định.

Thật ra số người buồn vì tình trạng của Băng Tâm thì ít, mà số người vui thì nhiều. Trong đó đặc biệt hoan hỉ phải kể đến là những cô nàng suốt ngày lượn qua lượn lại vì vu trong cung điện Minh quốc này. Các nàng trước vốn thù ghét lẫn nhau, đầu đá lẫn nhau để tranh giành tình cảm của Lâm Phong. Thế mà giờ toàn túm năm tụm ba ở khắp mọi nơi để kể cho nhau xem cô nàng Băng Tâm giờ đã phát điên lên thế nào. Có kẻ giả vờ đến thăm hỏi Băng Tâm để nhân cơ hội mà cười vào cái bản mặt ngầy ngốc đáng ghét đó, thậm chí giả vờ bất cẩn đẩy nàng ngã lúc không ai để ý, để rồi xem đó là chiến tích mà khoe khoang với nhau. Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mà có là gì, bây giờ chỉ là một kẻ si ngốc mà thôi.

Hôm nay cũng như mọi hôm, Lâm Phong lại nảo nuột thờ dài khi đứng từ một nơi xa xa quan sát nàng. Chàng không dám lại gần vì không muốn nàng kích động thêm nữa. Bình Nam và Nghinh Hương đã đem chuyện xảy ra hôm đó nói cho chàng biết. Thì ra nguyên nhân là như vậy. Biết được chuyện này chàng vừa giận mà cũng vừa đau. Tình yêu của chàng đối với Băng Tâm hóa ra lại là một gánh nặng của nàng. Giữ

nàng lại bên mình, phải chăng chàng đã quá sai lầm rồi? Chàng đã vô tình giết chết một Băng Tâm đáng yêu như thế, nghịch ngợm như thế. Phải chăng lòng tham của chàng đang bị quả báo?

Đang chuẩn bị ảo não quay về cung điện, bỗng đâu một bàn tay ấm áp đặt lên vai chàng. Đôi tay này rất quen thuộc, khiến cho cõi lòng chàng dâng lên một cảm giác yên tâm. Chàng không quay đầu lại, chỉ thốt lên một lời nói nhẹ nhàng, cảm thấy dường như gánh nặng trong tim vơi đi quá nửa:

- Sư phụ, người đã đến rồi.

Bạch Cư lão quái nhẹ nhàng bước lên, đứng đối diện với Lâm Phong. Sư phụ vẫn như vậy, vẫn là râu tóc bạc phơ và cái nhìn tinh anh. Khi Băng Tâm trở nên si ngốc, Lâm Phong đã cho người đi khắp nơi tìm sư phụ. Sư phụ là một bậc cao nhân, hi vọng có thể giúp Băng Tâm tìm lại chính mình. Hơn nữa, ngoài sư phụ ra, Lâm Phong cũng không biết nên trông cậy vào ai. Sau bao ngày chờ đợi tuyệt vọng, cuối cùng sư phụ cũng đã tới. Chàng như đứa trẻ bơ vơ được trở về trong tay người thân, một nỗi niềm xúc động cứ thế dâng trào trong lòng, khó lời nào diễn tả. Bạch Cư lão quái nhìn vẻ tiêu tụy của Lâm Phong, trong lòng cũng có một nỗi niềm cảm thán. Lâm Phong, Băng Tâm và cả Gia Huy nữa, tất cả bọn chúng đều là những nhân tài xuất chúng, thế mà lại vướng vào mối duyên oan nghiệt này, rồi tất cả sẽ bị hủy hoại hết thảy. Ôi, nhiều lúc ông cũng muốn dừng lại tất cả những chuyện này, nhưng, định mệnh có phải muốn dừng lại là dừng hay không?

Bạch Cư lão quái bảo Lâm Phong quay về thư phòng để mình đến nói chuyện với Băng Tâm. Băng con mắt tinh tường của mình, ông phát hiện ra rằng, Băng Tâm bây giờ không phải si ngốc, mà chỉ là không muốn đối mặt với cuộc đời nên không cất tiếng nói. Hoặc là, nàng đang có suy nghĩ gì ghê gớm lắm, và nàng tập trung đến độ không thiết tha để ý xem xung quanh mình đang xảy ra những chuyện gì.

- Băng Tâm, con định trốn tránh mọi thứ đến bao giờ nữa?

Ông ôn tồn cất tiếng sau một hồi lâu quan sát Băng Tâm. Nàng vẫn như trước không nói, nhưng có khác hơn một chút là có khe khẽ cúi đầu khi thấy sư phụ xuất hiện. Ông cũng không nói gì thêm, lẳng lặng ngồi cạnh Băng Tâm, ngắm những bông tuyết bay bay trong không trung. Rồi một hồi, ông lại nói với Băng Tâm, mà như nói với chính mình:

- Con biết không, tất cả cục diện ngày hôm nay đã được ông trời xếp đặt, và...- ông cười khe khẽ, trong nụ cười không giấu nổi sự chua chát- chính ta là người góp phần tạo nên nó...

Và rồi ông ngồi đó, kể chuyện cho Băng Tâm nghe. Bắt đầu từ câu chuyện Băng Tâm sinh ra đã mang số kiếp hồng nhan họa thủy, đó là bởi vì chính bản thân cô sẽ khiến cho hai kẻ có quyền lực nhất trên thế giới này vì cô mà tranh giành, đầu đá lẫn nhau, đưa nhân gian nhấn chìm trong bể máu. Năm nàng lên tám tuổi, Bạch Cư lão quái đã tìm đến Tử quốc để đón nàng đi, không phải vì hóa giải điềm báo không lành, mà chính là để bắt đầu cho cái cục diện nghiệt ngã đã được định đoạt ấy. Tương tự như thế, việc nhận Lâm Phong làm học trò cũng là để Băng Tâm và Lâm Phong gặp được nhau, để tạo nên mối duyên như bây giờ. Và rồi, việc ông để Băng Tâm trở về tham dự đám cưới của Nghinh Hương cũng không phải là ngẫu nhiên, mà là sự sắp đặt cho cuộc gặp gỡ với Gia Huy. Như vậy, bánh xe định mệnh đã quay theo đúng kế hoạch. Ông cũng đã ở Lệ Vũ Tự giúp Gia Huy khám phá ra kiếp trước cũng như tình yêu kiếp này của mình với Băng Tâm, tạo thành mối tình khắc cốt ghi tâm mà vì nó Gia Huy có thể làm tất cả, bao gồm cả việc gây chiến với những quốc gia khác....

- Con thấy không, tất cả là một ván cờ đã được xếp đặt từ trước. Dù con có đi quân mã, hay quân sĩ, thì cũng chỉ có bằng ấy nước đi mà thôi. Tất cả đường đi nước bước của các con đều đã nằm trong kế hoạch cả rồi. Và cục diện cuối cùng sắp sửa xảy ra: chiến tranh giữa Minh Quốc và Thiên Quốc, kéo theo đó là một loạt các nước chư hầu ở xung quanh hai quốc gia này. Rồi đây, sau cuộc tàn sát đẫm máu đó, một trật tự mới sẽ được lập lại. Giờ con nên nhìn cho rõ, không phải con muốn thay đổi cái gì thì sẽ thay đổi cái ấy được. Bởi vậy con đừng sầu não nữa, mà hãy tỉnh táo lại và nghĩ xem mình phải làm gì để hoàn thành nốt sứ mệnh lịch sử của mình.

Ông dừng lại một chút, quan sát phản ứng của Băng Tâm trước hàng loạt sự thật động trời mà mình vừa kể, nhưng chỉ thấy trên khuôn mặt của nàng phẳng phất một màn sương. Ông khe khẽ thở dài. Đáng lẽ ông không đem toàn bộ sắp đặt của mình nói ra cho bất cứ ai, nhưng...ngôi sao định mệnh của Băng Tâm sắp vụt tắt rồi, đêm qua thượng đế đã báo mộng như thế. Cho nên, nàng cần phải tỉnh táo lại để hoàn thành

nốt nước cờ cuối cùng của mình. Và, ở một khía cạnh nào đó, ông cảm thấy vẫn cần cho Băng Tâm biết tất cả sự thật, vì Băng Tâm là một đứa học trò mà ông rất tâm đắc, ông không muốn trước khi nó ra đi mà lại mang trong mình niềm hối tiếc vì cứ nghĩ tất cả cục diện là do mình gây ra.

- Tất cả là do số phận, là do ông trời. Đó chẳng phải là lỗi của ai...

Những câu nói của Bạch Cư lão quái cứ văng vẳng bên tai Băng Tâm, mỗi lúc một nhỏ dần rồi biến mất hẳn, cùng với bóng dáng ông khuất dần sau mấy hàng cây xa xa.

Ánh mắt nàng chợt lóe lên một tia tinh anh. Đúng như Bạch Cư lão quái nhận xét, nàng chỉ muốn trốn tránh sự thật nên mới giả vờ ngu ngơ như vậy. Nàng không biết nên đối diện với Lâm Phong như thế nào. Thế nhưng, mặc kệ nàng có thành ra cái gì, thì tất cả đều không thay đổi được sự thật là một cuộc tàn sát đẫm máu sắp diễn ra, mà người đứng đầu hai chiến tuyến lại là hai người mà nàng yêu quý nhất. Khi nàng đang đau đầu suy nghĩ xem mọi sai lầm bắt đầu từ đâu thì sư phụ đã đến và nói... Sư phụ nói thật ư? Tất cả những gì đã xảy ra, ngay từ khi ta mới lọt lòng, đều là sự tính toán trước của một người nào đó gọi là thượng đế sao? Nếu thế... Ta căm hận người, nhưng ta, sẽ không để người toại nguyện đâu, hồi thượng đế cao quý. Từ trong khu vườn nhỏ bất chợt có tiếng cười vút cao, không thể biết trong đó hỉ, nộ, ái, ố ra sao. Chỉ biết rằng, sau một thời gian rất dài, nụ cười lại xuất hiện trên môi Tử Băng Tâm.

* * *

Lâm Phong suy nghĩ rất lâu rồi đặt bút viết lên một tấm lụa màu vàng óng. Chàng cứ viết, cứ viết, càng lúc càng say sưa, càng nhập thần. Sau một hồi, tấm lụa đã chỉ chít những chữ. Chàng cuộn nó lại, để lên giá sách, chỗ hay xếp những chiếu thư quan trọng bậc nhất. Ngày mai, chỉ ngày mai thôi là quân đội Thiên quốc sẽ đến Minh quốc. Cách đây mấy hôm, Gia Huy đã gửi chiến thư đến cho Lâm Phong, và chàng chấp nhận. Bởi vậy quân đội Thiên quốc tiến đến lãnh thổ Minh quốc mà không gặp trở ngại gì to lớn. Lâm Phong chàng lần này muốn trực tiếp mặt đối mặt với Gia Huy, để so tài cao thấp, để xem chàng có điểm gì thua kém Gia Huy mà trái tim của Băng Tâm chỉ trao cho Gia Huy? Chàng hướng ra cửa sổ, đắm chiêu nghĩ về cục diện ngày mai, bất giác mỉm cười. Trong lòng chàng đã suy tính một nước cờ mà không ai ngờ đến.

- Gia Huy, dù đệ có giỏi giang đến thế nào, thì cuối cùng đệ vẫn sẽ thua ta thôi.

Đêm nay lạnh, thế nên cũng khiến cho lòng người đông lại để quyết tâm làm những cái mà lúc bình thường không đủ dũng khí để làm. Lâm Phong mở toang cánh cửa bước ra, thấy Bình Nam vẫn canh chừng ngoài cửa. Chàng nháy mắt với Bình Nam:

- Nào, đi đến phòng Băng Tâm thôi!

Phải, đêm nay chàng phải đối diện với Băng Tâm, và trao tặng cho nàng một món quà. Hi vọng với món quà đó của chàng, Băng Tâm sẽ trao lại cho chàng một món quà khác: một Băng Tâm- công chúa lưu manh đúng nghĩa, chứ không phải một cái xác không hồn như bây giờ.

Cửa phòng Băng Tâm chỉ khép hờ, Lâm Phong nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Khi cánh cửa vừa mở ra, chàng đã thấy Băng Tâm ngồi trên ghế, quan sát chàng. Dường như nàng biết rằng chàng sẽ đến, bởi vì, cái cách ngồi và ánh mắt ấy, hình như là nàng đang chờ đợi chàng. Khoảng thời gian gần đây, chàng chỉ dám đứng từ phía sau quan sát nàng. Hôm nay, lại được đối diện trực tiếp với nàng như vậy, tim chàng lại khẽ lay động. Ôi ôi, hồi nữ thần xinh đẹp, nàng đang làm lung lay quyết tâm giải thoát cho nàng của ta!

Quả thật, thời gian này chàng đã suy nghĩ rất nhiều. Chàng đã từng yêu Băng Tâm với một tình yêu chỉ biết hi sinh cao thượng, nhận mọi thiệt thòi về mình. Thế nhưng khi xa nàng chàng lại không chịu nổi. Thế là chàng lại yêu nàng theo kiểu ích kỷ, bá đạo và chiếm đoạt. Lúc đó chàng đã tâm niệm rằng chỉ cần có nàng ở bên cạnh là đủ, còn mặc kệ những thứ khác. Quả thật chàng đã làm mọi cách chỉ để giữ nàng lại bên mình, kể cả việc biến mình thành con quỷ xấu xa bị người người nguyên rủa. Thế nhưng khi có nàng trong tầm tay rồi, chàng mới ngộ nhận ra một chân lý mới, rằng có thân thể nàng ở bên thì chưa chắc đã có được trái tim nàng đồng hành. Và đến bây giờ, không những chàng không có được trái tim của nàng, mà ngay cả một Băng Tâm đúng nghĩa cũng đã mất nốt. Nàng đã giấu con người thật của mình vào tận hang cùng ngõ hẻm nào đó, chỉ còn trưng ra bên ngoài một khuôn mặt vô hồn. Giờ đây, chàng chỉ khao khát lại một lần nữa nhìn thấy Băng Tâm muội muội tinh nghịch của chàng ngày xưa là chàng đã mẫn nguyện, ngay cả

khi Băng Tâm không hề yêu chàng cũng chẳng sao. Để làm được điều đó, chàng biết chỉ có một cách duy nhất là chàng phải buông tay nàng ra thôi. Tối nay, chàng đến đây là để trao cho nàng sự tự do, và nếu có thể, muốn nhận lại từ nàng một nụ cười thật tâm. Mặc dù chàng không biết, khi nàng thật sự cười vì có thể rời xa chàng, liệu chàng còn dũng khí tiếp tục sống trên cuộc đời này nữa hay không?

Chàng tiến lại gần nàng, ngồi xuống ghế đối diện với nàng, thật lâu quan sát nàng. Chàng muốn ngắm nàng thêm một lúc nữa rồi mới nói, bởi vì sợ nói ra rồi, nàng sẽ ngay lập tức rời khỏi chàng, bay đến một nơi mà chàng không bao giờ còn thấy được nữa. Bởi vậy chàng muốn tranh thủ từng giây từng phút để khắc ghi hình ảnh nàng. Nàng là sản phẩm hoàn hảo nhất của tạo hóa. Bất cứ một điểm nào trên người nàng cũng thập phần ma mị. Ái da, Lâm Phong, rồi đây người sẽ phải hối hận vì đã buông tay nàng ra thôi.

Ánh mắt trong veo của nàng cứ dán vào chàng, như một ngọn lửa thiêu đốt những hối hận, những luyến tiếc, những dằn vặt của chàng. Phải nói ra thôi Lâm Phong. Ta biết mình có thể làm được. Chàng khẽ thở dài một tiếng, rồi lấy hết can đảm để nói, mắt không dám nhìn thẳng vào Băng Tâm:

- Băng Tâm... ta muốn... muội lại gọi ta một tiếng sư huynh. Bởi vì... ta đã quyết định trả lại tự do...

Chàng chưa kịp nói hết lời của mình, thì đã bị tiếng của Băng Tâm chặn lại:

- Huynh...hãy giữ ta ở lại.

Lời nói của Băng Tâm như tiếng sét làm chấn động Lâm Phong, khiến cho chàng quên hết tất cả những gì mình định nói. Thứ nhất, vì lâu lắm rồi chàng mới lại được nghe giọng nói của nàng. Thì ra nàng không bị cấm khẩu như những gì mọi người vẫn thường bàn tán thời gian qua. Thứ hai, chính là nội dung của những lời nàng vừa nói. Nàng vừa nói gì nhỉ...hãy giữ ta lại...nàng bảo chàng hãy giữ nàng ở lại...nghĩa là...nàng muốn ở lại bên cạnh chàng...nghĩa là...nàng chấp nhận chàng sao??? Lâm Phong, người không nằm mơ đấy chứ? Chàng ngẩng đầu lên, nhìn thật sâu vào trong mắt nàng, như để tìm xem có phải nàng nói những lời đó khi không xác định được đối tượng đứng trước mắt mình là ai hay không? Đúng rồi, có thể đầu óc nàng đang lộn xộn nên cứ ngỡ Lâm Phong chàng là Gia Huy nên mới thốt lên những lời đó chẳng? Thế nhưng chàng chỉ thấy trong ánh mắt nàng một sự quyết tâm của một người biết mình muốn gì, chứ không hề giống một người mất phương hướng. Vậy thì, nếu nàng không nhầm lẫn thì chắc chắn là chàng đang nằm mơ. Chàng đưa tay lên cực lực nhéo má mình. Oa, không đau, chắc chắn đang nằm mơ rồi. Thử nhéo mạnh thêm chút nữa xem sao. Cũng không đau, nhất định là mơ rồi. Nhưng...thôi, cứ thử thêm lần nữa cho chắc ăn...

Thấy Lâm Phong như người ngu ngơ, cứ lấy tay nhéo má mình đến độ đỏ ửng cả lên, Băng Tâm liền nắm lấy bàn tay của chàng, ngăn chàng tự làm tổn thương chính mình. Nhìn phản ứng của chàng, nàng chợt ứa nước mắt. Đến tận hôm nay nàng mới chú ý quan sát để thấy chàng yêu mình đến mức độ nào. Và nàng đã vô tâm khiến chàng bị tổn thương đến mức độ nào. Quay trở về và sống hạnh phúc bên Gia Huy, đó là một giấc mơ quá xa tầm với. Chỉ bằng nàng cứ quyết định ở bên cạnh Lâm Phong, giúp chàng tỉnh ngộ, để không gây thêm tội ác nào nữa. Mọi sai lầm đều từ sự xuất hiện của nàng trên cõi đời này, vậy thì sao nàng không dùng cái sinh mệnh tội lỗi này để làm một việc có ích là cản lại cuộc chiến tranh vô nghĩa? Lâm Phong chẳng bảo vì nàng mà chàng có thể làm mọi thứ hay sao? Chỉ cần chàng có thể vì nàng mà chấm dứt cuộc chiến tranh ngày mai, thì nàng sẽ nguyện ý ở lại bên chàng, mãi mãi không bao giờ rời xa. Sẽ dùng tất cả sự chân thành của mình để đối đãi với chàng trong suốt phần đời còn lại.

30. Chương 29 : Tử Khúc.(Phần 1)

Băng Tâm một mình lao đi trong đêm tối vô định. Băng Tâm ngu ngốc này, người làm sao thế? Người đã quyết tâm ở bên huynh ấy rồi, cố sao còn hành động như vậy, để cho huynh ấy đau khổ? Nhớ lại ánh mắt, sự tuyệt vọng của huynh ấy lúc vừa rồi, tim Băng Tâm quận đau từng hồi. Xin lỗi, rất xin lỗi Lâm Phong huynh, nhưng, có những việc không phải ta muốn làm thì sẽ làm được.

Vừa rồi, khi Lâm Phong hết ngỡ ngàng vì lời nói của Băng Tâm, chàng đã vui mừng khôn xiết. Cuộc đời chàng có lẽ chưa bao giờ hạnh phúc như lúc này, khi Băng Tâm chấp nhận tình cảm của chàng. Nàng đã ôm chàng vào lòng. Cảm giác ở trong vòng tay của nàng vô cùng ngọt ngào và chân thực. Cuối cùng, giấc mơ xa vời của chàng đã đến, đậu trên vai chàng, vỗ về trái tim chàng. Chàng đã không thể cưỡng chế được ham muốn gần gũi nàng bấy lâu nay. Chàng ôm lấy thân thể nàng, đặt lên đó những nụ hôn nồng cháy. Chàng tham lam muốn đánh dấu lên tấm thân ngà ngọc của nàng những dấu ấn của riêng mình. Đôi môi chàng phiêu du từ trán, qua đến chiếc mũi nhỏ xinh, rồi đến cái cổ ảnh khảnh. Chàng vùi đầu vào vùng hõm cổ của nàng, tham lam hít lấy hương thơm nhẹ nhàng tỏa ra từ da thịt, từ mái tóc. Chàng sung sướng cảm nhận được cái run nhẹ từ cơ thể nàng, nhưng nàng không phản kháng. Nàng chấp nhận cùng chàng hòa làm một. Nếu đã chấp nhận ở bên chàng, thì sao có thể không chấp nhận trở thành người của chàng? Chàng đã hi sinh vì ta nhiều đến thế- nàng quần quai suy nghĩ trong cơn run rẩy. Chàng cứ thế hôn xuống, xuống mãi. Mỗi giây mỗi khắc, từng tấc da thịt của nàng dần dần hiện ra, thiêu đốt toàn bộ trí óc chàng. Chàng chìm đắm trong cơn say triền miên, những tưởng rằng niềm hạnh phúc đích thực cuối cùng cũng đã đến với chàng. Nhưng, khi chàng định đặt lên đôi môi thơm của nàng một nụ hôn thì...bất giác, nàng quay mặt đi chỗ khác. Những mảnh kí ức lại ủa về trong trí óc hầu như đang trống rỗng của nàng. Ngày xa xưa đó, có một đôi nam nữ đứng trong dòng người tấp nập, trao cho nhau nụ hôn nồng nàn. Chàng thủ thỉ vào tai nàng : Kể ngốc như ta sẽ không bao giờ hôn bất cứ cô nàng ngốc nghếch nào khác. Nụ hôn của chúng ta mãi mãi dành cho nhau thôi nhé. Và nàng êm ái gật đầu...Một giọt nước mắt long lanh tràn qua khóe mắt nàng, lăn nhanh xuống. Xin lỗi huynh, Lâm Phong. Tuy rằng đã quyết định ở bên huynh rồi, nhưng...nụ hôn của ta, ta không cách nào trao cho huynh được.

Lâm Phong như bị tạt ngay một gáo nước lạnh vào người, toàn thân bỗng tê liệt. Chàng dừng tất cả mọi động tác, chỉ nhìn chăm chăm vào dấu vết của giọt nước mắt để lại trên tấm chăn trắng muốt. Bất giác, chàng buông nàng ra, nằm bên cạnh nàng, ngửa mặt lên trời cười như điên như dại. Nàng bỗng nhiên vùng dậy, kéo kéo lại tấm áo đang xộc xệch trên người, chạy thẳng ra phía cửa, lao nhanh vào đêm tối bao la. Chàng cũng không cản nàng lại, chỉ nằm đó cười mãi không thôi. Bây giờ chàng đã rất thấm thía cái gì gọi là giấc mơ. Giấc mơ- nghĩa là không bao giờ có thực.

Nàng hãy bay đi, bay thật cao, bay thật xa, đến một nơi mà ta không thể tìm thấy nàng nữa.

* * *

Hôm nay tuyết vẫn rơi trắng trời. Từng cơn gió cắt da cắt thịt cuốn lấy những bông tuyết, xoay tròn xoay tròn thành cơn bão tuyết vũ trong không gian, nuốt chửng lấy những thân người bất động ở hai bên bờ chiến tuyến. Bên này, trên những thảo nguyên bao la là quân đội Minh quốc với Lâm Phong làm chỉ huy, gươm giáo sáng lóa cả một vùng. Bên kia, Gia Huy dẫn đầu đội quân Thiên quốc với cờ quạt ngợp trời, kèn vang trống giục. Cả Lâm Phong lẫn Gia Huy đều đứng ở tuyến đầu, chăm chăm quan sát về phía bên kia. Trận đấu này sẽ là trận đấu quyết định cho tất cả: tình yêu, tổ quốc...và cả tình huynh đệ. Hình như không ai bảo ai, cả hai đều đang thả mình hồi tưởng về một ngày xa xưa nào đó...

Hai đứa trẻ khôi ngô chững bầy, tám tuổi đang đấu võ với nhau trong vườn thượng uyển. Được một lúc, cả hai đều mệt mỏi, nằm lăn ra thảnh thơi cỏ xanh mướt. Cậu bé trông có vẻ nhỏ hơn, mặc hoàng bào, đang bày ra trên mặt một cái cười chê bai:

- Lâm Phong huynh, bao lâu nay huynh chẳng tiến bộ chút nào cả. Huynh chẳng thể nào đánh thắng ta.

Cậu bé kia, người có đôi mắt thăm thẳm, thở hắt ra một cái, rồi nói nhẹ nhàng trong hơi thở dồn dập:

- Đâu có, tại đệ hết sức giỏi giang. Ta đây cố gắng lắm cũng chỉ không thua đệ thôi, chứ muốn thắng e rằng rất khó.

Gia Huy quay sang nhìn bộ dạng mệt nhọc của Lâm Phong, rồi lại ngược nhìn lên trời, không nói gì. Đôi môi trẻ trẻ khẽ nhếch lên mãn nguyện.

Phải nói rằng khi còn nhỏ Gia Huy vô cùng hiếu động. Cậu cảm thấy trong cung thật là nhàm chán, bởi vậy quyết định trốn ra khỏi cung, đi thưởng ngoạn đó đây. Lâm Phong thấy vậy tìm cách ngăn cản nhưng chàng vẫn nhất quyết đi, thế nên hai đứa trẻ bắt đầu bước vào công cuộc khám phá kinh thành mà không có người hộ tống. Kinh thành trăm ngàn thứ lạ mắt, cái gì Gia Huy cũng muốn lấy. Lâm Phong phải lật đật chạy theo chân chàng hết quán này sang quán khác để thanh toán tiền, còn Gia Huy thì không hề

để ý đến chuyện đó. Một hoàng tử bảy tuổi lần đầu tiên ra khỏi hoàng cung đương nhiên không hề biết đến khái niệm mua đồ là phải trả tiền. Đến xế chiều, hai đứa trẻ đang định quay lại hoàng cung thì bỗng Gia Huy thấy một cây đao nhỏ chạm khắc tinh xảo trông rất thuận mắt bèn xà vào lấy. Ban đầu ông chủ còn rất hồ hởi vì cả ngày nay đã ế ảm lại vợ được cậu nhóc con nhà giàu, phen này chắc vợ bầm. Thế nhưng chỉ năm phút sau ông đã thay đổi thái độ, nổi trận lôi đình, khi đứng chết chân mà nhìn cậu quý tử nhà kia nghiêm nhiên đem con dao đi mà không có ý định thanh toán. Con dao của ông, tiền bạc của ông, mồ hôi nước mắt của ông lẽ nào lại để thằng bé lấy đi dễ dàng như vậy? Ông quyết định dạy cho nó một bài học để chừa thói ngênh ngang cướp của dân lành vốn là căn bệnh kinh niên của cái bọn quý tử nhà giàu. Khi phải đấu với một người lớn thực sự, và không có nương tay, Gia Huy mới thật sự cảm thấy mình bất lực. Bao nhiêu thứ võ công mà cậu đã học được trong cung hóa ra không lợi hại như cậu tưởng tượng. Gia Huy vùng vẫy trong gọng kìm cứng như thép của người thợ thủ công, tay đâm chân đá mà không sao thoát ra được. Sau khi đã tuyệt vọng, Gia Huy mới để ý xung quanh và bất chợt phát hiện ra Lâm Phong đang chiến đấu hết mình. Một người đàn ông khác đang giằng co với cậu nhưng vẫn không làm cách nào bắt cậu đứng yên được. Rồi bất thành linh, Lâm Phong đá một quyền vào yếu điểm của gã đàn ông đang túm tay cậu, làm hắn ta choáng váng buông cậu ra. Nhanh như cắt, Lâm Phong dồn hết sức mình quét một quyền nhằm đến tên còn lại khiến hắn ngã lộn nhào. Nhân lúc chúng chưa kịp trở tay, Lâm Phong đã kéo tay Gia Huy chạy thực mạng. Đến khi an toàn rồi, Gia Huy mới được dịp trách hờn với Lâm Phong:

- Thì ra huynh lợi hại như vậy. Với khả năng của huynh, ta vốn không thể nào so sánh. Vậy mà tại sao huynh không lần nào đánh bại ta? Hay bởi vì ta là hoàng tử?

- Không!- Lâm Phong nhìn Gia Huy với ánh mắt trong veo- Bởi vì chúng ta là huynh đệ. Sự lợi hại của ta chỉ có thể phô diễn với kẻ thù, còn với huynh đệ thì không thể...

Câu nói ngày xưa còn văng vẳng bên tai, thế mà giờ đây hai người đã ở hai chiến tuyến. Sai lầm bắt đầu từ đâu? Cả hai đều im lặng nhìn nhau, không chỉ đơn thuần là quan sát đối phương, mà kì thực còn đang mơ hồ muốn tìm lại cậu bé của ngày xa xưa đó. Hai từ huynh đệ có bao giờ còn được cất lên giữa hai người?

Im lặng một hồi, Gia Huy lên tiếng trước:

- Lâm Phong, ngày xưa người vì coi ta là huynh đệ nên không chịu xuống tay với ta, bởi vậy chúng ta chưa bao giờ so tài thực chất. Hôm nay chúng ta đã không còn là huynh đệ nữa, bởi vậy lần này người sẽ đấu với ta bằng hết khả năng của mình chứ?

Lâm Phong bên kia ngạo nghễ đáp lại:

- Chà chà, xem ra người đã không còn là đứa trẻ mắc bệnh ảo tưởng năm nào tự xem mình là giỏi nhất nữa. Được rồi, lần này chúng ta sẽ dốc hết sức phân thắng bại xem sao. Khi xưa người hơn ta vì người là hoàng tử, còn bây giờ địa vị chúng ta như nhau. Ta cũng thật mong chờ được đấu với người một trận xem người lợi hại cỡ nào.

- Nói nhiều không bằng hành động- Gia Huy kiêu hãnh giơ cao tay- Tất cả binh lính chú ý...Tấn công!

Bên này Lâm Phong cũng ra lệnh cho tướng sĩ của mình lâm trận. Hai quân lao vào nhau trong cuộc chiến báo trước sẽ có núi thây biển máu. Dưới sự chỉ huy của hai người, quân lính hai bên đánh nhau không phân thắng bại, thương vong chẳng mấy chốc đã vô số. Rồi không ai bảo ai, cả hai cùng dời vị trí chỉ huy, lao vào nhau để chiến đấu. Hai người dường như đang sống lại những cuộc đấu bất phân thắng bại giữa hai đứa trẻ ngày nào, chỉ khác một điều là giờ họ đánh nhau không hề lưu tình. Đánh được một hồi, Lâm Phong chợt nhận ra một sự thật, rằng Gia Huy không còn là vị hoàng tử bé nhỏ không biết tự lượng sức của ngày xưa nữa. Gia Huy bây giờ đã trưởng thành và rất mạnh mẽ, có thể là chỗ dựa vững chắc cho bất cứ người con gái nào, kể cả Băng Tâm. Nếu như cứ so tài thể này mãi, sẽ đến một lúc nào đó Lâm Phong phải thua thôi, bởi vì lúc này Gia Huy đang trong tâm trạng hừng hực mong thắng lợi để đem Băng Tâm trở về, còn Lâm Phong lại đang tan nát cõi lòng vì nàng ra đi. Nhưng mà Gia Huy à, dù đệ có giỏi giang đến đâu ta cũng không dễ dàng đầu hàng như thế đâu. Xin lỗi, nhưng ta muốn một lần thắng đệ. Đang so chiêu, bỗng Lâm Phong cười lớn:

- Gia Huy, người khá lắm. Hôm nay nếu được chết trong tay người ta rất mãn nguyện. Dù sao Băng Tâm đã không ở bên ta, ta cũng không thiết tha gì cuộc sống này nữa...

Lời của Lâm Phong như sấm dội vào tai Gia Huy. Hắn nói cái gì? Bằng Tâm rõ ràng đang ở hoàng cung Minh quốc, tại sao hắn lại nói rằng Bằng Tâm không còn bên hắn nữa? Lẽ nào...Chàng lắp bắp:

- Người...người nói vậy là có ý gì?

- Nghĩa là dù người có cố gắng thế nào thì Bằng Tâm cũng không trở về với người đâu. Nàng ấy đã đến một nơi rất xa rồi.

Thực ra Lâm Phong cũng không hề xuyên tạc sự thật. Quả đúng là chàng đã để Bằng Tâm rời xa mình, nhưng Gia Huy lại không nghĩ như vậy. Lâm Phong hẳn làm mọi cách chỉ để níu giữ Bằng Tâm ở lại, làm sao có thể để nàng rời xa mình, trừ phi nàng đã không còn trên cõi đời này nữa. Nghĩ đến đây, Gia Huy thấy mặt đất như nứt ra dưới chân, chấn động. Không khí đã bị rút khỏi phổi của Gia Huy hết cả, chàng không cách nào thở được. Thấy Gia Huy phút chốc đánh mất thế trận, Lâm Phong biết Gia Huy đã trúng kế. Ta biết rằng mình có chút dè tiện, nhưng mà dè cũng nên ném thử tâm trạng đánh mất nàng như ta bây giờ đi. Như vậy mới công bằng. Không bỏ phí thời cơ, Lâm Phong đã chiếm ngay thế thượng phong. Gia Huy mơ hồ nhận ra mình sắp thua trận, đang ở trong tình trạng hết sức nguy hiểm, thế nhưng chàng không cách nào chú tâm vào trận đấu nữa. Tâm hồn chàng hình như đã thoát khỏi thể xác bay đi đâu mất rồi. Ý nghĩ duy nhất còn quay cuồng trong đầu chàng lúc này: Bằng Tâm, nàng ấy không thể nào...

Bỗng, có ai đó thét lên tên Gia Huy, rồi tiếng mũi tên xé gió lao đến...Phập! Một tiếng gọn gàng vang lên kéo Gia Huy từ cơn mộng mị trở về thực tại. Cuộc chiến của Gia Huy và Lâm Phong đã kết thúc. Bằng Tâm nàng ấy đang ở đó, ngay trước mặt Gia Huy, và trong vòng tay nàng là Lâm Phong với một mũi tên xuyên qua tim.

Trở lại vài phút trước, từ khi Gia Huy bị chấn động vì cái tin Bằng Tâm đã không còn. Đau đớn tột cùng, chàng chẳng còn thiết tha vào cuộc chiến với Lâm Phong nữa, thậm chí cơ thể chàng trúng vài chưởng cũng không cảm thấy đau. Bằng Tâm sau một hồi cố gắng vất vả mới len lỏi được vào giữa chiến trường để đến chỗ Gia Huy và Lâm Phong. Đêm qua, sau khi chạy đi, nàng ôm giày vò và đau khổ ngồi khóc nguyên một đêm dài. Nàng muốn làm tất cả mọi thứ nhưng lại không làm được gì. Muốn ngăn cản chiến tranh Thiên quốc và Tử quốc nhưng lại phát hiện ra mình chỉ là một quân cờ trong tay cha. Từ bỏ Gia Huy cũng không giúp được chàng, ngược lại tạo cho chàng mỗi hận khắc cốt ghi tâm. Quyết ở bên Lâm Phong để bù đắp cho chàng, nhưng cuối cùng lại làm chàng tổn thương càng thêm sâu sắc. Muốn làm tất cả để ngăn cản chiến tranh nhưng cuối cùng lại chính là nguyên nhân khiến Lâm Phong đem thân chết đi khắp nơi. Cuối cùng, muốn ngăn hai người nàng yêu nhất tàn sát lẫn nhau, vậy mà...ngày mai họ vẫn ở hai đầu chiến tuyến. Bằng Tâm à, người thật sự là một kẻ thất bại. Uống ột đời người luôn tự hào là mọi chuyện đều có cách giải quyết. Nhưng mà lẽ nào nàng lại ngồi chờ bánh xe định mệnh xoay vần? Không, cho dù chỉ là còn một tia hi vọng thì nàng vẫn phải cố gắng đến cùng.

Bởi vậy, hôm nay nàng đã tìm mọi cách đi vào giữa chiến trường. Nàng phải ngăn bọn họ lại, không cho họ tàn sát lẫn nhau. Sau bao nhiêu cố gắng vượt qua tên rơi đạn lạc, bị xây xát khắp người, rốt cuộc nàng cũng đã tìm đến chỗ Gia Huy và Lâm Phong đang phân cao thấp. Lâm Phong đang chiếm thế thượng phong, còn Gia Huy thì chiến đấu như một kẻ mất hồn, liên tiếp trúng phải đòn của Lâm Phong. Rồi, tim Bằng Tâm thất lại khi thấy Lâm Phong đang giơ cao thanh kiếm, chuẩn bị tung ra chiêu Truy hồn kiếm pháp về phía Gia Huy. Nàng kinh hãi hô to tên Gia Huy. Tiếng kêu của nàng ngay lập tức thu hút sự chú ý của Lâm Phong, vừa để chàng kịp nhìn thấy một mũi tên xé gió nhằm thẳng nàng mà lao tới. Nhanh như cắt, Lâm Phong xoay người, từ bỏ chiến thắng cận kề của mình, bay đến ôm lấy Bằng Tâm, vừa kịp thay nàng hứng trọn mũi tên. Bằng Tâm toàn thân bất động, không kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy một vòng ôm kín bao bọc lấy cơ thể mình, rất ấm áp. Rồi bất chợt, lòng bàn tay nàng thấy nhói đau. Vòng ôm nàng vẫn chặt kín, Lâm Phong hình như không chịu buông nàng ra. Nàng khẽ nhích tay mình ra để quan sát chỗ đau. Máu, dòng máu đỏ tươi trong lòng bàn tay nàng. Tay nàng để trước ngực Lâm Phong, làm sao có thể chảy máu? Một luồng suy nghĩ ập đến khiến nàng run rẩy không thôi. Nàng dùng hết sức lực yếu ớt còn sót lại sau cơn kinh hãi để đẩy Lâm Phong ra, tất cả những gì nàng có thể thu vào tầm mắt chỉ là máu. Máu từ chính trái tim của Lâm Phong chảy ra ướt cả tấm áo của chàng, ướt cả khoảng ngực của nàng được chàng che chở. Mũi tên xuyên qua tim Lâm Phong đã cắm vào tay nàng nên lúc vừa rồi nàng mới thấy đau nhói. Lâm Phong đã dùng chính mạng sống của mình để đổi lấy mạng sống của nàng.

Gắt gao ôm lấy Lâm Phong ở trong lòng, lệ nàng không biết từ lúc nào đã tuôn như mưa. Những giọt nước

mắt giọt này nối tiếp giọt kia chảy xuống ướt hết khuôn mặt đang tái nhợt của Lâm Phong. Chàng cố gắng nâng đôi tay mình lên, lau đi những giọt nước mắt đang chảy dài. Đôi tay chàng nhuốm máu đỏ tươi vô tình để lại những nét vẽ bi thương trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng:

- Bằng Tâm.... thật may...nàng...không...có...sao...Đừng...khóc...

- Huynh còn nói sao? Tại sao lại làm như vậy chứ? Sao dùng thân mình che chắn cho ta? Ta đâu còn là đứa trẻ nít? Ta có thể tự lo lắng ỉn mà. Còn nữa- nàng vội vàng chùi chùi tay lên mặt một cách vô ích để cố gắng lau đi nước mắt của mình- huynh nhìn lầm rồi, ta đâu có khóc...

Nàng nói một tràng không ngừng nghỉ. Tựa như nàng phải đem những lời nói của cả một đời hôm nay nói hết với Lâm Phong. Lâm Phong di chuyển đôi tay run rẩy đến bên môi nàng, ngăn cho nàng tiếp tục những lời oán trách:

- Nàng... đừng... như... vậy...Ta... tuyệt... nhiên... không... hỏi... hận....

Đúng vậy. Hi sinh vì Bằng Tâm, Lâm Phong chưa bao giờ hối hận. Bảo vệ nàng dường như là một ý niệm đã ăn sâu vào xương tủy của chàng. Chàng sinh ra là để gặp nàng, sống để yêu nàng và chết để bảo vệ nàng. So với việc sống mà không có nàng thì việc được chết trên tay nàng mới thật sự là hạnh phúc.

Bằng Tâm lúc này đã nghẹn lời, trừ những tiếng nức nở, nàng không thể thốt ra được lời nào. Lâm Phong rất dịu dàng nhìn ngắm nàng. Chàng biết mình sắp phải mãi mãi rời xa nàng rồi. Chàng muốn nhìn ngắm nàng thật kĩ, để mang hình ảnh của nàng theo mình qua thế giới bên kia. Xung quanh, tất cả mọi người dường như quên mất mình đang ở chiến trường. Bọn họ đều chết lặng vì đau lòng khi thấy một màn tử biệt như vậy. Nhưng không ai biết trong lòng Lâm Phong kì thực vô cùng mãn nguyện. Nàng khóc vì chàng, những giọt nước mắt thật tâm, với chàng như thế là quá đủ. Rồi đây, chàng sẽ đem cảm giác ngọt ngào này sang thế giới bên kia, đời đời kiếp kiếp mỉm cười hạnh phúc.

- Có... một... điều ...nàng...phải...nhớ...Ta...vĩnh... viễn...yêu...nàng...

Lời còn chưa dứt, Bằng Tâm đã đặt làn môi thấm đẫm nước mắt lên làn môi lạnh lẽo của chàng. Lâm Phong, huynh đừng rời bỏ ta. Hãy để ta được nói với huynh một lời mà ta chưa từng nói...trước đây ta không yêu huynh, nhưng bây giờ thì ta yêu huynh, mai này ta cũng sẽ yêu huynh, kiếp sau ta vẫn sẽ yêu huynh...mãi mãi.

Lâm Phong dường như nghe được tiếng trái tim nàng đang thổn thức nên đã nở nụ cười mãn nguyện, và ra đi. Cuối cùng, chàng cũng đã được nàng yêu thương. Giây phút cuối cùng của cuộc đời là giây phút chàng hạnh phúc nhất, một hạnh phúc vĩnh cửu.

Bạch Cư lão quái nhìn cảnh tượng thương tâm trước mắt mà sững sờ. Thì ra còn có cách này nữa. Đáng lẽ ra mũi tên đó Bằng Tâm phải là người đón nhận. Nàng sẽ chết và cuộc chiến tranh sẽ không kết thúc cho đến khi nào một bên hoàn toàn thất bại. Trật tự thế giới mới sẽ được xác lập. Đó chính là định mệnh mà ông trời đã sắp đặt. Bao năm nay ông đã làm tất cả để lịch sử diễn ra như nó phải thế. Ha ha, Nhưng mà ông trời à! Ông nhìn xem. Mọi tính toán của ông đã sai hết cả rồi. Ông có thể dự trù trước mọi tình huống có thể xảy ra, nhưng lại không dự trù được sức mạnh của tình yêu. Chính tình yêu quá lớn lao của Lâm Phong dành cho Bằng Tâm đã khiến lịch sử phải thay đổi. Lâm Phong đã đổi mạng sống của mình cho Bằng Tâm, chiến tranh vì thế cũng nên kết thúc rồi. Cái trật tự thế giới mới mà ông muốn lập ra ấy...có lẽ không tốt đẹp bằng trật tự thế giới đang chuẩn bị xuất hiện đây. Một trật tự thế giới được xây dựng bằng tình yêu tha thiết của con người.

Tuyết hình như cũng ngừng rơi, gió cũng thôi gào thét, cả không gian như chết lặng. Chiến trường binh đao loạn lạc bỗng im phăng phắc, chỉ còn nghe thấy những tiếng nức nở hòa vào tiếng hát của ai văng vẳng trong không gian, như từ khúc tiễn đưa một linh hồn.

Lâm Phong chết, cuộc chiến tranh Thiên quốc và Minh quốc cũng vì thế mà dừng lại. Hoàng đế Minh quốc, cha của Lâm Phong, bỗng dưng cảm thấy không còn hứng thú với khao khát làm bá chủ thiên hạ nữa. Nhớ lại đêm trước ngày đại chiến, ông đã đến phòng Lâm Phong định bàn bạc chiến sự, nhưng lại không thấy chàng đâu. Đang tính rời đi thì một cuộn thư vàng óng để trên giá đã thu hút sự chú ý của ông. Ông bèn mở ra đọc. Đọc xong, ông thấy run rẩy cả tay chân. Lâm Phong con trai ông muốn sau trận đại chiến này sẽ từ bỏ tất cả, trả lại phần đất đai ở biên cương cho Thiên quốc rồi một mình đi ngao du thiên hạ. Ông

không thể tin nổi vào mắt mình. Chỉ vì một con bé Băng Tâm thôi mà con trai ông sẵn sàng từ bỏ hết tất cả những gì đã gây dựng cực khổ bấy lâu ư? Con bé đó thật sự là một liều thuốc độc đối với con trai ông. Sai lầm lớn nhất cuộc đời ông là đã để cho Lâm Phong gặp gỡ con bé mà không ngăn cản gì. Nhưng không sao, bây giờ ông sẽ sửa sai lầm. Ông sẽ khiến cho con bé đó vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời Lâm Phong, để nó không thể làm rào cản trong cuộc đời hiển hách của Lâm Phong được nữa. Bởi vậy, hôm sau khi nhìn thấy Băng Tâm trên chiến trường, ông đã không chần chừ chính tay mình bắn mũi tên đó về phía Băng Tâm, nhưng kết quả chính con trai ông mới là người phải từ bỏ cuộc sống. Ông, phải, tự tay ông đã cướp đi mạng sống của con trai mình. Lâm Phong qua đời, ông mới cảm thấy mọi tham vọng của mình thật là vô nghĩa. Tuổi già, niềm hối hận và nỗi cô đơn cứ ngày ngày bủa vây tâm can ông. Mong làm bá chủ không có người chia sẻ còn có ý nghĩa gì? Sau bao nhiêu năm, ông bất chợt thấy mình mệt mỏi, quá mệt mỏi. Có lẽ đã đến lúc nghỉ ngơi rồi!

Phụ thân, con biết mình làm cho người thất vọng nhưng xin người thành toàn ước nguyện của con. Dù cuộc chiến ngày mai ai thắng ai thua, thì con cũng muốn trả lại phần đất đai biên cương cho Thiên quốc. Con muốn Thiên quốc là một đất nước toàn vẹn, bởi vì đó là nơi con đã sinh ra.

Nghinh Hương, đối với nàng ta chỉ có thể nói xin lỗi. Ta sẽ để lại cho người con gái thiện lương như nàng sự bảo bọc tốt nhất. Một đất nước hưng thịnh nhất, một cuộc sống sung túc nhất. Còn trái tim, xin lỗi, ta không thể trao cho nàng. Bởi vì nó đã bị đánh cắp từ lâu rồi. Ta có muốn lấy lại, nhưng, chuyện đó là không thể.

Gia Huy, chẳng biết có bao giờ đệ đọc được những dòng chữ này không. Ta đem trả lại Thiên quốc nguyên vẹn cho đệ. Đệ không cần phải cảm kích ta. Đệ còn nhớ hôm ở tửu lâu, lúc đệ đứng trước cửa phòng Băng Tâm, ta đã nói gì không? Đệ đã đem nàng cho ta rồi, ta vĩnh viễn cũng không trả nàng cho đệ. Ta sẽ để nàng rời xa ta, rời xa những toan tính tranh quyền đoạt lợi. Cuộc sống tự do tự tại có lẽ là thích hợp nhất đối với nàng. Có thể đệ nói ta ích kỉ cũng được, nhưng ta không có được nàng thì cũng không tình nguyện đem trả lại cho đệ đâu. Bởi vậy, đệ phải tự mình tìm lại thôi. Nếu như đệ không thể tìm lại nàng, như vậy chính là đệ không có phúc, cũng không thể trách ta.

Băng Tâm, nàng thấy ta có buồn cười không? Đã quyết định cho nàng được tự do rồi mà vẫn nhẩn nhừ với nàng. Ta biết nàng sẽ không bao giờ quay trở lại đây để đọc những dòng này nữa. Hay là coi như ta tự nói với lòng mình đi. Ta quyết định từ bỏ tất cả để đi chu du thiên hạ. Nhớ ngày xưa ta và nàng đã từng ước mơ gì không? Thế mà bây giờ nàng sắp rời xa ta mãi mãi rồi. Nhưng không sao, ta sẽ thực hiện ước mơ thay cho cả nàng. Ta sẽ đi hết những thảo nguyên bát ngát, đến tận nơi núi cao, biển sâu...Mỗi nơi ta sẽ thay nàng đặt dấu chân lên đó. Khi còn sống có lẽ ta sẽ không gặp được nàng nữa, nhưng đến khi sang thế giới bên kia biết đâu chúng ta sẽ gặp lại nhau, lúc đó ta sẽ kể cho nàng về những nơi ta đã đi qua. Đến lúc đó, nàng lại mỉm cười với ta như ngày xưa chứ?

Lâm Phong chấp bút!

31. Chương 30 : Qua Cầu Nại Hà (end)

Tương truyền rằng cuối cuộc đời mỗi người đều phải đi qua con đường gọi là Hoàng Tuyền lộ. Con đường ấy sẽ dẫn ta đến một con sông gọi là Vong Xuyên. Để sang bờ bên kia thì phải qua cây cầu duy nhất tên gọi Nại Hà. Bên cạnh cầu Nại Hà, có một bà lão khuôn mặt tròn trĩnh, mặc bộ áo chàm màu đen phủ kín toàn thân, đang ngồi lặng lẽ quấy một nồi nước to sôi ừng ục bên bếp lửa. Bà lão có tên gọi Mạnh Bà. Mạnh Bà ngồi đây tặng Mạnh Bà trà nấu nước sông Vong cho những ai đã đi đến cuối cuộc đời, để họ quên hết những ưu phiền trong quá khứ mà bước vào vòng luân hồi, đến với cuộc sống mới. Ở nơi này không có ngày cũng chẳng có đêm, lúc nào cũng chỉ một màn sương trắng trắng bao phủ. Lúc có khách thì Mạnh Bà ngồi nói chuyện rồi tặng họ một chén trà, còn khi không có khách, bà chỉ có một việc duy nhất là ngồi quấy nồi trà vốn luôn sôi ừng ục như thế từ bao đời nay. Kỳ thực, Bà luôn cảm thấy ghen tị với bọn tử thần vì chúng

được lên trần gian khoe khoang cái lưỡi hái sắc lẹm của mình, khiến ấy kẻ tận số kinh hồn bạt vía. Đôi khi, Bà lại cảm thấy tệ nạn với bọn quỷ sứ dẫn đường cho các vong hồn, vì chúng được các vong hồn ra sức lấy lòng, bỏ dỡ hồng kiếm được một chỗ đầu thai tốt. Chỉ riêng Mạnh Bà đây là chẳng được cái lợi lộc gì. Tất cả bọn chúng khi đi qua đây, uống xong Mạnh Bà trà bèn trở nên quên hết mọi thứ, nghĩa là bao gồm cả việc quên luôn chuyện bồi dưỡng chút gì cho bà già đau khổ này. Bà đã bao lần tức hộc máu khi cái bọn tử thần vất mũi chưa sạch hay cái bọn quỷ sứ chỉ đáng tuổi cháu chắt bà cứ vênh cái mặt xấu xí cực độ của chúng lên mỗi khi đi qua đây. Bởi vậy, rất nhiều lần bà muốn đá bay cái nỗi trà này đi, rồi chạy đến chỗ Diêm Vương xin kiến nghị đổi công việc. Nhưng quyết tâm là thế mà mỗi lần đến cửa Diêm Vương là bà lại đành quay về. Bà suy nghĩ lại là vì bà thấy không ai có thể đảm nhiệm việc nấu trà tốt hơn bà, chứ hoàn toàn không phải vì cái con chó ba đầu to như trái núi canh giữ cửa Diêm La với đôi mắt đỏ ké cứ lườm lườm bà hoài. Ừm, cái con chó đó...chỉ là một vấn đề rất nhỏ, rất nhỏ không đáng để tâm...

Đang ngồi ngáp ngắn ngáp dài, bỗng từ con đường mù mịt xa xa kia dần hiện lên hình bóng một người. Ôi dào, lại là một kẻ tận mạng đến đây uống chén trà của ta- bà suy nghĩ trong khi tiếp tục cái ngáp còn đang dang dở. Nhưng rồi, miệng bà ta không hề khép lại mà cứ giữ nguyên cái hình chữ O đó mãi, bởi vì lúc này hình bóng đó đã đến rất gần bà. Ôi, Thượng đế của tôi, à không, Diêm Vương của tôi, cả đời này bà cũng chưa từng gặp qua người nào đẹp đến như vậy. Mà cái cuộc đời của bà không phải chỉ là một hai trăm năm nhỏ nhoi đâu?

Lâm Phong lạ lẫm nhìn xung quanh một lượt, rồi rất nhanh chóng nở nụ cười thích thú trên môi. Thì ra cái gọi là thế giới bên kia trông như thế này: một con sông màu vàng cuộn cuộn chảy dưới một cây cầu rất cổ xưa chìm trong màn sương bạc, và một bà lão ngây ngốc cứ há hốc mồm mãi không thôi. Lâm Phong đứng đó được mười phút thì đã mất đi khá nhiều sự kiên nhẫn. Nếu như đây không phải là địa phủ thì nhất định chàng sẽ tin rằng bà ta đang chết đứng. Chàng khẽ lay lay bà ta, rồi lay mạnh, rồi gần như lắc bà ta từ bên này sang bên kia, vậy mà bà ta vẫn chưa thêm tỉnh mộng. Chán nản, chàng bèn buông xuôi, điềm tỉnh bước lên cây cầu để đi qua bên kia. Dù sao thì bà ta làm gì, bà ta sống hay chết cũng chẳng liên quan gì đến chàng cả.

Mạnh Bà sau một hồi sực tỉnh, đảo dác nhìn quanh thì đã thấy Lâm Phong đi quá nửa cầu Nại Hà. Chết thật, cũng còn may bà kịp tỉnh ra đúng lúc, nếu không Lâm Phong đã đi qua hết cây cầu mà không hề uống nước sông Vong. Nếu như vậy thì tấm thân quên của bà....ôi, quả thật không dám nghĩ tiếp. Đúng là già rồi mà vẫn bị chết vì mỹ nam- Bà vừa khẽ thở dài, vừa nhanh chân chạy vội qua cầu để kéo Lâm Phong lại.

- Công tử, xin dừng bước. Hãy qua đây uống với bà già này ly trà đã nào. Sao người phải đi vội như vậy?

Mạnh Bà vừa nói vừa lôi kéo cánh tay Lâm Phong trở lại. Bỗng dưng thấy có kẻ cản đường mình, Lâm Phong ngoảnh lại, chẳng may mắt đối mắt với bà lão. Trong phút chốc, Mạnh Bà lại trúng nhiếp hồn đại pháp, chết đứng tập hai. Rùng mình định thần lại, Mạnh Bà tự cảm thấy xấu hổ. Nếu mà so về tuổi tác, Mạnh Bà xứng đáng làm tổ tông mấy ngàn đời của chàng ta, tuy thế...Nhưng mà nếu suy nghĩ theo hướng khác, cơ hội gặp mỹ nam đẹp nhường này quả thật còn khó hơn là đánh thắng con chó ba đầu canh giữ cửa địa ngục. Cơ hội ở gần mỹ nam như vậy mà bỏ qua thì bà quả là có lỗi với liệt tổ liệt tông, mặc dù cái gọi là liệt tổ liệt tông ấy bà không hề có. Sau mười giây đấu tranh suy nghĩ, bà nhanh chóng đá lông nheo với Lâm Phong một cái, hi vọng chàng phát hiện ra mị lực của bà mà ở lại. Lâm Phong chợt phì cười. Xem ra sức hấp dẫn của chàng quả là rất lớn, từ cụ già đến trẻ nhỏ, từ tiên nữ đến yêu nữ đều khó thoát. Chàng cũng chẳng vội vàng gì, chỉ bằng cứ ở lại xem bà lão diễn trò một chút cũng hay.

Thế nhưng những câu chuyện của Mạnh Bà không hề hấp dẫn như những gì Lâm Phong đã tưởng tượng. Trước mắt mỹ nam, hình như bà muốn tìm kiếm sự an ủi hay sao đó, nên toàn kể chuyện về nỗi ám ức của bà khi phải ngồi chôn này cô đơn lạnh lẽo, kể về chuyện lũ thần chết hợm hĩnh, kể chuyện lũ quỷ dẫn đường đáng giận, thậm chí là kể chuyện Diêm Vương hám của ra sao. Bà lão cứ thao thao bất tuyệt, còn Lâm Phong bên cạnh cứ ngáp ngắn ngáp dài. Chàng chưa bao giờ là một kẻ thích ngồi lê đôi mách. Đến khi dừng chuyện để lấy hơi, Mạnh Bà mới phát hiện chàng đã ngủ gục từ khi nào. Không thể được, phải có cái gì hấp dẫn được chàng ta chứ! Nếu cứ để chàng ta gật gù thế này, há chẳng phải là sự sỉ nhục lên khả năng buôn chuyện của một kẻ có kinh nghiệm ngàn năm bán nước trà hay sao? Bặm môi ám ức suy nghĩ, bất chợt bà nghĩ ra một chuyện. Cái này có thể khiến chàng chú ý đây.

Thứ bà giới thiệu cho Lâm Phong là tảng đá Ba Sinh. Nhìn vào đây, người ta có thể thấy chính mình trong

ba kiếp sống. Nhìn thấy chính mình? Lâm Phong chẳng ham hố. Nhưng có một thứ chàng rất muốn nhìn. Chàng quay ra nhìn Mạnh Bà, tung ra một chuông nhiếp hồn đại pháp:

- Bà bà, ta có thể nhìn thấy ba kiếp của người khác hay không?

- Không...không thể...Trừ khi...- Mạnh Bà lấp lất. Sức công phá của đôi mắt chàng quá lớn, khiến bà không thể nói một cách rành mạch.

- Ôi, thì ra bà cũng chẳng có tài phép gì. Vậy mà ta cứ nghĩ...

Chàng bày ra bộ mặt vô cùng chán nản và tội nghiệp. Mạnh Bà bị trúng kế. Làm sao lại để mỹ nam nghĩ ta chỉ là một bà già vô dụng chứ.

- Ta có thể làm được, nhưng việc đó phạm vào Âm quy (nội quy của địa ngục ấy ạ ^^).

- Thì thôi vậy. Bà Bà à! Ta biết bà chỉ nói vậy thôi chứ thực ra bà không có cách nào. Ước nguyện nhỏ nhoi của ta chắc là đành phải chôn vùi thôi.

Ủy khuất cùng ủy khuất, thất vọng cùng thất vọng tất cả bày ra trên mặt Lâm Phong. Mạnh Bà nắm đôi tay nhẵn nhéo, hạ quyết tâm. Nếu ta không nói ra chuyện đã tiết lộ ba kiếp của người khác thì ai mà biết được chứ? Diêm Vương ư? Ông ta còn bận đếm núi tiền của ông ta, còn con chó ba đầu vô dụng ấy chỉ biết mỗi việc nhiễu nước miếng và ngủ mà thôi. Chàng trai đáng yêu này chỉ có một ước nguyện nho nhỏ, lẽ nào lại không thành toàn.

Bà lấy một chén nước trà, bỏ vào đó một thứ bột màu vàng cam, lắc lắc cho đều, sau đó đổ lên tảng đá. Bề mặt im lìm của tảng đá phút chốc sống động với hình ảnh của một người- Tử Băng Tâm. Lâm Phong chăm chú quan sát đến nhập thần. Trong ba kiếp sống, nàng vẫn đáng yêu như thế, hồn nhiên như thế. Không biết từ lúc nào chàng đã đưa tay lên tảng đá, để cổ nắm bắt lấy khuôn mặt đang cười rất rạng rỡ kia. Tim chàng đột nhiên đau dữ dội. Lâm Phong, một khi đi khỏi chỗ này, người bắt buộc phải quên nàng sao?

Ba kiếp của nàng vùn vụt trôi qua trước mắt. Lâm Phong đưa chén Mạnh Bà trà lên môi, một hơi uống cạn. Nhìn chàng, Mạnh Bà cũng cảm thấy bi thương nên không để ý rằng, một giọt nước trà đang theo khóe môi chàng, lăn nhanh xuống đất. Đưa chén trà trống rỗng lại cho bà, chàng đỡ dẫn bước qua cầu. Bóng dáng chàng dần dần khuất trong màn sương trắng.

Không ai biết, một ngàn năm sau, có kẻ bắt tri bắt giác yêu hình bóng một người con gái thường xuất hiện trong những giấc mơ.

Chương 30. Qua cầu Nại Hà (Phần 2-kết)

Năm năm sau.

Trên thảo nguyên bát ngát lạnh lạnh tiếng trẻ thơ cười đùa. Đó là tiếng cười của một cậu bé có khuôn mặt khôi ngô, đặc biệt đôi mắt như thu gọn cả bầu trời đêm vào trong đó. Đằng sau cậu bé có một người phụ nữ rất đẹp. Nàng nở nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời mùa xuân khi thấy cậu bé nghịch ngợm dang cánh tay mình ra giả làm chim bay. Lâm Phong, chàng thấy không? Trường Thiên con chúng ta rất giống chàng. Chàng đã không để lại trái tim cho ta, nhưng bù lại chàng đã tặng ta một món quà vô giá. Thằng bé chính là kết quả của một lần ái ân cay đắng nhưng ngọt ngào duy nhất đó. Dù chàng không yêu ta nhưng ta cũng không trách chàng. Theo như ước nguyện của chàng, Minh quốc và Tử quốc đã sáp nhập làm một. Từ nay Tử quốc của ta mãi mãi được Minh quốc của chàng che chở. Trường Thiên rất thông minh, lại mạnh mẽ. Con cũng có ước mơ được tung cánh bay trên thảo nguyên rộng lớn như chàng. Ta sẽ nuôi dạy con trở thành một vị hoàng đế vĩ đại. Trường Thiên- Bầu trời bất tận- sẽ là nơi để ngọn gió của chàng thổi mãi!

Từ ngày Lâm Phong ra đi, chiến tranh kết thúc, hòa bình đã lập lại, nhưng Băng Tâm vẫn không trở về. Nàng muốn đi ngao du thiên hạ để thực hiện mơ ước ngày xưa của hai người. Hai năm sau, Gia Huy kế thừa hoàng vị. Dưới sự cai trị của chàng, Thiên quốc trở thành một cường quốc lớn mạnh bậc nhất. Nhân dân ấm no hạnh phúc, nơi nơi hết lòng ca ngợi vị vua trẻ tuổi anh minh. Thiên quốc vương tiền nhiệm hài lòng về chàng, duy chỉ có một việc:

- Gia Huy, con xem này! Công chúa của Chu Lạc quốc xinh đẹp thông minh. Hơn nữa cô ấy rất ngưỡng mộ con.

- Quận chúa Bình Minh là người dịu dàng tao nhã, lại giỏi cầm kì thi họa, rất xứng đôi với con.
- Tiểu thư Uyển Nghi cũng không tệ chút nào. Vừa xinh đẹp động lòng người, lại hồn nhiên đáng yêu...
- Vậy Huyền Băng công chúa thì sao? Người giống như tên, kiêu sa đài các....
- Này, Gia Huy, rốt cuộc con có nghe ta nói hay không?

Thiên quốc vương thống hận nhìn chằm chằm vào đứa con trai đang bỏ ngoài tai tất cả những gì ông nói, chỉ cắm đầu vào mấy tấu chương trên bàn. Ông biết trong lòng chàng chỉ yêu một mình Băng Tâm. Ông cũng mong muốn Băng Tâm sẽ trở thành hoàng hậu Thiên quốc nên cũng không phản đối việc Gia Huy chờ đợi nàng. Thế nhưng người thì đã sớm bỏ đi rồi, suốt năm năm qua vẫn không hề có bất cứ tin tức nào. Gia Huy đã kế thừa vương vị được ba năm, đến nay cũng phải lập hoàng hậu đi chứ. Ngày trước ông cảm thấy rất phiền lòng vì cái thói trăng hoa của chàng, nhưng nay chàng không trêu hoa ghẹo nguyệt nữa ông mới thấy thật sự đáng lo. Ái da, chẳng nhẽ nó định chết già trong cái cung điện này với mấy tấu chương tể ngất đó hay sao? Ông tức mình tiến lại gần chàng, giật cuộn giấy chàng đang xem dang dở trên tay. Mãi đến lúc này chàng mới ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn ông một cái rồi hờ hững dựa lưng ra đằng sau:

- Phụ hoàng à, không phải con đã nói với người rồi sao? Người không cần quản chuyện lập hoàng hậu, con sẽ tự lo được chu đáo.

Nghe thấy con trai nói vậy, cơn giận dữ của ông lại kéo đến:

- Ta có thể không lo được sao? Ta không thể, con hiểu chưa. Ta muốn có cháu để bế. Con xem, lão Tử quốc vương đáng giận ấy với tên Minh quốc vương trời đánh đã có cháu lên bốn tuổi. Còn ta có gì? Ta chỉ có một thằng con trai lớn đầu không chịu cho cha của nó thỏa mãn ước nguyện thôi.

Chàng nheo nheo mắt nhìn cha:

- Việc của phụ hoàng lúc này là nghỉ ngơi cho tốt, không phải sao? Người đã mệt mỏi cả đời rồi...
- Không...Trước khi con chịu kết hôn ta sẽ không ngừng nghỉ. Ta sẽ...
- Vậy được.- Gia Huy mỉm cười khi nhìn thấy vẻ mặt đầy quyết tâm của cha. Chàng ôm một chồng văn kiện tấu chương trên bàn, tiến đến trao vào tay ông- Đây là công việc quốc gia đại sự con đã dự liệu trong vòng năm năm tới. Bây giờ con tạm trả lại vương miện cho người. Người hãy tự giải quyết những chuyện phát sinh trong khi con đi vắng nhé.

Thiên quốc vương há hốc mồm:

- Đi vắng? Con định đi đâu?

Gia Huy tiêu sái bước ra ngoài cửa, đưa tay lên vẫy chào ông:

- Con đi tìm hoàng hậu của mình!

Gia Huy quay lại ngục thất ở phủ tể tướng, nơi trước kia chàng và Băng Tâm đã bị giam. Đứng trước phòng giam tăm tối ẩm ướt, tim chàng lại thấy nhói đau kịch liệt. Chàng bước vào trong, ngồi tựa vào tường, chăm chú nhìn lên trần nhà ngục. Trước mắt chàng như hiện ra khung cảnh ngày hôm ấy, nụ hôn hòa lẫn máu và nước mắt khiến người ta cả đời cũng không thể quên. Bỗng tay chàng chạm phải một thứ gì đó cứng cứng. Nhặt lên xem, thì ra là nửa mảnh thẻ bài mà ngày hôm ấy chàng đã vứt lại đây. Một nửa mảnh kia Lâm Phong đã lấy đi mất rồi. Chàng đưa tay mân mê những nét khắc trên đó. Nếu được lựa chọn lại một lần nữa, chàng sẽ không vứt bỏ tấm thẻ bài không còn nguyên vẹn đó, để giờ đây tình yêu của chàng chỉ còn lại một mảnh thẻ này. Ngẫm ra cũng thật buồn cười, Gia Huy và Lâm Phong mỗi người giữ một mảnh thẻ bài. Một người vì nàng mà trở thành một kẻ phong lưu, còn người kia từ một kẻ phong lưu lại trở nên vô cảm với nhan sắc. Năm năm đã trôi qua, nhưng chàng vẫn không thể nào tiếp nhận những cô gái khác. Lâm Phong, huynh nói rằng không trả lại nàng cho ta, vậy thì ta sẽ tự mình đi tìm. Huynh đã độc chiếm nàng năm năm, vậy là quá đủ rồi. Bây giờ, dù huynh không muốn thì cũng phải trả lại cho ta thôi! Chàng cầm mảnh thẻ bài trong tay, xiết chặt lại, bước ra khỏi ngục thất. Một nửa trái tim của ta ơi! Dù có phải đi đến cùng trời cuối đất ta cũng sẽ tìm ra nàng. Hãy chờ ta!

Đêm thảo nguyên lạnh lạnh vì trăng và long lanh bởi sao trời. Gió phương xa thổi đến mang theo hương hoa dại lãng đãng trong không gian. Bên cạnh đống lửa đang cháy bập bùng, một nhóm người nắm tay nhau hát ca nhảy múa. Người lữ khách đi qua bất chợt muốn dừng lại ngắm nhìn. Không biết từ lúc nào, đôi chân chàng đã tự đưa đường chỉ lối cho chàng tiến đến gần, hòa vào đám dân du mục. Tuy nhiên chàng không nhảy múa hát ca cùng họ, mà chỉ lặng yên quan sát. Rất lâu, rất lâu về trước chàng cũng từng tham gia một đêm lửa trại như thế, được nắm tay mọi người vui vẻ như thế. Nghĩ đến đây, đôi môi tự giác cong lên thành một nụ cười. Từ khi rời khỏi cung, chàng đã đi qua rất nhiều nơi. Từ gánh hát, từ lâu, sông bạc đến núi cao, biển sâu, rừng rậm...nơi nào có thể từng in dấu chân nàng thì chàng đều muốn đi qua. Quá khứ của nàng không có chàng, bởi vậy lần này chàng muốn tận lực khám phá thế giới của nàng, thế giới của một công chúa lưu manh đích thực. Càng đi nhiều, chàng càng cảm thấy thế giới bên ngoài quả thật rất thú vị, muôn màu muôn vẻ. Bằng Tâm có thể làm cho chàng yêu nhiều đến thế, có lẽ bởi vì nàng là đại diện ột cuộc sống đời thường sinh động.

Đang chìm trong suy nghĩ, chàng không để ý thấy một cô bé con đã đến trước mặt chàng. Cô bé nháy nháy mắt, cười khúc khích:

- Vị đại ca này, tại sao lại ngồi đây? Huynh có muốn qua bên kia thử vận may của mình một chút hay không?

Theo hướng cô bé chỉ, Gia Huy thấy một toán người đang tụ tập lại một chỗ, căng thẳng hồi hộp chờ đợi điều gì đó:

- Ôi trời! Biết thế ta đã chọn cái chén số 2. Uống quá đi!

- Bảo huynh rồi mà huynh không nghe. Nghe ta thì giờ đã thắng rồi không.

- Chà. Rõ ràng ta đã thấy nó nằm ở cái chén số 1 mà. Tại sao kì cục như vậy nhỉ?

- Hi hi, cuối cùng cũng thắng món tiền to. Vậy là hôm nay Tiểu Châu nhà mình có áo mới rồi...

Thì ra ngay tại nơi này cũng có một sông bạc. Gia Huy tiến lại gần. Ở chính giữa đám người đang háo hức ăn thua kia là một cô nương xinh đẹp động lòng người. Đôi bàn tay điều luyện tráo qua tráo lại ba cái chén trên bàn đến hoa cả mắt. Âm thanh thanh thúy của nàng vang lên giữa đám đông ồn ào:

- Nào, bà con cô bác. Ai muốn biết vận may của mình đến đâu, xin hãy lại đây đánh cuộc một lần!

Tim Gia Huy đập thình thịch. Chàng tiến vào giữa đám đông, mặt đối mặt với nàng:

- Cô nương, ta muốn thử vận may! Phần thưởng giành cho kẻ chiến thắng là gì?

Cô nương nhìn lên chàng, đôi mắt long lanh câu hồn khe khẽ rung động:

- Vận lượng hoàng kim! Người thấy sao?

Chàng nhìn vào đôi môi xinh đẹp như đóa sen đầu hạ:

- Vậy chỉ bằng cho ta một miếng bánh ngọt đi.

Hai má nàng hồng hồng, khe khẽ gật đầu. Giữa đám đông xì xào bàn tán về cái kẻ bỏ núi vàng núi bạc để đổi lấy một miếng bánh ngọt kia, có một người đang dần dần nở nụ cười mãn nguyện. Hạnh phúc sẽ đến với ai biết cố gắng đi tìm, và đương nhiên, cần phải có một chút vận may nữa. Mà vận may- thứ này- chỉ dành cho kẻ luôn biết nhẫn nại đến cuối cùng./.

The end.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-luu-manh>